

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

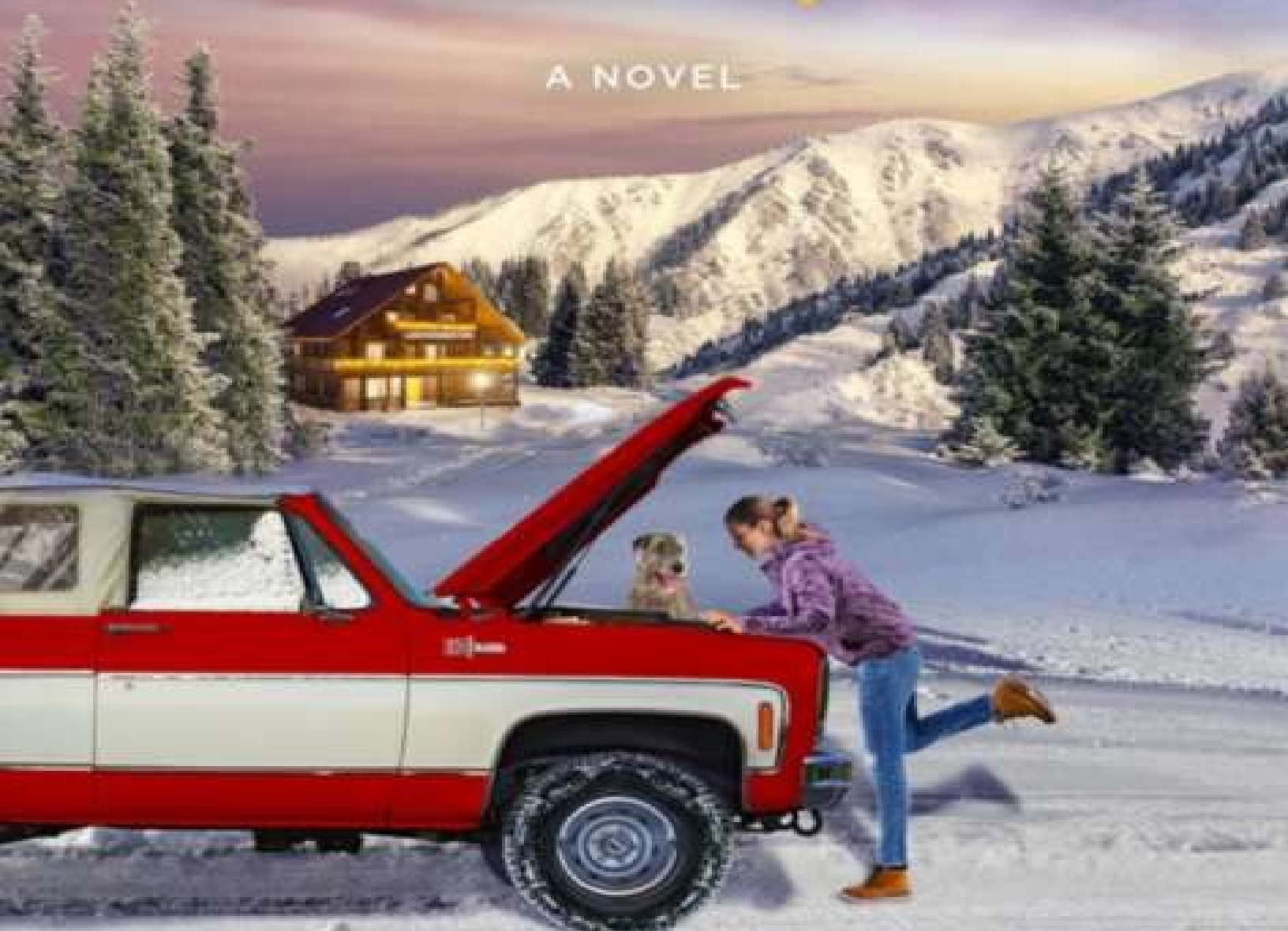
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

"She's my go-to read for humor and heart." —SUSAN MALLERY

The Backup Plan

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu
Yedekleme Planı

BİR ROMAN

HALVI

Adanmışlık

The Bean ve The Spicy Peanut'a ithaf edilmiştir. Bu kitabın yazımı sırasında evde bir ve iki yaşında bir çocuğun olması tam bir kaostu ama aynı zamanda hayatımın en harika, en muhteşem zamanıydı. İkinizi de ölesiye seviyorum.

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
İthafı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26 Epilog

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha

Fazlası ... Yazar Hakkında*

Kitap Hakkında

Okumaya

Devam Edin

Jill Shalvis'e Övgü

Ayrıca Jill Shalvis Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Alice'in Yapılacaklar Listesi

Patates cipsi al. Aile boyu poşet. Biri yerse, cenazesinde uygun bir şekilde kederli davranın.

İki gün araba kullandıktan sonra Alice Moore'un bacaklarını esnetmek için mola vermesi gerekiyordu ama kendini arabaya servis yapan bir restoranda buldu. Hey, egzersiz ve ekstra patates kızartmasının birbirine benzemesi onun suçu değildi. Varış noktasına yaklaştığını fark ettiğinde parmaklarındaki tuzu yalamayı henüz bitirmişti.

Ya kalp çarpıntısı yaşıyordu ya da midesi siparişini büyük boy verdiği için pişmanlık duyuyordu.

Muhtemelen ikisi de.

İnsanlar geçmişle ilgili ne derdi, geriye bakma mı? Bakmamaya çalışmıştı. Cesurca. Ama Tahoe Gölü'nün kuzey kıyısı boyunca, 360 derecelik keskin, görkemli, hala karla kaplı zirvelerle çevrili yolda ilerlerken, geçmişinin tepesinde dönen fırtına kadar ağır bir şekilde üzerine çöktüğünü hissetti.

Doğup büyüdüğü küçük dağ kasabası Sunrise Cove'a gelmeyeli dört yıl olmuştu. Ergenlik döneminin çoğunu babasının iş yerinde, gölün yukarısındaki tepelerde yer alan Son Şans Hanı'nda geçirmişti. Ama bu uzun zaman önceydi. O zamanlar daha cesurdu, umut doluydu. Bugünlerde ise daha çok kafasına bir etiket yapıştıran biriydi.

Çok fazla düşünmemek için iki gündür 1980'lerin rock müziklerini açarak araba kullanıyordu. Ama Tahoe Gölü'ne yaklaştıkça kalbi kulaklarında daha fazla çarpmaya başladı. Belki de 1972 model Chevy Blazer'ı Stella'nın debriyajından gelen gıcırta, benzinden çok rulman değişimine ihtiyacı olduğunu kanıtlıyordu.

Lake Drive'dan dönerek Son Şans Yolu'na çıktı. Sokağın sonunda, önündeki gösterişli kapı ardına kadar açıldı. Arabayı sürdü.

çamurlu ve hâlâ karla kaplı arazi boyunca, etrafı her daim Noel kokan yüksek çam ağaçlarıyla çevriliydi.

Eski Vahşi Batı Son Şans Hanı 1885'ten beri dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta duruyordu, etrafını saran verandası ve pencerelerin üzerindeki SALOON, HAPİSHANE, MEZARLIK vb. yazılı ahşap tabelaları ile zamanda geri adım atmış gibi hissetmesini sağlıyordu. Buranın her köşesini avucunun içi gibi biliyordu. Araba kullanmayı burada öğrenmişti ve posta kutusuna sadece üç kez çarptığını söylemekten gurur duyuyordu. Bisiklete burada binmiş ve babasına motoru olan her şeyi tamir etmesinde yardım etmişti. Uçabileceğine inandığı için ağaçlara tırmanmış ve yüksek dallardan atlamıştı. Belki de uçmak için yaratılmadığını anlaması için on yaşında ayak bileğinin kırılması gerekmişti.

Hanın önüne park etti ama bakışları yüz metre kadar güneydeki ahıra kaydı. Bunun ötesinde bir zamanlar han misafirlerinin altın aradığı bir dere vardı, ama Alice'i her zaman çağıran ahırdı. Araba yarışçısı ağabeyi ve babasıyla birlikte, hanın antika ve eski kaslı arabalardan oluşan inanılmaz koleksiyonu üzerinde çalışarak saatlerini, haftalarını ve aylarını kaybetmişti.

Eğer bir cennet varsa, tıpkı o ahırın içi gibi görünüyordu. En azından Alice'in zihninde. İç çekerek ön camdan dışarı, bir zamanlar çocukluğunun en güzel kısmı olan yere baktı. Binalara değil, içlerinde yaşamış olan yakıcı derecede yoğun kadına. Eleanor Graham Alice için pek çok şey ifade ediyordu; sözde büyükanne, öğretmen ... uygulayıcı. Yakın zamandaki ölümü Alice'in kalbini paramparça etmiş ve kendisini önündeki han gibi hissetmesine neden olmuştu.

Tamire ihtiyacı var.

Ve şimdi o, omzundaki koca çip dışında çok az şeye sahip olan bir kadın, aynı zamanda Son Şans Hanı'nın ve çevresindeki tüm mülkün üçte birine sahipti. Boggling, ve ... *korkutucu*.

Vasiyetnamede, üç mirasçının da gerekli tadilatlar için hana gelmeleri ya da her birinin mal varlığının üçte birini kaybetmeleri gerektiği belirtiliyordu. Bugün gelmeleri için son gündü. Kararların verilmesi gerekiyordu.

Tam olarak Alice'in uzmanlık alanı değil, en azından *iyi* kararlar veremiyor.

Stella'dan tam da çalkantılı gökyüzünden hafif bir kar yağmaya başladığı sırada kayarak çıktı. Tahoe'da Nisan ayı için olağan bir durumdu. Ya da belki de seçtiği zırh, üç kat maskara, su geçirmez olmadığı içindi.

Orada bir yerde hayatıyla ilgili bir metafor vardı ve dışıye gitmesi, bir örümceği öldürmesi ya da geçmişiyile yüzleşmesi gerektiğinde olduğu gibi midesi sıkışıyordu, çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın, geçmiş her *zaman* onu yakalıyordu. Ve tam bu sırada, onunki, ön panelinde büyük bir dekoratif ayçiçeği olan elektrikli bir Nissan LEAF ile geldi.

Lauren Scott.

Bir zamanların en iyi arkadaşı şeffaf bir yağmur ceket, parlak sarı saçlarını örten kapüşon, pembe taytlı hoş bir beyaz güneş elbisesi, ona uyan açık pembe bir hırka ve zarif balerin ayakkabılarıyla dışarı çıktı. Burnuna taktığı kalp şeklindeki güneş gözlüğü hoş bir dokunuştı. Lauren her zamanki gibi sevimli ve şirindi. Buna karşılık Alice solmuş, yırtık bir kot pantolon ve çok sevdiği eski bir Bon Jovi konser tişörtü giymiş, vahşi koyu kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı ve kesinlikle sevimli ya da sevimliliğe yakın bir şey hissetmiyordu.

Bunca zaman sonra Lauren'la göz göze gelmek bile her şeyin kolay olduğu günler için acı duymasına neden oluyordu. Ve iyi. İyi günde kötü günde birbirlerine destek oldukları, Lauren'ın Alice'in kardeşi Will'e aşık olduğu ve kendilerini bir aile gibi hissettikleri zamanlara. Gerçek bir aile.

Ama Will gitmişti.

Onu özlemişti. Ve Lauren'ı o kadar özlemişti ki, onu gördüğünde hem biraz midesi bulanıyor hem de dayanılmaz bir mutluluk duyuyordu.

"Vay canına." Lauren arabasına yaslandı. "Gerçekten geldin. Şok oldum."

Ve belli ki iyi türden bir şok *değil*.

Lauren derin bir nefes aldı, sanki Alice'e bakmak bile ona acı veriyordu. "Seni son gördüğümde," dedi, "bir daha asla geri dönmeyeceğini açıkça belirtmiştin."

Evet, Alice kesinlikle bunu ve çok daha fazlasını söylemişti. Korkunç ve affedilemez şeyler söylemiş ve yapmıştı ve göğsündeki acı ona yakın zamanda kendi şeytanlarından kaçamayacağını söylüyordu. "Bunu yapamam, şu anda olmaz."

"Ya da hiç, değil mi?" Lauren sordu.

Gerçek gerçektir. "Bakın, burada çözmemiz gereken çok şey var ve kavga edersek bunu yapamayız. Sadece yapmak için burada olduğumuz şeyi yapalım. Eleanor için."

"Eleanor hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Evet, Alice de nedenini biliyordu. "Ve yine de geldin."

"Yapmak zorundaydım." Alice'in bakışlarını süzerken Lauren'ın dikkatle sergilediği tarafsız yüz ifadesi biraz olsun dağıldı. "Sorularım var."

Alice'in kaçınmayı umduğu sorular.

Lauren güneş gözlüklerini çıkardı. "Yani hâlâ *gerçek* bir sorun hakkında konuşmaktan kaçınmayı seviyorsun, özellikle de aramızda."

Alice sertçe güldü. "Aramızdaki asıl sorun Will'in ölmüş olması." Bunun için hâlâ kendini suçluyordu. "Ama haklısın, bu konuşmak istediğim bir şey değil, *özellikle* de seninle ve-"

Ve lanet olsun. Lauren'ın gözleri şüpheli bir şekilde parladı ve Alice'e suçluluk ve kederin çarpmasına neden oldu. "Gördün mü, işte bu yüzden bunu yapamayız." Kendisini sarsan duyguların etkisiyle topuklarının üzerinde dönerek ön kapıya yöneldi ve ilk kez yan tarafa park etmiş, yepyeni, güzel, koyu gri Chevy kamyoneti fark etti. Mükemmeldi, çünkü kime ait olduğunu tahmin edebiliyordu

-Üçüncü mirasçı. O bunları düşünürken hanın ön kapısı açıldı ve Knox Rawlings kapının girişinde durdu.

Lauren'ı gördüğü için başı hâlâ dönmekte olan Alice olduğu yerde durdu, beyni tamamen durdu. Görünüşe göre ayakları da, çünkü Lauren onun sırtına çarptı.

Lauren ona pis bir bakış atarak etraftan dolaştı ve yoluna devam etti.

Alice değil. Ayakları beton bloklara dönüşmüştü. Knox'un burada olmasını bekliyordu. Kendini uyarmış, içindeki garip erkek fatma genç kıza, Knox'un şimdiye kadar o kolay, zahmetsiz, karizmatik cazibesini kaybetmiş olacağına, belki de o güzel, sert görünüşünü de kaybetmiş olacağına, umarım bira göbeği almış, biraz saç ve belki de birkaç diş kaybetmiş olacağına dair söz vermişti.

Ama hayır, yukarıdakilerin hiçbirisi yok.

Knox 1.80 boyunda, yağsız kaslara ve testosterona sahipti ve tabii ki zamanla daha da iyi olmuştu. Alice ise kendini bir tren enkazı gibi hissediyordu. Tek umudu, bir zamanlar Eleanor için çalışırken her boş saniyesini onu gözetleyerek geçiren, kendisinden dört yaş küçük serseri genç kız olarak hatırlamamasıydı.

Önce Lauren gözyaşlarını silkeleyerek ön basamaklara çıktı. Alice de kendi gözyaşlarıyla savaşıyor onu takip etti. Aptal sempati ağlama geni.

Lauren Knox'a, "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Sizinle bu koşullar altında tanışmak çok kötü. Ben Lauren Scott."

"Knox Rawlings," dedi ve gözlerinde hiçbir tanıma ifadesi olmadan Alice'e döndü.

Tam da istediği şeydi, peki bu onu neden rahatsız ediyordu? Ayaklarına hareket etmelerini emrederek, zarafet ve güvenle hareket ettiği sürece kendine dondurma, kurabiye, turta, ne olursa olsun söz verdi. *Çok* fazla güven.

Onun yerine, gevşek bir kayaya takıldı ve kendini yakalamak zorunda kaldı. Aptal ayaklar. "Alice Moore," diye başardı, sanki tamamen sakindi. Ama gerçek şu ki, hayatında tek bir gün bile sakin olmamıştı. "Belki bu çılgın fırtınadan kurtulup bu işi halledebiliriz?" Bu sözlerle ikisinin de yanından geçip hana girdi.

Geniş ve açık oturma odasına birkaç adım atmıştı ki, daha duygularını sindiremeden, kendisine doğru coşkuyla koşan kocaman, pis kahverengi bir köpekle karşılaştı.

Knox arkasından sakince "Pickle," dedi ve köpek koşarak durdu, Alice'in önünde kibarca oturdu, kuyruğu yerde ileri geri sallanıyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Eridi. Bu onun kalbiydi, hayvanlar için atıyordu. Kalbi de ayakları kadar aptaldı.

"Pickle ile tanışın," dedi Knox. "Onu kurtardığımda Tiny ismini kullanıyordu ama malum nedenlerden dolayı bu isim tutmadı."

Alice köpeğe şöyle bir baktı, "minicik "ten bir kaç yüz kilo fazlaydı ve boğuk bir kahkaha attı.

Pickle başını arkaya yatırdı ve tavana "vu vu" yaptı.

"Cüssesi konusunda çok hassas." Knox sevgiyle başının üst kısmını karıştırdı. "Onu ilk aldığımda bir deri bir kemikti, hastaydı ve ufacıktı. İyi ki yemekleri seviyor. Eğer turşu yiyecekseniz paylaşmaya hazır olun. Onlar için yaşıyor."

Alice onun bir köpeği kurtarmış olmasından etkilenmeyi kesinlikle reddetti.

"Aman Tanrım." Lauren, Alice'in arkasındaki kapı aralığında durdu ve dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Bana bunun bir köpek olmadığını söyle. Bana bunun bir ayı ya da başka bir şey olduğunu söyle."

"Tamam, o bir ayı," dedi Knox. "Ya da öyle bir şey."

Lauren hapşırdı ve Pickle'ı işaret ederken duvara doğru geri çekildi. "O bir *köpek*!"

Hepsi de büyük boy, pasaklı tüy yumağına baktı.

"Yani, aradaki farkı söylemek biraz zor, değil mi?" Alice sordu.

Pickle nazikçe Knox'un eline kafa atarak sevgi istedi. Knox mecburen eğilip ona sarıldı ve Pickle da teşekkür etmek için onun yüzünü yaladı.

Sıranın kendisine geleceğinden korkmuş gibi görünen Lauren biraz daha geri çekilmeye çalıştı ama çoktan duvara dayanmıştı.

Knox ona "Zararsızdır," diye güvence verdi. "Onu geçen yıl Porto Riko'da bir iş sahasında kurtardım. Sonu ölüm hücresi olabilirdi."

"Tamam, bu çok tatlı," dedi Lauren. "Ama benim ölümcül derecede alerjim olduğu için belki arabada bekleyebilir."

"Bu bir fobi," dedi Alice. "İyi temellendirilmiş bir fobi ama kesinlikle bir alerji değil."

Lauren ona konuşmaya devam et ve öl bakışı attı. "*Alerjim* var." Ve sonra, sanki bunu kanıtlamak istercesine, arka arkaya üç kez hapşırdı.

Alice, "Bunu yedi kez yaparsan orgazm kadar iyi olduğunu duydum," dedi. Lauren gözlerini kıstı ama cevap veremeden Knox konuştu.

"I vardı onu test edildi için Üremiş. O a Samoyed, ve Samoyedler hipoalerjeniktir."

"Wuff!" Pickle kendisiyle açıkça gurur duyduğunu söyledi.

Lauren biraz daha geri çekilmeye çalıştı ama duvar ... duvardı işte. "Eğer hipoalerjenikse, neden hâlâ hapşıırıyorum?"

"Çünkü on yaşındayken babanın kötü kalpli kız arkadaşının köpeği tarafından ısırıldın," dedi Alice. "Ben de korkardım."

"Korkmuyorum!"

Knox, Lauren ve Pickle'ın arasına girdi. "Söz veriyorum, Pickle ile güvendesin. O hiç kimseyi ısırmadı. Utangaç olabilir ama bunun nedeni onun bir kurtarma köpeği olması. Aslında utangaç insanlar onu çeker."

"Utangaç değilim. Köpeklerden de korkmam."

Alice kaşlarını kaldırdı ve çenesini Lauren'ın ellerine doğru itti. Eller şimdi Alice'in kolunu sıkıca kavramıştı.

"Her neyse," dedi Lauren, ellerini Alice'in üzerinden çekerek. "Ben yetişkin bir kadını. *Ve köpeklerden korkmuyorum!*"

Uh-huh. Ve diş perisi gerçekte. Alice dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını açtı. Pickle kollarının arasına girdi, yüzünü Alice'in boynuna dayadı ve Alice hemen ölüp cennete gitti. "Oh, şu haline bak," diye mırıldandı. "Çok yakışıklısın. Çok tatlısın."

"Tamam, hepsi bu kadar ama kalmayacak, değil mi?" Lauren sordu, sesi normalden en az üç oktav daha yüksekti.

Alice, Pickle'ın kalmasına aldırmazdı ama Knox'un gitmesini umuyordu, sadece ona bakmanın bile ona düşünmek istemediği bir zamanı hatırlatmasından başka bir nedeni yoktu.

Knox onun bacağını okşadı ve Pickle hemen Alice'i bir numarası için terk etti. Hem insan hem de köpek kapıya döndü. "Gidiyor musun?"

Alice umutla sordu. "Ne utanç verici. Korkunç, berbat, iyi olmayan bir utanç."

Knox ona uzun, okunamayan bir bakış attı. "Pickle'ı kamyonuma koyup hemen geri geliyorum. Ama nerede durduğunuzu bilmek güzel."

Bölüm 2

Alice'in Yapılacaklar Listesi

Stella'ya benzin koyun, böylece hızlı bir kaçış için hazırlıklı olursunuz.

Knox ve Pickle kapıyı arkalarından kapattıklarında Alice, Lauren'la birlikte pencereden onlara baktığını fark etti.

Yine hapşırın.

"Gittiler," dedi Alice kuru bir sesle. "Sahte hapşırıkları bırakabilirsin."

Lauren burnunu çekti. "Belki de üşütüyordumdur."

Alice başını sallayarak kendini pencereden dönmeye ve etrafına bakmaya zorladı. Anılar ve onlarla birlikte gelen tüm duyguların ağırlığıyla birlikte onu bombardımana tuttu.

Han iki TV dizisi tarafından kötü şöhretli hale getirilmişti. Bunlardan ilki 1960'ların başında yayınlanan ve 1800'lü yıllardaki yaşamı anlatan Vahşi Batı dizisi *Last Chance Inn*'di, dolayısıyla ahıra yaslanmış eski setler de buradan geliyordu. İkinci şov olan *Last Chance Racing* ise daha ortada bir şey yokken 1970'lerin sonlarında yayınlanan bir reality şovdu. Hana giden uzun, özel yol, yasadışı sokak yarışlarını filme almak için kullanılmıştı ve çoğu eyalette hâlâ öyleydi. Arabaları depolamak için ahırı kullanmışlar.

Eskiden, han birkaç on yıl önce kapanana kadar burası son derece popüler bir turist durağı olmuştu. Şimdi Alice'in kalbini acıtan köhne ve bakımsız bir görüntüsü vardı.

Altı ay önce Netflix, orijinal *Son Şans Hanı*'nı yayınlamaya başlayarak yepyeni bir hayran kuşağı kazandırmıştı.

Doğrudan bir sonuç olarak, orijinal *Last Chance Inn*'in yıldızı ve mülkün sahibi Eleanor Graham tarafından planlanan hanın restorasyonu yapılmaktaydı. Noktalı çizgiyi imzalamaya hazır bir genel müteahhidi vardı ve büyük umutlarla bir ay sonra büyük bir açılış ilan etmişti.

Ancak daha sonra büyük hanım ölmüş ve tüm yenileme planlarından vazgeçilmişti. Genel müteahhit başka bir işe geçmiş, Eleanor'un mirasçıları ne yapacaklarına karar verene kadar her şey belirsiz kalmıştı.

Kötü şöhretli bir Vahşi Batı kanun kaçağının soyundan gelen Eleanor da bu arazide büyümüşü. Kendine güvenen, hiçbir zaman bir erkeğe bel bağlamak istemeyen Eleanor, hiç evlenmemiş ya da kendi çocuğu olmamıştı. Han onun bebeğiydi.

Sonuç olarak, onun damgası her yerdeydi. Tarihe inanmış ve sizi Vahşi Batı'da yürüdüğünüze inandıracak bir dekor seçmişti. Zor olmamış; mülk nesillerdir onun ailesine aitmiş. Ön oda büyük bir taş şöminenin etrafında toplanmıştı. Duvarlar, 1800'lerin sonlarında yaygın bir ahşap duvar kaplaması olan ahşap lifi ve reçinenin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş boncuk tahtalardı ve aydınlatma için eski fenerler asılıydı. Tavan rustik kirişli ahşaptı, mobilyalar yeniden döşenmiş antikalardı. Kitap raflarındaki deri ciltli eski kitaplar, el boyaması porselen replikaları ve şöminenin önündeki kanepelerin üzerindeki battaniyelerle birlikte düşünüldüğünde ortaya güzel bir tablo çıkıyordu.

Ancak görkemli günlerin aksine, her şey toz içindeydi ve okunmamış posta ve gazete yığınlarıyla kaplıydı. Yenileme çalışmalarının başladığını gösteren hiçbir şey yoktu. Eleanor tozdan ve çöpten nefret ederdi, bu yüzden Alice her şeyi üzüntüyle karşıladı. Eleanor'un son birkaç yılı nasıl geçmişti ki saplantılı mükemmellik ihtiyacından vazgeçmişti?

Knox büyük taş şöminede ateş yakmıştı ama oda hâlâ buz gibiydi, bu da ona uzun süredir burada olmadığını gösteriyordu. Aslında buraya nereden geldiği hakkında bile hiçbir fikri yoktu. Lauren Sunrise Cove'dan hiç ayrılmamıştı, Alice'in bunu bilmesinin tek nedeni bir şekilde Sunrise Cove'un haber bülteninin abone listesine girmiş olmasıydı. Birkaç kez spam olarak göndermeyi denemişti ama her ayın ilk günü e-posta kutusunda görünmeye devam ediyordu.

Kasaba tarihçisi ve kütüphanecisi Lauren Scott tarafından yazılmıştır.

Knox Pickle olmadan döndü ve üçü orada durup birbirlerine baktılar. Lauren dış görünüşüyle perişan haldeydi, Alice duygularını saklamak için elinden geleni yapıyordu, her ne kadar bu konuda hiç iyi olmasa da, ve sonra Knox vardı, boş yüzlü, duyguları ... şey, Fort Knox'tan daha sıkı kilitlenmişti.

"Konuşmalıyız," dedi Lauren usulca. "Ne yapmamız gerektiği hakkında." Kapüşonunu itti ve ceketinin fermuarını açtı, üzerinde hâlâ

Alice'in şimdiye kadar gördüğü tek yerdı.

"Konuşacak ne var?" Alice sordu. "Tabii ki en kısa zamanda satacağız." Patronuna bir ay izne ihtiyacı olabileceğini söylemişti ama Lauren ve Knox'la o kadar uzun süre kalma düşüncesi onu rahatsız edici yerlerde terletiyordu.

Ortaklarından hiçbirı bir şey söylemeyince, yükselen paniğe eşlik eden bir huzursuzluk içine yerleşti. "Tek mantıklı seçenek satmak."

Lauren başını salladı. "Tadilatın hiç başlamadığını görebilirsiniz. Yaklaşan büyük bir açılışımız var, öylece satamayız."

"Pink'e katılıyorum," dedi Knox.

Pink, nam-ı diğer Lauren, ona gülümsedi.

"Eğer tüm bunlar Eleanor'la ilgiliyse," dedi Alice, makul ve benimle aynı fikirde olduğunu umduğu bir ses tonuyla, "o uzun zaman önce kendini kanıtladı. Kanıtlayacak bir şeyi kalmadı, bizim de yok. Bunun bir anlam ifade ettiği tek kişi ölmüşken yeniden açmamız için bir neden yok."

"Doğru değil," dedi Lauren. "Basında çok fazla yer aldı ve dizinin hayranları çok heyecanlı. Ve eğer dediğiniz gibi her şey *Eleanor'la ilgiliyse* ..." Aslında *Eleanor'la ilgili* kısmı için tırnak işareti kullandı. "O zaman bunu onun onuruna yapmalıyız. Onun isteklerini yerine getirelim ve hanı yeniden açalım."

"Tekrar ediyorum, katılıyorum."

Knox'un alçak ve sessiz sesi üzerine Alice başını çevirip ona baktı. "Eleanor bana ilk işimi verdi," dedi.

Eleanor'un sert bakışlarını güçlkle tuttu, çünkü Eleanor'un kendisi için yaptıklarını hatırlayınca yüreği sızladı.

"Çok sayıda insanla ilgilendi," diye devam etti. "*Ve* kasabaya yıllar boyunca yüzlerce kişiye gelir ve istihdam sağladı."

Alice başını çevirip pencereden dışarı baktı ve buradan başka bir yerdeymiş gibi davrandı. Belki de ıssız bir Güney Pasifik adasıındaydı.

Sonra odanın sessiz olduğunu ve hem Knox'un hem de Lauren'in kendisine baktığını fark etti. Boğazını temizledi. "Soruyu duymadım ama cevap çikolata."

Knox başını salladı, açıkça sinirlenmişti.

"İkiniz de biliyor musunuz bilmiyorum," dedi Alice, "ama burası tam bir karmaşa. Bu da bizim dağınıklığımız anlamına geliyor. Bir ay içinde açmak için üçümüzün gece gündüz çalışması gerekecek ve o zaman bile

mümkün. Gerçekten de önümüzdeki dört hafta boyunca kendi hayatlarınızı askıya alıp birbirinizin üstünde olmak istiyor musunuz?" Bir dizi karmaşık nedenden ötürü Eleanor'la hiçbir duygusal bağı olmayan Lauren'a baktı.

Lauren etrafına bakmıyor, manzarayı seyrediyor ve Alice'e hanın içine hiç girmediğini hatırlatıyordu. "Burada çok fazla tarih var," diye mırıldandı.

Alice'in de çok iyi bildiği gibi Lauren tarihi severdi. Eleanor'un torunu Lauren'ın da tarihi Eleanor kadar çok sevmesindeki ironi gözünden kaçmamıştı.

"Neredeyse yüz elli yıllık bir tarih," dedi Knox. "Gitmek ya da kalmak konusuna gelince, Eleanor için ölü ya da diri her şeyi yaparım." Bunu hâlâ kar yağdığını söyleyebileceği aynı sessiz, boğuk ses tonuyla söylemişti ve bu da Alice'in onun öfkeden deliye döndüğünü görmek istemesine neden olmuştu. Ama eğer genç Knox gibi biriye, bunu yapmazdı. Bir sorundan kaçmak yerine her zaman onunla yüzleşirdi. O da tıpkı kendisi gibi hayatında yeterince sorunla karşılaşmıştı.

Ama o kendi başına bir fırtınayken, her zaman karışık, vahşi duyguların girdaplı bir kütlesiyken, o yoluna çıkan her fırtınanın sakın gözüydü. "Peki ya özel hayatlarımız?" diye sordu, umutsuzluğunu duyabilecek tek kişinin kendisi olduğunu umarak. "Bunlardan vazgeçmemiz mi gerekiyor?"

Knox omuz silkti. "Bir genel müteahhitlik şirketi işletiyorum. Ben buradan çalışırken, hem kendi işimi hem de Eleanor'un hayalini onun için tamamlayabilecek iş ortaklarım var."

Tamam, Alice kendisine rağmen isteksizce etkilenmişti. Liseden mezun olduktan sonraki yaz annesi ölmüş ve o da şehri terk etmişti. Onu bir daha hiç görmemişti. Belli ki uzun bir yol kat etmişti. Ama . . . "Duygusal kapanış için kalma lüksüm yok."

"Tamam," dedi Knox. "Eğer sizin için duygusal bir çekicilik yoksa, o zaman parasal çekiciliğe ne dersiniz? Bu yapının mimarisi inanılmaz. Sadece pervazlar ve süpürgelikler bile bir servet değerinde. Han, yine orijinal olan kızılagaç kirişlerle desteklenmiş. Artık böylesini yapmıyorlar. Biraz bakımla burası çok para eder, kaslı ve antika arabalarla dolu ahırdan ve gösteri setlerinin nostaljisinden bahsetmiyorum bile. Yenileme bizim için en iyisi."

Alice, "eğer sizin için duygusal bir çekiciliği yoksa . . ." Çünkü şaka mı yapıyordu? Burada onun için duygusal çekicilikten *başka bir* şey yoktu. Aslında, göğsü üzerinde oturan duygu yumağı yüzünden o kadar gergindi ki

Öyle ki zorlukla nefes alabiliyordu. Kendine nasıl sakin kalacağını öğretmişti ama bunu yapmak için sırt çantasına girip örmekte olduğu atkıyı çıkarması gerekiyordu. Örgü örme konusunda berbattı, çok kötüydü ama beynini sakinleştiren tek şey bu el sanatıydı. Tamam, bu tam olarak doğru değildi. Yiyecek de beynini sakinleştiriyordu ama şu anda hiç yiyeceği yoktu.

Yani üçü önümüzdeki bir ay boyunca burada mı kalacaktı? Bu düşünce neredeyse tam bir panik atağa neden oluyordu ve sonunda bunlardan vazgeçti. "Peki ya sen?" diye sordu Lauren'a. "Kütüphanedeki kariyerini öylece bırakıp gidebilir misin? Çünkü ben kesinlikle yapamam."

"Özür dilerim, kariyeriniz neydi? Son duyduğumda Santa Fe'de dadılık yapıyordun."

"O iş yürümedi." Garsonluk, barmenlik ya da peyzaj işleri de işe yaramamıştı ama şu anda bunların bir önemi yoktu. "Flagstaff'ta bir kereste deposunda çalışıyorum."

"Ah." Lauren başını salladı. "Çok fazla yukarı doğru hareketlilik var."

Kabaliğa aldırma. Terbiyeyi hak ediyorsun. "Hoşuma gitti," dedi Alice. Ahşabın bakıma ihtiyacı yoktu, duyguları ya da beklentileri yoktu. Sadece A noktasından B noktasına taşınması gerekiyordu.

"Yeteneklerini bir kereste deposunda harcayarak ne yapıyorsun ki?" Lauren sordu. "Neden arabaları restore etmiyorsun, ki bunu yapmak için doğmuşsun. *Kelimenin tam anlamıyla.*"

Alice aslında kereste deposundan neredeyse memnundu. Çocukların hepsi onun arkadaşı olmuştu; Miguel ve Steven, özellikle de sık sık inşaatlarda çalışan ve paraya ihtiyacı olduğunda bazen ek işlerde onunla birlikte çalışacak kadar onu eğiten Eddie. Hepsi ona karşı çok iyiydi. Sunrise Cove'dan ayrıldığından beri bir yere ait olmaya en çok yaklaştığı yer burasıydı.

Gitmesini istememişlerdi ama anlayışla karşılamışlardı. Burada işi bittiğinde geri döneceğine dair söz almışlardı ve bu da soğuk ve ölü kalbinin minicik bir köşesini ısıtmıştı. Sırf bu yüzden, sözünü yerine getirmeye ve bir an önce buradan gitmeye niyetliydi. Lauren'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Kısa bir süre önce verandana çiçek dikmesi için birini tuttuğundan beri burayı onarmaya yardım etmek istemeni ironik buluyorum, böylece kirlenmeyeceksin."

Lauren gözlerinde memnun bir parıltıyla Alice'i işaret etti. "IG'mi takip ediyorsun."

Alice yüzünü buruşturdu. Aptalca, çaylakça bir hareket.

Lauren sırtıttı ama sırtışı çabucak kayboldu. "Ve hayır," dedi. "Kütüphanedeki işimi bırakamam ama yardım etmek için bolca vaktim olacak. Yenileme çalışmalarının muhasebesini tutabilir, harcamaları takip edebilir, elimizdekilerin bir envanterini çıkarabilir ve bu envanteri konuklarımızın mekandan daha fazla keyif almasını sağlamak için kullanmanın yollarını bulabilirim. Örneğin, insanlar o eski televizyonları görmek için gelmeye bayılacaklar. Tek yapmamız gereken onları güvenli ve yönetilebilir bir şekilde yerleştirmek."

Tamam, bunların hepsi değerli olabilirdi, Alice bunu kabul edebilirdi. "Siz ikiniz için harika. Hanı onarabilir ve işinize devam edebilirsiniz. Ama ben yapamam. Siz beni satın alabilirsiniz."

"Evet, küçük kasaba kütüphanecisinin hangi kısmını kaçıırıyorsun?" Lauren sert bir kahkaha atarak sordu. "Ben her zaman yoksulluk sınırının bir dolar üzerindeyim. Ayrıca, birimizin ayrılması Eleanor'un istediği bir şey değil. Sanırım bu yüzden hanın hesaplarındaki paranın sadece hana kalmasını, hiçbirimize nakit olarak dağıtılmamasını ayarladı. Vasiyete göre, ancak han işler hale geldiğinde ve kara geçtiğinde kârlar kalanlar arasında paylaştırılabilir. Eğer ayrılırsanız, hiçbir şey alamazsınız."

Knox onu satın almazsa. Ona baktı.

Başını yavaşça salladı. Anlaşılan adam hiçbir şeyi hızlı yapmıyordu. "Yapamam, Tumbleweed."

Sertleşti, ama babasının ve ağabeyinin onun için her zaman kullandığı lakabı kullandığı için değil - bu arada hak *etmişti* - onu hatırladığı için!

Odaklan.

Bu işten kurtulmayı umuyordu. Para için değil. Hayatının çoğunu fakir geçirmişti. Bunun değişeceğine dair gerçek bir beklentisi yoktu, yine de yeni bir başlangıç her şey olabilirdi. Tıpkı babasının yanında çalışıp antika arabaları yenilediği zamanlara kadar uzanan, yıllardır içinde derinlerde yaşayan çok özel bir hayali besleyecek araçlar gibi. Her zaman kadınların işlettiği bir tamirci dükkânı açmak istemişti. Alice bir daha asla bir kaputun altına giremezdi, asla, ama arabaları da sisteminden tamamen çıkaramazdı. Gösteriyi yönetmekten ve işlerin yapılması için kadın tamircileri işe almaktan çok mutlu olurdu.

"Pekâlâ, şuna ne dersiniz?" diye sordu Knox. "Bir gözden geçirme yapalım ve tam olarak ne yapılması gerektiğini görelim. Oradan devam ederiz."

Bunun aslında iyi bir fikir olmasından nefret eden Alice etrafındakilere işaret etti. "Benim tanıdığım Eleanor titiz biriydi. Yerleri elle siler, tozdan nefret eder ve dağınıklığa asla tahammül edemezdi. Bu dağınıklık ona hiç benzemiyordu. Bir şeyler yanılttı, çok yanılttı."

"Hastaydı," dedi Knox. "Çok fazla hareket edemediği için en sevdiği eşyalarını ikinci kattan buraya taşıdı."

Alice öndeki açık odadan geçerek çalışma odasına, yemek odasına ve o kadar iyi hatırladığı kocaman bir mutfığa açılan geniş koridora doğru yürüdü ki kafasını içeri uzatmak bile neredeyse canını acıtacaktı. Mutfağın dışında eskiden ofis olarak kullanılan yer vardı. İkinci katta, her biri 1960'ların TV dizisindeki bir karakterin yatak odasına benzeyecek şekilde dekore edilmiş ve yapılmış yedi misafir odası bulunuyordu.

Her şey dağınıktı ve aynı ihmal edilmişlik hissi vardı. Eleanor çalışma odasını yatak odasına çevirmeye çalışmıştı. Bir hastane yatağı, bir koltuk ve diğer bazı yatak odası mobilyaları sıkıştırılmış, her yüzey ilaç şişeleri, bardaklar, kitaplar ... ile kaplanmıştı.

"Bu kocaman mülk," diye mırıldandı, "ve tüm hayatı küçücük bir odaya sığdırılmıştı." Durum kötüydü ve o bunun farkında bile değildi. Bir zamanlar evreninin merkezi olan bu rezil yaşlı kadın için içini bir hüznün kapladı.

"Sonunda hiç acı çekmedi," dedi Knox hemen arkasından ve Eleanor'un acı çektiğinden endişelenerek bir elini göğsüne götürüp hareketsiz durduğunu fark etmesini sağladı.

Onunla yüzleşmek için döndü, koyu yeşil bakışlarıyla karşılaşana kadar bir zamanlar kendini aptal durumuna düşürmeden ona doğru bakamadığını unutmuştu. "Burada onunla mıydın?"

Ona bakarken gözleri donuk bir havuz gibiydi ama içlerinde bir şey titreyordu. "Hayır. Ama iletişim halindeydik."

Ve o öyle değildi. Onun sitemini duyması için kelimeleri söylemesine gerek yoktu. Kendi başına yeterince suçlu hissediyordu.

Lauren, "Ne yapacağımız hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Evet." Knox duvarda Alice'in varlığından haberdar olmadığı bir dolaba döndü. Bir şişe viski çıkardı.

Lauren başıyla onayladı. "Kesinlikle."

Adam şişeyi uzattı ve Lauren şişeyi dudaklarına götürdü. Kasaba Kütüphanecisi Vahşi Tarafta Bir Yürüyüşe Çıkıyor. Knox'a geri verdi, o da Alice'e uzattı. Alice hakkı olduğunu düşünerek iki uzun yudum aldı. İlk yudum saf ateş gibiydi. İkincisi hoş bir şekilde uyuşturucuydu.

Knox onun ardından içti, sonra bir sandalyeye yayıldı, uzun bacakları önünde uzanıyordu, kirli sakalı iki, belki üç günlüktü, duruşu kemiklerine kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

Bunu çok iyi anladığından, isteksizce onun karşısındaki kanepeye oturdu. Lauren da onunla birlikte kanepeye oturdu ama mümkün olduğunca uzağa.

Uzun bir süre boyunca hepsi de çıtırdayan ateşe baktılar. "Burada kalamam," dedi.

Lauren baktı. "Benim yüzümden mi?"

Alice bir an için gözlerini kapadı ve açtığında Lauren'ın gözleri yine yaşlarla parlıyordu. Ve lanet olsun ki Alice'in gözleri de aynı şeyi yapmadı. Cevap vermek için boğazı çok sıkıştı, sadece başını salladı.

"Seni satın alamayacağımı söyledim," dedi Lauren sessizce, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Ama bilmelisin ki yapabilseydim bile yapmazdım."

Alice'in kalbi darbe aldı.

"Düşündüğün sebepten değil," dedi Lauren. "Kalmanı *istiyorum*."

Alice ayakta olsaydı şaşkınlıktan düşerdi. Lauren'a baktı, o da ona baktı.

Alice sersemlemiş bir halde Knox'a baktı.

"Üç kişi ikiden iyidir," dedi omuz silkerek.

Lauren burnunu çekiyor ve ceplerini yokluyordu. Elinde bir mendille geldi. Çocukken de böyleydi. Her zaman her şeye hazırlıklıydı. Bu düğmeli görünümün altında, Will "Speed Racer" Moore'u Alice kadar çok seven ve her ikisi için de her şeyi yapabilecek olan bir izci kızın kalbi atıyordu.

"Eğer ağlamayı kesersen kalırım," dediğini duydu Alice. "Sadece bir ay sonra açılana kadar. Ondan sonra burayı bizim için işletmesi için birini tutarız ve ben giderim."

Knox tek kelime etmeden ayağa kalktı ve duvar kâğıdı olmayan ama duvar kâğıdıyla kaplı tek duvarın karşısındaki masayı karıştırmaya başladı. Kâğıtların çoğu soyulmuştu, böylece duvar alçıpana kadar inmişti. Elinde bir Sharpie kalemiyle geldi.

"Ne yapıyorsun?" Alçıpana döndüğünde Lauren sordu. "O kalıcı kalem," dedi Alice.

İkisini de görmezden gelerek yazmaya başladı.

"Ne yazıyor burada?" Alice gözlerini kısarak dağınık karalamaya baktı.

Sanki okunaklı olmadıklarına şaşırmış gibi kelimelere baktı.
"Okuyamıyor musun?"

"Azıcık bile değil."

Lauren'a baktı. Lauren alt dudağını ısırıldı. "Bir kısmını anlayabiliyorum," dedi.

"Yalan söylüyor," dedi Alice. "O sadece birinin duygularını incitmekten aciz. İnan bana, o da senin tavuk tırnığını okuyamaz."

"Öyle olabilir," dedi Lauren. "Diyor ki ... 'aşağı menzil' mi yazıyor?"

Arka azı dişlerini gıcırdatıyor gibi görünen Knox, bu kez daha yavaş yazarak üstünü çizdi:

TEMEL KURALLAR

Sonra altını çizdi, iki kez.

"Ciddi misin?" Alice kuru bir sesle sordu. "Temel kurallara mı ihtiyacımız var?" Cevap vermeden, Temel Kurallar'ın altına yazdı:

1. Gözyaşı yok.

Ya da en azından öyle yazdığından oldukça emindi. "Bu da nesi?"

Bunu da görmezden geldi ve yeni bir listeye başlamak için ilerledi, bu sefer daha yavaş yazıyordu, açıkça okuyabilmelerini istiyordu. Bunun üzerinde YAPILACAKLAR yazıyordu. Ardından tam üç dakika boyunca yazdı.

1. Güvertedeki korkuluklar.
2. Yeni iç merdivenler.
3. Döşeme tahtasının içini temizleyin ve düzenleyin.
4. Eksik döşemeyi değiştirin.
5. Aydınlatma armatürleri.
6. Mobilyaları temizleyin, koşullandırın ve yeniden boyayın (zımpara kağıdı, macun, macun, pervaz ve süpürgelikler için boya).
7. Panjurları zımparalayın ve boyayın.
8. Şu iğrenç halıya bir şeyler yapın.
9. Banyo ve mutfakta sıhhi tesisat güçlendirme.
10. Paslanmış galvaniz boruları değiştirin.
11. Elektrik kodunu yükseltin.
12. Eksik pervazları değiştirin.
13. Döşeme tahtasını temizleyin ve düzenleyin, eksik olanları değiştirin.
14. Pencereler: Çürümüş kanat kordonlarını değiştirin.

Lauren, "Bu pahalıya mal olacak gibi görünüyor," dedi.

"Evet," dedi Knox. "Ama yapılması gerekiyor. Hanın hesabı bunu karşılamalı."

Alice kalemi onun elinden kaptı ve Temel Kurallar listesine döndü. Gözyaşı yok yazısının altına şöyle yazdı:

2. Bu Eleanor hakkında.

Sonra Eleanor'un altını çizdi -iki kez- ve ona ters ters baktı.

Bakışlarını onunkilerden ayırmadı, sanki gülümsemesini tutuyormuş gibi görünüyordu. Bunun ne anlama geldiğini tercüme edemedi Lauren, Alice'in elinden kalemi kaptı ve yazdı:

3. Gerçek kelimelerle açık, dürüst konuşmalar.

Sonra durakladı ve ekledi:

GÜNLÜK.

Knox elini uzattı ve Lauren gerçek kelimelerle işaret etti. İç çekti.

"Peki. Kalemi geri alabilir miyim?"

Lauren başını eğdi ve bir elini kulağının etrafına götürdü.

Knox başını neredeyse belli belirsiz salladı ama "lütfen" dedi.

Lauren gülümseyerek kalemi onun eline bıraktı ve Alice, ona karşı koyduğu için Lauren'a bir beşlik çıkmamak için kendini zor tuttu.

Knox açık, dürüst konuşmaları daire içine aldı ve Gözyaşı yok kısmına bir ok çizdi. "Bir numaralı kuralı ihlal etmediği sürece."

Alice kalemi ondan almaya çalıştı ama o sadece başının üstünde tuttu. Boyu bir kadına göre oldukça uzundu ama yeterince uzun değildi, bu da onu bir zamanlar olduğu somurtkan genç kıza geri döndürdü. "Nesin sen, kalemin bekçisi mi?"

"Tartışmaya açık ve duvara değmeyecek bir şeyler yazacaktın," dedi.

Bunun doğru olması yardımcı olmadı. "Kalemi bana ver." Sırıttı.

"Lütfen." Adam verince ekledi:

4. Ortaklarınızı öldürmeyin.

"Bu benim için bir hatırlatma," dedi.

Knox hemen bir çizgi çekti. "Bu Emirlerde var, bu da onu burada gereksiz kılıyor."

Alice gözlerini devirdi. Günün birinde onları o kadar sert yuvarlayacaktı ki kör olacaktı. İhtiyaç adında yeni bir listeye başladı. Üzerine şunları yazdı:

Alice-Yeni bir hayat

"Bu konuda iyi şanslar," diye mırıldandı Lauren.

"Biliyor musun?" Alice ellerini havaya kaldırarak sordu. "Bununla başa çıkmak için yemeğe ihtiyacım var."

Lauren başıyla onayladı ve kapıya döndü.

"Hey, yürüyecek biri varsa o da ben olayım," dedi Alice.

"Ben gitmiyorum. Yeni ve huysuz ortaklarıma biraz yemek getireceğim." Ve Lauren bu sözlerle ön kapıyı arkasından çarptı.

Masanın üzerindeki raf duvardan düştü. Önce ahşap yüzeye, sonra da Alice'in ayaklarının dibindeki zemine çarptı.

Şuna bir bakın. Hayatı için bir metafor *daha*.

Ama Lauren'ı üzmüştü, bu da bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi bir şeydi. Birdenbire ürpererek kendine sarıldı. Kafasını kaldırdığında Knox'un karanlık yakışıklı yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Zaten bilmediğin bir şey değil."

Bu bir iltifat gibi gelmedi, o yüzden devam etti. "Neden beni tanıımıyormuş gibi davrandın?"

Şömineye doğru yürüdü, önünde çömeldi ve geniş omuzlarındaki ve sırtındaki kasları kadının nefesini kesmemesi gereken ama kesen bir şekilde esneten birkaç ekonomik hareketle ateşi yaktı. Adam sonunda ona cevap verdiğinde neredeyse şaşkınlıktan sıçrayacaktı. "Çünkü seni tanıımıyorum. Sanırım kimse de tanımıyor."

Neredeyse bir numaralı Temel Kuralı ihlal etmesine neden olacak bir cümle.

Bölüm 3

İhtiyaç

Alice, yeni bir hayat.

Lauren, ben de aynı fikirdeyim.

Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın, diye hatırlattı Lauren Scott kendine. *Bunu başarabilirsin.* Hanın ön verandasında duruyordu, sürpriz bahar fırtınası güç kazanıyordu. Uzun çam ağaçları rüzgârda sallanıyor, ağır çekim dalgalar halinde uçuşan kar, ağaçların üç yüz metrelik hayaletler gibi görünmesine neden oluyordu. *Bir ay sonra her şey yoluna girecekti.*

Nefesini dışarı üfledi. Görünüşe göre yetişkin olmak, bu cümleyi - her şey yoluna girecek - kendi kendine tekrar tekrar söylemekti. Ta ki ölene kadar.

Ön kapıya baktı, elindeki paket servis poşeti soğumaya başlamıştı. Kimsenin ayak işlerini yapan bir kız değildi ama yemek getirmeyi teklif etmişti çünkü biraz zamana ihtiyacı vardı. Alice'i oturma odasındaki yastıklardan biriyle boğma dürtüsünden kurtulmak için bir an.

Öldürücü dürtülerinin, aslında kendisinin *de* ama hey, kimse mükemmel değildi.

Yemek için Sunrise Cove'a gidip döndüğü on beş dakika ona iyi gelmişti. Eve, çok fazla para ödediği küçük dairesine dönmenin cazibesi güçlüydü ama saklanmak bunu ortadan kaldırmayacaktı. Bunun yerine, yerel halkın yemek için en sevdiği yer olan Sunrise Cove Diner'da durdu. Kendi kişisel rahatlık yiyeceklerinden yüklendi. Eğer ortakları beğenmezse, bu onun için daha fazlası demektir.

Ve yine de burada, verandada duruyordu, bugün ikinci kez ve ... şimdiye kadar ikinci kez hana girme cesaretini toplayamıyordu.

Evet, büyük teyzesi Eleanor, Lauren'ı bir kez bile buraya getirmemiş olmasına rağmen buranın üçte birini ona miras bırakmıştı. Şu anda bunu görmezden gelmek için gerçekten çok çalışıyordu.

Başının ağrımaya başladığını hissetti. Köpek alerjisinden olabilir. Ya da belki beyin kanaması geçiriyordu. Bunlar ölümcül müydü? Google'da aramaya başladı ama oyalama taktiğinin farkına vararak telefonunu bir kenara bıraktı ve iç çekti. Daha sonra trajik bir şekilde erken ölmek için bolca zamanı olacaktı. Böylece sanki oranın sahibiymiş gibi -en azından üçte biri- içeri girdi.

Ön oda boştu, bu yüzden kimse gösteriyi görmedi. Alice ve Knox'un kişilikleri olan iki büyük enerji alanı olmadan etrafa ilk kez iyice bakabildi. Bakımsız olsa da kuşkusuz güzel olan odada yavaşça ilerlerken, burada potansiyel gördüğünü itiraf edebilirdi ve içindeki tarihçi ve yazar ineğini her odaya göz atması için serbest bıraktı.

Hiçbir şey babasının çocukluğunda anlattığı gibi değildi. Lauren *The Shining*'den fırlamış gibi bir şey bekliyordu ama han hiç de korkutucu, perili ya da şeytani görünmüyordu. Dağınıklığa ve toza rağmen, Vahşi Batı'nın tüm cazibesine sahip olan bu yer gerçekten inanılmazdı. Bu onun hakkında yazmak, geçmiş, gösterileri, hatıraları derinlemesine araştırmak istemesine neden oldu. . .

Ve şok edici bir şekilde, nefret etmesi öğretilmiş olan Eleanor'un kendisi.

Mutfağa girdiğinde, masada oturan ve tamamen evindeymiş gibi görünen Alice'i görünce kısa bir süre durdu. İlk yıllarının çoğunu bu evde geçirdiği için muhtemelen öyleydi. Lauren'ın eski en iyi arkadaşı, kendine özgü uzun at kuyruğu, iki kulağında da sayısız minik küpe, yüzüne doğru düşük bir beyzbol şapkası, solmuş, yırtık kot pantolon, havalı botlar ve göğsünde asık surat emojisi olan bir kolsuz bluz giymişti ve bunların hepsi Lauren'ın her zaman çok kıskandığı tonlu, söğüt gibi vücudunu vurguluyordu.

Bir zamanlar Alice hayatındaki en önemli kişiydi ama bu değişmişti ve hâlâ canı yanıyordu. Lauren kızgınlığının kalıntılarını yutarak yiyecek torbasını masanın üzerine bıraktı. "Akşam yemeği."

"Teşekkürler." Alice ona uzanmak için öne doğru eğildi ama Lauren onu geri aldı. "Bana henüz teşekkür etme. Hâlâ sorularım var."

Alice durdu, sonra bakışlarını yavaşça Lauren'ın kollarına kaldırdı. "Yemeği rehin mi tutuyorsun?"

"Evet. Will'i kaybettikten sonra neden birbirimize dönmedik?" Duygusallaşmak istemediği için sesini dengede tutmaya çalışıyordu, bu biraz havasız nefes almaya çalışmak gibiydi. "Kız kardeşim gibiydin ama sana en çok ihtiyaç duyduğum anda duman oldun. Sadece geri döndün

aramalarımın ve mesajlarımın bir kısmı." Alice'in bir şeyler söylemesini duymak için kendini susturdu. Herhangi bir şey.

Alice'in yüzünden kısa bir duygu geçti ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve sonra çantayı koklamaya başladı. "Hamburger kokusu mu alıyorum?"

"Vegan, ama evet."

Alice yüzünü buruşturdu. "Ama patates kızartması var, değil mi? Çıtır çıtır?" "Belki. Soruma cevap verdiğinde göreceksin."

Alice arkasına yaslandı ve Lauren'ın bakışlarıyla buluştu. "Sanırım ikimiz de bunca zamandan sonra cevabımın bir önemi olmadığını biliyoruz. Ayrıca, çok kısıtlı bir süre için buradayız ve başarmamız gereken büyük bir iş var. Ondan sonra gitmem gerekiyor, ne önemi var ki?"

"Gitmek zorunda mısın? Yoksa gitmek mi istiyorsun?" "İkisi de," dedi Alice kararlı bir şekilde.

Lauren bu konuda soğukkanlı olmaya çalıştı ama kimi kandırıyordu? Hayatında hiçbir zaman, tek bir gün bile soğukkanlı olmamıştı. "Eğer konu ikinci temel kuralısa..." Başparmağını omzunun üzerinden oturma odasına doğru salladı. "Her şey Eleanor'la ilgiliyse, ikimiz de biliyoruz ki o senin kalmanı isterdi."

"Belki," dedi Alice. "Ama beni muhtemelen yapmayacağımı anlayacak kadar iyi tanıyordu."

Lauren konuşmaya başladı ama Alice elini kaldırdı. "Bakın, bir ay kalacağımı ve burayı çalışır halde göreceğimi söyledim. Ondan sonra ya satarız ya da hanı idare etmesi için birini tutarız ve hayatlarımıza geri döneriz. Değil mi Knox?" diye sordu, Knox odaya geri dönerken, onu burnu havada, dramatik bir şekilde yiyecekleri koklayan Pickle izledi.

Lauren köpeğe bir kez baktı ve hapsirdi.

Alice başını salladı. "O bir ayı, unuttun mu? Ve eğer bizden birini yemek isterse, ben haraç olarak gönüllü olurum."

"Ben de senin yenmeni istemiyorum!"

"Hamburgerler dışında hiçbir şey yenmiyor," dedi Knox, yiyecek torbasını köpeğinin yaptığı gibi dramatik bir şekilde koklayarak. "Açlıktan ölüyorum."

Lauren çantayı uzattı ve o da altı tane sarılı hamburger çıkardı. "Mükemmel," dedi. "İkişer tane."

"Dikkat et," dedi Alice. "Bunlar sahte."

Lauren köpeğe endişeyle bakmaktan kendini alamayarak, "*Vegan*," diye düzeltti. "Pickle'ın senin kamyonetinde kalacağını sanıyordum."

Knox bir hamburger aldı, paketini açtı ve Pickle'a bir turşu çevirdi.

Köpek sanki piyango kazanmış gibi sevinçle kıpırdanarak onu havada kaptı.

Knox sitemle, "Tadına bile bakmadın," dedikten sonra Lauren'a baktı. "Bir şeyleri yemeye başlamadan önce kamyonetimde ancak bu kadar uzun süre kalabilir. Direksiyon simidi gibi. Sigorta şirketim hâlâ kızgın."

Köpeğe bir turşu daha uzattı, o da bütün olarak içine çekti. Knox sadece başını salladı.

Pickle mutlu bir "woo-woo!" yaptı ve daha fazlası için step dansı yaptı.

"Adının ona yakıştığını söylerken şaka yapmıyormuşsun," dedi Alice.

Knox başıyla onayladı ve hâlâ ayakta durarak hamburgerini ağzına götürdü. İlk ısırıkta yüzünü buruşturdu ama sonra oyunbazca devam etti.

Turşu mızmozlandı ve Knox başını salladı. "Turşular için bu kadardı. Hamburgeri paylaştım ama seni daha önce doyurdum ve inan bana bundan nefret edersin."

Pickle yine "woo-woo'ladı", davasını savunuyordu.

"Pekâlâ, ama unutma, seni uyarımtım." Knox bir ısırık kopardı ve Pickle'a fırlattı.

Top Pickle'ın alnına çarptı ve yere düştü. Knox,

"Hâlâ yakalamayı öğreniyor," dedi.

Pickle sahte hamburgeri yerden kaptı. "Ama yerler kirli," dedi Lauren.

"Size söz veriyorum, bugün yaladığı en kötü şey bu değil."

Pickle vegan burgeri çiğnedi, sonra dondu kaldı, gözlerinin akı göründü. Bir "gak" sesi çıkardı ve yiyeceği tükürdü.

"Sana söylemiştim." Knox bir peçeteyle lokmayı aldı ve odanın öbür ucuna, doğrudan çöp kutusuna attı.

Pickle yere yığıldı ve bir iç çekti. Knox üç haftadır bir şey yememiş gibi yemeye devam etti. "Gerçekten açlıktan ölüyordun," dedi Alice.

Çiğnemesini yavaşlattı ve yutkundu, sanki odada olduklarını neredeyse unutmuş gibi iki kişilik dinleyicisine baktı. Omuz silkmeden önce peçeteyle ağzını sildi. "İki gündür çok yoğunum, hiç ara vermedim."

"Eleanor'un avukatı Seattle'dan geleceğinizden bahsetti," dedi Lauren.

Alice hamburgerinden başını kaldırdı, kendisine rağmen genç aşkı hakkındaki merakını gizleyemediği belliydi.

Lauren sırtıttı.

Hâlâ hamburgerini tutan Alice, dört parmağından üçünü avucunun içine sıkıştırdı ve Lauren'a el sallamak için sadece orta parmağını bıraktı.

Bu onu daha da çok sırtıtmaya itti. Alice'e ergenlik aşkıdan yetişkinlik aşkına dönüşen aşkı hakkında takılmak isterdi ama bugün ölecek gibi hissetmiyordu. "Seyahat sorunun mu vardı?" Lauren Knox'a sordu.

"Dün işte on altı saat çalıştım," dedi. "Gece boyunca araba kullandım. Buraya siz ikinizden hemen önce geldim." Omuz silktili. "Bu süre zarfında birkaç öğün atlardım."

Ya da hepsi, diye tahmin etti Lauren, ikinci bir burgeri ve patates kızartmasını ona doğru iterek.

Alice, "Elimizdeki soruna geri dönelim," dedi.

"Bekle." Lauren ayağa kalktı ve ışık düğmesine doğru yürüdü. Güneş batmaya başlamıştı ve neredeyse karanlıktaydılar. Karanlıktan pek hoşlanmadığı için düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. "Olamaz."

"Panik yapmayın." Alice hamburgerini bıraktı ve odanın diğer duvarına geçti.

Knox ikinci hamburgerine başladı. "Neden panikledin?" diye sordu Lauren.

"Çünkü karanlıktan korkuyor," dedi Alice, Lauren cevap vermeden önce. "Köpeklerden korktuğu kadar değil ama ona yakın."

"Affedersiniz," dedi Lauren sınanırcasına. "Köpeklere *alerjim* var."

Alice Knox'a baktı. "Sandalet giyen erkeklerden de korkuyor ama herkesin kendine has özellikleri vardır, değil mi?"

Lauren ona bir kızartma fırlatmayı düşündü ama temelde yiyecek israfına karşıydı.

Alice diğer ışık düğmesini açıp kapattı. Hâlâ ışık yoktu.

Lauren büyük bir yudum hava aldı ve tuttu çünkü aniden çok *çok* karanlık. "Avuçlarım terlemeye

başladı." "Nefes al," dedi Alice.

"Sorun yok."

Bunu her zamanki alaycılığından uzak, içtenlikle söylemişti ama aslında her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini bilemediği için Lauren nefes almadı. Bunun yerine hızla telefonunun el fenerine erişti ve onu yukarı kaldırarak endişeyle etrafına bakındı.

Knox ikinci hamburgerini bitirmek üzereydi. "Geceleri ortaya çıkan şeyler için endişeleniyor muyuz?"

Lauren kendine sarıldı çünkü artık öyleydi, ama daha fazla inkâr edemedi Alice konuştu.

"Bazı şerefsiz zorbalar bir keresinde onu karanlıkta lisenin spor salonuna kilitlemiş ve gece boyunca orada bırakmışlar."

Hah. Bu, Alice'in hâlâ o konuda kızgın, Lauren için kızgın olabileceğine çok benziyordu. Şöyle bir baktı ama Alice ona bakmıyordu, o da telefonunun fenerini açmış ve eski bir dolabı açmaya çalışıyordu.

Knox Lauren'a döndü, gözleri sempatikti. "Yaralandın mı?"

"Travma geçirmiş," dedi Alice onun yerine, ki bu onu gerçekten kızdırmaya başlamıştı. "Sık kafalılar onu sekiz saat boyunca orada bırakmışlar." Alice dolabı açmak için uğraşırken bunu acımasızca söyledi.

"Tanrım," dedi Knox.

"Uzun zaman önceydi," dedi Lauren, yüzü kızarmıştı. "Ve ben travma geçirmediğim." Sadece tamamen utanç içindeydi, çünkü tamam, evet, artık karanlıktan korkuyordu. Her neyse. "Sen ne yapıyorsun ki?" diye sordu Alice'e. "O da ne?"

"Bir elektrik panosu," dedi Knox sesindeki onayla, Alice'e doğru ilerleyerek. Elini uzatıp Alice'in gücüne güç kattı ve inatçı kapı sonunda açıldı.

Hem Alice hem de Knox anahtar sıralarını okur gibi inceliyorlardı ama Lauren için hepsi Yunancaydı. "Yani?" diye sordu, sesi biraz yüksek çıkmıştı ama artık hava *iyice* kararmıştı.

Knox başını salladı. "Bu panelin ana ev için olduğunu sanmıyorum. Eski ve güvenilir görünüyor. Bence bu muhtemelen orijinal elektrik panosu. Bir yerlerde daha yeni bir tane daha olmalı."

"Tavan arasında," dedi Alice.

Lauren şaşkındı. "Ve biz bunu biliyoruz çünkü ?"

Knox bile meraklı görünüyordu.

Ama Alice hamburgerinden bir ısırık aldı. Kaçmak onun yapacağı bir şey değildi ama sonra Lauren'ın aklına bunun nedeni geldi ve birden kendini çok daha iyi hissetti. "Çünkü eskiden orada saklanırdı."

"Sen mi yaptın?" Knox sordu.

Alice Lauren'a öyle bir bakış attı ki Lauren bugün ilk kez gülmek istedi. Gençken Alice ona tavan arasına çıkıp pencereden dışarıda Eleanor'un önüne koyduğu işleri yapan Knox'u seyrettiğini anlatırdı.

"Neden?" Knox sordu.

"Evet, Alice," dedi Lauren masumca. "Neden?"

Alice kapıya doğru ilerlerken onu işaret etti. "Ben tavan arasına çıkıyorum."

Lauren'ın gülümsemesi soldu. "Oraya karanlıkta gidemezsin." Çünkü burada yalnız kalmak istemiyordu.

Alice onu şaşırtarak durdu. "Evet, muhtemelen haklısın. Girişe ulaşmak çok zor. Bu macera için sabahı beklemek en iyisi."

"Günaydın mı?" Lauren'ın kalp atışları, ne anlama geldiğini anladığında üç katına çıktı. "Yani ... sabaha kadar elektrik yok mu?"

"Şehirde bir yeriniz yok mu?" Knox sordu.

Oh. Doğru ya. İyi ki korkularına mantıklı düşünmenin ötesinde kapılmamıştı. Çantasını kaptı ve ortaklarına baktı, "Fazladan bir odam ve bir kanepem var..." demek zorunda hissetti.

Knox, "Teşekkürler ama Pickle ve ben burada iyi olacağız," dedi.

Lauren Alice'e baktı, onun davetini kabul etmesini umuyordu, böylece dört yılı aşan bir konuşma-kavga yapabileceklerdi.

"Flagstaff'tan buraya gelirken kamp kurdum," dedi Alice. "Hâlâ Blazer'ımın arkasına yerleşmiş durumdayım, bana bir şey olmaz."

"Kar yağıyor," dedi Lauren. "Ve üstünüz sızdırıyor." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü daha önce içinden çıktığında üzerinde kar vardı." "İyi olacağım," dedi Alice. "Günü yakalayın ve tüm bunları yapın."

Lauren günü yakalamaktan pek hoşlanmazdı. O sadece bir sopayla dürtme eğilimindeydi. Ama Alice'e haddini bildirecekti. "IG'mi takip ediyorsun. Neden beni şahsen takip etme fırsatını değerlendirmiyorsun?"

Alice yüzünü buruşturdu. "Seni sadece bir ya da iki kez takip ettim."

"Uh-huh." Ama vay canına. Onunla *gerçekten* konuşmak istemiyordu ve Lauren yalvarırsa ne olaydı. İnsanlara onu sevmeleri için yalvarmaktan bıkmıştı.

Knox Alice'e, "Hava gerçekten de hâlâ çok soğuk," dedi; Alice birazcık üşümek onu rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkti.

Muhtemelen damarlarında buz olduğu içindir.

Knox gözlerini devirdi ve Alice kendi gözlerini kıstı. "Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu ona.

"Hayır."

"Senin çok inatçı olduğunu düşünüyor," dedi Lauren. "Ve sıcak evimi geri çevirdiğin için saçmalıyorsun, ama ben bir ipucu alabilirim." Kapıya doğru döndü. "Yüzüne inat hâlâ kendi burnunu kesebileceğini bilmek güzel."

Alice durdu, kederli görünüyordu ve Lauren bir an için kendini kötü hissetti. Tek bir an için. "Ben çıkıyorum ama gitmeden önce bir planımız var mı?"

"İyi yemeğin ne olduğu konusunda bile anlaşılamıyoruz," dedi Alice. "Bunu nasıl yapmamız gerekiyor?" Knox'a baktı. "Gerçekten de önümüzdeki ay boyunca işinizi ortaklarınızın yürütmesine izin mi vereceksiniz?"

"Her gün yakınlaştırma yapıyor olacağım. Endişelenmiyorum."

Alice Lauren'a baktı. "Ve sen. Kütüphanecilik işinin seni bir ay bekleyeceğini ciddi ciddi söyleyemezsin."

"Hayır," dedi Lauren. "Çalışma saatlerimi ayarlamam gerekecek. Ama ben yediden ikiye kadar çalışıyorum. Endişelendiğin buysa doğruca buraya gelirim. Medyayı açılışa bağlamak, TV şovunun orijinal yıldızlarından herhangi birinin görünmek isteyip istemediğini kontrol etmek gibi pek çok fikrim var ve şovun dışarı çıkmak ve sosyal medyada fotoğraf çekmek için can atan bir hayran kulübü var, başlangıç olarak."

Alice iç çekti. "Saatlerce çalışman konusunda endişelenmiyorum ve bunu sen de biliyorsun. Sen harika bir iş ahlakına sahip çalışkan birisin. Elinden geleni yapacaksın. Benim endişelendiğim ..." Başını salladı ve sustu.

Lauren da biliyordu. Alice, babasıyla, Will ve Eleanor'la geçirdiği ve onu bugünkü kadın haline getiren ilk yıllarını geçirdiği yere geri dönmekten endişe ediyordu. Lauren buranın onun için anılarla dolu olduğunu biliyordu, güzel anılar, belki de hayatının en güzel anıları. Ama Will gitmişti. Babası da. Ve şimdi de Eleanor. Ve o bunların hiçbirisiyle yüzleşmekten açıkça kaçınmıştı. Ama burada yaşarken bunlardan kaçınamazdı.

Lauren ve gençlik yıllarına gelince... *Alice* onun o dönemden kalan en iyi anısıydı. Ve gerçek şu ki, Lauren onu her ne şekilde olursa olsun hayatına geri döndürmek istiyordu.

"Bu sözde plan benim için kolay değil," dedi Alice. "Siz ikinizin aksine, ben buradan çalışamam. Ve çalışmadan da duramam. Para kazanmaya devam etmem gerekiyor, tıpkı ikinizin de yapacağı gibi."

"O zaman seni hanın maaş bordrosuna koyarız," dedi Knox kolayca. "Yenileme fonundan." Lauren'a baktı. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Kesinlikle," dedi, içindeki gülümsemenin belli olmamasını umarak. Bu hepsi için mükemmel bir çözümdü ve Alice'i burada tutacaktı. En azından bir aylığına.

Knox Alice'e baktı. "İşe alındın."

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Eşit olmak zorunda," dedi Alice. "Eğer *hepimiz* çalışacaksak, o zaman *hepimize* ödeme yapılmalı."

Lauren minnettarlıkla başını salladı, çünkü doğruyu söylemek gerekirse iki yakası bir araya zor geliyordu. Alice'e sarılmak istedi ama Alice yemeğe geri dönmüş, Pickle'a turşusunu fırlatmak için durmuştu. Odadaki tek ses köpeğin pirzolasını yalamasıydı.

"Yani anlaştık." Knox kalan iki hamburgere baktı. Lauren kendi hamburgerini ona doğru itti, o da başıyla teşekkür ederek hamburgeri aldı ve mutlulukla ayağa fırlayan Pickle için parmaklarını şıklattı. Sonra odadan çıktı, köpek de peşinden mutlu bir şekilde tırıs gidiyordu.

Alice ellerini havaya kaldırdı ama onu da takip etti.

Lauren Fareli Köyün Kavalcısı'nın arkasında küçük geçit törenlerini tamamladı.

Gün ışığı neredeyse kaybolduğu için odalar şaşırtıcı derecede karanlıktı ve Lauren'ın kalbi tekmeledi. Knox'u elinde anahtarlarla oturma odasında buldular. Anahtarlığında kırmızı bir işaret ışığı vardı ve bu ışığı listelerine tuttu. "Yarın başlıyoruz," dedi ve ışığı iki numaralı Temel Kurala çevirdi. "Ve *bunu* her zaman aklımızda tutacağız."

Bu Eleanor hakkında.

Lauren acımasızca başını salladı. "Her zaman birileri hakkında, değil mi?" Bu da onu meraklandırıyordu... acaba hiç kendisiyle ilgili olacak mıydı?

Bölüm 4

TEMEL KURALLAR

1. Gözyaşı yok.
2. Eleanor hakkında.
3. Gerçek kelimelerle açık, dürüst konuşmalar. HER GÜN - 1. kuralı ihlal etmediği sürece.

Knox uyandığında üç şeyi hemen anladı: Hava hâlâ karanlıktı, kendi isteğiyle uyanmamıştı ve önceki gece geç saatlerde girdiği odada Pickle'la yalnız değildi.

"Merdiven bulamıyorum," dedi bir kadın sesi. "Bu yüzden beni çamaşır odasının tavanındaki tavan arası giriş kapısına kadar çıkarmanızı istiyorum."

Gözlerini açtı ve Alice'in el feneri yüzünden hemen kör oldu. Bildiği tüm yeminleri mırıldanarak gözlerini korumak için bir kolunu kaldırdı ve yatağın dibinde sıçancılık oynayan Pickle'a dik dik baktı. "Ne bekçi köpeğiymişsin sen." Başını salladı ve neyse ki ışığını indirmiş olan Alice'e baktı. "Gecenin bir yarısı tavan arasında neye ihtiyacın olabilir ki?"

"Gecenin bir yarısı değil. Saat sabahın altısı ve elektrik sorununun kolay mı yoksa zor bir çözüm mü olduğunu anlamak için kabloları kontrol etmek istiyorum, o yüzden acele edin. Mesaideyim, biliyorsun." Sonra tıpkı köpeğine her zaman yaptığı gibi parmaklarını şıklattı. "Gidelim, Fort Knox."

"Affedersiniz?" dedi.

"Beni duydunuz."

Pickle yuvarlandı ve karnını gösterdi. Gerginlik hissettiğinde böyle yapardı. Her şeyi daha iyi hale getirecek kadar sevimli olduğundan çok emindi. Ve buna itiraz etmek zordu çünkü her zaman işe yarardı. Şimdi de işe yaradı, çünkü Alice onu ovmaya başladı.

Pickle yavru bir köpekken sokaklarda tek başına bulunmuştu. Humane Society'nin söyleyebildiği kadarıyla, hiç evi olmamıştı. Bu durum

ama şu anda neredeyse mırıldanıyordu. Knox daha önce hiç bir köpeği kıskanmamıştı ama şimdi kıskanmayı düşünüyordu.

"Yuvarlanma zamanı," dedi Alice.

Pickle yataktan sıçradı. Sonra, sanki bir daha düşünmüş gibi, tekrar ayağa fırladı ve ... Knox'u dudaklarından öptü. "Teşekkürler, dostum." Ayağa kalktı ve ellerini yüzünde ovuşturdu, karşılaştığı kırışıklıklar sessiz odada sert bir ses çıkarıyordu. Elektrik olmayınca sıcak su da olmuyordu - dün geceki çok kısa duşu sırasında bunu öğrenmişti. "Ve biz neden bu kadar erken kalktık? "

"Bugünden sonra, açılıştan önce sadece yirmi dokuz günümüz var."

Ve zaten bir ayağı kapıdan dışarıdaydı. Vücudu ne istediğini *düşünürse düşünsün*, beyninin aslında Alice'in karnını ovmasını ve onu mırıldatmasını istemediğini hatırlatan iyi bir hatırlatma. "Gitmeden önce demek istiyorsun."

"O da var," diye kabul etti, adam yorganı üzerinden atıp doğrulduğunda gözlerini *kaçırmadı*. Aslında, adamın sadece bir çift örgü boxer giydiği gerçeğini cesurca incelemek için zaman ayırdı, bu da özellikle sabahın ilk saatlerinde pek bir şey gizlemiyordu.

"Sanırım bir spor salonunda nasıl hareket edileceğini biliyorsun, yaşlı adam," dedi sonunda.

Gülmek zorundaydı. Otuz iki yaşında, ekibiyle birlikte kiriş ve diğer ekipmanları taşıyarak geçirdiği uzun ve yorucu bir günün ardından bazen kendini yaşlı hissediyordu. Ama kızın ona bakışı aslında kendisini biraz Süpermen gibi hissetmesine neden olmuştu. Ayağa kalkarak, dün gece üzerine yuvarlandığı yatağın ayakucunda asılı bıraktığı kot pantolonunu aldı. Çok yorulmuştu, yoksa muhtemelen ilk geldiği yatak odasından farklı bir yatak odası seçmek için zaman ayırırdı. Alice'in el fenerinin loş ışığında rustik ama aynı zamanda ... dantelli ve kadınsıydı. Harika. *Son şans Hanı* programı için tasarlanmış, Eleanor'un "imza rengi" pembe ile süslenmiş, fırfırlı, süslü, aşırı kadınsı yatak odasındaydı. Perdeler dantelliydi, yorgan da yastıklar gibi dantelle kaplanmıştı.

Alice onun yüzünü buruşturmasına kocaman gülümsüyordu. "Güzel seçim," dedi.

Onu görmezden gelerek temiz bir gömlek bulmak için spor çantasını karıştırdı. Sonra kasketini aldı ve kafasına geçirdi.

"Yapım aşamasında," dedi şapkanın üzerindeki yazıyı okuyarak.

"Komik." Ve doğru.

Ve adil olan adil olduğu için, istenmeyen çalar saatine iyice bakmak için sırasını aldı. Alice uzun boylu, zayıf ve çok seksiydi.

kot pantolon, iş botları ve dar, uzun kollu bir Henley. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve sağ bileğinin etrafındaki, durduğu yerden okunamayacak kadar küçük, zarif bir dövmeyi ortaya çıkarıyordu. Parlak maun rengi saçları arkaya doğru toplanmıştı ve saçlarıyla aynı renkteki gözleri, derinliklerinde yüzen bir duygu girdabıyla ona bakıyordu.

Bir insanın gözlerinin ruhuna açılan pencereler olduğunu hep duymuştu ama şimdiye kadar buna hiç inanmamıştı. Çünkü el fenerinin ışığından başka bir şey olmayan bakışları, nükteli alaycılığından çok daha fazlasını ortaya koyuyordu. Endişeye çok benzeyen bir şeyi mi açığa çıkarıyordu? "İyi misin?"

"Her zaman."

Uh-huh. Onun hakkında bildiği şeyler oldukça basitti. Annesi onu terk etmişti. Onu babası büyütmüştü, neredeyse Son Şans Hanı'ndaki ahırda. Ve lise birinci sınıfa geldiğinde, motorlu herhangi bir şeyin içinde ya da üzerinde kendini idare edebiliyordu.

Oh ve bir şey daha biliyordu - kız kesinlikle çok güzel büyümüştü.

"Sabahları hep bu kadar yavaş mısın?" diye sordu. "Çünkü vay canına. Patronum beni kovdururdu."

"Ben patronum. Ve normalde bir sabah insanıyım." Ama bilerek sırtını döndüğü geçmişiyle yüzleşmenin nasıl bir his olacağını hafife almıştı. "Kahve iyi gelir," dedi.

"Evet, kişisel bir şef de olurdu ama ikisi de bizim için olmayacak."

Dişlerini gıcırdatarak bitişikteki banyoya yöneldi ve kapıyı onun kendini beğenmiş yüzüne kapattı.

Sırf ona inat olsun diye duşta acele etmeyecekti ama suya adımını attı ve kendini durduramadan bir çığlık attı, buz gibi sprey yüzüne tam cepheden vurunca da "lanet olsun" diye ekledi.

Bu onu gençliğine, annesinin her zaman elektrik faturalarını ödemediği zamanlara götürdü. O günlerde bir sürü soğuk duş almıştı. Eski evin önünden geçip geçmeyeceğini ve geçerse nasıl hissedeceğini merak etti.

Boktan, diye karar verdi ve sırtan Alice'i bulmak için yatak odasına geri döndü. "Oh, güzel. Hâlâ buradasın."

"Senin boyunda bir adamın bu notaya basabileceğini bilmiyordum." Bir kutu soda uzattı. "Kahve değil ama bulabildiğim tek kafein bu."

Havluyu yatağın üzerine attı ve minnetle kutuyu aldı. "İşe yarar. Teşekkürler."

Adam gazozdan son yudumunu alana kadar bekledi. "Hazır mısın prenses?"

Boğazı düğümlendi, sonra onu işaret etti. "Bana böyle hitap etmeyeceksin. Fort Knox da değil."

Sadece gülümsedi. Ve lanet olsun, öldürücü bir gülümsemeydi. Ne yazık ki çok kötüydü.

Onun yanından geçip yatak odasının kapısından çıktı.

"Önce uyumak," dedi sırtına doğru. "Sonra duşta ağlamak. Eskiden çok sert, çok belalı biriydin. Şimdi ise ipek ve dantellerle çevrili bir yerde uyuyorsun."

"Belki de sadece cinsiyet güvencem vardır."

Kadın güldü ve adam kısa bir süre durarak kadının ona çarpmasına neden oldu, neredeyse takılıp düşecekken küfretti. Yüzünü ona dönerek anlamlı gözlerine baktı. "Beni yemlemenin bir sebebi var mı?"

"Yaptığım şey bu mu?"

Onun masum ses tonuna bir an bile aldanmadan gülümsedi. "Ya öyle ya da benimle flört ediyorsun."

Bu onu susturdu. Onu iterek yanından geçti ve sözünü sakınmadan, gerçekten de çamaşır odasının sekiz metrelik tavanında bulunan tavan arası girişine götürdü.

"Ahırda merdivenler var," dedi.

"Sonunda kalkmaya karar verdiğine göre artık merdivene gerek yok." Seksi, esnek bir rahatlıkla makinenin üzerine zıpladı ve ona baktı. "Haydi. Beni desteklemene ihtiyacım var."

"Tavan arasına çıkacak olan benim."

Ellerini kalçalarına götürdü, yüz ifadesi yüzde 100 inatçılığa çevrilmişti. Adam iç çekti. "Bu konuda benimle savaşıyorsun, değil mi?"

"Elbette öyleyim. Senin iki yüz kiloluk kışını oraya kaldıracak değilim ya."

"Yüz yetmiş beş," dedi.

"Her neyse, beni tavan arasına götür. Merak etme, bir elektrik müteahhidi için bazı işler yaptım."

"İyi," dedi. "Ama o çamaşır makinesi çok eski. İkimizi birden kaldırmaz. Hadi ahıra gidelim ve-"

"Hayır!" Bilerek daha sessiz konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Ahıra ihtiyacımız yok."

Ses tonunda bir şeyler vardı ve kesinlikle gözlerinde de bir şeyler vardı, *ambar* dedikten hemen sonra parlamıştı. Ve sonra bunun nedeni kafasına bir darbe gibi çarptı.

Muhtemelen ağabeyinin öldüğü gecedan beri ahıra girmemişti. Burası onun için anılarla dolu bir kara mayını olacaktı.

"Bu eski makine bizi gayet iyi taşıyacaktır," dedi. "Artık onları bu kadar sağlam yapmıyorlar." Ritmini yeniden bulduğunda, kaşları meydan okurcasına yukarı doğru kalktı.

Ne yemi reddedecek kadar zeki ne de onu hazır olmadığı bir geçmişle yüzleştirecek kadar acımasız olan adam, çamaşır makinesinin üzerine atladı, elleri otomatik olarak kalçalarına gitti ve onları aynı iki ayak karesinde dengeledi. Nefesini tuttu, her şeyin parçalanmasını ve yere çakılmalarını bekledi.

Olmayınca da gülümsedi. "Gördün mü? Ölme günümüz değil."

"Bildğim iyi oldu. Pickle, hepimiz iyiyiz, söz veriyorum," dedi, çamaşır makinesinin üzerine atladığı anda havlamaya başlayan köpeğe.

Pickle durdu ve ona gülümsedi, dünyasında her şey yolundaydı çünkü Knox ona öyle olduğunu söylemişti. Knox, arada bir bunu kendisine söyleyecek biri olsaydı şimdi ne kadar farklı olabileceğini ilk kez merak etmiyordu. Alice'e baktı. "Senin planın mı?"

Başlarını geriye eğip tavan arasına baktılar.

"Sakin ol," dedi. "Ben sana bir ağaç gibi tırmanırım, sen de beni yukarı çekersin."

Şu anda gerçekten düşünmek istemediği bir parçası "sana bir ağaç gibi tırmanmak" deyince kıpırdandı. O bunu düşünmeden, kız ellerini adamın omuzlarına koydu ve üzerine atladı. Adam onu yakaladı ve kışkırtıcı üstüne düşmemeleri için dengede tutmaya çalışırken yüzleri sadece bir santim aralıktı. Tüm bunlar olurken ikisinin de içinden bir akım geçiyor gibiydi.

"Sanırım kayıp elektriği buldum," dedi.

Alice gözlerini devirdi. "Sen tam bir erkeksin." Sonra dizleri adamın omuzlarına gelene, kıcı adamın ellerinde olana ve adamın kalbini durduran bir manzaraya sahip olana kadar vücudunu yukarı kaldırdı. Artık bileğindeki dövmeyi de okuyabiliyordu. **Kırılmaz.** Kot pantolonunun bel bandının hemen üzerinde, sol kalça kemiğinin yakınında, o kışkırtıcı inçte bir tane daha vardı. Bileğindekiyle aynı küçük ve güzel yazıyla şöyle diyordu:

İnandığınızdan daha cesur, görüldüğünüzden daha güçlü ve sandığınızdan daha zekisiniz.

Ağzını kelimelerin üzerine koymak için mantıksız bir dürtü duydu. "Dengele," diye emretti. "Sallanıyorsun."

Yok artık. Ve eğer onun görüşüne sahip olsaydı, onun da sallanacağını düşünmek isterdi. Onu sıkıca kavradı ve ayaklarını daha sağlam bir şekilde yere bastı.

"Aman Tanrım! Kıpırdama!"

"Deniyorum," diye mırıldandı, elleri onun kıkına gömülmüştü, bacakları neredeyse yüzünü sarıyordu. Bu resmen son zamanlarda bir kadınla yaşadığı en samimi andı.

Lauren çamaşır odasına girdi ve nefesi kesildi - Knox ve Alice'in uzlaşmacı pozisyonundan değil, tam önündeki köpekten.

Knox, "Pickle, *kal*," diye bağırmayı başardı.

Lauren'ı ölene kadar yalama fırsatından mahrum kalan Pickle, mız mızlanarak öylece kaldı.

Lauren'ın bakışları Alice ve Knox'a doğru kaydı ve tekrar nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu sapıkça bir seks olayı mı?"

Alice alaycı bir şekilde homurdanmasaydı Knox gülecekti ve kahretsin. Konu bu tür meselelere geldiğinde bir kadından alışık olduğu tepki bu değildi.

"*Asla* olmayacak," dedi Alice ve ağırlığını kaydırды. Bir sonraki vuruşta, tavan arası girişine doğru bir barfiks çekiyordu.

Lauren'ın ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl yaptı? Bu ... *ninjalıktı*."

Evet. Ve çok seksi. Ama . . . "asla olmayacak"? *Onunla seks yapma fikrinin nesi bu kadar kötüydü?*

Lauren ikisini de dikkatle izliyordu. "Biz buradayken kimsenin kimseyle yatmaması gerektiğini düşünüyorum."

Tavan arasından Alice'in boğuk sesi "Duh," diye geldi. "Ve bunu gerçekten kolaylaştıralım; fiziksel ya da duygusal hiçbir bağ yok. Nokta."

Knox bunun Lauren'ın yüzüne çarpışını izledi. Onun hakkında Alice'ten bile daha az şey biliyordu. Ama o Eleanor'un torunuydu ve belli ki Eleanor onu burada istiyordu ve bu onun için yeterliydi.

"Yeni bir devre kartına ihtiyacımız var," diye seslendi Alice, her şeyden habersiz. Uzun bacakları yeniden ortaya çıktı, ardından tişörtü biraz yukarı sıyrıldığı için o baştan çıkarıcı ten şeridi asılı kaldı. Knox ellerini o tene koydu, onu çamaşır makinesine indirirken belini kavradı.

"Anladım," dedi ve yere atladı. Doğru ya.

Anlamıştı. Keşke o da anlasaydı.

Pickle zıpladığında havladı. Lauren da zıpladı. Sonra hapşırdı. Alice gözlerini devirdi ve dışarı çıkmadan önce Pickle'a sarıldı.

Knox, Lauren ve Pickle onu oturma odasına kadar takip etti ve orada İhtiyaç listesine dönüp ekledi: devre kartı.

"Tamam, ben de bazı şeyler yaptım," dedi Lauren, notlarına erişmek için telefonunu çıkararak. "Harcamalar için bir hesap çizelgesi hazırladım, açılışımıza katılmaları için medya kuruluşlarıyla temasa geçtim."

"Bekle," dedi Alice. "Ya han zamanında bitmezse?"

"Öyle olmalı," dedi Lauren. "Çünkü ... davul lütfen ... Ayrıca dizinin orijinal yıldızlarından bazıları da sahneye çıkmaya istekli, bu da hayranların fotoğraf çekirmek için akın akın gelmesini sağlayacak!"

Knox etkilenmiş bir halde ona baktı. "Saat kaçta kalktın?"

Kadın gülümsedi. "Fazla uykuya ihtiyacım yok."

"Harika bir fikir," dedi Alice, ihtiyaç duydukları diğer bazı şeyleri yazmak için tahtaya yaklaşırken, Lauren'ın beklenmedik övgü karşısındaki parlak gülümsemesini kaçırdı.

Knox da listeye birkaç şey ekledi. Sonra Lauren telefonunu çıkardı, fotoğrafını çekti ve bir dakika boyunca etrafta dolaştı. Sonra hem Knox'un hem de Lauren'ın telefonları pingledi. "Bu bizim ortak listemiz," dedi onlara. "İstediğiniz zaman ekleyebilirsiniz. Hepimiz erişebiliriz."

Knox Lauren'ın az önce gönderdiklerini okudu. Her bir görev için neye ihtiyaç duyduklarını kolayca görebilmeleri için eşyaları işlerine göre yeniden düzenlemişti. Eğer ortaklarından herhangi birinin üzerine düşeni yapacağından kuşku duyuyorsa, bu kuşklar çoktan ortadan kalkmıştı. "Ben hırdavatçıya gideceğim."

"Ben de geliyorum," dedi Alice. "Alınma ama erkekler listeleri pek iyi yönetemezler. Kereste deposundaki tek kadın olduğum için bunu biliyorum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin." "Her

zaman öyle, Fort Knox."

Genel kurallara geri döndü ve beşinci bir Temel Kural ekledi:

Takma isim yok.

Onun ve Alice'in bakışları kilitlendi ve o hiç de hoş olmayan duygu onu tekrar vurdu.

Cazibe merkezi.

Aklını kaçırıyor olmalı.

"Ben de geliyorum," dedi Lauren. Ön kapıya doğru ilerledi ama durdu ve Temel Kurallar listesine döndü. Şöyle yazıyordu:

6. Kimse kimseyle yatmıyor.

"Merak *etme*," dedi Alice.

"Ciddiyim," dedi Knox. "Tam burada duruyorum."

Alice güldü. *Güldü*. Sonra yedi numaralı kuralı ekledi:

Duygusal ya da fiziksel hiçbir bağ yok, nokta.

Lauren'ın gülümsemesi yine biraz soldu.

"Hadi yapalım şunu," dedi Alice, ya fark etmemişti ya da fark etmemiş gibi yapıyordu.

Knox'un aralarındaki sorunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bildiği bir şey vardı: Bu çok uzun bir ay olacaktı.

Bölüm 5

TEMEL KURALLAR

1. Gözyaşı yok.
2. Bu Eleanor hakkında.
3. Gerçek kelimelerle açık, dürüst konuşmalar. HER GÜN - 1. kuralı ihlal etmediği sürece.
4. Ortaklarınızı öldürmeyin.
5. Takma isim yok.
6. Kimse kimseyle yatmıyor.
7. Duygusal ya da fiziksel hiçbir bağ yok, nokta.

İki dakika sonra Knox, Lauren ve Alice ile birlikte kamyonetin ön koltuğuna sıkışmış, kendini bu işe nasıl bulaştırdığını düşünüyordu. Omuz omuzaydılar, Pickle arka koltukta, yüzü cama dayalı, keyifle nefes alıp veriyordu. Pickle iyi bir gezintiden başka hiçbir şeyi sevmezdi. Tamam, belki yabancıların kasıklarını koklamayı daha çok seviyordu ama araba yolculuğu kesinlikle listenin başındaydı.

Daha emniyet kemerini takmadan radyoyu ele geçiren Alice sayesinde radyo 1980'lerin rock müziklerini çalıyordu.

"Bu yüzyıldan bir şeye ne dersiniz?" Lauren, Metallica'nın ağır davulları ve bugünün yağmurunun -yarı yağmur, yarı kar, yani çatıya vuran çamur-sesini duyurmak için bağırarak sordu.

Alice cevap vermedi, şarkı söylemekle meşguldü.

"Üç numaralı kural!" Lauren müziğin üzerine bağırdı. "Gerçek kelimelerle açık, dürüst konuşmalar, hatırladın mı?"

"Biliyorum," dedi Alice. "Sadece söyleyecek bir şeyim yok." "Ne zamandan beri?" Lauren sordu.

Alice sadece gözlerini devirdi.

Lauren öne doğru eğildi ve ısıtıcıyı açtı. "Güzel kamyonet!" diye bağırdı Knox'a. "Yeni mi?"

Kulakları kanamadan önce müziğin sesini kısıtı. "Evet." O ve iş ortakları geçen yıl eski, dökülen kamyonlarını yenileriyle değiştirecek kadar iyi iş çıkarmışlardı. "Zamanı gelmişti."

Lauren etkilenmiş görünüyordu. Alice etkilenmedi. Tek söylediği "Artık eskisi gibi yapmıyorlar" oldu.

"Bunun nesi var?" diye sordu.

"Pahalı ve uzun ömürlü olmayan şeyleri seviyorsanız, hiçbir şey." Lauren diplomatik bir tavırla, "Ben beğendim," dedi.

Alice, "Eskiden sahip olduğun 1970 model Dodge kamyoneti severdim," dedi.

Evet, o da beğenmişti. Dıştan hırpalanmıştı ama kaputun altında tüm cesareti, cesareti ve hızı vardı. Ta ki bir gün markette park halindeyken çarpılıp hurdaya dönene kadar. Ona gülünç bir şekilde yas tutmuştu. "Huzur içinde yatsın. Ama bu kamyonet bana uzun süre yeter, ya da piyasa öyle diyor."

"Piyasa neden bahsettiğini bilmiyor," dedi Alice. "En iyisi yetmişli yıllarda yapıldı."

Yanılmamıştı. O da eski arabaları severdi. Ama bir iş aracı pratiklikle ilgiliydi, zevkle değil. Yine de gülmek zorundaydı. Her zamankinden daha başarılıydı ve geleceği, ait olacağı bir yeri, sonsuza dek yaşayacağı bir evi, hiçbir şeyi olmayan bir pislik kadar fakir olduğu zamanlarda onu daha çok sevmişti.

Onun ne düşündüğü önemli değildi. Üçünün bir görevi vardı ve şu anda her şey Eleanor'la ilgiliydi. Geçmişteki şeytanlarıyla yüzleşmek anlamına gelse bile, onun kendisi için yaptıklarını çok takdir ediyordu. Babası o doğmadan önce ölmüştü. Annesine gelince, Knox kaprisli, tatlı, komik kadını her şeyden çok sevmişti ama o zar zor işleyen bir alkolikti. Bazen hâlâ annesinin içki içerek erken yaşta mezara girmesini engelleyememenin verdiği o hastalıklı çaresizliği hissedebiliyordu. En büyük korkusu buydu; onu sevmek temiz ya da ayık kalmasına yetmeyecekti ve o da onu terk edecekti.

Ve vardı. Sadece isteyerek değil.

Herkesin üzüldüğü o çocuk olmaktan nasıl da nefret etmişti. O zamanlar bu ona sert ve tehlikeli bir hava veriyordu, sanki kimsenin ona acımaması için çok güçlü olduğunu kanıtlamak zorundaymış gibi. Dışarıdan sert, içeriden ise korkak biriydi - yapıcı bir kombinasyon değildi.

"Listeye ressam bandı eklemeyi hatırlayan oldu mu?" diye sordu

Alice. "Bilmiyorum," dedi. "Listeyi benim yapmama izin verilmedi."

"Çünkü kimse senin yazını okuyamaz. Ressam bandı, evet mi hayır mı?"

İkisi de gençken handa bulunduklarında hiç etkileşime girmemişlerdi, bu yüzden onun gardını düşüren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tam olarak hoşlandığını söyleyemiyordu ama bir şekilde *ondan* hoşlanıyordu ve bu ikisi için de iyi olamazdı.

Alice ortada sakın sakın oturan Lauren'a baktı, bugünün kazağı -soluk pembe ama yine de pembe- neredeyse burnuna kadar düğmeliydi, koyu renk kot pantolonu ve Nisan'ın çamuruna uygun olmayan botları vardı.

Alice'in sorusuna cevap vermedi.

Alice Lauren'ın başının üzerinden Knox'a baktı. "Listeye boyacı bandı ekleyip eklemediğini sorar mısınız?"

Knox ona, ekibindeki herhangi bir adamın altına sıçmasına neden olacak bir bakış atarak karşılık verdi, ama o hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Knox," dedi Lauren. "Alice'e onu ilk üç seferde duyduğumu söyler *misin lütfen*? Ve evet, listeye boyacı bandını da ekledim - ki ortak listemize erişirse bunu bilecektir."

"Bu hayatımın en uzun yolculuğu oldu," dedi. "Ve üç kıta boyunca araba kullandım."

"İki blok gittik," dedi Alice. "*Aynen* öyle."

"Belki de hareket pedalına alerjin olduğu içindir, büyükanne."

Lauren gösterge paneline baktı ve kaşlarını çattı. "Hız sınırını aşıyor. Bazılarımız kanunla başını belaya sokmaktan kaçınmak ister, bilirsiniz."

Alice ağzını açtı, şüphesiz Lauren'ı kızdıracak bir şey söyleyecekti, bu yüzden Knox sola döndü.

Sert.

Alice'in kafası penceresinden sekti. "*Hey!*"

"Üzgünüm," dedi, biraz bile üzgün değildi.

"Kenara çekil," dedi Lauren Alice'e. "Beni eziyorsun."

Alice başını ovuşturarak, "Stella'yı almayı teklif ettim," dedi.

"Stella'nın biraz bakıma ihtiyacı var," dedi Knox. "Mesela bir rulman ve yeni bir geri vites, çünkü dün gece seni sürücü kapısından tek ayakla çıkmaya çalışırken gördüm."

"Patates cipsine ihtiyacım vardı," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve biliyor musun? Stella beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Yani, tamam, evet, belki hayat tarafından *biraz* hırpalanmış olabilir, ama mücadeleci ve dayanıklıdır."

Knox ona bir bakış attı. "Arabadan mı yoksa senden mi bahsediyoruz?" Kadın gözlerini devirdi.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedi, "bunu tek başıma yapmaya çalıştım." "Boya renklerine bir erkeğin karar vermesine izin vermeyeceğiz," dedi Lauren.

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Alice.

Sonra ikisi de birbirlerine baktı, bir konuda anlaşmış gibi göründükleri için açıkça şok olmuşlardı. Knox neredeyse gülecekti. Ama ikisiyle de sıkışıp kalmıştı, bu yüzden o kadar da komik değildi. Daha fazla kafeine, *çok* daha fazlasına ve biraz da gerçek yiyeceğe ihtiyacı olacaktı. İdari bir karar vererek arabaya servis yapan bir restorana girdi. Siparişini verdi, Pickle için fazladan bir sosisli köfte ekledi, sonra Lauren'a baktı.

"Vegan seçenekleri yok."

Knox hoparlöre döndü. "Bir Egg McMuffin ekleyin, tereyağı, peynir ve yumurta hariç."

"Bekle- Yani sadece çörek mi?" diye sordu hoparlörden gelen bedensiz bir ses, dehşete kapılmış gibiydi.

"Evet."

"Efendim, bunu yapmaya iznim var mı bilmiyorum."

Knox parmağını seğirmeye başlayan sol gözüne götürdü. "Benden bütün Egg McMuffin'in ücretini al, sadece her şeyi çıkar."

Knox'un kafasını direksiyona vurmamayı başardığı uzun bir duraklama oldu. Hızını ayarlamayı öğrenmesi gerekecekti, çünkü belli ki öyle bir gün olacaktı. Şüphesiz daha sonra kafasını vurmak için bolca fırsatı olacaktı. Alice'e baktı, kaşlarını kaldırdı.

İkisine de eğildi ve kendisi için sipariş ettiği şeyin aynısını, artı bir çeşit tarçınlı rulo sipariş etti.

"Nasıl oluyor da böyle yiyip bu kadar zayıf kalabiliyorsun?" Lauren sinirli bir ses tonuyla sordu. "Senin siparişine *baksam* bile beş kilo alırım."

Alice biraz savunmacı bir tavırla, "Ben sıska değilim," deyince Knox şaşırdı.

Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursadığını sanmıyordu.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o haklıydı. Zayıf değildi. Bacakları yasal sınırdan bir mil daha uzundu ve tamam, belki de inceydi, ama artık spor salonundan değil, el emeğinden geldiğini bildiği tonda bir görünümü vardı. Temel olarak, düşünmeyi kesinlikle bırakması gereken kıvrımlara sahip uzun, yağsız bir su içecegiydi.

Tüm yemeğini yedikten sonra, kaza olduğunu *iddia ettiği* Egg McMuffin'lerinden birini yiyen uzun, zayıf bir su içicisi.

Kıçını kazala.

Beş inanılmaz uzun yıl sonra, yerel nalbur dükkanına park ettiler. Pickle'ı arka koltukta rahatça uyuklarken bıraktılar ve *sonunda* Lauren'ın küçük el sepetlerinden birini kapıldığı içeri girdiler.

"Ciddi misin?" Alice

sordu. Lauren kaşlarını

çattı. "Ne?"

Knox sepeti nazıkçe onun elinden aldı ve büyük bir el arabası aldı.

Aydınlatma armatürleri reyonundan başladılar, o ve Alice durup seçimlerine baktılar. Lauren'in dikkati hemen arkalarındaki iç mekân bitkileri bölümündeydi. Kırmızı çiçekleri olan küçük bir bitki aldı. Bitkileri sulayan mavi iş önlüklü adama gülümseyerek saksıyı arabaya yerleştirdi.

"O bir iç mekan bitkisi," dedi Knox.

"Biliyorum."

"Henüz bitkilere ihtiyacımız yok. Sadece yolumuza

çıkacaklar," dedi. Önlüklü Adam yaklaştı, gözleri Lauren'ın üzerindeydi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Knox. "Bugün hiç bitki almayacağız." "Bayana soruyordum," dedi Önlüklü Adam ve Lauren'a gülümsedi.

Lauren sanki kiminle konuştuğunu görmeye çalışıyormuş gibi boynunu bükerek arkasına baktı.

"Seni kastediyor," diye fısıldadı Alice. "*Sen* hanımefendisinsin."

Lauren gözlerini kırptırdı, sonra da belli belirsiz gülümsedi. "Yardıma ihtiyacım var, teşekkür ederim. Mutfağımızı onarana kadar bu bitkinin geçici olarak açık havada yaşaması sorun olur mu?"

Knox adamın hakkını vermeliydi, soruyu ciddiye almıştı.

"Hayır," dedi Apron Guy ona, sesi yumuşak ve nazikti. "O bitki dışarıda olmaktan hiç hoşlanmayacak."

"Onu sevgi yağmuruna tutsam bile mi?" Lauren sordu.

Adam gülümsedi. "Sevgi yağmuru güzel ama yine de ölecek. Şuradaki duvarın karşısında çok güzel iç/dış mekan bitkilerimiz var."

Knox onu tanıdığını fark etti. Aynı liseye gitmişlerdi. Adı Ben Westmoreland'dı ve atletizmde koşmuş ve eyalet şampiyonasında bacağı kırılmıştı.

Lauren isim etiketine bakarak, "Çok teşekkürler," dedi. "Ben."

Ben gülümsedi. "Her zaman." Knox'a doğru baktı. "Knox," dedi selamlayarak, onu da az çok hatırladığını belli ederek.

Lauren iç/dış mekan bitkilerinden oluşan duvara doğru ilerledi. Ben de onu takip etti.

Onu.

"Erkekler hep onun ayaklarına kapanırdı," dedi Alice neredeyse hüzünle.

"Bu

çünkü çok cana yakın ve insanları kendine çekiyor, tüm o muhteşem kıvrımlarından bahsetmiyorum bile."

Bunu, kaşlarını çatarken bile ne kadar çarpıcı *olduğunun* kesinlikle farkında değilmiş gibi söylüyordu. Gözlerindeki neredeyse lanetli bakıştan nefret ederek, "Eğer bir adam ayaklarının dibine düşerse, bu onu oraya sen düşürdüğün için olur," dedi.

Adamın umduğu gibi, kadın güldü. "Doğru söyledin."

İki koridor sonra Lauren iki elinde birer bitkiyle onlara yetişti.

Alice şu anda Knox ile çeşitli deklanşör seçimleri üzerine tartışıyordu.

Lauren aralarına girdi ve sergilenen bir panjur setini işaret etti. "Bu," dedi ve Knox'un da istediği set olduğu için kasada göstermek üzere sipariş/satın alma bilgilerinin olduğu kartı aldı.

Birkaç koridor sonra Knox el arabasının içine baktığında "İplik mi?" diye sordu kuşkuyla, sonra hemen başını salladı. "Ne var biliyor musunuz? Unut gitsin. Sormayacağım bile." Lauren'ın ne zaman örgü öreceği vakti olacağını düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama tartışmaya değmezdi. Daha kötüsünün olamayacağı gerçeğiyle kendini teselli etti.

Daha iyi bilmeliydi, çünkü karma gerçekten de bir kaltaktı. Bir sonraki koridorun sonunda küçük, minyon bir sarışın duruyordu. Nikki Waters, onun kalbini kıran ilk kadın. Evet, bu yolculuk başından sonuna kadar tam bir kahkaha fıçısıydı. Tabii eğer bittiyse. "Belki siz ikiniz benden önce gidip bir sonraki koridordaki boya renklerine bakmak istersiniz."

"Boyayı biz sıradan kadınların seçmesine izin mi vereceksin?" Alice güvensizliği ağır basarak sordu.

"Evet, delir. Ben hemen geliyorum." Nikki'nin yanına gitmeden önce onlar köşeyi dönene kadar bekledi. Onunla hiç yüz yüze gelmeyip dikkat çekmeyebilirdi ama görünüşe göre o kadar da zeki değildi.

Nikki sınıfındaki en tatlı kızdı. Hatta tüm kasabanın en tatlı kızıydı ve varoluşunun en kötü zamanlarını geçirdiği günlerde, onu hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği bir gelecekle baştan çıkarmıştı. Lise aşkı olmuşlardı ve kız onun hayatındaki tek yumuşak nokta olmuştu.

Şu anda, o yumuşak nokta yoga pantolonu ve kırpılmış bir sweatshirt giymişti, saçları düz ve küt bir şekilde omuzlarına düşüyordu ve vitrin seçeneklerine bakıyordu. Onu görünce gözleri parladı.

Kalbi durdu. Şaşkın gülümsemesi yüzünden değil, koşu arabasıyla ona doğru döndüğünde, içinde dört yaşlarında, tıpkı annesine benzeyen küçük bir kız çocuğu gördüğü için.

"Knox!" Nikki sanki onu en son on dört yıl önce değil de dün görmüş gibi mutlu ve sıcak bir gülümsemeyle ona doğru fırladı. "Vay canına, şimdi dışarıda yağmur yağdığı için *mutluyum*! Priscilla ve ben" -küçük kızına gülümsedi- "yürüyüşe çıkmıştık ve nemin saçıma ne yaptığını biliyorsun, bu yüzden beklemek için buraya geldik. Sizinle karşılaşmayı umuyordum."

"Döndüğümü nereden bildin?"

"Gündoğumu Koyu'nun nasıl olduğunu bilirsin." Yumuşak bir şekilde güldü. "Sır diye bir şey yoktur. Bin beş yüzümüzün hepsi herkesin işini bilir." Sonra eğildi ve ona sarıldı, tüm vücudunu onunkine bastıran büyük, sıcak bir sarılma.

Gözlerini kapattı. Bu anı kaç kez hayal etmişti? Sıkıca tutunmayı ve asla bırakmamayı hayal etmişti ama bunun yerine tek yapmak istediği gidip iki kavgacı ortağıyla birlikte olmaktı. Kendini çözerek bir adım geri attı. "Nikki-"

"Biliyorum! Seni görmek de çok güzel!"

Hah. Belki de liseden sonraki yaz başka biriyle yatağa girdiğini unutmıştı. Annesinin öldüğü yaz. Eleanor'un, biraz uzaklaşabilsin diye ona şehir dışında iki haftalık bir iş bulduğu yaz. İki hafta. Hepsi bu kadardı ve Nikki'nin ona yaptıklarını anlatmasının tek nedeni hamile olduğunu öğrenmiş olmasıydı.

Priscilla bebek arabasından kaçmaya çalışıyordu. Nikki onu ustalıkla yakaladı ve kalçasından tuttu. "Priscilla, tatlım, Knox'a merhaba de. O eski bir arkadaşım. Knox, bu benim en küçüğüm, Priscilla."

"Eski dostum" lafını nasıl olup da zerre kadar ironi yapmadan söylediği Knox'u aşırıyordu ama küçük kıza gülümsedi. "Merhaba, Priscilla."

"Anne, dondurma istiyorum! Sissy'ye de bir tane getirmeliyiz."

"Daha okuldan gelmedi."

Yani iki çocuğu vardı. *Ve* birlikte sahip olacaklarını düşündüğü hayatı. Ve onu dinlemek bile işkence gibi geldiğinden, uzaklaşmak için döndü.

"Knox, bekle!" Nikki onun elini tuttu. "Aptal, bilgi alışverişinde bulunmalıyız. Numaranı değiştirmişsin ve iletişimde kalmayı çok isterim. İşte-" Priscilla'yı ona doğru itti ve telefonunu çıkardı. "Sana bağlantı numaramı atacağım." Priscilla'yı kucağında tutarken arka cebinden telefonunu aldı ve Priscilla'nın pis pis baktığını net bir şekilde gördü.

Anladım, evlat.

Nikki kaşlarını sallayarak telefonunu cebine geri koydu. "Artık birbirimizin bilgilerine sahibiz, bu yüzden küçük bir buluşma yapmamak için hiçbir bahanemiz yok." Aslında bir araya gelmemek için *milyonlarca* bahanesi vardı, ona nasıl davrandığından başlayıp önemli değil, çünkü artık ona kalbiyle güvenmiyordu.

Nikki Priscilla'yı geri götürdü ve uygunsuz bir süre boyunca ona baktı. "İyi görünüyorsun Knox," dedi ve süslü koşu arabasıyla uzaklaşmadan önce serçe parmağı ve başparmağıyla evrensel bir jest yaparak *beni çağır*dı.

Knox arabasına döndüğünde Alice ve Lauren'ın koridorun diğer ucundan onu izlediklerini gördü. Onun baktığını gördüklerinde ikisi de Nikki'nin *beni çağırma* hareketini taklit etti.

Güzeldi. Ve onun sefaletinin Alice ve Lauren'ı bir araya getiren şey olması harika değil miydi?

Bölüm 6

İhtiyaç

Alice, yeni bir hayat.

Lauren, ben de katılıyorum, tercihen Bali'de.

Knox-BU SADECE İŞLE İLGİLİ İHTİYAÇLAR İÇİNDİR, BAYANLAR!

Alice arabalarını koridorda ilerletirken, Bayan Kütüphaneci onun yanında durmuş, sakın ve soğukkanlı bir şekilde listesini gözden geçiriyordu. Bunu nasıl yapabiliyordu? Alice denedi ama otuz saniye sonra gerçeği anladı; sakın ve soğukkanlı olmak onun repertuarında yoktu.

Knox ortadan kaybolmuştu. Belki Nikki'nin peşinden gitmiştir.

Nikki. Ugh. Lisedeyken, o ve Knox altın çift olmuşlardı. Onlar son sınıftayken Alice henüz birinci sınıftaydı ama Knox'un her hareketini takip ediyordu, vahşi genç kalbi bu göreve öncülük ediyordu. Yanlış yapmayan mükemmel Nikki Waters hakkında her şeyi biliyordu. Ama o yanlış yaptı. Knox'un kalbini kırmıştı, hem de aptal bir futbol sporcusu için. Alice bu anıların içinde o kadar kaybolmuştu ki Lauren'ın nefesinin altından "sik beni" der gibi bir ses çıkararak durduğunu fark etmesi bir anını aldı. Alice şok içinde ona baktı. "Az önce f-bombası mı attın?"

Lauren dönüp ona baktı. "Acele edin. Gemiye geri döndürün! Görevi iptal et! *Tekrar ediyorum, görevi iptal et!*" Alice yeterince hızlı hareket etmeyince, Lauren arabayı kendisi tuttu ve dönmeye çalıştı, ustaca düzenlenmiş boya kutularından oluşan bir serginin ön köşesine çarptı.

Bunların hepsi bir çınlama senfonisi içinde yere döküldü ve neredeyse Alice'i de yere seriyordu. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Lauren hâlâ umutsuzca el arabasıyla koridordan çıkmaya çalışıyordu ama ardında bıraktığı kaos onu yavaşlatıyordu.

Mavi saçlı ve kırılganlıkları bir elma bebeğinden daha fazla olan yaşlı bir kadın el arabalarına elini koyarak Lauren'a gülümsedi. "Tatlım! Seni dışarıda görmek çok güzel. Hayatının aşkı olmadan yoluna devam ettiğin için çok cesursun.

Agnes! Agnes, bak kim geldi! Kasabamızın güzel dudu, Tanrı onu korusun."

Agnes başında kayak şapkası, buruşuk dudaklarında kırmızı ruju ve gülümseyen romatizmalı gözleriyle bir fasulye sırtığıydı. "Ah, tatlım." Lauren'in ellerini sıktı. "Herbie'mi kaybettiğim zamanı hatırlıyorum. Eşyalarından kurtulmam bile aylarımı almıştı."

İlk kadın Agnes'e başıyla onay verdi. "Siz ikiniz gerçek bir Lauren-And- Will'diniz."

Alice'in kafası karışmıştı. "Bir 'Lauren-And-Will' mi?" Lauren, "Evet, görünüşe göre biz bir isimiz," dedi.

İki yaşlı kadın da hep bir ağızdan iç çekti. "Siz ikiniz neredeyse nişanlıydınız," dedi Agnes. "O çocuk senin için ayın üzerindeydi. Gerçek aşkı unutmak çok zor. Onun anısını hepimiz için canlı tuttunuz."

Alice afallamıştı. Lauren ... *cesurca devam* mı *ediyordu*? Ne yani, sonsuza dek bekâr kalmasını mı bekliyorlardı? Yirmi sekiz yaşındaki bir kadından bunu kim bekleyebilirdi ki? Artık o kadar da sakın görünmeyen Lauren'a baktı. Yanakları kızarmıştı ve Alice kulaklarından buhar çıkmaya başladığından emindi.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı Lauren ve Alice'e bıraktığı arabayı almadan uzaklaştı. Ayaklarının dibindeki boya kutularının dağınıklığının yanı sıra iki küçük yaşlı kadından bahsetmiyorum bile.

"Zavallı kız," diye mırıldandı Agnes onun ardından. "Dul kalmak çok zor, hem de bu kadar genç yaşta. Gerçek bir utanç. Anne babası yok, Will yok ve şimdi Eleanor da yok. Kızcağız dünyada yapayalnız."

"Yalnız *değil*, ben varım." Alice ne söylediğini düşünemeden kelimeler ağzından döküldü ve kendini bile şaşırttı.

Bir çalışan temizliğe başlamak için koridora geldi. Alice yardım etmek için eğildi ama el sallayarak uzaklaştırıldı. "Çok üzgünüm," dedi ve ortaklarından birini aramak için arabayı itti. Küçük üçlülerinin en olgununun o olduğu üzücü bir gündü.

On dakikasını aldı ama sonunda Lauren'i bahçe aletleri bölümünde kendi kendine mırıldanırken buldu. "Dört lanet yıl oldu," diyordu küçük bir el tırmağına. "Ve ben *hâlâ* kasabanın dul kadınıyım."

"İnsanlar onu seviyordu," dedi Alice sessizce. "Seni seviyorlar."

Lauren dönüp baktı, yüzü artık solgundu ve bakışlarında katıksız bir keder okunuyordu. "Bunun bitmesini istiyorum."

"Kendi ejderhalarını öldürmelisin, prenses."

Lauren gözlerini devirdi. "Git başımdan. Yalnız kalmak istiyorum."

Alice etraflarına bakındı. "Yani sen ve bu dükkânda dolaşan yüz kadar insan mı?"

Lauren sinirli bir ses çıkardı, sonra ellerini havaya kaldırdı. "Neden insanlar benim cesur olduğumu düşünüyor? Ben *hiçbir şey* yapmadım. Ben *asla bir şey* yapmam."

Alice derin bir nefes aldı ve bir zamanlar Lauren'ı da kardeşini önemseydiği ve sevdiği kadar derinden önemseydiğini ve sevdiğini kendine hatırlattı.

Ve sen onu öylece bıraktın.

O sırada Alice, Will'in kazasına katkıda bulunduğu inanıyordu. Ne de olsa Will'in arabasında en son çalışan oydu. Daha o sabah frenleri değiştirmişti. Bir soruşturma açılmış ve arabanın sahibi olan babası bir davada her şeyini kaybetmiş ve şehri terk etmişti.

Alice de gitmenin kendisi için doğru olacağını düşünmüştü ama şimdi o kadar emin değildi. Zamanda geriye gidebilmek için neler vermezdi ki, o gün okuldan sonra ne yapacakları en büyük kararları olan ergenlik dönemlerine geri dönebilmek için. Will en iyi kardeşti. Kendisinden iki yaş büyük olan Will, ona ağzıyla bonibon yakalamayı, gece kızakla kaymak için evden gizlice kaçmayı ve birinin gözlerinin içine bakıp yalan söylemeyi öğretmişti. Hepsi de iyi becerilerdi. O zamanlar bile Lauren adamı sevmişti, ama ona yetişmesi yıllar almıştı. Şimdi Lauren'a bakıyor, kalbinin hâlâ kırık olup olmadığını merak ediyordu. Umarım kırılmamıştır.

Ben yaklaşık bir metre ötede kil çömlükleri istifliyordu. İşini bitirince doğruldu, ellerinin tozunu aldı ve Lauren'a gülümsedi. "Daha fazla yardıma ihtiyacın olup olmadığını sorabilir miyim?"

Lauren sanki bu soru onun gününü güzelleştirmiş gibi gülümsedi. "Elbette," dedi. "Knox sadece Alice ikinci Egg McMuffin'ini yediği için acıkmıştı."

Alice otomatik bir savunmayla, "Bu konuda koca bir bebek gibi davranacağını kim bilebilirdi ki?" dedi.

Ben gözlerini kırıştırdı. "Yani üçünüz birlikte misiniz?"

Buzlu çayından talihsiz bir yudum alan Lauren'in önce boğazı düğümlendi, sonra da öksürmeye başladı.

Endişeli görünen Ben yaklaştı ve nazıkçe sırtını sıvazladı. Lauren sonunda "Hayır," diye hırıldadı.

Ben bir adım geri çekildi, ellerini kaldırdı.

"Hayır demek istedi, üçümüz birlikte değiliz," dedi Alice, uzun zamandır gülmediği kadar çok gülerek. Lauren hâlâ kızarıyordu ama Ben'e de gülümsüyordu.

Tamam, yakışıklı bir adamdı, Alice bunu kabul edebilirdi. Boyu 1.80'in biraz altındaydı, güneşin öptüğü kahverengi saçları vardı ve mütevazı kot pantolonu ve polosu içinde iyi görünen sırık gibi, zayıf bir yapısı vardı. Ama sol tarafında sevimli bir gamze de içeren muzip gülümsemesi paketi tamamlıyordu.

Lauren Alice'e baktı. "İnsanlar gerçekten birlikte olduğumuzu mu düşünüyor?"

O kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki Alice biraz aşağılandığını hissetti. "İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

Lauren tekrar Ben'e döndü. "Biz birlikte değiliz. Birlikte değiliz."

Gülümsedi, bir çentik atarak göz kırptı. "Bildiğim iyi oldu."

Lauren başını eğdi, endişeli görünüyordu. "Gözünde bir şey mi var?"

"Uh," dedi Alice. "Sanırım sana göz kırptı. Bu flört ettiği anlamına geliyor." Lauren irkilerek Ben'e baktı.

Ben sertçe güldü. "Sanırım pratik yapmıyorum, çünkü *ikimizin* de flört ettiğini sanıyordum."

Lauren alt dudağını ısırды, sanki flörtün içindeymiş ama nasıl katılacağını bilemiyormuş gibiydi.

Alice şaşkın Ben'e, "Sana yardım etmeme izin ver," dedi. "Eğer seninle flört ettiğini düşünüyorsan, büyük ihtimalle sadece arkadaşça davranıyordur. Eğer onun tuhaf olduğunu ve seni rahatsız ettiğini düşünüyorsan, o zaman muhtemelen seninle flört ediyordur."

"Hey," dedi Lauren, sonra içini çekti. "Evet, tamam. Bu adil." Tipik bir şekilde, sergilenen sukulentleri işaret ederek konuyu değiştirdi. "Muhtemelen bunlardan birini canlı tutmayı başarabilirim, değil mi?"

Ben, "Sukulentler kendi kurallarına göre oynar ve kimsenin elinde kural kitabının bir kopyası yoktur," dedi. "Ancak uyum sağlayabilirler ve zorlu ortamlarda uzun süre dikkat çekmeden hayatta kalabilirler."

"Görünüşe göre ben ve bu bitki birbirimize benziyoruz." Lauren bir tane aldı ve Ben'e gülümsemeden önce arabaya koydu. "Teşekkürler."

Sonra arabayı aldı ve yürüdü gitti.

Ben hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Pek dışarı çıkmıyor," dedi Alice sempatiyle. Gitmek için döndü ve Knox'un orada durduğunu, yüzünde tam olarak takip edemediği bir ifadeyle onu beklediğini gördü. Bunu ya da önünde hâlâ yirmi dokuz uzun gün ve gece olduğu gerçeğini düşünmek istemeyerek ona doğru ilerledi. Bakışları birbirine kilitlenip kaldı ve adamın bakışlarındaki bir şey dizlerinin titremesine neden oldu. Can sıkıcı.

"Tumbleweed," dedi.

"Fort Knox," dedi ve devam etti.

"Tavuk," diye mırıldandığını duyduğunu sandı ve haklıydı. Söz konusu o olduğunda, gerçekten de koca bir tavuktu.

Bölüm 7

*Lauren'in
Yapılacaklar
Listesi Sulu
meyveler.*

~~Ben'e çıkma teklif et~~ (Bunun sen olduğunu biliyorum Alice ve hiç komik değil!)

Lauren derin bir uyku çekti. Esasen iki tam zamanlı işte çalışmaktan bitkin düşmüştü, bu yüzden bu bir sürpriz değildi. Ama sürpriz olan rüyalardı. Birdenbire adrenalin dolu gece fantezileri kurmaya başladı -kayakla dalış, derin deniz dalışı, hep hayalini kurduğu ama gerçek hayatta hiç denemediği şeyler.

Evet, merhaba, onun adı Lauren'dı ve her zaman vahşi tarafta yürümek için derinlere gömülmüş bir arzusu vardı.

Bir zamanlar, Will "Speed Racer" Moore o vahşi taraftı. Vahşi, özgür ve tehlikeliydi ve kız da bundan heyecan duymuştu. Ta ki onun kendisinden daha çok sevdiği birini fark edene kadar.

Kendisi.

Onun istediği şeylerin hiçbirini yapmamışlardı. Her zaman araba yapmak, sokak yarışı yapmak, onları yeniden inşa etmek, durulamak ve tekrarlamakla ilgiliydi. Ama yine de kalmıştı çünkü onu seviyordu.

Onu hep sevmişti.

Ortaokulda başlamıştı, korkunç derecede utanç verici, karşılıksız bir aşk. Adam onun liginin çok dışındaydı ama bu kalbini biraz olsun rahatsız etmemişti. Aradan yıllar geçmişti ama Will onu nihayet yirminci yaş günü

partisinde, sıcak bir yaz gecesi göl kenarında fark ettiğinde, o kadar gururlanmıştı ki neredeyse Will'in yatağına düşecekti. Gençti, olgunlaşmamıştı ve Will gibi hayatı hızlı yaşayan bir adam için kesinlikle hazırlıklı değildi. Dört yıl boyunca ona ayak uydurmak için elinden geleni yapmıştı ama içten içe onunla daha derin bir bağ kurmayı arzulamıştı.

Gerçek şu ki, Will'in ona evlenme teklif ettiği o uzun gecenin heyecanı geçmeye başlamıştı. Kız

kalbinin sesini dinlemek zorundaydı.

Ve onunkini kır.

Ama bilmediği şey, onun stres atmak için aptalca bir şekilde yağmurda tek başına sokak yarışına gittiği idi.

Ve öl.

Kendini çok uzun zamandır ucuza sattığını anlayacak zamanı olmuştu. Yaşama zamanıydı, özellikle de Alice ve Knox'un hayatlarının kendisinininkiyle kıyaslandığında ne kadar renkli görüldüğünü görünce. Artık sıra ondaydı.

Sabah olduğunda oturdu ve durumu değerlendirdi. Birkaç gün önce hırdavatçıda yakışıklı bir adam onunla flört etmişti. Bugün ise Güney Tahoe'da zip-lining yapmak için kayıt yaptıırıyordu. Tam olarak paraşütle atlama sayılmazdı ama bazen bir kızın eğitim tekerleklerine ihtiyacı olurdu. Yatağında otururken sırttı.

Lauren Scott geri dönmüştü.

Değişiklik olsun diye kendini iyi hissederek serin, sakın, sessiz kütüphaneye vardiyası için bir saat erken gitti - patronundan gelen mesaj üzerine. Bu bazen Masal Saati günlerinde olurdu. Eğer çok fazla çocuk kayıt yaptıırırsa, Anne Kaz kostümüyle erkenden gelir ve asıl Hikâye Zamanı başlamadan önce sohbet edip herkesi sakinleştirirdi.

Ön odadan çocuk bölümüne doğru ilerlerken derin bir nefes aldı ve burnuna dolan eski kitapların tatlı, kalıcı misk kokusunu içine çekti. Çünkü burada, başka hiçbir yerde olmadığı gibi, her zaman evindeydi. Burada ülkedeki tüm kitaplar, kitap kurtları, huzur ve sessizlik vardı. Huzuru ve sessizliği severdi. Bu onun ruhunu dolduruyordu.

Annesinin erken ölümü, babasının bir dizi kötü yatırım nedeniyle ofis malzemeleri işini kaybetmesi ve ardından depresyona girmesiyle geçen mutsuz ve kaotik bir çocukluktan sonra işler zorlaşmıştı. Babasını büyüten büyük teyzesi, onun yeniden ayağa kalkmasına yardım etmeyi reddettiğinde işler daha da zorlaşmıştı. Babası uzun bir zatürre savaşıdan sonra geçen yaz vefat etmişti ama ondan önce ve büyüme yıllarının çoğunda Lauren sessiz, iyi ve hiçbir şeye ihtiyaç duymayan biri olmayı öğrenmişti. Will'le görüşmeye başlayana kadar kendine gelememişti ama hayatı ne kadar çılgın olursa olsun, bu binada olmak onun sakinliği idi. Onun merkeziydi.

Her zaman.

Seksen yaşlarında ve Buzul Çağı arasında bir yerde olan Bay Goldmann tarafından fazla uzaklaşmadan durduruldu.

"Günaydın, Chickie," dedi on yıllardır tıttırdığı sesiyle. "Bensiz yaşayamayacağına karar verdin mi?"

Gölümsedi. "Benim için fazla erkek olabilirsiniz, Bay Goldmann."

Gölümsedi. "Sen o değil misin?"

Bu haftalık bir ritüeldi. Kolunu okşadı ve tekrar yürümeye başladı, ancak başka biri tarafından durduruldu. Diş hekimi Dr. Martine ve dört yaşındaki kızı Casey. "Lauren," dedi Dr. Martine. "Nasılsın?"

"Güzel, teşekkürler. Selam, Casey."

Çok utangaç olan Casey, yüzünü annesinin boynuna gömmeden önce hızlıca gülümsedi.

Dr. Martine kızının başını okşadı ve Lauren ile konuşurken gülümsedi. "Unutma, hazır olduğunda sana ayarlayacağım bir yeğenim var. Hatta onunla çıkmadan önce diş beyazlatma için sana bir anlaşma bile yapacağım."

Bekle, dişlerinin beyazlatılması mı gerekiyordu? Dilini üzerlerinde gezdirdi. Az önce stres yüzünden tüm dişlerini kaybeden bir kadın hakkında bir şeyler okumuştı. Dişler sararmış ve sonra hepsi dökülmüştü. Tanrım, dişlerini gevşek mi hissediyordu? Gevşemişlerdi! Yüzünün önünde uçşan Anne Kaz tüyünü sallayarak uzaklaştırdı. "Zaten biriyle görüşüyorum." Bu yalanla kendini bile şok etti.

"Oh, bu harika! Şehirden biri mi?"

Ben'in gülümsemesinin görüntüsü beynini doldurdu. Telaşla saate bakar gibi yaptı. "Şuna bakar mısın? Gösteriyi yola koymalıyım!" El sallayarak çocuk reyonuna girdi ve orada, ruhunu vegan olmayan gizli çikolata zulasından daha fazla rahatlatan mutlu sesler korosuyla karşılandı ve bu da bir şey ifade ediyordu. Çocuklar onu görmek için o kadar heyecanlıydı ki gülümsemekten kendini alamadı. Başka hiçbir yerde olmasa bile burada seviliyordu.

Ne kadar aptalca olursa olsun, çocuklar onun hiç yaşamadığı çocukluğuyla bir bağ kurmasını sağlıyordu. Bugün burada en az bir düzine çocuk vardı ve hepsini çok sevmesine rağmen en sevdiği beş yaşındaki Hope'tu. Küçük ama güçlü bir kızdı, her zaman en küçük çocukların en ön sırayı almasını sağlar, bazen çok kaba davranan büyük çocukları terslerdi.

Büyükannesinin kucağında oturan Hope, ona el sallayan Lauren'ı görünce gözleri parladı. Hope koşarak geldi. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve buradaki çocuklar arasında en parlak gülümsemesi vardı.

"İki ön dişin sonunda düştü!" Lauren onun adına sevinerek, Hope'un aylardır diş perisiyle tanışmaktan söz ettiğini söyledi.

"Evet!" Hope geniş bir sırtıyla peltek peltek konuştu.

"Ve? Diş Perisi'yle tanıştın mı?"

"O gelmeden önce uyuyakalmışım." Hope bir an için üzgün göründü ama sonra hemen neşelendi. "Bana bir bilezik bırakmış. O benim annemindi!"

Lauren, Hope'un bileğindeki ince, narin makrome bileziğe baktı. "Çok güzelmiş."

"Annem yaptı. Gitmek zorunda kalmadan önce. Tıpkı Quack gibi." "Quack?"

"Ördeğim." Hope'un alt dudağı titredi. "Cennette tek boynuzlu atlar ve perilerle birlikte yaşıyorlar. Büyükanнем annemin tek boynuzlu atlara binebileceğini söylüyor."

Lauren'ın kalbi o kadar sıkıştı ki nefes almakta zorlandı.

"Affedersin, Lauren?"

Patronunun sesiyle döndü. Naleen kapının girişinde duruyordu, kırılmış siyah saçları tepesinde toplanmıştı, okuma gözlükleri boynundaki boncuklu kolyeye asılmıştı, ayağında tek bir yıpranma belirtisi bile göstermeyen siyah spor ayakkabıları vardı. "Sizi ofisimde görebilir miyim?"

"Elbette." Lauren çömeldi ve Hope'a sarıldı. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Tamam!" Ve Hope okuma çemberine atladı.

Lauren Naleen'i ofisine kadar takip etti, nabızı hızla atıyordu. İşte bu kadar. Terfisi. Hayatının son iki yılını baş kütüphaneci olma hedefiyle bu kütüphaneye adamıştı. Kısa listede onun da adı vardı. Aslında, kütüphanedeki fısıltılar onun kısa listede *olduğunu* söylüyordu. İşi kaybetmek onun hakkıydı.

Naleen masasının arkasına oturdu ve Lauren masanın önündeki iki sandalyeden birini aldı. Otururken etrafından birkaç tüy uçtu. "Kusura bakmayın. Yeni bir kostümün zamanı gelmiş olabilir."

"Evet, erken geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil. Burayı seviyorum, bunu biliyorsun. Geleceği dört gözle bekliyorum."

Naleen yüzünü buruşturdu ve Lauren'ın Endişe Ölçer'i biplenmeye başladı.

"Tatlım," diye yavaşça başladı Naleen. "Kendini bu kadar adanmış olmanı *seviyoruz*. Bunu baştan söylemek istiyorum."

Bip, bip, bip . . .

"Çocuklara olan bağlılığınız olağanüstü," diye devam etti Naleen. "Clifford'ım hep böyle söyler."

Naleen'in kocası Clifford yirmi yıl önce vefat etmişti, ancak Naleen her hafta onun mezarını ziyaret ediyor ve onunla uzun sohbetler yapıyordu.

Lauren'a gelince, nefes almakta zorlanıyordu. Kostüm yüzünden olmalı. Ya da hayatından.

"Buradaki *herkes* seni çok seviyor Lauren." Naleen masasının üzerinde birkaç şeyi itip kaktı. Bir zımba, bir kalemtırış -her ne kadar artık kimse kullanmıyor olsa da- ve Clorox mendil kutusu. "Özür dilerim," dedi Naleen. Patronu derin bir nefes aldı. "Bu konuşmayı haftalardır erteliyordum..."

Ve böylece Lauren'in Endişe Ölçer'inin pili bitti. "Terfiyi alamadım," dedi düz bir sesle, bacakları kemiksiz bir şekilde sandalyesinde geriye doğru sarkarak.

"Tatlım, bunu *çok* ağır bir kalple söylüyorum..." Naleen'in gözleri doldu. "Bütçe kesintileri oldu ve artık bu pozisyona sahip olamayacağız."

"Olamaz," diye usulca nefes aldı Lauren, üzgündü ama en azından işten çıkarılmadığı için rahatlamıştı. "Ah Naleen, çok üzgünüm, bu senin için yıkıcı olmalı, o yeni pozisyonun açılması için çok çalıştın."

"Evet, kalbim çok kırıldı ve haberi aldığımdan beri gözüme uyku girmedi. Yaşadığınız onca şeyden sonra, tabağınıza bir kayıp daha eklemek istemedim."

Lauren kadının kendisi için endişelenmesinden çok etkilendiğini hissetti ama ... "Yaşadığım her şey mi?"

"Will'i kaybetmek ve her şey."

Derin bir nefes aldı. "Uzun zaman oldu, Naleen." "Evet, ama hâlâ yas tutuyorsun."

"Ben iyiyim. Haziran'da zip-lining yapacağım. İzin günlerimden birinde," diye hızla ekledi.

"Oh. Um . . ." Naleen durakladı. "Açık olmak gerekirse, pozisyonun artık müsait olmadığını söylediğimde, şu anki pozisyonunuzu kastetmiştim. Bütçe kesintileri yüzünden. Kıdemi iş performansına tercih etmek zorunda kaldım ama inanın bana, bu konuda çok sert bir mektup gönderdim." Gözlerinde hâlâ yaş vardı. "Çok üzgünüm Lauren, ama ay sonunda seni işten çıkarmak zorundayız."

Lauren nefesini içine çekti, adını koyamadığı şeyler hissediyordu, hepsi o kadar ağırdı ki başını yukarıda tutmak zordu, ama bu kostüm olabilirdi.

Naleen, "Umarım o zamana kadar burada kalırsın," dedi.

Yediği yumruk konuşmasını zorlaştırdı ama bir şekilde bunun ve kafasındaki uğultunun üstesinden gelerek, "Seni asla yüzüstü bırakmam," dedi.

"Çok tatlısın. Çok üzgünüm canım. Senin için çok endişeleniyorum."

O ana kadar dudağını ısıırıyor, ağlamamaya çalışıyordu ama Naleen'in sözleriyle omurgasının dikleştiğini hissetti. Çünkü kesinlikle hayır. Hayatında pek bir şey olmayabilirdi ama bunu kabul ederse ne âlâ. "Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım. Aslında önümde büyük bir fırsat var." Alice ve Knox'un o yokken hanı ateşe vermediklerini varsayarsak tabii. "Ve şimdi tüm çabalarımı buna adayabilirim." Bir kutu mendili Naleen'e doğru iterken kendinden emin bir gülümseme olduğunu bile umuyordu.

Yakında eski patronu olacak kadın gözlerini silmek için üç mendil çıkardı. "Ama kütüphaneci arkadaşların olmadan, duygusal desteğin kim olacak?"

Tamam, bir ailesi olmadığı doğrudu ve Alice'ten beri en iyi arkadaşı olmamıştı ve şu anki arkadaşlarının *hepsi* burada çalışıyordu ve kendisinden en az yirmi yaş büyüklerdi ... ama insanların onun için üzüldüğünü bilmekten *nefret ediyordu*. "İyi olacağım," dedi ve ayağa kalktı. Saygınlığının son kırıntılarıyla birlikte üzerinden birkaç tüy daha döküldü.

"Lütfen yabancılık çekmeyin." Naleen de ayağa kalktı. "Aman Tanrım, neredeyse unutuyordum, bugün sana bir paket geldi." Çekmecesine döndü, küçük, eski moda ahşap ve deri bir seyahat sandığına benzeyen bir şey aldı ve Lauren'in önündeki masasına koydu.

Lauren afallamıştı. Hiç kimse ona bir şey göndermemişti. Parmağını kutunun üzerinde gezdirdi ve kilidin açılmamış olduğunu gördü. Bayan Meraklı lakabını boşuna almamış olan Naleen'e baktı. "İçinde ne var?"

"Oh . . ." Naleen'in gülümsemesi durakladı. "Eminim bilemezdim, canım."

Doğru. Lauren açılan kilidi dürttü ve Naleen'e bir kez daha baktı, mahremiyetine yapılan bu bariz saldırıdan hiç hoşlanmamıştı.

Naleen hafifçe mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Eleanor'dan. Anahtar, büyük teyzenizin avukatından gelen bir notla birlikte ekli zarfın içinde geldi."

Lauren dondu kaldı ve şimdi kutuya bomba olabilirmiş gibi bakıyordu. "Kutu Eleanor'dan mı? Bana mı?"

"Sanırım sana bir dakika vereceğim."

Lauren, Naleen'in masasının önündeki sandalyeye geri çöktü, Naleen'in aslında gitmediğinin farkındaydı. Bu da onun için gayet uygundu çünkü bu kutuyla yalnız kalmak istemiyordu. Hayatında yeterince şeyi tek başına yapmıştı. Ve bugünden sonra, aptal bir Kaz Ana kostümü giydiği sırada onu kovan bir arkadaş olsa bile, gerçekten bir arkadaş a ihtiyacı vardı.

Yavaşça, kutunun içindekilerle ilgili bir şey yapmak istediğinden hiç emin olmadan zarfı açtı ve avukatın mektubunu çıkardı.

Sevgili Lauren,

Seyahat çantasının içinde büyük teyzenizin vefat ettiği ileri düzey destekli tesiste kaldığı kısa süreden kalan bazı eşyalarını bulacaksınız. Hepsini size, onun yaşayan son akrabasına gönderiyoruz.

Kalıntıları da dahil.

Vazosu kutunun içinde. Siz ve iki ortağınızla birlikte onu Hidden Hills'e götürmenizi rica etti, kendisi ve kız kardeşi Ruth kışın orada buz pateni yaparlardı. Ruth'un vefat tarihi olan 16 Nisan'da gitmenizi istiyor. Ruth'un onu bekleyeceğini söyledi. Yıllardır konuşmamışlardı ama Eleanor'un en büyük umudu öbür dünyada kız kardeşine bir parça akıl verebilmektir.

İyi şanslar.

Lauren nefes almayı bırakmıştı. "Eleanor ..." Yutkundu. "Bu kutunun içinde mi?"

"Bazı eşyalarının yanı sıra," dedi Naleen. "Belli ki seni seviyordu."

Babasına göre Eleanor'un hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevme yeteneği yoktu. Bunun tek istisnası Son Şans Hanı'ydı.

"Lauren? İyi misin?"

Emin değildi. Bekle, evet emindi. İyi *olmadığından* emindi. "Küllerini onun için savurmamızı istiyor," dedi yavaşça. "Nisan'ın on altısında. Yani ..." Yüce Tanrım. "Yarın mı? ?" Başını kaldırıp Naleen'e baktı. "Bu nasıl oldu ki?"

Naleen omuz silkti. "Anladığım kadarıyla, Son Şans Hanı'nda olmanız için üçünüze çok amaçlı bir randevu vermiş. Akıllı bir kadındı. İnsanlara istediği şeyi, istediği zaman yaptırma konusunda iyiydi."

Lauren kutunun kapağını yavaşça açtı. Evet, bu bir vazoydu. İçindeki kızgınlık ve sabırsızlığın kendisine doğru yöneldiğini hissedebiliyordu.

Bakışlarını vazodan ayırarak kutudaki diğer eşyalara baktı. Sanki 1950'lerden fırlamış gibi görünen bir el çantası ve küçük siyah bir kutu içinde hemen tanıdığı güzel bir antika elmas yüzük vardı.

Will ve Alice'in büyükannesinin yüzüğüydü, Will'in Lauren'a evlenme teklif ettiği yüzüğün ta kendisiydi. Tanrım, yüzüğü ve Eleanor'un ona nasıl sahip olduğunu unutmuştu. Kızardığını hissetti çünkü bu, Meraklı Naleen'in önünde hatırlatmak isteyeceği bir hikâye değildi, özellikle de Lauren'ın derin, karanlık sırrıyla ilgili olduğu için. Titreyen parmaklarıyla, yüzüğü Alice'e açıklamaya hazır olduğu özel bir anda vermek üzere kendi çantasına koydu ve kutunun içindekilere geri döndü. Bir iPad, birkaç mücevher ve bir ruj vardı. Rujun kapağı biraz gevşekti ve Eleanor'un nasıl bir renk seçmiş olabileceğini merak ederek -Kırmızı mı?- kapağı çıkardı, çevirdi ve ... titremeye başladı. Yüce Tanrım.

Ruj değildi.

Lauren küçük vibratörü sıcak bir patates gibi kutunun içine attı ve kapağı kapattı. Dehşete kapılmış bir halde titreşen kutuya baktı.

Naleen'in gözleri şoktan irileşmiş, elleri ağzını kapatmıştı.

Vay canına. Tamam. Ona göre, yeni iş ortakları da kendisiyle birlikte bu çok kötü ve iyi olmayan günün acısını çekmeliydi.

Kutu ve içindekiler; sahip olduğu en iyi işten kovulmak *değil*. Bu düşünce kalbini sıkıştırdı ama başını iki yana salladı. Hayır. Şimdi sinir krizi geçirmenin sırası değildi. Bunu, sonuçlarıyla nasıl başa çıkacağını bildiği zamana saklayacaktı.

Başını sokacak bir ev ve buzdolabında yiyecek bulundurmak için yeni bir iş bulmak gibi. Çünkü buzdolabındaki yiyecekleri gerçekten çok seviyordu. Özellikle de deniz tuzlu bitter çikolatayı, çünkü onu dava edin ama deniz tuzlu bitter çikolata hemen hemen her şeyi düzeltiyordu.

Bölüm 8

İhtiyaç

Alice, yeni bir hayat.

Lauren, ben de katılıyorum, tercihen Bali'de.

Lauren- Ve ayrıca deniz tuzlu bitter çikolata.

Knox-BU SADECE İŞLE İLGİLİ İHTİYAÇLAR İÇİNDİR, BAYANLAR!

Knox neredeyse her zaman erken kalkardı. Çocukluğundan kalma bir alışkanlıktı bu. Güneş doğmadan kalkar, annesinin evde olup olmadığını ve nefes alıp almadığını kontrol eder, sonra da göle kadar birkaç mil yürür ya da bisiklete binerdi. Yazın, sahip olduğu kadar saat boyunca yüzer ya da sörf yapardı. Kışın, buz gibi sulara giremeyecek kadar soğuk olduğunda, dalgalar kayalık kumlara hafifçe vururken kıyı şeridinde durur ve hayatındaki tek emin şey olan dağlara bakardı. Duygularını yönetmeyi öğrendiği yer, o görkemli mavi göl kenarıydı.

Gölden okula, oradan da annesinin Eleanor'un kahyası olarak çalıştığı hana giderdi. Eleanor ona da iş veriyor, ne gerekiyorsa yapıyor, onun ve annesinin dünyasını bir arada tutmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Bu konuda başarısız olmuştu, hem de olağanüstü bir şekilde. Kız alkol zehirlenmesine yenik düştüğünde on sekiz yaşındaydı ve liseyi yeni bitirmişti. Yıllarca kendini suçlamış, keşke daha çok deneseydim diye düşünmüştü. Ama biraz geriye dönüp baktığında ve olgunluğun şüpheli onuruyla, onu kendisinden başka kimsenin kurtaramayacağını biliyordu.

Sunrise Cove'dan ayrıldıktan sonra Eleanor'la iletişim halinde kalmış, fırsat buldukça onu ziyaret etmişti ama Tahoe Gölü'nün kenarında durmak için bir kez bile zaman ayırmamıştı.

Buna bir çare bulmaya karar vererek, gülünç derecede süslü yatağından kalktı. Evet, hâlâ pembe odada uyuyordu. Alice dantele alerjisi olduğunu söyleyerek onunla yer değiştirmeyi reddetmişti. Eğer bu doğruysa, giydiği dantel tangayı yerd.

Geçen gün döşeme tahtaları üzerinde çalışırken kot pantolonunun tehlikeli ve seksi bir şekilde aşağıya kaydığı anın kışkırtıcı bir görüntüsünü yakaladı. "Benimle oynuyor," dedi Pickle'a. "Ama ben ona karşılık vermiyorum. Ölüm arzum yok. Kalkma zamanı." Ve kilometrelerce uzanan dantelleri görmezden gelmek için elinden geleni yaparak kalkıp giyindi.

Pickle tek gözünü açtı, yatağın ayak ucundan kuşkuyla onu izliyordu.

"Koşuya çıkıyoruz."

Pickle gözünü kapattı.

"Seni burada

bırakacağım."

Pickle yataktan sıçradı. Hiçbir şekilde egzersiz yapmayı sevmezdi ama ciddi bir FOMO vakası vardı ve geride kalmaya dayanamıyordu.

Tam şafak sökerken göle vardılar ve kıyı şeridinde nefes nefese durdular, Knox kendini canlı bir şekilde uyanık hissediyordu, Pickle ise kumların üzerine çökmüştü.

Knox ülkenin en yüksek dağ göllerinden birinin masmavi sularını içine çekti ve neredeyse dayanılmaz derecede tanıdık gelen sakin sessizliği soludu. Her zaman olduğu gibi tam burada durduğunda, sorunları çok uzakta görünüyordu.

Pickle ürkek bir "woo-woo" yaptı ve sudan çıkan bir kaz sürüsünün peşinden havalandı. Telaşlı ciyaklamalarla dağıldılar ama hemen toparlanıp Pickle'ı takip etmeye başladılar ve kızgınlıkla ona doğru kanat çırpıldılar.

Pickle önce sağa sonra sola kaçarak onlara yetişmeye çalıştı ama onlar daha zekiydi ve ulaşamayacakları bir yerde durdular. Sonunda oturdu, kafası karışmış görünüyordu.

Tam o sırada en büyük kaz arkasından gelip onu kışından ısırıldı.

Pickle bir çığlık atarak havaya sıçradı ama yere indiğinde kaz gitmişti.

Knox, "Nakde çeviremeyeceğiniz çekler yazmayın," diye öneride bulundu.

Gökyüzü, kayalık tepelerin üzerinden süzülen ve cam gibi göle inen güneş ışınlarıyla aydınlandığında geri döndüler.

Otele vardığında posta kutusuna uğradı çünkü birkaç gündür kimsenin postaları kontrol etmediğinden emindi. Normalde bu işi Lauren yapardı, bu yüzden kutunun dışına yapıştırılmış notu görünce şaşırdı.

Alice ve/veya Knox, ama umarım Knox çünkü bana gülmezsın:

İçinde iki günlük postam, kocaman gözleri ve bir sürü bacağı olan kıllı bir örümcek tarafından rehin tutuluyor. Ne zaman içeri uzanmaya çalışsam, bana iki bacağıyla gel ve beni al hareketi yapıyor.

O cılız bacakları. Biriniz onu yeni bir eve taşınmaya ikna edebilir ya da vahşice öldürebilirse çok memnun olurum.

Lauren

Knox posta kutusunu açtı ve posta yığınını çıkardı. Gözleri ve bacakları olan büyük, şişman ve kıllı bir örümcek yoktu. İçeri girdi, postaları masanın üzerine bıraktı, Pickle'in su kabını doldurdu, onu besledi ve sonra duş aldı. O ve Alice üç gün önce şalterleri tamir etmişlerdi ve sıcak duş aldığı sürece neredeyse her şeyin üstesinden gelebileceğini keşfetmişti. Bu sabah, giyinip mutfığa ve geçen gün aldığı kahve makinesine geri dönmeden önce sıcak buharlı suyun altında gereğinden uzun süre mutlu bir şekilde durdu, biraz kafeine ihtiyacı vardı.

Alice'in banyodan çılgılık attığını duyduğunda tam da bunu yapmak için tezgâha yaslanmıştı: "BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN?"

"Kendini hazırla," diye uyardı Pickle'ı.

Bir süre sonra Alice mutfak kapısında belirdi, üzerinde sadece bir havlu ve su damlacıkları vardı, saçları şampuanla doluydu, köpükler yüzünden ve omuzlarından aşağı akıp havlunun içinde kayboluyordu. "Sen," diye bağırdı.

Bu kadın onu aynı anda hem sinirlendirip *hem de tahrik* etmeyi nasıl başarmıştı, hiçbir fikri yoktu. "Görünüşe göre listemize daha büyük bir su ısıtıcı eklememiz gerekiyor."

En ufak bir yumuşama göstermeyerek onu işaret etti. "*Bu bir savaş*," dedi ve ahşap zeminde ıslak ayak izleri bırakarak tepindi.

Oh, güzel. Savaş. "Dikkatli ol," diye seslendi arkasından. "Islak tahta gerçekten kaygan olabilir."

Adam bu sözü söylediğinde kadın gerçekten de kaymaya başladı ve neredeyse kışının üzerine düşüyordu ama kendini ve havlusunu yakaladı.

Bazen hayat tam bir kaltaktı.

"*Savaş*," diye tekrarladı bu kez daha yüksek bir sesle. Pickle sızlandı, ağır kaşları endişeyle kırıştı.

"Merak etme," dedi Alice ona. "Sorun sen değilsin. *Sen* çok sevimlisin." Bir kez daha Knox'u işaret etti. "Sen değilsin."

"Anlaşıldı."

Havlusunu düzeltti. "Soğuk duşumu aldıktan sonra döneceğim. Bu arada posta yığınının üstünde bir örümcek var. Lauren'in görmesine izin verme, örümceklerden köpeklerden korktuğundan daha fazla korkar."

Knox arkasını döndü ve evet, kocaman, şişman, tüylü bir örümcek, kocaman gözleri ve bir sürü bacağıyla mutfak masasının üzerindeki postanın üzerinde sanki buranın sahibiymiş gibi oturuyordu. *İşte buradasın.* "Tamam. Onu hemen vahşice öldüreceğim."

Alice sanki fazladan bir kafası çıkmış gibi ona baktı. "Neyin var senin? Cinayet yok. Yerini değiştir, çünkü belki de annedir. Ama bu evde huzur istiyorsan, onu evden uzağa götür." Başını sallayarak uzaklaşmaya başladı. "Oh, ve banyomun tavanında bir sızıntı var."

Kadın gittiğinde Knox örümceği tarlaya yerleştirdi, sonra fincanını yıkayıp bulaşık makinesine koydu ve Pickle'a seslendi. "Kadını duydun. İşe koyulsak iyi olur."

Dışarıda saçaklara baktı. Kurumuş çam iğneleri ve evin etrafındaki dışkılara bakılırsa muhtemelen tarla fareleriyle doluydular.

Bu onun için bir sorun değildi. Son birkaç yılını gerçek anlamda cehennem çukurlarında geçirmişti. Burada olmak sadece çocuk oyuncağı değil, aynı zamanda nereden geldiğini hatırlatan bir şeydi. Eleanor onun bir şeyler inşa etme aşkını beslemişti. Ona meydan okuyarak, "Evlat, bahse girerim şu basamakları tamir edemezsin." demişti. Ya da "Sızdıran mutfak lavabosunu tamir et". .. ve o da bir yolunu bulurdu.

Sonuç olarak, ona değerli bir beceri ve kendini bataktan çıkarması için bir yol vermişti. Alice onu kurtarmıştı ve ona borcunu ödemenin tek bir yolu vardı: bu hanı kurtarmak. Alice yanına geldiğinde hâlâ orada durmuş çatıya bakıyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

Ona eğlenen bir bakış attı. "Yani konuşuyor muyuz?" "Gerektiğinde."

Sırtından aşağı sarkan ıslak saçlarını örmüştü. Makyajsız, dizlerine kadar yırtık kot pantolonu, sweatshirt'ü, atkısı ve iş botları vardı ama her nasılsa o güne kadar gördüğü en seksi şeydi.

"Vay canına," dedi arkalarından bir kadın. "Burası tıpkı dizideki gibi görünüyor."

Knox ve Alice hep birlikte döndüklerinde altmışlı yaşlarında, çeşitli spor kıyafetleri ve destekleyici spor ayakkabıları giymiş, hepsinin telefonu açık, fotoğraf çeken üç kadınla karşılaştılar.

Her birinin boynunda bir kordon vardı ve rozetlerinde gururla Last Chance Inn Fan Club Premiere Üyeleri olduklarını belirtiyorlardı.

"Burası özel bir arazi," dedi Alice. "Buraya öylece gelip fotoğraf çekmeye başlayamazsınız."

"Oh, ama bunlar Last Chance'in hayran kulübünün Instagram sayfası için," dedi ilk kadın. Siyah-beyaz polyester eşofmanının içinde gülümsüyordu. "Ben başkanım. Los Angeles'ta yaşıyoruz ama fotoğraf çekmek için buraya geldik. Bunları yayınladığımızda diğer tüm hanımlar çok kıskanacak."

Ortadaki mor kadife giymiş ve ruj sürmüş kadın, "Burada çekilen bir yeniden çevrim olabileceğini duyduk. Siz ikiniz yıldız mı olacaksınız? Cinsel kimyanızın tuttuğu kesin."

Knox Alice'e eğlenen bir bakış fırlattı. Alice gözlerini kıstı. "Hayır," dedi. "Biz oyuncu değiliz ve yeniden başlatma falan da yok, bu sadece bir söylenti."

"Yazık," dedi Başkan. "Bize son kısmı söylememişsin gibi davranıp ikinizin bir fotoğrafını çekebilir miyiz?"

"Ah evet," dedi üçüncü silahşor migren ağrılarına neden olan sarı havlu kumaş eşofmanlarıyla. "Peki siz ikiniz biraz daha yakın durabilir misiniz? Ve belki öpüşürsünüz?"

"Ciddi misin?" Alice sordu. "Biz-"

Knox bir elini onun omzuna koydu ve kadınlara doğru eğildi. "Biz mülkün sahipleriyiz, hanı yeniden açılışa hazırlıyoruz. Eğer bu konuda bir şeyler paylaşmak isterseniz, size bir iki fotoğraf vermek isteriz."

Alice yüzünü onunkine çevirdi, ama o bunu görmezden geldi, çünkü kadınlar ciyak ciyak bağıyor ve telefonlarını tekrar açıp hazırlıyorlardı. Kollarını Alice'e doladı ve onu dramatik bir şekilde eğdi, tekrar dikleştirmeden önce yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. Alice'in ona aile mücevherlerini dizmesini ya da en azından tek gözü açık uyuması için onu uyarmasını bekliyordu. Parmaklarını pazılarına geçirmesini ve ağzının yumuşak tenine dokunuşundan hoşlanıyormuş gibi gözlerini kapatmasını beklemiyordu.

Onu tekrar ayağa kaldırdığında, kız gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Daha fazla, daha fazla, daha fazla," diye bağıran kadınlar neredeyse neşeyle titreyordu.

"Bu kadarı yeterliydi," dedi Alice sıkıca, Knox'tan bir adım geri çekilerek.

Hanımlardan biri neşeyle, "Eleanor Graham ne kadar huysuzsa o da o kadar huysuz," dedi. "Bayıldım."

"Şimdi, Alda, bilmiyoruz. Ona bir bakın, belki de sadece biraz karbonhidrata ihtiyacı vardır."

Alice ağzını açtı ve Knox onu kendine doğru çekti, başının arkasını

avuçladı ve çok da yanlışlıkla olmayan bir şekilde yüzünü

göğsüne. "Tamam hanımlar, bu kadar," dedi.

Alice gömleğinin içine doğru mırıldanarak, "Emin olabilirsin," dedi.

"Unutma," dedi el sallayarak, "gelecek ay açıyoruz!"

Arabalarına bindiklerinde üç kadından biri, "Dilimlenmiş ekmekten bu yana en ateşli şey değil mi?" dedi.

Arabayla uzaklaşırlarken Knox sırtıyordu. Alice iterek kurtuldu.

"Vay canına," dedi.

Kesinlikle bir iltifat değildi. "Şimdi çalışmaya hazır olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa daha fazla gelecek misafir için uğraşmak mı istiyorsun?"

"Buranın insanlar için ne kadar önemli olduğunu fark ederken hiç eğlenmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Daldırma ve öpüşmenin gerekli olmadığını söylüyorum." "Özür dilerim."

Gözlerini kısmıştı. "Azıcık bile üzgün değilsin."

"Bak ne diyeceğim," dedi. "İstediğin zaman ödeşmekte özgürsün."

"Zamanımız doldu, komik adam. Tik-tak. Hadi başlayalım. Boya, değil mi?"

"Boya yapmadan önce sızıntıyı halletmeliyiz," dedi.

Kadın başını salladı.

Eğlenerek başını eğdi. "Az önce bir konuda benimle aynı fikirde miydin?"

"Buna alışma."

Gülümsedi. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Merdivene tekrar ihtiyacımız var. Bana onu kaldırmadığını söyle."

"Tabii ki kaldırdım," dedi. "Eşyalarımı asla dışarıda bırakmam. Ama ahırın kenarına yaslanmış duruyor."

"Tamam, ben durumumuzu değerlendirirken *sen de* merdiveni getir."

"Yani burada olduğun süre boyunca ahırdan uzak duracaksın."

Nefesini içine çekti ama ona nereden bildiğini sormadı, sadece başını çevirdi ve viskiyle dolu gözleriyle ona baktı. "Belki."

Adam başını salladı ve ısrar etmeyince kadın şaşırılmış görünüyordu.

"Bana bunun aptalca bir plan olduğunu söylemeyeceksin değil mi?"

Omuz silkti. "Sen büyük bir kızsın. Bunu zaten biliyorsun."

Bu ona piyangoyu kazanmış gibi hissettiren çok küçük, alaycı bir kahkaha kazandırdı. O ve Pickle gidip merdiveni getirdiler. Merdiveni hanın kenarına dayadığı anda Alice atkısını ve kazağını çıkarıp tırmanmaya başladı.

"D  j   vu," dedi i   çekerek.

"Bak," dedi, "saçaklara bir göz atıp durumu değerlendirebilirim.        size yardımcı olamayacağım pek çok şey var, bu yüzden elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Kızın   zerine düşeni *yapmadığından*     heliydi ama bunu söyleyemedi cep telefonu yerde, bir kenara fırlattığı kazağı ve atkısının yanında titremeye başladı.

"Kahretsin," dedi merdivenin yarısında durarak. "Kim o?"

Göstergeye baktı. "Miguel."

Yüzünü

buruşturdu.

"Erkek arkadaş

mı?"

"    ," dedi. "Konu  abilmem için hoparlöre cevap verir misin?"

"Evet, hanımefendi." Knox, kadının söylediği dört haneli kodu girdi ve hoparlörden gelen aramayı "Alice'in telefonu" diyerek cevapladı.

Ağır bir duraklama oldu. Sonra hırçın bir erkek sesi. "Kimsiniz?"

"Alice'in telefonu," diye tekrarladı Knox.

Alice onun üstünden gözlerini devirdi. "Miguel, benim," diye seslendi. "Ne var ne yok?"

"Selam hayatım," dedi ses, yumu  şayarak ve   apkınla  arak. "Orada işler nasıl gidiyor? Flagstaff'a dönmeye hazır mısınız?"

Knox tam zamanında Alice'e baktı ve onun yine gözlerini devirdiğini gördü. "Size bir ay içinde geleceğimi söylediğimi biliyorum."

"Belki o zaman ziyaret için uçmak istersin. Önümüzdeki hafta sonu diyelim."

Ve belki de Knox şansı varken yanlışlıkla adamın bağlantısını kesmeliydi.

"Dur tahmin edeyim," dedi Alice kuru bir sesle. "Steve ya da Eddie sana fazla mesai verdi ve sen de ateşli bir randevu ayarladın, bu yüzden vardiyanı bana yıkmak istiyorsun."

"Hadi ama A, böyle yapma. Ateşli bir randevu için ilk tercihim olduğunu biliyorsun. Ama tek yaptığın beni geri çevirmek. Kimmiş o adam? Cevap veren mi?"

Alice Knox'un bakı  lılarıyla karşılaştı. "Fazla mesaiyi al Miguel. Paraya ihtiya  ın var,          eker gibi harcayıp duruyorsun. Beni özlediğini söyle ve hoşça kal de."

"Seni   zl  yorum. Hepimiz seni   zl  yoruz."

"Evet,        burayı nasıl i  letece  ini bilen tek kişi benim," dedi Alice. "Dinle, gitmem gerek, ama Eddie'ye sana borçlu olduğunu hatırlat.

Vegas'tan dönerken uçakta o kadar sarhoş olmuş ki iki gün çalışamamış. Bu seni temize çıkarır, böylece randevuna gidebilirsin."

Miguel güldü. "Haklısın. Teşekkürler." Durakladı. "İyi misin, A? Çünkü ben ve Eddie ziyarete gelebiliriz."

"Vay canına, beni gerçekten özlemişsin. Ama evet, ben iyiyim. Oh, ve Miguel?" "Ben de sizi özledim" derken sesinde bir gülümseme vardı. Sonra çenesini Knox'a doğru salladı, Knox bunun lütfen aramayı sonlandır anlamına geldiğini düşündü.

Alice tek kelime etmeden merdiveni tekrar tırmanmaya başladı. Anlaşılan bu konuda konuşmayacaklardı. Merdivenin tepesinde yağmur oluşuna baktı. "Huh."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Fort Knox, bilmiyorum."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

"Hayır, kesinlikle sormadınız. Sen emrettin. Bekle, sorunu bulmak için çam iğnelerini geçmem gerekiyor."

"Sızıntı yaklaşık on beş santim sağınızda."

"Bu gerçek inç mi yoksa penis inç mi?" Adamın yüzünü buruşturmasına kıkırdadı ve elini oluğa uzattı. Bir avuç çam iğnesi bulup aşağı fırlattı ve onu kıl payı iskaladı.

"Hey."

"Oops." Ona gizliden gizliye sevdiği ukala bir gülümseme gönderdi.

"Özür dilerim." Saçından bir çam iğnesi çekti. "Yalancı."

Sırıttı, sonra bir avuç daha almak için uzandı ve nefesi kesildi, neredeyse merdivenden yuvarlanıyordu.

Sorunun ne olduğundan emin olamayan adam, "Bir fare!" diye bağırarak kadının düşmesini engellemek için arkasından merdivene koştu.

Şimdi onun arkasındaydı, ona doğru bastırıyor, onu kollarının arasına alıyordu. Çatıya doğru işaret etti. "Kaçtı."

"Sorun yok. Muhtemelen sadece bir tarla faresidir. Yıkıcıdırlar ama uysaldırlar. Size zarar vermez ve kurabileceğim tuzaklarım var."

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum." Gözleri küçük yarıklar halinde kısıldı. "Ve sen de bir tarla faresini öldürmüyorsun."

Ölmek için bu tepeyi seçmemesi gerektiğini bildiğinden başını salladı. "Öldürmek değil. *Yer değiştirme*. Bunlar insancıl tuzaklar."

"Hayır. Aileleri ayıramazsınız!"

Durakladı, bu konuya nasıl yaklaşacağına ve yine de istediğini nasıl elde edeceğine karar vermeye çalışıyordu. "Misafirlerimizin hanı farelerle paylaşmak istemeyeceğinden eminim Alice."

Şüphesiz onunla bir konuda tartışmak için ağzını açtı, ama sonra aniden durakladı. "Bana cebindeki şeyin bir çekiç olduğunu söyle."

"Sen nasıl istersen öyle olur."

Kadın gözlerini kıstı ve adam kalçasındaki alet kemerinden, aralarına sıkışmış olan çekici çıkardı.

Bir homurtuyla çekici kaptı. "Ben hallederim."

Merdivenden geri geri indi ama garip bir şekilde bunu yapmak istemedi. Ona doğru bastırıldığında, çamaşır makinesinin üzerinde onunla birlikte dururken hissettiği elektrik şokunun aynısını hissetti. İlginçti ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Bu bilgiye ihtiyacı olmadığına karar vererek, sadece onun çalışmasını izledi.

"Bir sorun görüyorum," diye seslendi birkaç dakika sonra. Çekiç sapını kullanarak tahliye borusunun geri kalanını çam iğnelerinden temizlemişti. "Geçen günkü fırtınadan kalma bir buz barajı. Ama aynı zamanda suyu buradan uzaklaştırmamız gerektiğini düşünüyorum. Bunu bir keresinde Flagstaff'ta bir metal levhayla yapmıştık." Bununla birlikte, aşağı indi ve ona doğru döndü. "Nasıl yaptım?"

Gülümsemek zorunda kaldı. "Nasıl yaptığını çok iyi biliyorsun. Etkilendim."

"Paraya ihtiyacın olduğunda öğrendiğin şeyler," dedi küçük bir kahkaha atarak, sanki iltifattan rahatsız olmuş gibi. Gülüşü biraz paslı gelmişti ve onun güldüğünü pek duymadığını fark etti, hiç duymadıysa bile, ama gülümsediğinde tüm yüzünü aydınlatıyor ve onu tamamen değiştiriyordu.

"Buz barajı için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

İstiyor muydu? Hayır. Onun arkadaşlığını istiyor muydu? Evet, istiyordu. Böylece metal almak için hırdavatçıya gittiler, sonra buzı kırdılar ve metal levhayı yerine taktılar.

Daha sonra alt kattaki banyo üzerinde çalışmaya başladı. Önümüzdeki hafta içinde zemini, tezgahı, lavaboyu ve tuvaleti değiştirebilmek için demontaj yapması gerekiyordu. O çalışırken, Alice yıkılmış banyo yığını sürükleyerek çıkardı. Alice'in bir denizci gibi küfredebildiğini öğrendi ve o kadar yaratıcıydı ki birkaç yeni küfrü katalogladı. Demodan sonra, pisliği temizlemeyi devraldı ve Alice ortadan kayboldu.

Öğleden sonra geç saatlerde açlıktan ölmek üzereyken kendini mutfakta buldu. Birkaç gece önce markete uğramış ve gerekli olduğunu düşündüğü şeyleri almıştı. Kendine yiyecek bir şeyler pişirmeye hazırlanıyordu ki Alice de tepeden tırnağa toz içinde göründü.

"Gösteri setlerini temizledim," dedi.

"Lauren için mi?"

İç çekti. "Evet."

Lauren setleri sergilemeleri konusunda kararlıydı, konuklar setlerin üzerinde fotoğraf çektirmek isteyeceklerdi. Knox da onunla aynı fikirdeydi. Alice'in onunla konuşmasa bile her zaman Lauren'ın isteklerini yerine getirmesini komik buluyordu. Komik ve dokunaklıydı, çünkü günün sonunda Alice'in Lauren'ı derinden önemseydiği çok açıktı. Ama muhtemelen bunu belirtirse onu kendi çekiciyle öldürecek.

Alice doğruca bir dolaba gitti. O da bir alışveriş yapmıştı ama Knox'un söyleyebildiği kadarıyla çoğunlukla hızlı, kolay hazır yiyeceklerdi. Bir paket cips açtı ve her birine birer kâse doldurdu.

"Bu seviyede hizmete alışmayın," dedi. "Ve bilesiniz diye söylüyorum, eğer açmam, dökmem ya da karıştırmam gerekirse, bu ev yapımıdır."

Güldü, buzdolabından malzemeleri alıp on dakikadan kısa bir sürede yemeği hazırlarken onu izlediğinin farkındaydı. Adam önüne bir tabak koyduğunda aslında inledi. Mücver, yumurta, sosis, kızarmış ekmek.

"Öldüm ve cennete gittim," dedi.

"Etkilenme, bu bir hayatta kalma olayıydı. Ve kahvaltı yapabileceğim tek şey."

Başını kaldırıp ona baktı ve bir süre yüzünü inceledi. "Sen ve annen için yemek mi yaptın?"

Yani o da onun hakkında bir şeyler biliyordu. Adil görünüyordu.

"Evet." Başını salladı. "Çocukluklar berbattır."

Onun tavrını ve kendisi için üzülmemesini beğenerek alaycı bir şekilde güldü. Kızın yaptığı yemeği içine çekişini izledi ve onu beslemesine izin verdiği için garip bir şekilde tatmin olduğunu hissetti. "Bugün farklısın," dedi. "Lauren burada değilken farklısın."

Dondu kaldı, çatal ağzının yarısına kadar gelmişti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Daha az gerginsin. Daha rahatsın." Ve ... kendinden emin, diye düşündü. Kendinden çok emin. Çok seksiydi.

Omuz silkti. "Sanırım geri dönmeye alışıyorum." Tekrar durakladı. Tereddüt etti. "Geçmişten gelen tüm patlamalar iyi değildir, biliyor musun?"

"Hem de çok." Başını eğdi. "Bana Lauren'la aranızdakileri anlatacak mısın?"

"Bu çok uzun bir hikaye."

"Uzun hikayeleri severim," dedi.

"I . . ." Ağzını kapattı ve başka tarafa baktı. "Bu konuda konuşmaya hazır değilim."

Başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum."

Rahatlamış görünüyordu, sonra ona yan gözle baktı. "Az önce başka bir konuda mı anlaştık?"

"Anlaşıldı." Biraz yiyecek topladı. "Demek inşaatçılığı Arizona'da öğrendin?"

"Aslında Eleanor'la başladı," dedi, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, belki de anılardan dolayı.

Pek bir şey onu şaşırtmamıştı ama bu şaşırtmıştı. "Eleanor mu? Evdeki tüm işleri bana yaptırırdı. Nasıl yapılacağını bilmediğini söylerdi."

Alice tekrar güldü, artık daha az paslıydı, neredeyse müzikal bir sesle gülüyordu. "Kötü kraliçeyi oynamaktan hoşlanıyordu, ama gerçek şu ki, kayıp ruhları topluyor ve onları tekrar vahşi doğaya bırakmadan önce yetenekli olduklarından emin olmak istiyordu."

Onun da çok iyi bildiği gibi. "Peki doğaya salındıktan sonra nereye gittiniz?"

Bakışları yumuşak, içe dönüktü, ifadesi yansıtıcıydı. "Önce sen. Ben on dört yaşındayken gitmiştin."

"Seattle'da bir ticaret okuluna gittim," dedi. "Eleanor'un bana bir sponsorluk sağladığını ve bunu da dünyanın dört bir yanındaki doğal afetlerden sonra toplulukları yeniden inşa eden bir kuruluşa üç ay boyunca gönüllü olarak çalışarak geri ödememi sağladığını daha sonra öğrendim. Bir yıl kaldım. Sonrasında, birlikte çalıştığım iki arkadaşla birlikte iş hayatına atıldım."

Gülümsedi. "Sinsi ve çıkarıcı biriydi. Yaptığın işi seviyor musun?"

"Bayıldım," dedi ve onu işaret etti. Sıra ondaydı.

Omuz silkti. "Etrafta dolaştım, orada burada farklı işler yaptım. Hiçbiri senin kadar heyecan verici değildi. Senin kadar zeki değildim ve Eleanor'un beni üniversiteye sokma çabalarına karşı çıktım."

"Sen de mekaniği dikiz aynanda bıraktın," dedi sessizce. "Belki de sadece büyüdüm."

"Kesinlikle öyle yaptın. Hem de çok güzel."

Homurdandı. "Keşke sana olan aptalca aşkımı bilseydin." "Ah, biliyordum."

Ağız bir karışık açık kaldı. "İmkânı yok. Biz hiç konuşmadık. Ve ben gizliydim."

Gizliliğin en gizlisi. Gizliliğin en gizlisinin kraliçesi."

"Çatı katında saklanıp beni çalışırken izlediğin zamanları mı kastediyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Güzel. Odun kestiğin zamanları severdim. Isınırdın ve gömleğini çıkarırdın." Ona sinsî bir gülümseme attı. "Genç Alice sana teşekkür ediyor."

"Bildiğim iyi oldu." Başını eğdi. "Peki ya yetişkin Alice?"

Onun ağızına bakarken alt dudağını ısırıldı. "O ... kararsız." Ne kadar sevimli ve seksi bir yalancı. "Yine benimle flört ediyorsun."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle miyim?"

Gülümsedi. "Evet. Ama şu anda sadece benimle oynuyorsun. Ciddi olduğunda bana haber ver."

Nefesini içine çekti ama sessizliğin değerini bildiği için hiçbir şey söylemedi.

Ama o da bunu biliyordu, bu yüzden sadece ona baktı. Birkaç kez olduğu gibi, hava etraflarında çatırdıyor ve patlıyor gibiydi. "Evet, o sinir bozucu elektrik sorunu kesinlikle bizden kaynaklanıyor."

Bunun üzerine derin bir nefes daha aldı. "Nikki ile aranızda ne var?"

Damdan düşer gibi ama adil bir soru. "Nada."

Onu okumaya çalışarak inceledi. Gerçeği söylediğini umuyordu, yani şu anda kendini berbat hissediyordu ama Nikki yüzünden değil.

Eleanor'un yasını tutuyordu. Ve aynı zamanda hayatının hem en iyi hem de en kötü zamanının yasını tutuyordu. Geçen gün Nikki'yle karşılaştığında, bunun bir bomba etkisi yaratması gerekirdi ama bunun yerine hissettiği tek şey, uzun zaman önce yaşadığı bir acının yankısıydı. Ve eğer bu yeterince kafa karıştırıcı değilse, eskiden bir kız olan, at kuyruğu ve yanağına bulaşmış kirle etrafta koşturarak kadın için kıvılcımlar hissediyordu. Aslında, hâlâ at kuyruğu takıyordu ve çenesinde kir vardı.

"Eğer bu konuda konuşmak istersen," dedi sessizce, "oldukça iyi bir dinleyiciyimdir."

"Not edildi." Onun bakışlarını tuttu. "Ve aynı."

Ağız ironik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Not edildi."

Ön kapının açıldığını ve Lauren'in "Hey!" diye bağırdığını duyduklarında ikisi de hala birbirlerine bakıyorlardı.

Alice, sanki yaramazlık yapıyorlarmış gibi Knox'tan bir adım geriye sıçradı. Yaramazlık yapmadıklarına göre, bu yaramazlığın tamamen

Aklını, ki bu hoşuna gitti. Hem de çok.

Alice onun yanından geçerek oturma odasına yöneldi ve o da onu takip etti, Lauren aniden çığlık attığında ikisi de koşmaya başladı.

"Sorun nedir?" Alice önce Lauren'a ulaşmak için Knox'u iterek yolundan çekilmesini istedi.

Anne Kaz kostümü içinde fuayedeki masanın üzerinde duruyordu. Ve ayakları çılgınca dans ediyordu. "Bir fare! Masanın altında!" "Ve masamızın üstünde de bir Kaz Ana var," dedi Alice, durarak Kısa.

"Şaka yapmıyorum!" Lauren bağırdı.

Knox kıpırdayamadan Alice dört ayak üzerine çöktü ve baktı. "Bu bir fare değil. Yavru bir tarla faresi. Knox ve benim daha önce karşılaştığımıza benziyor."

"Ne-"

"Şşş, onu korkutuyorsun." Alice ellerini kavuşturarak geri geldi. Ellerini çeyreklik büyüklüğünde siyah bir fareyi ortaya çıkaracak kadar açtı.

"*Aman Tanrım!*"

"Şşşt! Minnie Mouse çığlık atmaya alışık değil. Ya da iki metre boyunda bir Kaz Ana'ya." Alice daha sonra fareyi dikkatlice dışarı çıkardı.

Lauren, tünediği yerden kıpırdamadan Knox'a, "Fareye dokundu," dedi. "Onu çıplak elleriyle yakaladı. Deli mi bu?"

Evet. Ama en iyi şekilde. "İşte." Alice, Minnie'yi almadan içeri girdiğinde ona elini uzattı.

"Onu daha önce dışkıları gördüğümüz yerin hemen yanındaki çiçek saksısına koydum," diye bildirdi.

Adam ona gülümsedi ve kadın iki kez baktı. Kendime not: daha sık gülümsemeyi dene.

Lauren doğruca oturma odasının duvarındaki listelere doğru yürüdü, Ana-Kaz duruşu öfke doluydu. İhtiyaç listesinin önünde durdu, bir tüyü yüzünden uzaklaştırdı ve şunu yazdı: fare kapanları.

Alice duvara doğru yürüdü, Sharpie'yi aldı ve ... üzerini çizdi. "Fareleri zaten biliyoruz ve hallediyoruz," dedi ve gülümsedi. "İşte. Ne yaptığımı gördünüz mü? Üç numaralı Temel Kuralı kullandım ve iletişim kurdum."

"Madem üç numaralı Temel Kural'dan bahsediyoruz," dedi Lauren, "size söylemem gereken bir şey var çocuklar."

"Köpeklere olduğu kadar farelere de mi alerjin var?" Alice sordu.

"Komik değilsin ve hayır."

"Neden Anne Kaz kostümü giydiğinle mi ilgili? Bu arada ciddi ciddi tüy döküyorsun." Alice havadan bir tüy aldı. "Bu bir çeşit rol yapma oyunu mu?"

"Neyin var senin?" Lauren sordu. "Ben kütüphanedeki Masal Zamanı Hanımefendisiyim."

"Bu benim ikinci tahminimdi," dedi Alice.

Lauren sanki çok çabalamış gibi içini çekti. Knox bu duyguyu anladı. "Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum," dedi Lauren.

Knox ona döndü. "Eğer bu arabaya gizlice soktuğun iplikle ilgiliyse, ben zaten gördüm."

Lauren durakladı. "Hiç iplik almadım."

"Biri yaptı," dedi Knox. "Ve o kişinin ben olmadığım kesin." Durakladı.

"Örgü örmenin yanlış bir tarafı olduğundan değil."

Alice onun yanında kıpırdandı.

Ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "*Sen mi?*"

"Tamam, örgü ören bir kadına benzemiyorum, anladım!" Ellerini havaya kaldırdı.

"Bekle," dedi Lauren. "Örgü mü

örüyorsunuz?" Alice ikisine de ters

ters baktı. "*Yani?*"

"Erkek fatma örgülerine inanamıyorum. Böyle şeylerden nefret edersin."

Alice kollarını kavuşturdu. "Orada bir kaz kostümü içinde duruyorsun ve benim örgü ördüğüm gerçeğinden mi bahsetmek istiyorsun? Ve ben kötü biri değilim. Sadece kıskanıyorsun çünkü ben ..." Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Maceracı."

"Hey," dedi Lauren. "Ben de maceraperestim." "Hayatında tek bir gün bile değil."

Lauren özür dileyen bir gülümsemeyle Knox'a baktı. "Ben de senin öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Ha!" Lauren ikisini de işaret etti. "Ne kadar çok şey bildiğinizi gösteriyor! Az önce zip-lining için kayıt yaptırdım!"

Şimdi şok olmuş görünen Alice'ti. "Sen mi yaptın?"

"Evet! Şirketin web sitesinde bile başroldeki adam sandalet giyiyordu. İşte böyle! Aynı anda *iki* korkuyla birden başa çıkmak!" Lauren kendinden memnun görünüyordu. "Bu da demek oluyor ki artık *ikimiz* de maceracıyız." Alice'in boynundaki atkıyı parmakladı. "Sanırım örgü bu şeyi açıklıyor."

Alice'in gözleri kısıldı. "Eşarbımın nesi var?"

Hepsi boynundaki alacalı mavi eşarba baktı. Düzensizdi, bazı yerleri dar, bazı yerleri kalındı ve dikişler uyumsuz görünüyordu.

"Eğri büğrü," dedi Lauren.

"Dedi Kaz Ana kostümlü kadın," diye karşılık verdi Alice.

"Kostümden vazgeç artık!" Knox birden Lauren'ın yüz ifadesinde bir şey olduğunu fark etti, keder gibi görünen bir şeydi bu ama göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu. "Uzun hikâye," dedi sonunda.

"Evet, görünüşe göre etrafta bunlardan çok var," dedi Alice, sonra sanki Knox'un gördüğü şeyi görmüş gibi duraksadı. "*Sen* iyi misin?"

"*Dandy*," diye tersledi Lauren.

Alice önce Knox'a, sonra tekrar Lauren'a baktı. "Yani, uzun bir hikaye için güzel bir zaman gibi görünüyor. Uzun hikayeleri severim."

Lauren homurdandı. "*Hayatında tek bir gün bile.*"

"Peki." Alice ellerini havaya kaldırdı. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, eşarp eğri olması *gerekiyordu*. Bu da ona ev yapımı görünümü veriyor."

Lauren bir şey söylemek için ağzını açtı ama o sessizlikte masanın üzerinde çantasıyla birlikte duran kutu sanki ... *titreşiyor* gibiydi?

"Bu bir bomba mı?" Alice sordu.

"Evet ama senin düşündüğün türden değil." Lauren sertçe yutkundu. "Ve bir paket cips yiyene kadar bu konu hakkında konuşmayacağım. Mutfak tezgâhındaki mesquite barbekü cipsleri."

"Onlar benim," dedi Alice. "İçindekilere baktın ve hiçbirinin halkın tüketimine uygun olmadığını ve onlara dokunmadan öleceğini söyledin."

Pickle koşarak odaya girdi ve titreşimli kutunun önünde kısa bir süre durdu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve boğazından kısık bir sesle hırladı.

Lauren inledi ve elleriyle gözlerini kapattı. "Cidden," dedi Knox. "İçinde ne var?"

"Önce cips!" Lauren bağırdı ve tepinerek mutfığa gitti.

"Çabuk ol," dedi Alice. "Anahtarlarını al, gitmeliyiz."

Knox bir nefes verdi. "Bütün cipsleri yedin, değil mi?" "Günler önce," diye itiraf etti.

"Sadece itiraf et."

"Deli misin sen? Onun açken nasıl olduğunu bilmiyorsun."

Mutfaktan boğuk bir hayal kırıklığı çığlığı duydular, ama kaçmaya fırsat bulamadan Lauren geri dönmüştü, biraz uyuşturucu bağımlısı gibi görünüyordu. Alice'i işaret etti. "Ödeşeceğiz."

Alice yavaşça geri çekilirken, "Bir çanta daha getireceğim," diye söz verdi kibarca.

"Şimdi mi?" Lauren umutla sordu.

"Önce kutu," dedi Alice.

Lauren iç çekti. "Evet, haklısın."

"Haklı mıyım?"

Lauren masaya doğru ilerledi ve kutuya sarmal bir çingiraklı yılanmış gibi baktı. "İş yerime teslim edildi. Bu Eleanor."

"O ne yaptı?" Alice sordu.

"Hayır," dedi Lauren. "O *Eleanor*. Kutunun içinde."

Alice sadece ona baktı. Knox da bu bakışlara katıldı. "Affedersiniz?"

"Vazosu orada. Onu Saklı Mezar'a götürmek için kesin talimatlarımız var."

Ruth'un ölüm tarihindeki tepeler -ki *yarın* olduğunu da ekleyebilirim- ve küllerini oraya serp. Sanırım Eleanor ve kız kardeşi Ruth'un buz pateni yapmaya gittikleri yer orasıydı. Sonsuza kadar Ruth'un peşini bırakmamayı umuyor."

Knox kendini suskun buldu.

Alice de aynı şekilde görünüyordu.

"Yani, bana kalsaydı," dedi Lauren, "onu arazinin en kuzeydoğu köşesindeki küçük mezarlığa koyardım. Orada sevgiyle bakılan bazı mezarlar fark ettim ve aslında oldukça huzurlu. Üzerinde Chester yazan muhteşem bir mezar taşı var. Onun için son derece önemli biri olmalı."

Knox gülümsedi ve Alice kahkahalara boğuldu. Lauren gözlerini onlara dikti.

"Ne?"

"Chester Eleanor'un en sevdiği golden retriever cinsi köpeğiydi," dedi Alice. "Bahsettiğiniz o alan bir hayvan mezarlığı, çünkü yıllar boyunca sahip olduğu köpekler Eleanor için en önemli şeylerdi."

Lauren ona baktı. "İnsanlardan daha mı önemli?"

"Evet," dedi Alice, gerçek bir düşkünlükle.

Lauren başını salladı. "Bilmediğim şey kutuyu neden aldığım. Bizim bir ilişkimiz yoktu."

"Bak," dedi Alice. "Eleanor'u seviyorum ama senin için daha iyisini yapmalıydı. Babanın vefatından sonra bile seninle iletişime geçmemesi çok yanlış."

Lauren derin bir nefes aldı ama konuşmadı.

Knox, Eleanor'un Lauren'a nasıl bu şekilde davranabildiğini anlamıyordu. "Seninle hiç iletişime geçmedi mi? Bu hiç hoş değil."

Lauren alt dudağını ısırıldı. "Ne?" Alice ona sordu.

"Babam öldükten sonra beni aramaya çalıştı. Ben ... açmadım." Lauren yüzünü buruşturdu. "Açmalıydım. Bunu biliyorum ama yapmadım. Açmadım. Hâlâ kafam çok karışık."

"Anlıyorum," dedi Alice.

Lauren dokunaklı bir şaşkınlıkla baktı ve garip bir süre sonra konuyu değiştirdi. "Vazo ile birlikte bazı kişisel eşyalar da var."

"Peki ya tik tak?" Knox kutuya bakarak sordu.

"Oh, bu kendi gözlerinizle görmeniz gereken şeylerden biri." Lauren kutuyu aldı ve kanepelerden birine taşıdı. Oturdu ve kutuyu önündeki sehpanın üzerine koyarak kendisine katılmalarını bekledi.

Alice onun karşısına oturdu, aralarında sehpa vardı ve şüpheli görünüyordu. Knox ayakta kaldı.

Lauren, Alice'e kutuyu açmasını işaret etti.

Alice öne doğru eğildi ve yavaşça çevirerek açtı.

Lauren uzanıp vazoyu çıkardı ve sehpanın üzerine koydu. Kutu hâlâ titriyordu.

Alice ve Knox aynı anda bakmak için eğildiler, sonra kutunun içinde nöbet geçiren bir ruj tüpünü görünce hep birlikte geri çekildiler.

Lauren neşeyle kıkırdadı. "Evet. Giriş ücretine değdi."

Knox gözlerini sımsıkı kapadı ve aklından herhangi bir düşüncenin geçmesine izin vermemeye çalıştı. Başarısız oldu. "Bunu asla unutamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Biri onu kapatacak mı?" Alice sonunda sordu. "O değil," dedi Knox.

Lauren ellerini kaldırdı. Alice'i işaret etti. "Saatli olan o."

"Vay canına," dedi Alice. "Ve *hepimiz* mesaideyiz, unuttun mu?"

"Pillerin bitmesine izin verebiliriz," diye önerdi Knox.

"Tanrı aşkına. Ver şu lanet şeyi bana." Alice vibratörü çekip çıkardı ve kapattı. "Açık iletişim kuralını değiştiriyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. *Asla*. Kural, sadece hanın tadilatıyla ilgili konularda iletişim kuracağımızı belirtmeli. *Nokta*."

Knox ona bakmaktan kendini alamadı. "Bunun gerçekten onun ruju olduğunu düşünmüştüm." "Yani bunu daha önce gördüğünü mü söylüyorsun?" Alice şaşkın bir sesle sordu.

"Bana gidip çantasından bir yirmilik almamı söylerdi." Yüzünü buruşturdu ve titrek bir elini yüzünde gezdirdi. "Resmen hayatım boyunca yara aldım."

Lauren başını salladı, hem acımasız hem de acımasızca eğlenmiş görünüyordu. "En azından ödeştik."

Bölüm 9

TEMEL KURALLAR

1. Gözyaşı yok.
2. Bu Eleanor hakkında.
3. Gerçek kelimelerle açık, dürüst konuşmalar. HER GÜN - 1. kuralı ihlal etmediği sürece.
4. Ortaklarınızı öldürmeyin.
5. Takma isim yok.
6. Kimse kimseyle yatmıyor.
7. Duygusal ya da fiziksel hiçbir bağ yok, nokta.

Alice, Knox'un yüzündeki işkence ifadesinden çok daha fazla zevk alırdı, eğer onun da aynı şeyi giydiğinden şüphelenmeseydi.

Lauren bir sonraki parça için kutuya uzandı. Soluk pembe bir hırka. inci düğmeler. "Huh," dedi. "Şirinmiş."

Alice göğsünden bir kahkaha fırladığını hissetti. "Çünkü sende de tıpkı bunun gibi bir tane var. Sen ve Eleanor pembe olan her şeye karşı aynı sevgiye sahipsiniz."

Lauren bunun gerçekten doğru olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve büyük teyzesiyle başka bir ortak noktası olduğunu görünce pek de heyecanlanmışa benzemiyordu. Gözle görülür bir şekilde silkinerek öne doğru eğildi ve üzerinde küçük bir elmas kaplı kalp tılsımı olan narin bir altın kolye çıkardı.

Bu Alice'in kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Onu bu kolye olmadan hiç görmedim. Hiçbir zaman. Kolyeyi ona Walter vermişti ama onun davranışları için kolyeyi suçlamanın çok güzel olduğunu söylemekten hoşlanıyordu, bu yüzden kolyeyi sakladı."

Alice Lauren'a bakıyordu, bu yüzden onun Walter adını duyunca şaşkınlıkla irkildiğini gördü.

"Walter kim?" Knox sordu.

"Büyükbabam," dedi Lauren usulca. "Eleanor, kız kardeşi Ruth'a - büyükanne- aşık olduğunda onunla birlikteydiler."

"Walter Eleanor'un hayatının aşığıydı," dedi Alice ona. "Onu kaybettikten sonra bir daha asla toparlanamadı. Ama Walter ve Ruth savaşta öldürüldüğünde

Eleanor onların iki yaşındaki oğullarını kendi oğlu olarak kabul etti. Evan."

"Benim babam," dedi Lauren. "Babasına kızan bir kadın tarafından büyütülen ilk günden beri var."

Alice kaşlarını çatı. "Eleanor'un anlattığı gibi değil. Evan'ı seviyordu ama on sekiz yaşına geldiğinde ondan uzaklaştı ve kalbini bir kez daha kırdı." Başını salladı, o acıyı hayal bile edemiyordu. Ya da kendi hayatı ve yaşadıkları düşünüldüğünde, belki de hayal *edebiliyordu*. "Onu ne yıkarsa yıksın - ihanet, TV programının iptali, hanın kapanması - her zaman kendini toparlayıp devam etmesini hep takdir etmişimdir."

Lauren bakışlarından dökülen bir gemi dolusu duyguyla kolyeye bakıyordu, bu yüzden Alice onu uzattı.

"Gerçekten kendini toparlayabilir misin?" Lauren sonunda çok sessiz, çok ciddi bir sesle sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Alice sert bir kahkaha attı. "Kendimi o kadar çok kaldırdım ki sayısını unuttum. Ve bunu bana kimin öğrettiğini *biliyorsun*."

"Ama ..." Lauren o kadar çelişkili görünüyordu ki Alice onun için gerçekten üzüldü. "Babam bana hep onun kendisine çok sert davrandığını, boyun eğmediğini söylerdi. Onun çocukluğunu mahvetmiş."

"Sana buranın üçte birini bıraktı," dedi Alice. Bir insanın seçimlerini yargılamamak için gerçekten çok çabalıyordu, özellikle de kendi seçimleri sorgulanabilir olanları yapmışken. Ayrıca, dünyanın geri kalanının bildiğinden çok farklı bir Eleanor'a şahit olmuştu. Evet, kadın son derece kusurluydu. Ve tamam, aynı zamanda inatçı ve değişken ama sevmeyi seçtiği birkaç kişi için hiç tereddüt etmeden dünyanın öbür ucuna bile gidebilirdi. Ama Alice'e göre Eleanor'un karakterinin yanlış anlaşılması Lauren'ın suçu değildi. Lauren'ın babası ve Eleanor'un kendisiydi. Alice bir sonraki eşya için kutunun içine baktı. "Bir iPad var. İçinde bir şey var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Lauren. "Titreşimli kutuyla kütüphaneden koşarak çıktım ve doğruca buraya geldim."

Knox iPad'in kapağını çevirerek açtı ve ana ekranı kaydır. "Ölmüş."

Lauren çantasından pembe bir kılıf içinde taşınabilir bir şarj aleti çıkardı ve uzattı.

Knox fişe taktı ve tekrar kaydır. "Şifre yok. Hiç onun yapacağı bir şey değil." Alice, "Belki de Lauren'ın içine girebilmesini istiyordu," dedi.

Lauren homurdandı. "Doğru."

Alice, "Belki de aksi kanıtlanana kadar ona şüpheyle yaklaşabilirsin," diye önerdi.

Lauren ikna olmuş görünmüyordu ama daha fazla tartışmadı. Yine de Knox iPad'i ona vermeye çalıştığında başını salladı.

Böylece Knox kendisi de göz gezdirmeye başladı. "Birkaç uygulama var. Her zamanki uygulamalar, ama ek bir şey yok." Sonra durakladı. "Huh."

"Ha ne?" Alice endişeyle sordu.

"Her şeyden önce, han hakkında bilgi içeren bir doktor var."

"Daha fazla kelime," dedi Alice sabrı tükenerek. Kimi kandırıyordu ki? Başlangıçta hiç sabrı yoktu, hiç olmadı.

Knox, "Görünüşe göre Eleanor burayı işletmesi için bir otel yönetim firması tutmayı planlamış," dedi. "Henüz imzayı atmamıştı ama tüm bilgiler burada. Hanı bizim için işleteceklerdi, böylece satmak zorunda kalmayacaktık. Burayı bir iş girişimi olarak tutabilirdik."

Hepsi birbirine baktı.

"Avukat neden bize bundan bahsetmedi ki?" Lauren sordu. "Bunu bilmek hepimizin içini rahatlatırdı."

"Aman Tanrım." Alice Eleanor'u yükseklerde bir bulutun üzerinde kıcıyla gülerken hayal edebiliyordu. Ya da kim bilir, belki de bir ateş ve kükürt dağının tepesinden. Başını sallayarak koltuk minderlerine yaslandı. "Kahretsin, çok sinsiydi. Ve manipülatif, hatta sonuna kadar."

"Anlamıyorum," dedi Lauren.

"Hanın yükümlülüğünün omuzlarımızda olması hepimizi buraya getirdi." Alice iki ortağına baktı. "Dürüst olmak gerekirse, otel yönetim firmasını en başından beri bilseydik, birimiz ya da birkaçımız hiç gelmemeyi seçebilir ve bunun yerine her şeyi onların halletmesine izin verebilirdik."

Lauren yavaşça elini kaldırdı. "Yine de gelirdim. Hiç değilse merakımı gidermek için."

"Ben hâlâ burada olurdum,"

dedi Knox. İkisi de Alice'e baktı.

"Bakın, şu anda gerçekten önemli olan tek soru ne yapacağımız? Görmezden gelebilir, tadilatı bitirebilir ve planladığımız gibi satabiliriz."

"Ya da," dedi Lauren, "tadilat bittikten sonra otel yönetim firmasına bizim yerimize devralması için ödeme yaparız. Yeniden açılışı ve günlük operasyonları onlar halletsin, biz de oteli gelir olarak tutalım."

Alice midesinin ayak parmaklarına kadar indiğini hissetti. Şu anda bir oylama yapılırsa sayıca üstün olurdu, ancak hepsi birbirlerine bakarken bunu söylemeyecek kadar naziktiler.

Knox sonunda sessizce iPad'ine dönerek, "Bu kararı vermek için zamanımız var," dedi. "E-posta gelen kutusunda, gönderilenler ya da çöp klasörlerinde hiçbir şey yok. Ya silinmişler ya da uygulamayı hiç kullanmamış- Bekle. Hiç gönderilmemiş e-postaların bulunduğu bir taslak klasörü var."

"To . . . ?" Alice sordu.

"Kız kardeşi, Ruth. Ve ilki hariç her e-postanın konu satırında *ikimizden* birinin adı var."

"Ne?" Alice ve Lauren hep bir ağızdan inanamayarak sordular.

Knox iPad'i Lauren'a uzatmaya çalıştı. "Bu iPad önce sana geldi. Onları okuyacak kişi sen olmalısın."

"Hayır."

Alice ona döndü, kendi varsayılan ruh hali inatçıyken Lauren'inkinin korku olduğunu biliyordu. Her şeyden. Ama Alice bu durumda Lauren'in geçmişle yüzleşmek için korkusunu bastırması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. *Gerçek geçmişle*. "Lauren-

"Yapamam," diye fısıldadı, üzgün görünüyordu.

Alice Knox'a baktı. "İlk mektubu oku."

Knox başını salladı ve yüksek sesle okumaya başladı:

Öldüğün Halde Konuşmadığım Sevgili Kardeşim,

Senin de ölmüş olman çok yazık, çünkü şu anda tavsiyelerine gerçekten ihtiyacım var. Sonsuza kadar yaşamayacağım ve büyükbabamın hanıyla ne yapacağımı düşünüyorum. Onun parasının sende, mülkün de bende olduğunu biliyorum ve bunun için her zaman minnettar oldum. Muhtemelen umurunda bile olmadığını da biliyorum ama keşke kulağın bende olsaydı da önerdiğinin tam tersini yapabilseydim. Sen bencilliğinle hayatımı mahvettikten sonra kendimi başkalarından soyutladım. Ama her nasılsa, buna rağmen, üç kişinin benim için aile olmasına izin verdim - en azından birinin hiçbir fikri olmasa bile. Bu yüzden hanı onlara bırakıyorum. Hah. Şuna bak. Senin fikrine ihtiyacım yokmuş.

İmza, The Way Better Graham Kardeş

Knox okumayı bitirdiğinde bir süre şaşkın bir sessizlik oldu. Alice diğerlerini bilmiyordu ama o konuşamayacak kadar tıkanmıştı. Eleanor'un onu ailesi olarak gördüğünü biliyordu ama bunu duymak çok güzeldi. Knox'un yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi hissediyordu. Tek umudu Lauren'ın Eleanor'un sevgi dilinin eylemler olduğunu anlamış olmasıydı. Lauren'a buranın üçte birini bırakmak kesinlikle bir sevgi gösterisiydi.

"Ne saçmalık ama," dedi Lauren sonunda. "Bana aileden biri gibi davranmak şöyle dursun, benimle hiç konuşmadı bile."

Alice sakın bir nefes alarak ses tonunu dengelemeye çalıştı ama aniden hem Eleanor'u özleyor hem de Lauren'a kendi geçmişinden bahsetmediği için ona öfkeleniyordu. "Senin ve babanın senden uzak durma isteğini yerine getirmeye çalışıyordu."

Lauren şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Görünüşe göre baban bazı kötü yatırımlar yaptıktan ve Eleanor onu tekrar kurtarmadıktan sonra, ona ikinizden de uzak durmasını söylemiş. Sen de onu görmek ya da onunla konuşmak istemiyormuşsun."

Lauren gözlerini kırptırdı. "Yine mi? Ne demek onu *tekrar* kefaletle çıkarmak?"

"Aslında emin değilim," dedi Alice yavaşça. "Ama yıllar yıllar önce adamın kötü yatırımlar yapma alışkanlığı olduğu ve kadının da onu birkaç kez kurtardığı izlenimine kapıldım. Senin ve onun, onun hayatlarınıza burnunu sokmasını hiç istemediğinizi söyledi. Asla. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu ama sanırım sizi sadece uzaktan izlemekle yetindi ve babanızın vefatından sonra sizinle iletişime geçmeye çalıştığını söylemişsiniz."

"Ama ... neden bana bunların hiçbirini anlatmadı?" Alice'e baktı. "Sen neden bana bunların hiçbirini anlatmadın? Biz çok iyi arkadaşık. Tabii değilsek."

Alice, Lauren'ın sesindeki acının zenginliği karşısında bir an için gözlerini kapadı. "Sana söylemek bana düşmezdi ama birkaç kez denedim. Onun hakkında hiç konuşmak istemedin-"

Lauren ayağa kalkarak onlara sırtını döndü ve kendine sarıldı. "Bil bakalım ne oldu? Hâlâ bilmiyorum."

Knox, "Daha fazla e-posta taslağı var," dedi. "Onları okumalıyız."

"Belki," dedi Lauren kendine sarılarak. "Ama şimdi değil."

"Evet." Knox çantayı kapattı. "Muhtemelen aralarında biraz nefes alabiliriz. Belki hep birlikte burada olduğumuz her gece işten sonra bir tane yaparız."

Alice başını salladı.

İkisi de Lauren'a baktı. Yüzünü buruşturdu. "Evet. Tamam. Tamam."

Knox ayağa kalktı. "Pickle'ı dışarı çıkaracağım." Gitmek için döndü, sonra geri döndü. "Ama umarım siz ikiniz Eleanor ve Ruth'un asla başaramadığı şekilde kendi işinizi kendiniz halledersiniz." Ve Pickle peşinde olduğu halde oturma odasından çıktı.

Bir dakika sonra arka kapının açıldığını ve sonra kapandığını duydular.

Lauren duvara gidip Temel Kural 8'i yazdı:

Eleanor'un e-postalarını birlikte okuyun.

Sonra başka bir şey söylemeden o da çıkıp gitti.

"Harika," dedi Alice hiç kimseye. "Özgürlüğümü yeniden kazanmak için burada tek başıma bu hanı onarıyor olacağım."

Bölüm 10

Sevgili Horrid Sister,

Merak ediyorsan söyleyeyim, hâlâ ölüyorum. Görünüşe göre, sadece çok yavaş ölüyorum. Bilmeni isterim ki burayı en çok hak eden üç kişiye bırakıyorum, torunun da dahil.

İmza, İyi Kız Kardeş (tamam, iyi kelimesi yanlış olabilir . . .)

Alice, muhtemelen günün neler getireceğini bildiği için, hayatını kurtarmak için uyuyamıyordu. Ortak bir kararla üçü şafakta kalkacak ve Eleanor'la birlikte Hidden Hills'e gideceklerdi.

Şafak kısmı ortak bir kararla olmamıştı. Knox, Eleanor'u dinlendirmek için en uygun zamanın bu olduğunu söyleyerek böyle karar vermişti. Dün gece geç saatlerde, beşte gitmeye hazır olmalarını söyleyen bir mesaj göndermişti.

Sabahleyin.

Dehşet Alice'in kalbinin ve ruhunun her bir köşesini dolduruyordu. O kadar ki kararnameyi görmezden gelmeye karar vermişti.

Saat beşe birkaç dakika kala baş üstü lambası yandı ve gözlerini kamaştırdı. "Gitme vakti," dedi Knox'un sabahki sert sesi.

Her zaman yanında taşıdığı kullanışlı beyzbol sopasını bulmak için el yordamıyla etrafına bakındı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu, kapı pervazına yaslanmış, onun sabah sersemliğinin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

"Beyzbol sopam, ama Stella'da bırakmıştım."

Aslında sırtıtmaya cesaret etti. Seksi bir sırtış. Bu sorunu gözlerini kapatarak çözdü.

"Şimdi kim sabah insanı?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde.

Gözleri hala kapalıydı, onun kendini beğenmiş sesinin geldiği yönü işaret etti ve "Defol!" diye bağırdı.

"Beş dakika."

Onun patronu olmadığı için battaniyeyi başına çekti. Bir an sonra ön kapının açıldığını ve ardından sesler geldiğini duydu. Knox ve Lauren. Tabii ki Lauren iyi bir kız gibi tam zamanında gelmişti.

Yalakalık.

Alice homurdanarak üzerine bir şeyler giydi, çılgın saçlarını at kuyruğu yaptı ve dişlerini fırçaladı. "Yeterince iyi," dedi banyo aynasındaki bitkin görünen yansımasına. "Git ve şu işi bitir."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Cenazelerden vebadan kaçır gibi kaçırdı. Çok fazla cenazeye de gitmemişti. Büyükannesinin cenazesine gitmişti ama o zaman üç yaşındaydı ve babasının ona cenaze boyunca ağladığını söylemesinden başka bir şey hatırlamıyordu. Büyükannesinin vefatından dolayı değil, ki bunu anlayacak yaşta değildi, kilisedeki güzel mumları üfleyemediği için ağlamıştı.

Yıllar sonra, genç bir delikanlıyken, bir yarışçı arkadaşının arabasıyla takla attığı ve çarpmanın etkisiyle öldüğü bir cenazeye babasıyla birlikte gitmişti. Babası orada metanetle oturmuş, başını kavuşturduğu ellerinin üzerine eğmiş, gözleri kapalı, harap olmuş bir şekilde bakıyor, ne bir ses çıkarıyor ne de gözyaşı döküyordu. Ama papaz konuşmaya başladığı anda Alice kendini kaybetmiş, babası ona ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın kontrol edemediği büyük, çirkin gözyaşları dökmüştü. Bir türlü kendini toparlayamamıştı. Kibarca dışarıda beklemesi istendi.

Eleanor bir keresinde ondan bir arkadaşının cenazesinde kendisine eşlik etmesini istemişti. Alice kadını tanımıyordu. Hatta onunla hiç tanışmamıştı bile ama tam da o anda hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Nedenini tam olarak söyleyemiyordu ama bu deneyimle ilgili her şey onu ruhunun derinliklerine kadar dayanılmaz derecede üzmüştü.

Ve sonra Will'in cenazesi vardı. Eleanor'un ecza dolabından aşırıldığı anksiyete ilaçlarıyla hamile kalmıştı. Zar zor hayatta kalmıştı. Bir kez daha kontrol edemediği hıçkırıkları gürültülü ve utanç vericiydi ama ne de olsa kardeşinin cenazesiydi, o yüzden bu sefer kimse onu evden atmadı.

Lauren'in babasının cenazesine gitmeyi teklif etmişti ama babası hiçbir tören yapılmamasını istemişti. Bu iyi bir şeydi, çünkü bu onun kriptonitiydi.

Bu bir cenaze töreni değil, dedi kendi kendine. Evan gibi Eleanor da herhangi bir tören ya da yaşam kutlaması istememişti, hiçbir şey. Bunu yazılı olarak belirtmişti ve kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezdi, ne hayattayken ne de öldükten sonra.

Alice merdivenlerden indiğinde her yerin boş olduğunu gördü ve umut dolu bir an için şansının yaver gittiğini ve onsuz gittiklerini düşündü.

Sonra verandadan gelen sesleri duydu.

Knox ön kapıdan çıktığında, "Sonunda bize katılman ne güzel," dedi. "Eleanor'u kim aldı?"

Hepsi birbirinin boş ellerine baktı.

Nedense Alice bunu histerik derecede komik buldu ve gülmeye başladı. Ve sonra duramadı.

Lauren Knox'a "Uygunsuz kahkahalar onun başa çıkma mekanizması," dedi. Alice'e baktı. "Hazır olan son kişi merhumu almak zorunda."

Knox başıyla onayladı. "Kurallar böyle."

Bir daha *asla* gizlice onu arzulamayacaktı. "İkinizden de nefret ediyorum." İçeri geri döndü, şaşırtıcı derecede ağır vazoyu aldı, sonra tekrar verandaya çıktı. "Bunu şafak sökerken yapıyoruz çünkü ... ?"

Knox omuz silkti. "Duyduğum hikayelere göre, küçük göl her zaman donarmış, ama hiçbir yetkili burayı kontrol etmemiş ya da paten kaymak için temizlememiş. Sonuç olarak Eleanor ve Ruth'un ailesi buranın çok tehlikeli olduğunu düşünmüş ve orada paten kaymalarını yasaklamış."

"Dur tahmin edeyim," dedi Lauren. "Bu onları durdurmadı."

Knox, "Sabah erkenden, okuldan önce giderlerdi," dedi.

Alice küçük bir gülümseme buldu. "Peki. Hadi yapalım şu işi. Umarım Ruth'un ruhu gelenler için hazırdır." Stella'ya doğru yöneldi.

Kimsenin onu takip etmediğini fark ettiğinde döndü ve ellerini kaldırdı. Yani bir elini, çünkü diğeri Eleanor'u tutuyordu.

"Eleanor ve Ruth'un yaptığı gibi yürüyoruz," dedi Knox. "Arazinin arkasından çıkarsak aslında çok uzak değil. En fazla bir buçuk mil."

"Araba kullanmak çok daha kolay olurdu," dedi büyük bir diplomasiyle. "Stella oradaki yolu çok sevecek."

"Çıkardığı sesi düzelttin mi?" Lauren sordu. "Ya da benzin doldurdun mu?" Knox sordu.

Böylece yürüdüler. Knox ağır vazoyu alarak arazinin en güney ucuna gittiler, sonra Alice'in yıllardır tırmandığı yerdeki çitin üzerinden atladılar. Alice'in avucunun içinden daha iyi bildiği tek patikalı bir yolda yürüdüler.

Gerçekten de küçük göle ulaşmak için bir buçuk kilometre yol gitmek gerekiyordu. Knox yırtık pırtık bir Levi's giymişti ve belki de sabah soğuğuna hürmeten kısa kollu yerine uzun kollu siyah bir tişört giymişti, geniş omuzları üzerinde gergin bir şekilde duruyordu ve Alice kesinlikle ona bakmıyordu. Hayır, gözleri onun kışını incelemekle meşguldü. Kolay bir verimlilikle ve izlemesi hem seksi hem de bağımlılık yaratan uzun, gevşek bacaklı bir adımla hareket ediyordu.

Lauren'in üzerinde lacivert uzun kollu bir kazak elbise, ona uygun kalın bir tayt ve patika için tasarlanmamış güzel siyah botlar vardı. Daha çok kütüphanede yürümeye alışkın olduğunu ve vahşi doğada çok az zaman geçirdiğini gösteren bir dikkatle yürüyordu. Yine de tüm bunları hiç dramatize etmeden yaptı ve ilerlerken sevimli görünmeyi başardı.

Alice kendini sevimli ya da şirin hissetmiyordu. Kesinlikle seksi de hissetmiyordu. Gergin hissediyordu.

Şimdiden göğsü sıkışmıştı. Elleri nemli. Boğazı düğümleniyordu. *Eğer ağlarsan*, dedi kendi kendine sertçe, *bir hafta boyunca sıfır kurabiye*.

Hayır, *bir ay!!!* "Alkol için çok mu erken?"

Lauren ona bir termos uzattı.

"Vay canına, çok etkilendim," dedi

Alice. "Bu kahve."

"Bu benim ikinci tercihimdi." İçti ve kafeinin tatlı etkisinin geçmesini bekledi.

Yaklaştıkça gökyüzü daha da aydınlanıyordu. Batıda bir fırtına çıkıyordu.

Kimse konuşmadı. İyi de oldu. Patika onları sık bir ağaç korusunun etrafından dolaştırıp ... suya götürdüğünde hepsi biraz oflayıp pufluyordu. Belli ki bu yıl kış hafif geçmişti. Normalde Nisan ayında suyun kenarına varmak için hâlâ büyük kar yığınlarının arasından geçmek gerekirdi ve muhtemelen gölün üzeri hâlâ buzla kaplıydı.

Çok az kar vardı ve buz da yoktu. Sadece serin, berrak, görkemli bir gün doğumu doğudan geliyor, gökyüzü mor ve mavinin tonlarıyla kaplanıyor, uzun çamlar kuşların, böceklerin ve rüzgârın senfonisiyle hafifçe sallanıyordu.

Suyun kenarında durdular, yan yana, sessiz. Alice iç çekti. "Hadi yapalım şunu."

Knox Lauren'a baktı. "Söylemek istediğin bir şey var mı?" Lauren başını salladı.

"Tamam, o zaman-" diye söze başladı Knox ama aynı anda Lauren konuştu. "Aslında-" Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Olma." Knox küpün kapağını kaldırdı. "Ne istersen söyle."

Lauren derin bir nefes aldı ve gökyüzüne baktı. "Büyükanne Ruth ..." Durakladı. "Merhaba. Seni hiç tanıyamadığım için üzgünüm." Gözleri biraz buğulandı. "Umarım burada değilsindir. Umarım onun yerine Eleanor'un sana bağıramayacağı, iyi bir kitap ve bir kadeh şarapla dolu bir yerdesindir."

Bir süre sonra Lauren'in başka bir şey söylemeyeceği anlaşılınca Knox konuşmak için ağzını açtı ama Lauren bir kez daha aynı anda bir şey söylemek istedi.

"Özür dilerim," dedi. "Tekrar."

Knox çok sessiz bir kahkaha attı. "Hepsini çıkar Pink. Acele etme. İşiniz bittiğinde bize haber verin."

Lauren başını salladı ve vazoya bakmadan önce derin bir nefes daha aldı. "Yani, benim, Lauren. Senin torunun. Mirasının üçte birini neden bana bıraktığını gerçekten bilmiyorum ama buna layık olmaya çalışacağıma söz veriyorum." Durakladı. "Ne düşündüğünü anlıyormuş gibi yapmayacağım. Ama bu, hayatta senin için en önemli şey gibi görünen şeyi bana emanet ettiğin için teşekkür etmeme engel olmayacak. Her şeye rağmen, son arzularınızı yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacağımı bilmenizi isterim. Karşılığında sizden tek istediğim, lütfen büyükanne ve babama iyi davranmanız. Ve ..." Gözlerini kapattı. "Huzur içinde git." Sonra Knox'a başını salladı ve bir adım uzaklaştı. "Hepsi bu kadar. Şimdi iyiyim, teşekkür ederim." Yanağından tek bir narin, mükemmel gözyaşı damlasını sildi.

Ve . . . Alice dağınık gözyaşlarına boğuldu. Hem Lauren'in hem de Knox'un kendisine döndüğünü hissetti ama başını sertçe salladı. "Beni görmezden gelin," diye aşağılayıcı hıçkırıklar arasında soluk soluğa kalmayı başardı.

Knox ona doğru bir adım attı, koyu yeşil gözleri endişeyle yumuşamıştı. "Alice-"

"Hayır, dokunma bana! Daha da kötüleştireceksin!" diye bağırdı, biraz daha geri çekildi, utanmanın yanı sıra paniğe kapıldı.

Lauren Knox'a "O bir sempati ağlayıcısı" dedi. "Ve bütün cenazelerde ağlar. Bir keresinde yedinci sınıftayken bir kız arkadaşımızın japon balığının cenazesine gitmiştik. Alice o kadar çok ağladı ki susuz kaldı ve hastaneye gitmek zorunda kaldı."

Alice aslında bunu unutmuştu. "Sadece **d e v a m** et onunla," diye hıçkırdı.

"Bir şey söylemek istemiyor musun?" Knox ona sordu. Tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Knox bir süre onun bakışlarını tuttu, sonra başını salladı. Suyun kenarına çömelerek yavaşça külleri silkelemeye başladı. "Evinle ilgileneceğiz Eleanor. Söz veriyorum. Sen bizimlesin, o yüzden gidip istediğini yapabilirsin."

Alçak tınılı, ciddi ama gerçek sesi, kayalık kıyıya hafifçe vuran suya, rüzgârda ağaçların hışırtısına ve elbette Alice'in nefes alışını kontrol etmek için yaptığı umutsuz girişimlere karışıyordu. Sevdığı hayattan daha büyük kadından geriye kalanlar yerine ufka bakan Alice, Knox'un yanına çömeldi ve onu durdurmak için bir elini koluna koydu. Eleanor'a bir şey söylemesi gerektiği ortaya çıktı. "Teşekkür ederim," dedi, gözleri kapalı, sesi sertti. "Sen benim için babamın işvereninden çok daha fazlasıydın. Bir öğretmen, bir anne, bir büyükanne, bir patron, bir arkadaş ve zaman zaman da benim zorlayıcımdın. Ben istemedim ama bir şekilde beni büyümeye ikna ettin ve bunun kendi fikrim olduğunu düşünmeme izin verdin. Kendime rağmen, vahşi, yabani, olgunlaşmamış bir genci *neredeyse* dünyayla yüzleşmeye uygun bir insana benzeyen bir şeye dönüştürmeyi başardın." Biraz hava emdi ve sonra yavaşça dışarı verdi, acının bir kısmını da onunla birlikte serbest bıraktı. "Benim için yaptıklarını ve hak ettiğimden emin olmasam da mirasını bana emanet ederek benim için yapmaya devam ettiklerini asla unutmayacağım."

Bir şimşek patlaması sabahı bir disko topu gibi kısa süreliğine aydınlattı ve hemen ardından yeri sarsan bir gök gürültüsü koptu.

"Tamam, tamam," dedi sert bir kahkaha atarak, birdenbire gözyaşı tehdidinin ortadan kalkmasına ve yerini huzur duygusuna bırakmasına şaşırdı. "Bu kadar anımsama yeter, söz veriyorum. Bundan her zaman nefret ettin." Gözyaşlarını yüzünden silip, gök gürültüsü ve şimşekle birlikte ayağa kalkan Knox ve Lauren'a döndü.

Lauren başıyla onayladı ve geri dönmek üzere yürümeye başladı.

Knox uzun bir süre Alice'e baktı, sonra elini uzattı. Ve eli sanki başka birinin vücudunun bir parçasıymış gibi onunkine yapıştı.

Ona küçük ama sıcak bir gülümseme verip sıktı ve bir anlığına ona tutundu. Ona iyi olup olmadığını sormadı, bunun için minnettardı. Çünkü iyi değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Ama belki oraya ulaşabilirdi.

Bölüm 11

Sevgili sırtından bıçaklayan kardeşim,

Size hiç Alice'ten bahsetmiş miydim? Annesine babasıyla yatan kadından masumca bahsettiğinde beş yaşındaydı ve istemeden de olsa zaten sallantıda olan evliliğini havaya uçurdu. Annesi kaçtı, ama Paul kaldı ve iyi bir baba olmaya çalıştı. Ama bana sorarsanız, bu konuda berbattı. Ama harika bir tamirciydi ve motordan anlıyordu, ben de onu yanımda tuttum. Alice ve kardeşini de işe getirirdi. Sanırım Alice kalem kullanmadan önce İngiliz anahtarı kullanabilirdi. Kızın sivri uçları ve ukala ağzı var ve ben buna bayılıyorum. Ama aslında ailesinin evliliğini bozduğuna, sevdiği insanları hayal kırıklığına uğrattığına, dokunduğu her şeyi mahvettiğine inanıyor ve bunun için hem Paul'u hem de annesini - bu arada asla arkasına bakmayan annesini - uykularında öldürebilirim.

Merak etmeyin, hapse girmeye hiç niyetim yok, turuncunun içinde korkunç görünüyorum. Ama Alice kendisi hakkında yanıltıyor. O bir kalp iyileştirici, sadece henüz bunu bilmiyor. İnatçı bir mücadeleçiliğin ve şiddetli bir bağımsızlığın arkasına saklanıyor. Aslında, bana ... şey, beni hatırlatıyor.

Fazla arkadaşım yok. Evet, evet, biliyorum, artık gülmeyi bırakabilirsin. Demek istediğim şu ki, çoğu insan davaları için paramı almaktan mutlu olur ama beni hiç görmek istemez. Ama Alice beni aileden biri olarak görüyor. Saçma ve sert belki ama beni görüyor. Her şey için bana gelebileceğini biliyor. Kabul ediyorum, yardım istemektense ölmeyi tercih eder, bu da aramızdaki başka bir bağ, ama çok zeki ve daha da iyisi, harika içgüdüleri var. Bir yerlere gelecek. Ya da en azından kendi kafasından ve kendi yolundan çıkabilirse çıkacak. Ama bir desteğe ihtiyacı olacak ve bu destek de kesinlikle hiçbir işe yaramayan ailesinden gelmeyecek. Benden gelecek, mutlulukla.

İmza, Tek İyi Graham Kardeş

Birkaç gün sonra, öğleden sonra geç saatlerde Lauren alt kattaki koridorda bir merdivenin üzerinde durmuş resim yapıyordu. Bütün gün kütüphanede çalışmıştı, birkaç hafta içinde artık sahip olamayacağı bir işti bu ve bunu kimseye söylememişti, bu darbeyle başa çıkmak şöyle dursun.

Ne de yüzüne bakanı.

Gerçek anlamda değil ama mecazi anlamda, çünkü birkaç metre ötede, karşı duvarda Alice vardı. Ayrıca resim yapıyordu.

Üst kattaki koridoru bitirmişlerdi ve umarım alt kattaki koridoru da bitirirler.

Hem de birbirleriyle tek kelime konuşmadan.

Bu Lauren'ın işine geldi. Görünüşe göre hâlâ birikmiş bir kızgınlığı vardı. Bir gece önce hep birlikte oturup Eleanor'un e-postalarından birini okumuşlardı ve Alice'le, onun geçmişiyile ve Eleanor'un Alice'i neden bu kadar çok sevdiğiyile ilgiliydi, ama ...

Ama çok dokunaklıydı. Cidden dokunaklıydı. Knox okurken Alice'in bile gözleri yaşarmıştı.

Lauren da öyle. Ama içindeki o küçük kıskançlık tohumunu görmezden gelemezdi. Eleanor neden babasına inanmış ve Lauren'dan uzak durmuştu?

Bu işin peşini bırakması gerekiyordu ama yapamıyordu çünkü Eleanor'un babasının ilişkilerini belirlemesine izin vermesi canını yakıyordu. Will'in ölümünden sonra arkasına bakmadan giden Alice de öyle. Lauren'ı sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi terk etmişti.

Ve bingo, *işte oradaydı*. Onun gerçek sorunu. İnsanlara onu sevmeleri için yalvarmaktan yorulmuştu. Babasına. Will'e. Alice. İş. Bekle, bunların hiçbirisi artık hayatında değildi.

Terapisti Alice'le konuşmasını önerecekti ama Lauren'in bu konuyu onunla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Neden kendini, özellikle de işini kaybetmek gibi utanç verici şeyleri, hiçbir şey ifade etmediği biriyle paylaşsındı ki?

Neredeyse çenesini çatlatacak kadar geniş esnemek için zihin jimnastiğinden vazgeçmek zorunda kaldı. Tanrım, çok yorgundu. Çok yorulmuştu. Hanın finansal hesapları üzerinde çalışıyor, harcamalarını takip ediyor, bazı temaslarda bulunuyor ve büyük açılış için planlar yapıyordu. Bir de Sunrise Cove'un bir sonraki aylık bültenini yazıyordu. Tüm bunları yaparken bir yandan da başka işler arıyordu. Ne yazık ki, bir sonraki en yakın kütüphaneci pozisyonu South Shore'daydı ve buradan arabayla bir saat uzaklıktaydı. Sonunda üniversitedeyken yaptığı garsonluk işini kabul etmek zorunda kalabileceğini düşünmeye başlamıştı ama kahretsin. Kütüphanede olmayı o kadar özleyecekti ki, bunu her düşündüğünde gözleri doluyordu.

Bir esneme daha ve bu sefer çenesi sesli bir şekilde çatladı. Yakında biraz uyuması gerektiğini biliyordu. Bu kadar yorgun olduğunda ve şimdi olduğu gibi geç olduğunda, daha açık bir zihinle söylemeyeceği şeyleri söyleme eğilimindeydi. Ama resim yapmanın mekanik hareketinin tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olduğunu keşfetmişti. Ya da en azından çevresinde Alice olmasaydı, büyük bir saldırganlıkla resim yapmasaydı öyle olurdu. "Yanlış yapıyorsun."

Alice homurdandı. "Bunu daha önce nerede duymuştum?"

Lauren kendine rağmen gülümsedi. Lisedeyken bir keresinde fen bilgisi öğretmenleri onları gölün eşsiz ekosistemini incelemek için kanolarla göle götürmüştü. Daha önce hiç kanoya binmemiş olan Lauren, önce kano teknikleri üzerine çalışmıştı. Bu yüzden Alice ile eşleştirildiğinde, Lauren onu kanatları altına almaya karar vermişti. Ancak Alice, Lauren'ın tüm havadan sudan konuşma çabalarını görmezden gelmiş ve kürek çekmeye başlamıştı.

Alice bu anıya hafifçe gülüyordu. "Hayatım boyunca kürek çektim," dedi. "Sen hiç dışarı çıkmadın, bir kez bile, ama yine de bana yanlış yaptığımı söylemeye çalıştın."

Lauren kendini savunmak için, "Tekniğiniz benim araştırmamla uyuşmuyordu," dedi.

Alice homurdandı. "Ya ertesi yıl fen laboratuvarında ortak olduğumuzda deneyimizi havaya uçurup sonra da bana yanlış yaptığımı söylemeye çalıştığında?"

Lauren yüzünün ısındığını hissetti ama çenesini kaldırdı. "Yanlış yapmışsın."

Alice gözlerini devirdi. "Bana şunu söyle, *hiç* yanıldığın oldu mu?"

Evet. Alice'le arkadaşlığının bir anlamı olduğunu düşünmekle hata etmişti, *gerçekten* bir anlamı olduğunu. "Asla," dedi inatla. "Ve hâlâ yanlış resim yapıyorsun. Google'da araştırdım. Böyle yapman gerekiyordu." Ve sonra, nazik ama sıkı bir tutuşla, yeniden başlamak için yer değiştirmeden önce aynı alan üzerinde iki kez yukarı ve aşağı yuvarlandı.

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum," dedi Alice, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı yuvarlanarak. "Nasıl resim yapılacağını biliyorum Lauren."

"Boyayı çok kalın sürüyorsun."

Alice iç çekti. "Sana bunu yaparken yardıma ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Zaten dolu bir gün geçirdin. Ben hallederim."

"Yardım etmek istiyorum."

"O zaman git başka bir oda yap, herhangi bir oda. Tercihen birbirimizin üstünde olmayacağımız bir oda."

Lauren bunun neden eğlenceli olabileceğini, birbirimize açılmanın bir yolu olabileceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alice şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Benden ne istiyorsun? Bunun benim şirketim olmadığını biliyorum."

Yanılıyordu ama Lauren'ın bunu kabul etmesine imkân yoktu. "Dürüst bir konuşma istiyorum." İşte. Söylemişti. "Temel Kurallar listemizde var."

Rulosuna daha fazla boya yükleyip duvara saldırmaya devam ederken Alice'in ağzı asıktı. "Will'in ölümüne neden olan kaza için özür dilemeyeceğim, bu yüzden konuşabileceğimiz başka ne var gerçekten bilmiyorum."

Lauren dondu kaldı, sonra büyük bir şok içinde yavaşça Alice'e döndü. "Böyle mi düşünüyorsun? Özür dilemek istediğimi mi?" Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve ayak parmaklarına çarptı. "Ben asla ..." Durmak ve titrek bir nefes almak zorunda kaldı. "Will'in kazası için senden *asla* özür dilemeni istemem." Alice'in bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Sadece acımı paylaşacak birine ihtiyacım vardı. Will'i kaybetmenin nasıl bir his olduğunu anlayan tek kişi sendin." Boğazındaki duygu yumağını yutmaya çalıştı ama başaramadı. "Yine de, aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldiğin için bir özürlü geri çevirmezdim."

"Hepsi değil."

"İyi," diye kabul etti Lauren. "Hepsi değil. Ama cevaplar arasında giderek daha fazla zaman geçmesine izin verdin, ta ki kaybolup gidene kadar. Bana yirmi yıllık bir arkadaşlığın hak ettiği saygıyı gösterip merhaba, meşgulüm, yeni işim var, konuşamamdan fazlasını bile diyemedin. Beni terk etmişsin gibi hissettim, A."

Eski lakap istemeden ağzından kaçtı ve Alice derin bir nefes alarak içgüdüsel bir tepki verdi. "*Seni* terk mi ettim? Benimle dalga mı geçiyorsun? Herkes yanlışlıkla Will'i öldürdüğümü düşündü. Sen bile." *Sen* deyince Alice yeni doldurduğu ruloyu ona doğrulttu ve Lauren'in ön tarafındaki boyanın ayak parmaklarına kadar sıçramasına neden oldu. "O yüzden arada sırada mesajlarına cevap verdiğim için kusura bakma. Kederimi gömmeye çalışmakla meşguldüm."

Lauren boyası dökülmüş haline baktı. İnançsızlıkla gözlerini kırptırdı. Kolunun ön kısmıyla yüzünü sildi ve yüzünün boyayla kaplanması, içinde biriktirdiği kızgınlık ve öfkenin aniden ortaya çıkmasına neden oldu. Kendini tutamayarak, "Onu senin öldürdüğünü *hiç* düşünmemiştim," dedi.

Alice'in uzun ve sivri bakışları karşısında Lauren gözlerini kapattı. "Tamam, seni hastanede gördüğümde arabayı ve kazanın o gün erken saatlerde yaptığın tamiratla bir ilgisi olup olmadığını sordum. Başaramadığını *yeni* öğrenmiştik. Korkmuş, üzgün, kızgın ve duygusaldım ve muhtemelen yanlış anlaşıldım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öfkeleniyordum." Gözlerini açtı. "Öfkelendiğim kişi sen olduğun için özür dilerim. Öyle diyecektim ama kaçıp gittin ve öylece kaldın." Lauren *cümleyi* merdanesini sallayarak vurguladı ve boyalar uçtu.

Alice'in yüzüne çarptı. Yavaşça yanağını sildi ve parmaklarına baktı. Artık boyayla ıslanmış olan parmaklarına. "Gitmedim, çünkü kardeşimi aramıza sokan *sendin*, bunu asla yapmayacağına söz vermiş olmana rağmen, ama yaptın."

"Peki bunu tam olarak nasıl yaptım?" diye sordu

Lauren. "O öldüğünde kendini bana kapattın."

"Hayır, onun öldüğü geceki davranışlarım sayılmaz. Ben ..." Başını iki yana salladı. "Kaybolmuştum. Lütfen bana bunun dışında söyleyin, Moore'un özel markasıyla bile ikinizi kabul etmekten başka nasıl bir şey yaptım-"

"Sakın *deli* demeye cüret etme."

Lauren durdu ve dilini ısırdı. "Ben de tam ... diyecektim."

Alice kaşlarını çatarak sessizce bu cümleyi bitirmesi için ona meydan okudu.

Lauren pişmanlık dolu bir iç çekti ve çenesini kapattı. Hayır, *delirdiğini* söylemeyecekti çünkü bu doğru değildi. Ama onun gerçeğini yutmak hiç de kolay olmayacaktı. Will'in kendisi için fazla olduğunu, onunla uzun süre birlikte olamayacağını zaten bir süredir biliyordu. Ama bunu kabul ettirmenin bir yolu yoktu, bu yüzden başka bir şey, herhangi bir şey aradı. "Cesur."

"Cesurca," diye tekrarladı Alice

kuşkuyla. "Evet, ve ... korkutucu."

Bu açıkça Alice'i hazırlıksız yakalamıştı. "Will seni korkuttu mu?"

Lauren yavaşça başını salladı ama Alice başını salladı. "Will bir sineği bile incitmezdi. Sana asla zarar vermezdi."

"Fiziksel olarak değil. Asla öyle bir şey olmadı. Ama duygusal olarak ... ikiniz de beni incittiniz," diye itiraf etti.

Alice'in yüzünde kızgın bir inançsızlık ifadesi vardı. "Bilerek değil! Arada büyük bir fark var! İşte, şimdi *bunun* kasıtlı olduğunu gör-" Ve bununla birlikte, Lauren'ın gömleğinin ön kısmına boya sürdü.

"Vay be." Güzel. O halde kirli dövüşmek gerekiyordu, bu yüzden Lauren çok dikkatli ve kasıtlı bir şekilde *rulosunu* boyaya batırdı ve sonra aynı dikkatle ve kasıtlı olarak Alice'i taklit etti ve önünden aşağı yuvarladı.

Alice nefesini içine çekti, muhtemelen boya gömleğini ıslattığı ve onu Lauren kadar üşüttüğü içindi. Aslında, yüzünden akan sıcak gözyaşları dışında Lauren buz gibi soğuktu.

"Hayır!" Alice onu işaret ederek, "Hayır!" dedi. "Ağlamak yok!" Hışımınla ön odaya girdi. Lauren, Alice'in Sharpie'yi alıp bir numaralı kurala sapladığını görmek için tam zamanında takip etti.

Her ne kadar üzerlerini kaplayan boya güzel, sakinleştirici meşe rengi olsa da Lauren kırmızıyı gördü. "Üzgün olduğum için ağlamıyorum! Ağlıyorum çünkü kızgıyım!"

Knox kafasını odaya uzattığında burun buruna boyanmışlardı ve derin derin nefes alıyorlardı. "Hey," dedi. "Az önce bitirdim-" Sözünü yarıda kesti, gözleri hafifçe büyüdü. Onun için bu, Lauren'ın birkaç kez hâlâ nefes alıp almadığından emin olmak isteyecek kadar soğukkanlı olan adamdan gelen büyük bir sürprizle eşdeğerdi.

"Tamam, önce," dedi sakince. "Boya sadece duvarlar içindir."

Lauren öfkeyle gözyaşlarını sildi ve eli boya içinde kaldı. Mükemmel.

"Ve ikincisi," diye devam etti. "Will'in yetişkin bir adam olduğu hiç aklınıza geldi mi? O arabaya binmeyi o seçti. Yarışmayı o seçti. Bunlar onun seçimleriydi, sizin değil. Öyleyse neden onun inanılmaz derecede aptalca ve bencilce kararları yüzünden birbirinize kızılıyorsunuz?"

Alice gözlerini kıstı. "Kardeşim hakkında bu şekilde konuşma." Şimdi Alice'le omuz omuza olan Lauren başıyla onayladı.

"Cidden," dedi. "O öldü."

Knox ikisine de baktı. "Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım. İşinize geldiği sürece ikiniz bir araya gelebilir misiniz?"

Lauren Alice'in ona baktığını hissetti. Bakışları buluştu ve Alice başını salladı ve hep birlikte Knox'a döndüler.

Lauren itiraf etmeliydi ki, ikisi de onu boyaya bulayınca iyi karşıladı. Kaşlarını zorlukla kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Neyiz biz, çocuk mu?"

"Hayır, biz ortağız," dedi Lauren. "Yani birimiz boya içindeyken hepimiz boya içindeyiz." Alice'i işaret etti.

Alice başını sallayarak kural duvarına gitti ve 9. kuralı ekledi:

Bu bokun içinde beraberiz.

Knox'un tek söylediği "İkinizin hâlâ benim mutsuzluğum üzerinden bağ kurduğunuzu görmek güzel" oldu ama Lauren onun gizliden gizliye memnun olduğundan emindi.

KNOX oturma odasından çıkarken birkaç parça boyanın gömleğinden aşağı kaydığını ve botunun üzerine düştüğünü hissetti. Yeni boyanmış koridorun önünden geçerken

aslında oldukça iyi boyanmış olduğunu fark etti ve üst kattaki banyosuna yöneldi. Orada botlarını ve çoraplarını tekmeledi ve gömleğini çıkardı. Alice kapıdan içeri daldığında pantolonunu daha yeni çıkarmıştı.

Boyayla kaplanmış.

Gözleri onunkilere kilitlenmişti, hışımla ona doğru yaklaştı ve göğsünü dürttü.

Parmağından boya aktı ve adamın çıplak sol göğüs kafesine yapıştı.

"Bilmediğin şeyler hakkında konuşmamalısın," dedi. "O zaman bana açıkla."

Alice bunun üzerine biraz söndü, aniden son derece genç görünüyordu. Ve boya sıçramış. Bakışları onun üzerinde gezindi. "Üzerinde sadece iç çamaşırların var."

"Evet, kapıyı çalmazsan böyle olur." Durakladı, ona sataşmaktan kendini alamadı. "Ayrıca, amacın hep bu değil miydi? Beni kıyafetsiz yakalamak?"

"On dört yaşındayken, evet. Ama artık yaşılandım. Artık hormonlarım tarafından yönetilmiyorum." Ona uzun uzun baktı. "En azından çoğu zaman. Sen de çok güzel büyüdün, Knox."

Bir adım daha yaklaşarak başparmağıyla çenesindeki boya lekesini temizledi. "İyi misin?"

"Evet."

"Üç numaralı kural," dedi. "Dürüst konuşmalar." "Bu sadece ortaklığımız için geçerli."

Sadece ona baktı.

"İyiyim. İyi değilim. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Ve birdenbire daha önce sadece bir kısmını görebildiği Alice'e, kırılgan ve sevimli bir şekilde kendinden emin olmayan Alice'e bakıyordu. Önceki gece okuduğu Eleanor e-postasını ve anne babasının ayrılığı hakkında öğrendiklerini düşündü. Alice kendini suçluyordu ve bu onun adına nefret ettiği bir şeydi.

"Sanırım kızgın olmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum," dedi sessizce.

Bir elini boya ile yapış yapış olmuş koluna koydu. Parmaklarını onunkilere doğru uzattı ve kendi parmaklarına doladı. "Hepsinin dökülmesine yardımcı olur."

Elini sıktı ve başını onun göğsüne doğru eğerek üzerinde bir boya izi daha bıraktı. O aldırmadı. Yavaşça, onu ürkütüp kaçmasını istemeyerek, kollarıyla sardı. Kız direnmek yerine derin bir nefes alıp ona karşı gevşediğinde, çenesini kızın çenesine bastırdı. "Konuş benimle."

"Dünyanın geri kalanı gibi Google'da aratırsanız herkesin ne düşündüğünü öğrenirsiniz; arabanın frenlerini bozmuşum, bu da ölümüne benim sebep olduğum spekülasyonlarına yol açmış. Bir soruşturma başlatıldı."

"Frenlerin bozulmasından sizin sorumlu olduğunuz tespit edildi mi?"

Kadın kendini kurtarmaya çalıştı ama adam, gözleri ateş saçarak ona bakana kadar onu tuttu.

"Öyle miydin?" diye tekrar sordu.

"Hayır." Gözlerini kapattı, uzun, söğüt gibi vücudunun her çizgisinde sefalet vardı. "*Hayır*," dedi şimdi çok daha yumuşak bir sesle.

Ona sarıldı. "O zaman neden öyleymişsin gibi davranıyorsun?"

Yavaşça başını kaldırdı. Yüzünde hâlâ boya vardı ve saçında da birkaç çizgi vardı. Aseton gibi kokuyordu. Ve onun hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

Kız küçük bir adım geri çekildiğinde, adam ona izin verdi, ancak kızın ona karşı hissettiği duyguyu hemen özledi. Adam başparmağını çenesindeki boya lekesinin üzerinde hafifçe gezdirirken kadın ona bakıyordu. "Ne?" diye sordu.

"Şimdiye kadar ortaya çıkıp suçun bende olup olmadığını soran ilk kişi sensin. Herkes Moore olduğum için her şeyi berbat ettiğimi varsayıyor." Şimdi bakışlarında bir şey vardı, ona bakışında yeni bir şey. "Will vahşi, yabani bir çocuktü ve ben o kadar kötü olmasam da, ünüm vardı." Acıtmıyormuş gibi omuz silktili, ama gözlerinde ve sesinde bu vardı. "İnsanlar en kötüsüne inanmayı sever ve doğrudan bana gelemeyecek kadar korkaklardı."

"Alice," diye fısıldadı, acıyla, onun için yanıp tutuşarak.

Kendisine hiç benzemeyen bir şekilde tereddüt etti, sonra da "*Sen* tavuk değilsin. Hiç olmadım."

Knox başını yavaşça salladı. "Bu da benim başımı bir sürü belaya soktu."

"Çünkü hiçbir şey sormaktan ya da söylemekten korkmuyorsunuz."

"Gerçek olduğü sürece," dedi. Doğruluk onun evinde genellikle nadir bulunan bir şeydi, ama ne pahasına olursa olsun kendi eylemlerinin sorumluluğunu almaya inanırdı. Ne yazık ki, bu felsefeyle çoğu zaman azınlıkta kalıyordu. "Dürüstlüğe karşı büyük bir zaafım var."

"Annen yüzünden mi?" diye sordu.

Bu onu şaşırttı. "Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki. Burada çalışıyordu. Çok hoş ve çok tatlıydı." "Ve bir alkolikti."

"Ve şu," dedi. "İşe gelmediği günlerde-" "Akşamdan kalma olduğu için ..."

Gözleri onunkileri tuttu ve ona en ufak bir acıma belirtisi bile gösterse, bununla başa çıkamayacağını düşündü, ama o sadece başını salladı. "Eleanor bana annenin işlerini vermekten büyük zevk alırdı."

"Ne? Neden?"

Alice'in gözlerinde kendini küçümseyen bir mizah vardı. "Ağzımı bozduğum ya da aynı derecede aptalca bir şey yaptığım için. Bunu kefaret olarak görüyordu."

Gülümsedi. "Geveze misin? Hayal bile edemiyorum."

Gözlerini devirdi ve bir adım daha geri çekildi. Onu duşuyla baş başa bırakacaktı ve ona izin vermesi gerekiyordu. Ama o hazır değildi. "Peki Sunrise Cove'dan çıkmak için neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sorduğunu duydu.

"Sanırım belki ..." Dağınık haline baktı. "Yeni bir başlangıca ihtiyacım var."

"Onu burada alabilirsin."

Başını kaldırıp baktı, şaşırdığı belliydi. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Belki de Eleanor seni bu yüzden burada istedi."

"Ya da buraya biraz emek vermemi istedi." Küçük bir gülümseme verdi. "Beni çalıştırmayı gerçekten severdi."

Gülmek zorunda kaldı. "Evet, beni ölümüne çalıştırmanın iblislerimi uzak tutacağına inanıyordu."

"Öyle mi?"

Omuz silkti. "Sanırım onları saklamakta iyiyim."

"Eleanor bir keresinde beni seni izlerken yakaladı." Onun şaşkınlığına gülümsedi. "Bana senin gibiler için hazır olmadığımı söyledi. Ve senin de kesinlikle kimseye hazır olmadığınızı. Her ne kadar dürüst ve harika bir adam olsan da, gerçek bir ilişki için acını çok iyi saklayabildiğini söyledi."

"Gerçek hikaye." Çok doğru. "Ve herkes bir şeyler saklar."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre Eleanor'un kendisi de dahil. Üçümüzün burayı hak ettiğimizi düşündüğüne inanamıyorum. Bu da ne demek oluyor?"

"Aşk," dedi basitçe.

Gözlerini kaçırdı. "İkimiz de Eleanor'da seviyecek çok şey olduğunu biliyoruz. Ama yine de yalnız öldü."

"Çünkü hatalar yaptık. Bunu size söyleyecek ilk kişi o olurdu."

Bu, kadının yüzünü tekrar onunkine döndürdü. "Sonunda yalnız kalmak istemiyorum."

Gözlerindeki bakış, kırılganlık, acı ve inatçılığın yumuşak, büyüleyici karışımı onu tam kalbinden yakaladı. "Öyleyse hikâyenin sonunu değiştir."

Ona deliymiş gibi baktı ve belki de öyleydi. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun," dedi.

Bu onu kabaca güldürdü. "Aşkla ilgili hiçbir şey kolay değildir." Bunu ilk elden biliyordu. Evet, hayatında özel birini istediği anlar olmuştu ama bunun bir felaket olacağını da biliyordu. İnsanlar onun hayatında kalmaya pek meyilli değildi. "Cesur olmalısın." Şu büyük konuşana bakın. Ne kadar da saçmalıyordu.

Ama biraz düşünmüş gibi görünüyordu. "Cesur, ha?"

"Evet. Cesur hissediyor musun, Alice?"

Bakışları buluştu ve tutuştu. Ve onun bakışlarında gördüğü şey nabzını hızlandırdı. Kız ona pizzaya bakar gibi bakıyordu. *Hadi gel ve bir ısırık al, bebeğim.* . .

"Hissettiklerimi göstermek anlatmaktan daha kolay," dedi usulca. Ona doğru geri adım atarak parmak uçlarında yükseldi, boyayla kaplı benliğini onunkine bastırdı ve onu öptü. Onun ağzındaki tadı, hafıza bankalarındaki her şeyden daha güzeldi. Sonra dilleri birbirine değdi ve adam hafızasına hiç erişemedi.

Geri çekildiğinde, çenesinin her iki yanında boyalı iki büyük el izi vardı - onun - ve adamın *kıçında* iki küçük el izi vardı - onun

-Ve yüzünde bir sırtış.

"Bunun nereye gittiğini bilmiyorum," diye itiraf etti, hâlâ onun ağzına bakıyordu. "Belki de hiçbir yere. Ben sadece ..."

Gülümsedi. "Cesur hissediyor musun?"

O da gülümsedi, çok *tatlı* görünüyordu. "Evet."

Kahretsin, ondan hoşlanmıştı. "Bana karşı istediğin zaman cesur davranmaktan çekinme."

Başını yavaşça salladı, bir kez daha gülümsedi ve sonra yalnız kaldı. Alice kapıdan seslendiğinde duşa doğru döndü.

"Oh, ve ölmek istemiyorsan sıcak suyun hepsini kullanma!"

Evet. Günah kadar tatlı.

Bölüm 12

TEMEL KURALLAR

1. Gözyaşı yok.
2. Bu Eleanor hakkında.
3. Gerçek kelimelerle açık, dürüst konuşmalar. HER GÜN - 1. kuralı ihlal etmediği sürece.
4. Ortaklarınızı öldürmeyin.
5. Takma isim yok.
6. Kimse kimseyle yatmıyor.
7. Duygusal ya da fiziksel hiçbir bağ yok, nokta.
8. Eleanor'un e-postalarını birlikte okuyun.
9. Bu bokun içinde beraberiz.
10. Boya sadece duvarlar içindir.

Alice'in alarmı ölülere uyandıracak kadar yüksek bir sesle çaldığında, kapatabilmek için neredeyse tırnaklarını tavandan sökmek zorunda kaldı.

En azından uzak duvardaki geyik kafasına kendini kazığa oturtmamış.

Kalbi göğsünde sertçe çarparak doğruldu ve etrafına bakındı. İlk gece, geldiği ilk odaya girmişti; bu odanın tuzakçı odası olduğu ortaya çıkmıştı. Erkeksi ve odunsu bir havası vardı ama aynı zamanda çok çekici ve ilginçti; duvarları tuzakçıların antika aletleriyle kaplıydı.

Knox onu yüzlerce kez oda değiştirmeye ikna etmeye çalışmıştı. Asla olmazdı. Onu o pembe, dantelli, ipeksi odada her hayal edişinde gülüyordu. Ve gülmeye ihtiyacı vardı.

Esnedi, kendini bitkin hissediyordu. Dün gece gece yarısını çoktan geçmiş, ahırın hemen ötesindeki dereye sabahlamıştı. Sayamayacağı kadar çok zor zaman geçirdiği aynı büyük, düz kayanın üzerine oturmuştu; babasının Will'in gösterideki arabalardan birini sürmesine izin verdiği ama o gün okulda bir öğretmene küfrettiği için Alice'in sürmesine izin vermediği zaman gibi. O kadar öfkelenmiş ve incinmişti ki, öfkesini bunu hak etmeyen zavallı kardeşine de yansıtmıştı. Onunla konuşmaya çalışmak için kayanın yanına gelmişti. O kadar üzgündü ki

Mantıklı bir şekilde, daha sonra tepinerek ahıra girmiş ve arabalardan birini, babasının kendi çocuklarından daha çok sevdiği 1964 Mustang'i, gezintiye çıkarmış ve yoldaki bir çukura çarparak süspansiyonu mahvetmişti.

Will gelip onu kurtarmış, Mustang'i eve götürüp tamir etmesine yardım ederken onu hiç yargılamamıştı. Bunu yapmak için bütün gece ayakta kalmaları da gerekmişti ve bunu tek bir şikâyetle bulunmadan yapmıştı.

Tanrım, onu özlemişti.

Bir de sahip olduğu her kuruşu aptal bir elbiseye harcadıktan sonra aptal balo arkadaşı tarafından acımasızca terk edildiği zaman vardı. Eleanor o zaman onun kurtarıcısı olmuş, ona sarılmak ya da sempati duymak için değil, ona sineye çekmesini çünkü erkeklerin aptal olduğunu ve onlara güvenmemesi gerektiğini söylemek için dereye kadar *gitmişti*.

Yeterince doğru.

Her halükarda, düşünmek için iyi bir yerdi ve orada kalmış, iç duvarları parçalanmaya başlayana, kalbinin etrafındaki taşlar suyun müziğiyle değişip sürüklenene ve üşüylene kadar suyun yüzeyindeki ay gölgelerini izlemişti. Sonra odasına saklanıp örgü örmeye başladı. Evet, merhaba, adı Alice'ti ve örgü örmek onun Xanax'ıydı, çok teşekkür ederim.

Çoktan iki atkı ve iki bere yapmıştı ve bunları saklıyordu çünkü teknik olarak bir deseni takip edebilse de hiçbir şey söz verdiği gibi çıkmıyordu.

Ve şimdi sabah çok erken gelmişti, kafeine ihtiyacı vardı. Kendine baktı. Üzerinde büyük boy bir tişört ve külot vardı, bu yüzden bir flanel tişört ve eşofman altı ekledi, ardından ayaklarını botların içine soktu. Aynada kendine bakmamaya karar verdi, bu da yatak başındaki saçlarıyla ne yapacağı sorununu çözdü. Eğer göremiyorsa, öyle bir şey yoktu, değil mi? Dişlerini fırçaladı, çünkü tam bir dinsiz değildi, sonra kahve aramak için mutfığa doğru sendeledi, ama

ön oda. Tahtada yeni bir kural vardı.

10. Boya sadece duvarlar içindir.

Knox'un yarı el yazısı, yarı matbu, zorlukla okunabilen dağınık insan karalamasıydı ve onu yüksek sesle güldürdü. Kendi kulaklarına bile biraz paslı geliyordu. Ona kızması gerekirdi ama kızmadı.

Belki de öpücük yüzündendi.

Çünkü Tanrım, öpücük. En iyisi bunu düşünmemektir. Partnerlerinden hiçbir iz göremeyince omuz silkerek mutfağa yöneldi ve telefon çaldığında çıkarmak için durdu.

"Hey, Tumbleweed," dedi babası.

Sesi onu başka bir zamana geri götürdü, o kadar ki kendi sesi duygusallıktan biraz sert çıktı. "Hey, baba."

"Seni uyandırmadım, değil mi? Bunu ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz." Kıkırdadı. "Eskiden sabahları aç bir ayı gibi huysuz olduğun için Will'e seni okula kaldırttırdım."

"Hâlâ öyleyim."

"Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel." Bir kez daha kıkırdadı ve sonra her zaman olduğu gibi garip bir sessizlik oldu. Kendi sessizliği, çünkü umutsuzca onunla bağlantı kurmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Onun sessizliğinin neyle ilgili olduğundan asla emin olamıyordu. Muhtemelen sosyal medya hesaplarını kontrol ediyordu. Ya da telefonu nasıl kapatacağını bulmaya çalışıyordu. "Ne yapıyordun?" diye sordu.

Bu sorudan nefret ederdi. Ne söyleyeceğini hiç bilemezdi. Bilmiyorum, nefes alıyorum. Muhtemelen bir şeye olması gerekenden daha fazla kızıyorum. Çok iç çekiyorum. Ve böyle devam ediyor. "Çok değil," diye karar verdi sonunda.

"Sadece bir dakikam var," dedi.

Ding, ding, ding, iki numaralı kapı.

"Söz verdiğim gibi aylık kontrolümü yapmak istedim," dedi. "İşler harika gidiyor. Orası nasıl?"

Sadece her ay kontrol etmesini istediği için aramıştı. Bunu biliyordu ama yine de kendini boktan hissediyordu. Onu özlemişti. Ait olacağı birinin olmasını özlemişti, hayatında zorunlu da olsa bir geçmişi olan birinin olmasını özlemişti - kendine bağ kurmak istemediğini ya da buna ihtiyacı olmadığını söylese bile.

Ama geri gelmeyecekti. Kadın anlamıştı. Oğlunu elinden alan trajediden olabildiğince uzaklaşması gerekiyordu ve ayrıca Will'in kullandığı arabanın sahibine -babasının- karşı açtığı dava hemen hemen her şeyini elinden aldığı için yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Şu anda Fransa'da yaşıyor, bir sokak yarışı takımında baş tamirci olarak çalışıyor, hayatı her zaman olduğu gibi vahşi, hızlı ve özgür yaşıyordu. Hiçbir bağ, hiçbir bağ yok.

Alice buna hep imrenmişti. Onu taklit etmeye de çalıştı. Ve uzun bir süre boyunca da bunu yaptı. Ama buraya, bildiği son gerçek evine döndüğünde, ona garip ve beklenmedik bir şey oldu. İçinde bir değişim

kök salmayı başarmış ve hiçbir şeyin onu korkutmasına izin vermemiş olan Lauren'a karşı sürpriz bir kıskançlıkla birlikte düşünüyordu; ne ailesinin ne de Will'in kaybı ya da başka bir şey.

"Tumbleweed? Hâlâ orada mısın? Kötü bir bağlantımız mı var? Orada saatin çok erken olduğunu biliyorum. . ."

"Ben buradayım." Boğazını temizledi ve sesinde duyması için gülümsemeye zorladı, çünkü beklediği buydu. Onun sorunlarına ihtiyacı yoktu. "Her şey yolunda baba."

"Yaşlı karının sana oranın üçte birini bıraktığına hâlâ inanamıyorum. Geri dönmek için senin kadar cesur olabileceğinden emin değilim. Oradan ne zaman çıkabilirsin?"

"Üç hafta kadar daha." Birkaç gün önce, ona tam olarak ne kadar kaldığını dakikasına kadar söyleyebilirdi. Bu kadar yakından takip etmeyi ne zaman bıraktığından ya da neden bıraktığından emin değildi. Hâlâ gitmeye hazırdı.

Öyle değil miydi?

"Eminim dört gözle bekliyorsundur," dedi babası. "Müsait olduğunda bana mesaj at. Gitmeliyim, evlat."

"Hoşça kal baba. Seni seviyorum-" Ama o gitmişti. Telefonunu elinden bıraktı ve kendi kendine başını salladı. Ondan haber almak güzeldi, iyi olduğunu bilmek güzeldi ama sadece sesini duymak bile her şeyin genç kızlığındaki haline dönmesi için ona acı veriyordu. Babasıyla çalışmak, Will'in hayatta olması ... İnsanın iyi zamanların kıymetini o iyi zamanların *içindeyken* anlayamaması ne kadar komik.

Yoldan bir arabanın geldiğini duyunca hayallerinden sıyrıldı. Pencereye doğru ilerleyerek, gelenin kim olduğunu görmek için bekledi. Bu sırada bakışları Stella'ya takıldı, sabah güneşinin altında öylece oturuyordu, iki farı ve ön tamponu neredeyse bir insan yüzüne benziyordu. Deposunu doldurmadığı ya da ihtiyacı olan bakım ve onarımları yapmadığı için onu yargılayan sert bir yüz.

Eğer bir başkası onun yaptığı gibi klasiklerini kötüye kullansaydı, söyleyecek sözleri olurdu. Bir sürü laf. Bunu düşünmek bile acı vericiydi ama o kötü bir araba annesiydi. Gerçekten kötü bir anne.

"Oraya varıyorum," dedi Stella'ya pencereden. "Sadece bana karşı sabırlı olmana ihtiyacım var."

Yoldan gelen araba göründü ve ön tarafa park etti. Eski Alice'in ağzının suyunun akacağı, elma şekeri kırmızısı 1972 model Pontiac Firebird Trans Am'den bir adam indi.

Tamam, biraz ağzının suyu aktı.

Şoför garaj yolunda durmuş, ellerini kalçalarına dayamıştı. Güzel araba ama kimdi o?

Ön kapiya doğru ilerledi ve kapıyı açtı, ama kapı aralığında kaldı. Knox'un parlak yeni kamyonetini garaj yolunun diğer tarafında görebiliyordu, zavallı Stella'yı da yargılıyordu. Ama adamın kendisinin nerede olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki Knox yine göle koşmak gibi çılgınca bir şey yapmıştı. Her halükârda, söyleyebildiği kadarıyla, bir sürü kalın, uzak ormanla çevrili, uzak, izole arazide muhtemelen yalnızdı ve şimdiye kadar her korku filmini izlediğinden, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sen Alice misin?"

diye sordu. "Kim soruyor?"

"AutoTrader'daki araba ilanı için geldim. Elinizde ne olduğunu görmek istedim."

Gözlerini kırptırdı. "Reklam mı? Ne reklamı?"

Adam telefonunu çıkardı ve ona internetteki bir ilanı gösterdi. Kadın verandaya çıktı ve telefona uzandı.

Her biri iyi bir yuva ve şefkatli bir bakım arayan, tüm model ve çeşitlerde, stok durumundaki klasik kaslı arabalar. Daha fazla bilgi için Alice ile iletişime geçin.

Bu da ne böyle? Başını iki yana salladı. "Bunu ben yerleştirmedim." "Sen Alice misin, değil misin?"

"Hayır. Üzgünüm ama vaktinizi boşa harcadınız. Gitmeniz gerekiyor. Şimdi."

Adam büyük bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Evet, gerçek olamayacak kadar iyi olduğumu biliyordum. Hey, burası o iki dizinin çekildiği yer, değil mi? *Son Şans Yarışı*? Ve kovboy filmi de. *Last Chance Inn*. Çocukken babamla birlikte tekrarlarını izlerdik." Ahıra yaslanmış, dizinin salonunun içini gösteren bir arka plan setini işaret etti. "Dostum, bu çok havalı. Han açık mı?"

"Hayır." Sonra gelecekteki bir müşteriyi korkutup kaçırabileceğini hatırladı. "Henüz değil. Gelecek ay."

"Güzel. Teşekkürler." Durakladı. "Arabalar konusunda emin misin?" "Hem de çok."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını sallayarak Firebird'üne geri döndü ve araba ona iyi bakılmış gibi mırıldanarak uzaklaştı.

"Günaydın, Alice. Yoksa *Alice değil* mi demeliydim?"

Döndüğünde Knox'u verandada arkasında, Pickle'ı da onun yanında buldu. Ne adam ne de köpek sabahın erken saatlerinden hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu, özellikle de seksi kıçlı adam. Üzerinde bir dizi yırtık kot pantolon, hırpalanmış eski iş botları ve Porto Riko'daki bir barın reklamını yapan bir tişört vardı. Çenesi hâlâ jilet görmemişti ve yeşil gözlerini bir şekilde öne çıkaran bir kırıksıklık bırakmıştı. Tamamen haksızlık. "Gizlice dinliyor muydun?"

"Bana göre değil."

Bakışlarını kısmıştı. "İlanı sen verdin, değil mi?"

"Hayır. Gençliğimden ve burada çalıştığımndan beri bir *AutoTrader* dergisi görmedim."

"O zaman kim? Arabaları *AutoTrader*'a kim koymuş olabilir?"

Knox çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu ve bu ses onun neredeyse unutmuş olduğu yanlarını tırmaladı. "En iyi tahminim Eleanor olabilir. Ya da daha büyük olasılıkla, Eleanor'un emriyle onun avukatı."

Kafası karışmıştı. "Ama neden benim adımla?"

Omuz silkti. "Muhtemelen sen gelene kadar beklemesi için talimat bırakmıştır. Ahırda tam olarak ne olduğunu ve tüm bunların değerini bileceğini biliyordu."

Lanet olsun sana Eleanor, mezardan bile hayatıma karışyorsun.

Biraz zamana ihtiyacı vardı, çömeldi ve Pickle'ın karnını okşadı.

Knox ortadan kayboldu, sonra da elinde iki fincan dumanı tüten sıcak kahveyle geri döndü. Bir tanesini minnetle içti, en azından o konuşana kadar.

"Arabaları göstermenin nesi kötü? Aslında bu harika bir fikir ve kasaya para girmesini sağlar. Tadilatı bitirdikten sonra kalan her şeyin bizim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Bahsettiğin o yeni başlangıcı yapabilirsin."

Evet. Ama yeni bir başlangıç yapmak için geçmişiyile yüzleşmek zorunda kalması ne kadar ironikti?

"Sadece eğlence için envanteri göstersen bile, bu senin ilginin çekmez miydi?" diye sordu. "Eskiden eski arabaları severdin." Stella'ya baktı. "Görünüşe göre hâlâ seviyorum."

Kalbi çarptı. "Evet. *Eskiden* eski arabaları severdim." Daha doğrusu onlar için yaşar, onlar için ölür ve onlar için nefes alırdı. Bir gün kendi kadın işletmesi olan mekanik ve tadilat dükkânına sahip olma hayallerini beslemişti. Ne kadar da safmış. "İşler değişir."

"Seni o ahırda babanla çalışırken görürdüm. Gözlerindeki bakışı görebiliyordum. Bu senin için asla geçici bir ilgi değildi, Alice. O arabaları yenilemek, onları sürmek senin kanında vardı."

"Onları ben kullanmadım."

Ona gerçekçi bir bakış attı.

"Reşit değildim."

Bu ona ikinci bir gerçekçi bakış kazandırdı.

"Tamam, bazen onları ben sürmek zorunda kalıyorum. Her neyse." Babasının, arazideki yollarda direksiyon başına geçmesine izin verdiği az sayıdaki ve çok nadir zamanları hiç unutmamıştı. Ya da arabaları izinsiz "ödünç aldığı" zamanları. Hayatında hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Ne daha önce, ne de o zamandan beri. "Sadece geçici bir fanteziydi." Onun yanından geçip hana doğru yürümeye başladı, ama adam kolundan yakaladı ve nazikçe ama amansızca onu geri çekip kendisiyle yüzleştirdi. "Ne?" diye sordu.

Sadece bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Belki de 'sadece geçici bir fantezi' teorisini test etmeliyiz."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bu ... aptalca."

"O zaman neden panikliyorsun?" diye sordu, parmaklarını boğazının dibinde hızla atan nabzın üzerinde hafifçe gezdirerek.

Adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı, ama bunun tek nedeni kendisine tekrar sarılmasını istemesiydi. Ne kadar aptalca. Kimsenin ona sarılmasına ihtiyacı yoktu. O kesinlikle iyiydi.

Knox elini onunkine doğru kaydırды ve onu verandadan ahıra doğru çekmeden önce parmaklarını birbirine doladı.

"*Ne yapıyorsun?*"

"Bir haftadır buradayız ve henüz ahıra bile girmedik. Bu bizi ne yapar biliyor musunuz? İhmalkâr sahipler."

"Bu çok aptalca." Topuklarını toprağa gömdü. "Yapamam, tamam mı?"

Durdu ve ona baktı, yüzünde gördüğü şey karşısında ifadesi yumuşadı. Muhtemelen katıksız bir korku. "Gerçekten onlara bakmak bile istemiyor musun?"

"Hatırladın mı?" Boştaki elini havaya kaldırdı. "Burada olmak bile istemiyorum."

"Alice ..." Ona doğru bir adım attı, sesi alçak ve yumuşaktı. "Eskiden neredeyse o ahırda yaşadığını biliyorum. Orada pek çok güzel anın olmalı."

Harika, zaten tuhaf nefes alıyordu ve elleri terliyordu ve ... kahretsin. Titriyordu. Çizmelerinin içinde titriyordu. Elini çekti, kahvesini yere bıraktı ve kendini tutmaya çalışarak kendine sarıldı. "Ben sadece arabaları satalım diyorum."

"Elbette." Gözleri onunkileri hiç bırakmadı. "Ama onlarla vakit geçirmeden önce bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Belki de eski günlerin hatırına onlardan birini tamir etmek?"

Kollarını kavuşturdu. "Eğer her şey hakkında bu kadar çok şey biliyorsan, o zaman oraya gidin ve onları ziyaret edin."

Ona gülümsedi. "Kendinize kızdığınızda kaşlarınızda küçük bir çatıklık oluyor."

"Eğer kızgınsam, sana kızgıyım." Ama bu doğru değildi ve o da bunu biliyor gibiydi çünkü orada öylece durmuş, sessiz, sakın, onun düşünmesine izin veriyordu.

Sessizlikle hiç baş edemediği kadar rahattı. Özellikle de onunla. Aralarında tuhaf bir kimya vardı ve kadın bu yüzden kendini ekseninden sapmış hissediyordu ama adamın öyle hissetmediği açıktı. O her zamanki aşılmaz, huzursuz kişiliğine bürünmüştü. Bu onu hem çıldırtıyor hem de bir şekilde sakinleştiriyordu.

Ama onun haklı olmasından nefret ediyordu. Envanterin yüzleşilmesi gerekiyordu ve ilgiyi hak ediyordu. Parasal açıdan bakıldığında şimdi satmanın aptalca bir karar olduğunu biliyordu. Biraz sevgi gösterilse arabalar çok daha değerli olacaktı. O sevgiyi sağlayabilir miydi? Asıl soru buydu. "İyi bir eve, araba restorasyonu konusunda iyi bir geçmişi olan birine gitmelerini isterim, böylece güvende olduklarını bilirim."

"Alice, *sen* iyi bir evsin, o geçmişe sahipsin ve onları zaten seviyorsun. Onları burada tutmak ve kendin restore etmek istiyorsan, gezegendeki başka herhangi bir yerden daha güvende olacaklardır."

Ona olan inancı sarsıcıydı. "Ben bilmezken sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

Çok yavaş ve nazıkçe kollarını ona doladı. "Çünkü en azından senin hakkında bu kadarını biliyorum."

Ellerini adamın gömleğine dolamıştı, sanki adam onun dalgalı sulardaki çapasıydı. "Tamam. Olabilir. Ama yine de şu anda ahıra girmeye hazır değilim."

"Not edildi." Sonra yüzünü kızın boynunun kıvrımına soktu, o lezzetli kirli sakallar kızın tenini seksi bir şekilde sıyrıyordu.

Titremesine engel olamadı. Karşısında durmadığında, bir sopanın ucundaki günah gibi görünmediğinde ona direnmek çok daha kolaydı. Adam bu kadar yakındayken ve daha da yaklaşmaya niyetli görünürken ona karşı koymak çok daha zordu.

Tüm vücudu bunun harika bir fikir olduğu konusunda onunla hemfikir olduğunda daha da sertleşti.

Eli, kızın saçlarıyla oynadığı yerden kaydı. Yanağına bir dokunuşla başını ona çevirdi. Bakışları onunkileri aradı, *sanki iyi misin* diye sorar gibiydi. *İyi miyiz?* Kız ona küçük bir gülümseme verdi çünkü garip bir şekilde hem kendisi hem de onlar iyiydi.

Ancak o zaman gülümsedi. "Dün gece beni öptün." Bunu inkâr etmek mümkün değildi. "Öptüm."

"Peki ya ben de bu iyiliğe karşılık verirsem?" diye sordu, sesi kısık ve boğuktu. Kızın gözleri adamın ağzına kilitlendi. "Yani, yapılacak en kibar şey bu olurdu."

Onu yavaşça ve için için yanarak öptüğünde hâlâ gülümsüyordu. Aralarında birkaç kat giysi olması iyi bir şeydi, yoksa birbirlerine kaynaşacaklarından, sıcak tenlerinin birleşeceğinden emindi.

Ayrıldıklarında, sesi kızın kulağında sert bir gümbürtüye dönüştü. "Mmm.

Yapış yapış, kokulu boya olmadan daha da iyi."

Yumuşak bir kahkaha attı ve sarıldı. "Evet."

Saçının bir telini şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Bu iş sende Alice."

"Bu, yani . . . ?" Başını kaldırdı. "Burada olmak mı? Lauren mı? Sen mi? Benim hayatım mı? Daha açık olman gerekecek."

Sırıttı. "Hepsini. Hepsi sende."

Ve lanet olsun, ona olan inancı o kadar güçlüydü ki, neredeyse ...

neredeyse ...

kendine de inanıyordu.

Bölüm 13

Sevgili İki Zamanlı Kardeşim,

Pişmanlık kötü bir şeydir. Tanrı biliyor ya, bebeğinizi büyütürken elimden geleni yaptım ama daha anaç olabilirdim. Bunun yerine, beni sen olmak zorunda bıraktığın için seni suçladım. Ve utanç verici bir şekilde, Evan liseden mezun olana kadar hayatımı hiç de mahvetmediğini fark etmedim. Aslında, bana en büyük hediyeği vermiştin. Anne olmak.

Ama artık çok geçti. Evan'a karşı çok sert davrandım, çok fazla şey bekledim ve onu kaybettim ve Lauren'i hayatımda hiç göremedim. Ve bundan pişmanlık duyuyorum. Onun isteklerine saygı duymak zorundayım, ama . . . Onu özliyorum. Onu tanımıyorum bile ama özliyorum. Sanırım bu yüzden Knox'a bağlandım. Çocuk benim için bir şans oldu. Benden bir kez bile bir şey istemedi. Onu ya da Alice'i hak etmediğimi biliyorum ama ikisi de bana kaçırdığımı fark etmediğim bir şeyi geri verdi. İnsanlık.

Sonsuza Kadar Senin Değil, Eleanor

Knox için günler, banyo ve mutfaktaki su tesisatını güçlendirmek ve paslanmış galvanizli boruları değiştirmekle geçti. İnşaat şirketine de zaman ayırmak için erken kalkıyor ve geç saatlere kadar çalışıyordu. Çok yorulmuştu.

Lauren gelip gidiyor, kütüphanedeki mesaisini tamamlıyor, sonra da harcamalarını takip etmek, büyük açılış için çalışmak ve ona ve Alice'e yardımcı olabileceği her türlü işi halletmek için ortaya çıkıyordu.

Alice de en az onun kadar, hatta ondan daha fazla çalıştı ve ondan mümkün olduğunca uzak durmaya özen gösterdi. Mesajı almıştı. Aralarında olan şey, bu tuhaf kimya ve bağlantı onu korkutuyordu.

Aynen bebeğim.

Mutfakta sık sık karşılaşıyorlardı. Bugün kot pantolon ve atlet giymişti. Saçlarını gevşek bir şekilde örmüştü. Ayağında harika botlar vardı. Biraz temkinli. Çok güzeldi.

"Hey." Adam kızın gözlerindeki ürkekliği giderecek bir şey yapamadan kız bir paket cips aldı ve koşarak uzaklaştı. Onu öpmek gibi. Onu öptükten sonraki görüntüsü gerçekten hoşuna gitmişti. Şaşırmış. Sersemlemiş.

Tahrik oldum.

Silkelenerek işinin başına döndü. Tüm gün alt kattaki banyoda lavabo ve tuvaleti ayarladıktan sonra kendini yalnız ve garip bir şekilde huzursuz buldu. Duş aldı, sonra kamyonetine bindi ve yola koyuldu. Orada, tek şeritli dar ve virajlı yolda, gölün etrafından dolaşırken kendini bulmuştu. Eski lisesinin ve eskiden takıldığı diğer yerlerin yanından geçti, geçmişiyile yeniden tanıştı, tek bir istisna dışında - büyüdüğü küçük karavan parkı. Hayır, oraya gitmenin ortaya çıkaracağı çığ gibi büyüyen duygularla yüzleşmeye hâlâ hazır hissetmiyordu.

Hafta ortası gecesi idi ve trafik yoktu, bu yüzden yerel bar ve ızgarada durduğunda mekânın sadece yarısı doluydu. Masaları geçip doğruca bara yöneldi. Bir bira sipariş etti ve Nikki yanındaki tabureye oturduğunda afalladı.

Gülümsedi. "Selam yabancı. Ormanda Seks mi yoksa Oral Seks mi sipariş ettin?"

"İkisi de değil," dedi barmen Knox'un önüne bir bira koyarken, sonra sipariş için Nikki'ye baktı.

"Bira sıkıcı," dedi. "Ben bir Sex in the Woods alayım, lütfen." Knox'a gülümsedi. "Bunu yapmak için ormana gittiğimiz ve senin korkup vazgeçtiğin zamanın şerefine."

"Korkmadım," dedi. "Sadece ilk seferinin ormanda olmasını istemedim."

Gözleri yumuşadı. "Ne kadar tatlı olabileceğini unutmuşum. Bu yönünü pek sık göstermezdin." Barmen Nikki'nin içkisini getirdi ve o da bir yudum aldı. "Seni birkaç yıl önce *People* dergisinin Favori Dünya Dostu Şirketler sayısında görmüştüm. Burayı bir tamirci olarak bıraktın ve şimdi yenilikçi, çevre dostu konutlar inşa ediyorsun ve yaklaşık iki yüz çalışanın var." Gözleri ilgiyle parlıyordu ve başka bir şey daha vardı. Pişmanlık mı? "Etkileyici," diye mırıldandı. "Kendin için bir şeyler yapmışsın. Başaracağını biliyordum."

Adam cevap vermeyince gülümsemesi soldu ve gözlerinde bir zamanlar onu bir pervane gibi ateşe çeken o tatlı, komşu kızı bakışıyla adama baktı.

"Çok gençtik," dedi usulca. "Ve ben çok ama *çok* aptaldım. Neler kaçırdığımı biliyorum Knox." Elini onun elinin üzerine koydu. "Sen O'ydun. Belki bunu bilmiyorsun, ama her kızın ilk olmasını dilediği biri vardır. Benim için o kişi sensin."

Başını iki yana salladı. "Bunların hepsi köprünün altından çok sular aktı. İkimiz de hayatımıza devam ettik."

"Öyle mi?"

Bir zamanlar geleceği olduğunu düşündüğü kadının gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "Buraya sadece bir içki içmeye geldim Nikki. Yalnız olacağımı sanıyordum."

"Sorun da bu zaten." Eğildi, gözleri tatlı ve sıcaktı. "Sen çok ... kendine yeterliydin." Yüzü şimdi onun için yakındı, gözleri hala pişman ama aynı zamanda ... incinmiş miydi? "Eskiden bunu benimle birlikte olmak istemediğin şeklinde yanlış anlardım," diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun." "Biliyor muydum?"

Ona baktı, gerçekten baktı ve kalbinin sıkışmasını bekledi. Öyle bir şey olmadı. "Nikki, sen başka biriyle yattın ve hamile kaldın. Onunla evlendin. Bu konuşmanın tamamı uygunsuz."

"Uygunsuz mu?" diye sordu gülerek. "Baş başa kaldığımızda yaptığımız neredeyse *her şey*, ki hatırlatmam gerekirse ana olay hariç hepsi uygunsuzdu. Lezzetli bir şekilde."

Ayağa kalktı ve barmen için biraz para çıkardı. "Gidiyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet."

"Knox ... böyle yapma."

Gözleri karanlık ve umut doluydu. Onunla ve evliliğiyle ilgili neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda olmadığını fark etmek için rahatlatmıştı. "İyi bir hayatın olsun Nikki."

Otuz dakika sonra, ayrıldığı zamankinden daha da huzursuz bir halde tekrar hanın önündeydi. Arka tarafa park etti, çünkü sabah orada çalışacaktı ve aletlerini oradan almak daha kolay olacaktı. Işıkların hepsi kapalıydı ve Sunrise Cove'da şehir ışıkları yasak olduğu için gece bambaşka bir karanlıktı. Hanın önüne doğru yürüdü ve verandada birinin oturduğunu fark etti.

Alice, Pickle ayaklarının dibinde uyuyor.

Baş her ne yapıyorsa onun üzerine eğilmiş, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Elleri hareket ediyordu, karanlıkta bir şey parlıyordu ve "Gir, sar, çıkar" gibi bir şey mırıldanıyordu. Gir, sar, *çık*ar, lanet olsun!" Sanki hatasını düzeltiyormuş gibi durakladı, sonra devam etti. "İçeri, sar, dışarı çek . . ."

Örgü örüyordu.

Duyguları olduğunu kabul etmektense kavga etmeyi tercih eden, bir arabayı parçalarına ayırıp gözünü kırpmadan tekrar bir araya getirebilen bu kaba saba kadın ... aynı zamanda örgü de örebiliyordu. O bir paradoks, bir muammaydı ve adam kendini ona yaklaşıırken buldu, kendine rağmen büyülenmişti. "Ne yapıyorsun?"

Sıçradı, renkli bir şekilde küfretti, sonra örgüsünü arkasına itti ve Pickle'a kaşlarını çattı. "Ne bekçi köpeğiymişsin sen." Başını kaldırıp Knox'a baktı. "Ve sen. Bir zil takmalısın."

"O bir şapka mıydı?"

"Sana ne bundan?" Saçlarını yüzünden itti. "Gün ışığına çıkacak bir şey de değil."

Gülümsedi. "O zaman neden yapıyorsun?"

"Bu bir stres giderici." Ona kaşlarını çattı. "*Genelde*. Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

"Neden bu kadar geç kalktın?" diye karşı çıktı.

Bir şişe birayı kaldırdı. "Bir içki içiyorum."

"Ben de bir şeyler içmeye çalışıyordum. Eski sevgilim araya girdi." Alice kaşlarını kaldırdı. "Nasıl gitti peki?"

Verandanın merdivenlerinden yukarı yürüdü. "Kendim hakkında bir şey öğrendim."

Yanındaki sandalyeyi ayağıyla dürterek davet etti. "Peki o neydi?"

Oturdu ve arkasına yaslandı, gözlerini kapattı, ağaçların arasında hışırdayan rüzgârın, uğuldayan böceklerin, ara sıra bir baykuşun ötüşünün tanıdık, rahatlatıcı gece seslerini içine çekti. "Hayatta ne istemediğimi bildiğimi öğrendim."

"Hangisi?"

Adam gözlerini açtığı anda, kadın birasını uzattı. Bir yudum aldı ve geri verdi. "Eskiden istediğim şey."

Başını salladı ve şişeyi dudaklarına götürdü. Nedense şişeyi paylaşmak inanılmaz derecede samimi hissettirdi ve az önce onun ağzının olduğu yerde onun ağzının olması bir anlığına dikkatini dağıttı.

"Daha fazla kelime çok yardımcı olurdu," dedi.

Kabaca güldü. "İnsanların çok fazla kelime kullanması seni rahatsız ediyor."

Omuz silkti. "Ben yürüyen, konuşan bir çelişkiyim." Birayı ona geri uzattı. "Dur tahmin edeyim. Nikki çok fazla kelime kullandı."

"Evet. Pişmanlıkları var."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Alice. "Peki ona istediğini verdin mi? Onunla yattın mı?"

Birasını yudumlarken boğuldu ve bir ciğerini öksürdükten sonra ona pis bir bakış attı. "Nereden biliyorsun?"

"Nasıl bilmezsin?" Başını iki yana salladı. "Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

"Bana öğretmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Tanrım, hayır." Sert bir kahkaha attı. "Konu gönül meselelerine geldiğinde, birine bir şey öğretecek en son kişi benim. Ben bana bağlanmayan bir kızım. İnanın bana, duygusal olarak ulaşılmaz kalmak benim için bir kamu hizmeti."

Bu akıllı, becerikli, dirençli, muhteşem kadının gerçekten de bir bağlılığa layık olmadığına inanması aklını başından almıştı. "Alice, herkes kendisini seven birini bulmayı hak eder."

"Doğru. Yumuşak kahverengi gözleri, dağınık saçları, sevimli bir düğme burnu ve ... olan birinin aşkını kabul edebilirim."

"Ve?" Knox neden kahverengi gözleri olmasını dilediğini merak ederek sordu. "Ve dört pençe." Elini yalayan Pickle'ı sevmek için uzandı. Knox yüzünde bir gülümsemeyle geri çekildi.

Ta ki bir sonraki sorusunu sorana kadar.

"Nikki senin için o özel kişi miydi?" diye sordu.

"On sekiz yaşındayken ben de öyle düşünüyordum." Başını iki yana salladı. "O benim hayatımda olmayan her şeydi. Tatlı. Nazik. Sıcak."

"Bak, bu aynı zamanda Pickle'ı da tanımlıyor."

Pickle büyük, uykulu başını kaldırıp ikram olup olmadığına baktı ve Knox'un gülmesine neden oldu. "Benim için," dedi, "Nikki hayatımda eksik olduğunu düşündüğüm şeyin özetiydi. Benim için fazla iyiydi."

Alice kaşlarını çatı. "Bunu ters anlamışsın."

Knox ilk kez Alice'in kusurları ve eksiklikleriyle ne görüyorsanız onu aldığınızı fark etti. Gizli gündemi yoktu. Sır yoktu. Duyguları manipüle etmek için kullanmak yok. O gerçek bir kadındı, ukala, şımarık, alıngan... her zaman inandığı şey için savaşmaya hazır, her zaman ona baktan şeyler söylüyor, ona meydan okuyor, onu zorluyordu.

"Nikki'den beri çok ilişki yaşadın mı?" diye sordu. "Birkaç tane.

Ama hiçbirini yürümedi."

"Neden?"

Omuz silkti. "Çeşitli nedenlerle, çoğunlukla da kendimi savunma mekanizmalarım sayesinde."

Bekledi ve başka bir şey söylemeyince ona devam et i ş a r e t i yaptı.

"Ben hiç kendimi kaptırmadım," dedi.

"Şimdi de sen." Gülümsemesi neredeyse utanç vericiydi. "Aynı." "Neden?" diye sordu, gerçekten bilmek istiyordu.

"Çünkü ben bir ödleğim. Ekler canınızı yakıyor, bu yüzden onlara karşı bir alerji geliştirdim."

Aşk hakkında öğrendiği şeyin bu olmasından nefret ediyordu. "Yaralandın mı?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Evet, biraz. Belki biraz. İlk başlarda, buradan ayrıldıktan hemen sonra, bir ticaret okulundaydım, birkaç farklı şey deniyordum. Sınıfımdan bir çocukla birkaç kez çıktım. Ondan hoşlanmıştım ama bana çıkma teklif etmeyi bıraktı. Nedenini sorduğumda, erkeklerden biri gibi olduğumu ve beni 'o şekilde' görmediğini söyledi."

Knox başını iki yana salladı, o pisliğin buna onunla yatmadan önce mi yoksa sonra mı karar verdiğini merak ediyordu ve ona kalbini ortaya koymaması gerektiğini öğreten insanlardan biri olduğu için neden gidip onu dövmek istediğini de merak ediyordu.

"Hâlâ arkadaş olup olamayacağımızı sordu," dedi Alice. "Ama ben arkadaş olmak istemedim, onu arabamla ezmek istedim."

Güldü. Tanrım, ona tapıyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Hâlâ ne istediğini söylemedin."

Evet, soru da bu değil miydi zaten? "Sanırım ben ... istiyorum." Doğru kelimeleri aradı. "Basit bir şey. Organik. Dramatik olmayan."

"Basit." Alice başını salladı. "Bunu sevdim. Eğer bir bira daha içersek, hiçbir bağ olmamasına kadeh kaldıracağım."

Başını iki yana salladı. "Bağlanmak yok demedim. Ve sen kolay bir şey olmaktan daha fazlasını hak ediyorsun Alice."

"Oh, güven bana, benimle ilgili *hiçbir şey* kolay değil," dedi gülerek.

Buna gülümsedi ama onunla birlikte olma düşüncesi ona hatırlayabildiği her şeyden daha çekici geliyordu. "Alice?"

Gülümsemesi adamın sesindeki ciddiyet karşısında soldu.

"Öyle mi?" "Aradığım bir şey *olduğunu* fark ettim."

Bakışları temkinli bir hal aldı. "O da ne?"

"At kuyruklu, seksi dövmeli, ağzımı sulandıran uzun bacaklı ve büyük bir tavır sorunu olan güzel bir esmer."

Kadının bakışları adamın ağzına kaydı ve adam adamın da kadının da ona doğru eğildiğini ve aynı havayı paylaştıklarını fark etti. Artık boş olan şişeyi onun elinden aldı ve yere koydu. "Buradan çıkmak için bu kadar acele etmen ne yazık."

Gözlerini kaçırdı. "Bir bira paylaşan adam onu tanıdığını sanır."

Kadın kurnaz ve hilekârdı ama onu tanımaya başlamıştı. Ve sonuç olarak, bir parçası, istediği gibi onu satın almayı teklif etmediği için en kötü türden bir pislik gibi hissediyordu. Çünkü yapabilirdi.

Ama Eleanor'un ona buranın üçte birini bırakmasının bir nedeni vardı ve o bunu henüz anlamamış olsa da Eleanor anlamıştı. Sorun şu ki, kardeşinin ölümünü atlatmanın tek yolunun şehri terk edip gitmek olduğunu düşünüyordu. Knox'un bildiği tek şey, geçmişinizle yüzleşmeniz gerektiği idi.

Geri döndüğünden beri kendi çocukluk evinden kaçan adam söylüyor bunu.

"Knox?"

"Öyle mi?"

"Alerjim *olmayan* tek bir şey var," diye mırıldandı.

Bakışları buluştu ve birbirlerine tutundu ve havadaki soğukluk buharlaşarak yerini ne yapacağını kesinlikle bildiği bir sıcaklığa bıraktı. Kızın kendisine uzandığı anda o da kıza uzandı ve bir sonraki vuruşta onu sandalyesinden kaldırıp kucağına oturttu.

Alice'i öpmek bir deneyimdi, en iyi türden bir deneyimdi. Diğer her şeyi yaptığı gibi öpüşüyordu, tüm kalbi ve ruhuyla. Elbette bunu inkâr ederdi ama gerçek gerçektir. Tadı unutulmuş umutlar ve hayaller gibiydi ve adam kendini tamamen onun içinde kaybetmişti.

Geri çekildiğinde, bir eli ensesinde, diğer eli sırtının alt kısmındaydı ve gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bile bile onu yakınında tutuyordu.

"Açıklık getirmek adına," dedi yumuşak bir sesle. "Bu sadece bu gece için, değil mi?"

Kadının sunduğu kırıntıları almamak için şaşırtıcı derecede Herkülvari bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Ben tek gecelik bir adam değilim." Bu tam olarak doğru değildi. Uzun zamandır tam olarak öyleydi. Ama artık sadece bir gece istemiyordu, Alice'le değil.

Gözlerini kırıştırdı. "Ama ya kimyamız uyuşmazsa? Ya da sen yatakta kötüysen?"

"Var ve ben değilim." Sırıttı. "Dene beni."

Alt dudağını ısırdı, sevimli bir şekilde meraklanmış görünüyordu. "Şüpheli bir şekilde ipe benziyor."

"Öyle mi?"

Gözlerini kısmıştı. "*Evet.*" Başını eğdi ve onu biraz daha inceledi. "Kurallara çok önem veriyorsun," dedi sonunda. "Belki de bu şey için bazı temel kurallar koymalıyız."

"Güvenli bir kelime gibi mi?"

Güldü. "Birincisi, sadece bir geceyle başlarız." "İki numaralı kural," dedi. "Dürüstlük."

"Tanıdık gelmeye başladı," dedi kuru bir sesle. "*Ve* sen de hatun gibi konuşuyorsun."

"Belki de sadece aydınlanmışımdır."

Homurdandı, sonra pozisyonunu değiştirerek onun üzerine oturdu. Kalçalarıyla küçük bir sallanma hareketi yaptı ve adamın gözleri şehvetle doldu. İyice aptallaşan adam, ağırlaşmış gözlerle, kadının ellerini gömleğinin altına kaydırıp çıplak tenini aramasını ve bulmasını izledi. Üzerine eğilip kulağının hemen altındaki gizli tatlı noktayı öptüğünde, sallanan kalçalarını sıkıca kavradı ve inledi.

İkisi de onu istediğinden şüphe duymuyordu ve onun da kendisini istediğini biliyordu. Ama bu işi aceleye getirirse, kızın sabah korkup kaçma ihtimali vardı ve bu da olacaktı. Burada yapılacak tek bir doğru şey olduğunu bilerek derin bir nefes aldı. Yatağa gitmesi gerekiyordu, yalnız başına. Bunu yapmak neredeyse onu öldürüyordu ama geri çekildi ve ona bakana kadar yüzünü kavradı. "Üç numaralı kural," dedi, sesi kendi kulaklarına boğuk ve kalın geliyordu. "Eğer bana sadece bir gece vereceksen, *dolu dolu* bir gece istiyorum. Ve bu gecenin yarısı çoktan bitti. O yüzden başka bir zaman yapacağım."

Ağzı açık kaldı. "Ciddi misin sen?"

"Çok." Yavaşça ağzını kapattı, sonra onu üzerinden kaldırdı. "İyi geceler, Alice."

"Senden nefret ediyorum."

"Bununla çalışabilirim." Ve sonra, vücudunun istediğine rağmen, Pickle'ı dürttü, sonra kendisini ve köpeğini hana götürdü ve orada çok soğuk bir duş almaya gitti.

Bölüm 14

Sevgili Kaba Kardeşim,

Knox annesi öldükten sonra şehri terk ettiğinde anladım. Yani, neredeyse beni öldürüyordu ama anladım. Ona ya bir şeyler yapmasını ya da yapmamasını söyledim. Gülümsedi, bana sarıldı ve hiçbir söz vermeden gitti. Knox'un tarzı budur. Sadece yerine getirebileceği şeyleri vaat eder. Yalan yok, yanıltma yok, numara yok. Kendine bir şeyler katmak için çok ama çok çalıştı. Bunu benden aldığını düşünmek isterdim. Bu, sözde bir ebeveyn olarak tamamen başarısız olmadığım anlamına gelirdi.

İmza, Kaba Olmayan Kız Kardeş

Lauren kendini uyuyamayıp dönüp dururken bulduğunda saat geç olmuştu. Sonunda saate baktı - sabah 4:00 - ve tekrar gözden geçirmek zorunda kaldı. Geç değildi. Erkendi. Çok erken. Yorgundu ama melankolisinden kurtulmaya uykuya olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.

Her zamanki mantrası otomatik bir "Ben iyiyim" idi, ama istediği kadar iyiymiş gibi davransın, gerçek şu ki derinlerde iyi değildi ve en iyi hayatını yaşamıyordu.

Aslında yalnızdı ve Eleanor'un mektubunu okuyup büyük teyzesinin ses tonunda aynı yalnızlığı duyana kadar bunu fark etmemişti.

Uyumaktan vazgeçerek duş aldı ve işe gitti. Yeni gizli projesine biraz zaman ayırması gerekiyordu ve bunun için kütüphanede bulmayı umduğu kayıtlara erişmesi gerekiyordu.

Sanki yeni, para getirmeyen bir projeye ihtiyacı varmış gibi, ama tarihi seviyordu, hep sevmişti. İçindeki meraklı beden buydu. Geçmişe dalmak büyüleyiciydi. Kasabanın aylık bülteni için Sunrise Cove hakkında yazmak da öyle. Yazdıklarıyla gerçekten ilgilenen insanlar bulmak onu çok heyecanlandırmıştı, bu yüzden şimdi Son Şans Hanı'nın derinliklerine dalmak ve onun hakkında da yazmak doğal bir geçiş gibi görünüyordu. Umudu, kasaba ve han hakkında yazdıklarını gerçek bir kitapta birleştirmekti. Hiç değilse kendi yayınlayabilirdi ve belki misafirleri de bundan keyif alırdı.

Ancak, keşfettiği gibi, büyük teyzesi Eleanor hakkında kendisine anlatılardan çok daha fazlasını öğrenmeden bunu yapamazdı. Kadının, Lauren'ın kendi hayatı ve han hakkında yazması fikrini nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama Lauren onun memnun olacağından şüpheleniyordu -daha çok umuyordu-. Her halükârda Lauren ne bulursa bulsun dürüstçe yazmayı planlıyordu.

İki saat sonra arkasına yaslandı. Eleanor'un mektubunda ima ettiği şey doğrudu - gerçekten de gizli bir hayırseverdi ve sağlıklı bir güven fonu ve başarılı bir oyunculuk çalışması sayesinde büyük bir hayırseverdi. Sunrise Cove kasabası 1960'lara kadar uzanan turizm artışı için ona teşekkür edebilirdi. Bunun da ötesinde, hastaneyi, rekreasyon merkezini, çocuk müzesini ve en büyük sürpriz olan kütüphane de dahil olmak üzere daha pek çok yeri finanse etmişti.

Lauren'ın kendini keşfettiği yer.

Babasının hakkında hikâyeler anlattığı Eleanor ile araştırmalarından ve kadının kendi e-postalarından öğrendiği Eleanor'u uzlaştırmak gittikçe zorlaşıyordu.

Zamanı geldiğinde, kişisel araştırma modundan iş moduna geçerek vardiyasına hazırlandı. Kütüphanede geçireceği zamanın yakında sona ereceğini bilmek en hafif tabirle acı tatlı hissettiriyordu. Her dakikanın tadını çıkarmaya yemin ederek, kendine her şeyin tadını çıkarmayı hatırlattı: kitapları raflara geri koymak, insanların aradıklarını bulmalarına yardımcı olmak, yeni kitaplar sipariş etmek, çıkış yapan müşterilerle konuşmak ve en sevdiği şey olan Hikaye Saati.

Bugün Kırmızı Başlıklı Kız'dı, çünkü normal kıyafetlerinin üzerinde sadece kapüşonlu kırmızı bir pelerin vardı ve bu daha sonra buradan hana giderken işine yarayacaktı.

Hope "Tommy ve Mateo yine kavga ediyor!" diye seslendiğinde çocuklara kitap okumayı yarılamıştı.

Lauren çocukları ayırdı.

"Büyükanнем kavga etmenin yakışksız olduğunu söylüyor," dedi Hope. "Ama babam kendini korumak için dövüşmenin iyi olduğunu söylüyor." Tommy'yi işaret etti. "Mateo'yu itti ve ona kötü sözler söyledi."

Lauren küçük kızın cesaretine ve bir başkası için ayağa kalkma isteğine hayret etti. Dürüst olmak gerekirse bu çok alçakgönüllüydü çünkü Lauren'ın kendisi de hiçbir zaman o kadar cesur olmamıştı. Geçmişte, Will ve Alice'in cesur olmasına izin vermişti.

Ve onlarsız ve kendi başına olduğu süre boyunca, ne cesur olmak ne de kendine bir hayat kurmak için adım atmamıştı.

Zamanı gelmişti. Geçmiş zaman.

Vardiyası bittiğinde, eve gidip yatmayı düşündü, ama FOMO'su çok derindi, bu yüzden hana gitti. Alice hâlâ boya yapıyordu ve Alice'in bu işten ne kadar nefret ettiğini bildiği için ona yardım etmek üzere bir rulo aldı. "Yine boya kavgası mı yapacağız?"

Alice ona bir bakış attı. "Temel Kurallarımızdan birini çiğneyip neler olacağını görmek beni cezbediyor."

"Bu her zaman yapmayı en sevdiğin şeylerden biriydi." Lauren gülümsedi. "Lise son sınıftayken müdürün tüm son sınıfın okul şakası yapmasını yasakladığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." Alice sırtıttı. "Eğer bunu yaparsak, suçluyu bulacağına ve o kişiyi yasaların elverdiği ölçüde yargılayacağına söz verdi."

"Peki sen ne yaptın? Bir darbe organize ettin." Lauren bu anıya gülmekten kendini alamadı. "Tüm son sınıf öğrencilerine gece yarısı ellerinde tornavidayla okulda buluşmalarını söyledin. Açık bir pencereden içeri girdik ve okulda gerekli olmayan her şeyi söktükten sonra vida dolu kovaları müdürün odasının önüne bıraktık."

"Evet." Alice başını salladı. "Ama hepimizi yakalattım. Okul kameralarını unutmuştum, hatırladın mı? Çaylak hatası."

"Doğru, ama her birimiz işin içinde olduğumuz için kovuşturma tehdidinden vazgeçmek zorunda kaldı. Destansı bir olaydı." Güldü. "Bunu her düşündüğümde hala gülüyorum."

Alice gülümsedi ve merdanesini yere bıraktı. "Bir kutu boyaya daha ihtiyacımız var.

Onları oturma odasına yığdım, bir saniye bekleyin."

Birkaç vuruş geçti, sonra Lauren Alice'in ani, şok bir soluk verdiğini duydu. Lauren koşarak gitti ve Alice'i uzak köşede dizlerinin üzerine çökmüş, bir kanepenin altına bakarken buldu.

"Buna inanamıyorum! Bu Minnie!" Alice ağladı. Masanın altından elinde küçük bir kafes ve içinde bir fareyle çıktı. "Bunların hepsi Knox'un işi!"

"Minnie olduğunu nereden biliyorsun?"

İkisi de kalçalarının üzerinde zarifçe oturmuş, kendisi için bırakılan peyniri yiyen çeyrek boy siyah tarla faresine baktı. Hiç zarar görmemişti, siyah gözleri parlak ve mutluydu, burnu ve bıyıkları titriyordu.

yedi. "Bu *tamamen* Minnie," dedi Alice. "*Bir kafesin içinde*. Fareler de insan!" diye bağırdı, belli ki Knox'a sesleniyordu, ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Bu insancıl bir kafes," dedi Lauren. "Yaralanmış gibi görünmüyor."

"Ama ya bir ailesi varsa ve o peyniri onlara geri götürmesi gerekiyorsa?"

"Knox bulduğu farelerin yerini değiştireceğine söz verdi," diye hatırlattı Lauren ona, birkaç adım geride durarak. Diğer her şeyden olduğu gibi farelerden de korkmuyordu ama büyük bir hayranı da değildi.

Alice kafesi açtı ve elini içeri kaydırды.

Lauren ona bön bön baktı. "Ya serbest kalırsa? Ya ısırırsa-" "Ah!

Orospu çocuğu!" Alice elini geri çekti ve ona baktı

Parmak.

Minnie kaçmak için bu fırsatı değerlendirdi. Kafesten atladı ve koşmaya başladı. İki saniye içinde koridora çıkıp gözden kayboldu.

Lauren Alice'e döndü. "Sen iyi misin?"

"Evet." Alice silkindi. "Benim hatamdı, onu korkuttum." O farenin peşinden gitti, Lauren da Alice'in peşinden gitti ve onu ofiste buldu, poposu yukarıda, başı aşağıda, tüm mobilyaların altını arıyordu.

"Kanamam mı var?" Lauren sordu.

Alice doğruldu. "Sence dışarı çıkmış mıdır?"

Lauren kan olup olmadığını kontrol etmek için

Alice'in elini tuttu.

"Derisini yüzmedi." Alice kendini kurtararak mutfığa yöneldi ama arka kapı açık olduğu için kısa süre durdu. "Ya dışarı çıktıysa?"

"Um . . ." Lauren, Alice'in peşinden arka merdivenlerden aşağı koştu. "İstedigin bu değil miydi?"

"Evet . . . Belki." Alice arazinin kenarındaki ormana bakıyordu. "Bugün hava soğuk. Bu gece daha da soğuk olacak."

"Ne var biliyor musun? Artık sana resim yapmak yok. Bugünlük yeterince duman soludun." Lauren onun elini sıktı. "Eminim dışarı çıkmamıştır, tamam mı? O akıllı biri, içeride kaldı. Ve bahse girerim akşam olduğunda tüm ailesini içeri taşımıştır."

Alice ona baktı, gözleri kısılmıştı. Sonra içini çekti, başını salladı ve küçük bir kahkaha attı. "Ben saçmalıyorum ve sen de yalan söylüyorsun."

"Sana hiç yalan söylemedim." Atladın, evet. Yalan, hayır.

Alice buna hiçbir şey söylemedi. Sadece telefonunun üzerine eğildi, mesaj yazarken parmakları bulanıklaştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Knox'a anlatıyorum."

Uyarı, bu gece tek gözün açık uyu.

Üzgünüm, sizi duyamıyorum. Kötü bir bağlantımız var.

ALICE: BU METİNLERLE ÇALIŞMIYOR!

Lauren dehşet dolu bir kahkaha attı ve ağzını kapattı. "Ayıyı dürtmek hoşuna mı gidiyor?"

"Ben ayıyım. O beni dürtüyor." Topuklarının üzerinde döndü ve resim yapmaya geri döndü.

Lauren içini çekti ve Alice'in telefonu gelen bir mesajı çalana kadar aynı şeyi yaptı. Birbirlerine baktılar, sonra Alice mesajı okudu ve boncuk tahtaya boya sürmeye geri döndü.

"Alo?" Lauren dramatik bir el hareketiyle "Alo?" dedi. "Ne dedi?"

"Neden? Kitap mı yazıyorsun?"

"Aslında, evet." Hay aksi. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Alice resim yapmayı bıraktı ve ona baktı. "Ne?"

"Önce sen," dedi Lauren.

"Knox bana mesajları okumadığına ve okumayacağına dair sahte bir otomatik yanıt gönderdi. Sanırım benimle uğraşmak ona büyük keyif veriyor. Şimdi de sen." Alice silindiriyle onu işaret etti. "Kitap mı yazıyorsun? Gerçekten mi?"

Lauren iç çekti. "Evet. Sunrise Cove'un tarihi üzerine ve hanla ilgili birkaç bölüm olacak. Ve Eleanor." Durakladı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Gerçeklere uygun olacak mı?"

"Evet."

"O zaman hayır, bununla bir sorunum yok. Bence bu ..."

"Aptalca mı? Zaman kaybı mı?" Lauren eleştiriye hazır bir şekilde sordu. Alice basitçe, "Harika," dedi.

Çözüldü, Lauren öylece durdu.

Alice ona uzun uzun baktı. "Ağlamayacaksın, değil mi?"

Lauren iç geçirdi ve boyamaya geri döndü. Bir saat sonra alt kattaki tuvalet için boyaları bitmişti.

Alice parmağını burnunun ucuna dokundurarak, "Burun gider," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, mağazayı çalıştırmak zorunda olduğun anlamına geliyor." "Ciddi misin?" Lauren sordu.

"Hey, ahırın envanterini çıkaracağıma söz vermiştim. Bunu halletmeliyim."

"Ahırdan vebadan kaçır gibi kaçıyordun." Lauren hafifçe adım atmak isteyerek durakladı. "Henüz oraya gitmedin."

"Aynen öyle, o yüzden başlamam gerekiyor." Lauren iç çekti. "Sen imkânsızsın." "Ben de öyle duydum."

Lauren dışarı çıktı. Knox yeni pencere panjurlarını takıyordu. "Harika görünüyorlar," dedi. "Biraz daha boya almak için kasabaya gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yapmak zorunda olmadığım yiyecekler." Bir sopa aldı ve fırlattı. Pickle sıfırdan kahramana dönüştü ve onu yakalamak için havaya sıçradı.

Sopayı ıskaladı, sonra yerden aldı ve Knox'a dönüp köpekçe bir sevinçle sırtıttı, sopayı yakalayamadığı için hiç utanmadı ya da endişelenmedi, bunun yerine sopaya sahip olduğu için heyecanlandı.

Bir köpek tarafından yaşam becerileri konusunda eğitilmişti. Lauren güldü ama Pickle onu görüp ona doğru yöneldiğinde gülmesi boğazında düğümlendi ve ciyaklamasına neden oldu.

"Pickle," dedi Knox. "Dur."

Pickle Lauren'dan yaklaşık on adım ötede durdu. "Otur."

Pickle oturdu.

Lauren titrek bir nefes aldı.

"İyi misin?" Knox sordu.

Pickle gülümsüyordu, dili sarkıyordu, hâlâ bir ayıya benziyordu. Oyuncak bir ayı gibi. "Yani, biraz sevimli, değil mi? Aşırı büyümüş bir şekilde."

"Kendine has anları var." Knox ellerini kot pantolonuna sildi ve ona doğru geldi. "Ben sürerim."

"Bu erkeklere özgü bir şey mi?"

"Hayır, bu bir hayatta kalma meselesi. Yollar ıslak ve muhtemelen biraz da buzlu ve lastikleriniz de bok gibi."

Knox'un kamyonetini aldılar. Arabadan indiklerinde, "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Önce yemek yiyelim. Alice'e mesaj at. Bak bakalım ona bir şey getirmemizi istiyor mu?"

"Muhtemelen ona kendin mesaj atmalısın." Ona bir bakış attı.

"Tamam, ama sırf bana inat olsun diye cevap vermezse şaşırmayın."

Knox'la hırdavatçıya gidiyoruz, önce yemek için duruyoruz. Bir şey ister misin?

Evet.

Tamam. Siparişiniz ne olacak?

Her şeyden bir tane.

Lauren gözlerini devirdi. "Her şeyden bir tane söylüyor."

Ne beklediğini bilmiyordu ama gerçek bir eğlence içinde gülmek Knox'a göre değildi.

"Bunun neresi komik?" diye sordu.

"Sen de en az onun kadar kötüsün, geçmişe bir güvenlik battaniyesiymiş gibi tutunuyorsun."

Bu çoğunlukla doğru olduğu için savunmaya geçti. "Peki sen istemiyor musun?" "Hayır," dedi açıkça.

"Doğru." Gözlerini devirdi. "Bu yüzden hırdavatçıdaki koridorda durup eski sevgilinin peşinden koşuyordun."

"Ben hiç ayılmadım."

Güldü. "Çok ayıldın."

"Eski sevgilisi olduğunu nereden bildin?"

Oops. Pencereden dışarı bakmak için döndü. "Bu hava nasıl, ha?"

"Alice sana söyledi," diye tahmin etti.

"Belki küçük bir kuş bana söylemiştir."

Ona Knox patentli "dökül bakalım" bakışını attı ve o da ucuz bir bavul gibi boyun eğdi. "Pekâlâ, Nikki'nin senin üzerine düşmesini izlerken Alice onun eski sevgilin olduğundan bahsetmiş olabilir."

Knox sinirli görünüyordu. İlginçti çünkü Lauren, Knox ve Alice ne zaman aynı odada olsalar yeni ve tuhaf bir kimya algıladığından emindi ama emin olamıyordu çünkü duyguları konusunda Alice'ten daha kapalı olan tek kişi ... Knox'tu. Suyu test etmeye karar verdi. "Nikki'ye mi kızgınsın, yoksa Nikki'nin peşinde olduğunu düşündüğü için Alice'e mi?"

"İkisi de değil."

Tamam, bu her şeyi açıklığa kavuşturdu. *Anlaşılmadı.*

Knox lokantanın otoparkına girip park ettikten sonra dönüp Lauren'a baktı. "Bu konuda bana güven. Geçmiş geride bırakmak her zaman en iyisidir."

"Alice ve benim kendimizi aşmamız gerektiğini düşünüyorsun." "Bunu söylemek bana düşmez."

"Ama sen öyle düşünüyorsun," diye bastırdı.

"Hayatın çok kısa olduğunu düşünüyorum. Sen ve Alice, bir zamanlar birbiriniz için önemliydiniz. Ve ikimiz de biliyoruz ki hiç kimse sizi gençken edindiğiniz arkadaşlarınız kadar iyi tanıyamaz. Peki neden buna sırtını dönüyorsun?"

Kendini savunmaya geçmiş hissederek çenesini kaldırdı. "Çünkü ikimizden biri özür dilemeyecek kadar inatçı."

"Bunca zaman sonra bunun bir önemi var mı?" diye sordu.

Öyle mi? Belki de yapmadı. Peki *bu* doğruysa, ilk hamleyi o mu yaptı? Yapmak zorundaydı, çünkü Alice'in yapmasına imkan yoktu.

Düşünmek için yiyecek, diye düşündü.

Bölüm 15

Sevgili Nankör Kardeşim,

Bu koca yerde tek başıma otururken, Büyükanne Alda'yı düşünüyorum. Her zaman takdir etmediğim bir şeyler söylerdi. Onun bilgi kııntıları ve sözleri aklıma gelip duruyor. "Bazen yapabileceğin tek şey küçük anlarda mutlu olmaktır," derdi. "İş yerinde birini güldürmek ya da sevdiğiniz birinden gelen bir gülümseme gibi." Şimdi biliyorum ki hayatın size sunduğu onca şeyin arasında eğlenin demek istiyordu. O anlar için yaşayın. Keşke bunu daha çok yapsaydım.

İmza, Keşke Mutluluğu Seçseydim Diyen Kız Kardeş

Lauren, söylediği şeyi düşünerek Knox'u lokantaya kadar takip etti. *Hayat çok kısa.* Aslında ona tam tersi gibi geliyordu. Yirmi sekiz yaşındaydı ve hayattan çoktan bıkmıştı.

Hemen oturdular. Knox ev sahibesini liseden tanıyordu. Kadın onun ne kadar yaşlı ve yıpranmış görüldüğüyle ilgili bir espri yaptığında güldü, muhtemelen yaşlı ya da yıpranmışa yakın bir şey olmadığı için. Aslında, kalabalığın içinde en iyi şekilde göze çarpıyordu, bunu kesinlikle biliyordu. Ama mesele sadece göze hoş görünmesi değildi. Gülümsemesi sizi içine çekebilirdi, göz teması kurmanın bir yolu vardı - ürkütücü bir şekilde değil, söyleyeceklerinle gerçekten ilgileniyormuş gibi. Rahat biriydi ve rahat karizması yıkıcı derecede çekiciydi.

"Neden bekarsın?" diye sordu.

Elindeki menünün üzerinden ona baktı. "Affedersiniz?"

Kızardığını hissetti. "Demek istediğim, muhtemelen istediğin herhangi bir kadına sahip olabilirsin. Peki neden yapmıyorsun?"

"Ben tam olarak bir keşiş değilim."

Bu bir cevap değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedi.

Omuz silkti. "Kütüphanede biriyle tanışmak zor. Genellikle genç çocuklar ya da altmış yaş üstü kişiler oluyor."

"İşini seviyor musun?"

Aslında işten çıkarıldığını kimseye söylemediğini unutmuştu. Bu çok aşağılayıcıydı. "İşimi *seviyorum*." Tanrı'nın dürüst gerçeği.

"Bir süre orada kalmayı mı planlıyorsun?"

Kadın dondu kaldı. "Neden? Ne duydun?"

Savunmacı ses tonu karşısında başını eğdi. "Yok bir şey. Sadece bir soru sordum.

"Merhaba, nasılsın, hava güzel, iş nasıl?" gibi. "Oh."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Kaşlarını kaldırdı ve Knox kaşlarını kaldırdığında bir soru soruyordu.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Ben hallediyorum."

"Neyi hallediyorsun?"

Vay canına. "İş."

Uzun bir süre ona baktı. "Eğer bir sorun yaşarsan bana anlatabilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Elbette." Sanki cehennem donduğunda, Anne Kaz kostümü giyerken kovulacak kadar zavallı olduğunu itiraf edecekti.

Neyse ki garsonları geldi. Adı Kelly'ydi, Lauren bunu biliyordu çünkü küçük rozetinde öyle yazıyordu ve ayrıca Lauren burada çok yemek yiyordu ve Kelly neredeyse her zaman çalışıyordu.

Kelly Knox'a gülümsedi. "Ne olacak, yakışıklı?"

"Ben mücver, sosis ve ekşi mayalı kızarmış ekmekle birlikte üç yumurtalı omlet alacağım," dedi. "Ve bunu iki katına çıkarıp ikinci siparişi de paket yaptırabilir misiniz lütfen?"

"Elbette," dedi Kelly ve yürümeye başlamadan önce Lauren'a gülümsedi Ka

pal "Bekle," dedi. "Lauren'ın siparişini almadın."

1. Kelly geri döndü. "Ben zaten biliyorum. Hiç değişmez. Bu Will'in yanında tereyağsız kısa bir krep yığınıyla birlikte en sevdiğim yemek."

Knox gözlerini kırptırdı, sonra bir şey söylemek için ağzını açtı ama Lauren başını salladı. "Oluruna bırak." Tekrar konuşmak için Kelly'nin gitmesini bekledi. "Kasaba Will'le hâlâ çıktığımızı sanıyor."

"Ama o öldü."

"Evet, bunu onlara söyle."

Biri masalarının önünden geçti ve kısa bir süre durdu. Bu Ben'di, hırdavatçıdaki sevimli çocuk.

"Knox," dedi başını sallayarak ve sonra Lauren'a döndü, sıcak bir gülümseme ağzını kıvırdı. "Merhaba, beni hatırladın mı?"

Dört yıl sonra ona yaklaşan ilk adamı hatırlıyor muydu? Bu adam aynı zamanda geçen gece ona şaşırtıcı derecede erotik bir rüya gördüren adam mıydı? Evet, hatırlıyordu. Onu *çok* iyi hatırlıyordu. "Tabii ki. Bir bitki seçmeme yardım etmiştin." Bu arada ölmek üzereydi ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Hah. Sanırım son zamanlarda itiraf etmediği pek çok şey vardı.

"Sipariş ettiğiniz bahçe malzemeleri ve dekor yarın geliyor," dedi Ben.

Knox'un ona baktığını hissedebiliyordu. O da bunu eşit bir şekilde karşıladı. "Biliyorum, beklemek istedin ama verandanın ve bahçenin biraz toparlanmaya ihtiyacı var. Cazibe, Knox. Sen ve Alice yeterince becerikli olmadığım işlerle uğraşırken benim yapabileceğim bir şey bu."

"İsterseniz ben getirebilirim," dedi Ben. "Üç masa aşağıda birkaç iş arkadaşım ile yemek yiyorum. Gitmeden önce bana haber ver yeter."

"Bu çok tatlı," dedi Lauren. "Teslimat *harika* olur, teşekkürler." "Ama gerekli değil," dedi Knox. "Genelde kendimi neredeyse Zaten her gün. Siparişi biz alırız ve sizi zahmetten kurtarıyoruz."

"Tamam o zaman," dedi Ben, bir hayal kırıklığı ifadesiyle. "Bir değişiklik olursa bana haber ver."

Lauren Knox'a ters ters baktı ama Knox koca kafasını başka yöne çevirdiği için boşa gitti.

"Harika bir kahvaltı dilerim," dedi Ben, gülümsemesi biraz daha az parlaktı. Sonra da dönüp gitti.

Tam girişin içine.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalan Lauren ayağa fırladı. "Sen-"

"Evet!" Ben alaycı bir gülümsemeyle alnını ovuşturdu. "Ben iyiyim." Sonra tekrar arkasını döndü ve bu kez çok dikkatli bir şekilde direğin etrafından dolaşıp masasına geri döndü.

Lauren koltuğuna geri çöktü ve gelen yiyecekleri itip kakan Knox'a hançer gibi baktı. "Bu çok kabaydı."

"Ben bir şey yapmadım."

Lauren gözlerini devirdi ve sonra Ben'in masasına bakmak için boynunu bükte ama Ben'in sırtı ona dönüktü. "Sence o iyi mi?"

"Bence öyle olmadığını kabul etmektense başka bir direğe çarpmayı tercih eder."

"O çok iyi bir adam," dedi. Ve her zamanki gibi hızlı, pek nazik olmayan, kendine odaklı ve ... saçmalıklarla dolu bir tip değildi. Ben hiç de öyle görünmüyordu. "Müşteri hizmetlerinden bahsetmişken," dedi. "Bizim için teslimat yapacaktı."

Knox kısık bir kahkaha attı. "Öncelikle, hiçbir erkek iyi değildir. İkincisi, bu da birinci noktayı kanıtıyor, *sen* onun hizmet etmek istediği şeysin."

Nabızı küçük bir sıçrama yaptı. Neredeyse bu duyguyu tanıyamayacaktı. "Doğru. Bu şehir sınırları içinde Will'in kız arkadaşıyla çıkmak isteyen tek bir erkek bile yok."

Bunun üzerine Knox çatalını ağzına götürmek üzereyken durdu. "Bu çok saçma."

"Ve yine de doğru." Glutensiz, sütsüz, şekersiz kreplerinin üzerine neredeyse tüm sürahi şurubu döktü.

"Şurubunla birlikte biraz krep ister misin?" diye sordu.

"Beni yargılama, senin tabağında benim hayatım boyunca yediğimden daha fazla kolesterol var. Nasıl formda kalabiliyorsun?"

Omuz silkti. "Çalışıyorum ve bazen koşuyorum." "Bahse girerim penisin olduğu içindir."

Boğuldu.

"Şu anda gerçekten kendi sosisinle mi boğuluyorsun?" Lauren gülerek sordu ve uzanıp sırtını sıvazladı.

"İnanın bana," dedi sonunda, "ironi gözümünden kaçmıyor." Bir yudum su içti. "Yani bana kasabanın hayatına devam etmene izin vermeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ben de sana bunu söylüyorum. Belli ki yenilenmiş bir bakire olarak öleceğim."

Yüzünü buruşturdu. "Tamam, Ben'i korkuttuğum için özür dilerim. Eğer yüzünü kırışe çarptığı için beyin sarsıntısı geçirmiyorsa, onunla konuşabilirim ve-"

"Sakın buna cüret etme! Orada otururken bile yeterince korkutucusun." Kreplerinin üzerine biraz daha şurup döktü. Şüpheye düştüğünde, şekeri artır. "Will öldüğünde herkes yıkılmıştı. Onu hâlâ özlüyorlar. Sanki sürekli yas tutuyorlar."

"Ya sen?" diye sordu. "Bana öyle geliyor ki, bu seninle ilgili olmalı, onlarla değil.

Ne istiyorsun?"

Lauren iç çekti. "Onun ölmemiş olmasını istiyorum. Ama yine de birlikte olur muyduk? Hayır." Kahretsin. Bunu söylemek istememişti.

Çatalını ona sapladı. "Bu kısmı Alice'e söyleme. Anlamaz."

"Bu senin seçimin Lauren. Bunun farkındasın, değil mi? Kazanmalarına izin verebilir ve "yenilenmiş bir bakire" olarak ölebilirsin. Ya da-"

"Ya da ne? Kasabayı terk edip bir yerlerde yeniden mi başlayalım? Bunu yapmak istemiyorum."

"Dizginleri eline alabileceğini söyleyecektim. Bir randevuya çık ve herkese hayatına devam ettiğini göster. Ve bahse girerim Ben bu meydan okumaya hazırdır."

"Flört etmesi benimle çıkmak istediği anlamına gelmez."

Knox güldü. "Oh, bundan çok daha fazlasını yapmak istiyor."

Yine nabzında bir sıçrama oldu. *Heyecan*, neredeyse yabancı bir duygu olduğunu fark etti. "Nereden biliyorsun?" diye sordu sesinde acınası bir umutla.

"Nasıl bilmezsin?" Yine alçak sesle gülerek başını salladı. "Lauren, adam az önce seni izleyen bir ışının içine doğru yürüdü. Sadece devam etmelisin."

"Az önce eski sevgilisiyle içki içen adam bana flört tavsiyesi mi veriyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Alice sana bunu da mı söyledi?"

"Hayır. Kütüphanede bakım bölümünde çalışan çocuklardan biri de dün gece bardaydı. Bir selfie paylaşmış ve sen de arka planda Nikki'yle sarmaş dolaş sohbet ediyordun."

Knox alnını masaya vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Mayberry'de yaşadığımızı unutmuşum," diye mırıldandı.

"Nerede?"

"Boş ver. Ve bu konuda samimi bir şey yoktu ve sohbet eden tek kişi oydu. İnanın bana, o daha çok benim şirketimden elde edeceği ödülleri kaçırmakla ilgileniyordu. Beni *People* dergisindeki bir makalede okumuş."

"*İnsanlar* mı?" Kız ona bön bön baktı. "Ünlü müsün?"

"Hayır." Rahatsız görünüyordu. "Bu sadece onların en sevdiği çevre dostu şirketler meselesiydi."

Bunun, şirketinin büyük bir başarı elde etmesi gerektiği anlamına geldiğini biliyordu. "Aman Tanrım."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sen zenginsin. *Ve* ünlüsün." Nefesi kesildi. "Bu da demek oluyor ki Alice'i handan satın alabilirdin. Ama yapmadın, çünkü ..." Düşüncelerini okumaya çalışarak ona baktı. "Çünkü onun

... acı çekmesini istediğin için mi kaldın?" Onun bakışlarını aradı. "Hayır. Hayır, öyle değil." Sonra gerçek neden aklına geldi ve gülerek arkasına yaslandı. "Ondan hoşlanıyorsun. *Ondan* hoşlandığın gibi."

Bu da yüzünü bir kez daha buruşturmasına neden oldu. "Sadece yavaşlamasını ve koşmayı bırakmasını istiyorum," dedi. "Burada bir ay geçirmesini ve Sunrise Cove'u ne kadar sevdiğini hatırlamasını, ayrıldığından beri hiç olmadığı şekilde yeniden mutlu olabileceğini hatırlamasını istiyorum."

İyi bir cevaptı ve kızın bu durum karşısında duyduğu eğlence azaldı. "İnan bana, ben de onu yeniden mutlu görmek istiyorum. Ama buna bağlı kalmayacağını anlıyorsun, *değil* mi? Han için hangi zaman çizelgesine sahip olursak olalım, buradan çıkmak için sabırsızlanıyor."

"Evet, dün gece bunu açıkça belirtti."

Lauren onun belirgin hayal kırıklığını fark etti. "Dün gece ne oldu?"

Knox dikkatini tekrar yemeğine verdi. "Yok bir şey. Bir birayı paylaştık."

Lauren başka neleri paylaştıklarını merak etti. Sonra onun gergin omuzlarına ve yüzündeki dikkatle boş bırakılmış ifadeye baktı. Bir insanın duygularını açığa vurmak istemediğinde kullandığı türden bir ifadeydi bu. Bilmesi gerekirdi, bugünlerde o da boş yüz ifadesinde çok başarılıydı. "Dinle," dedi nazikçe. "Bana bazı tavsiyelerde bulundun, ben de bu iyiliğinin karşılığını vereceğim. Hafif ve temkinli davran, çünkü senden ne kadar hoşlanırsa o kadar hızlı koşacaktır."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

İç çekti. "Çözülmemiş sorunlarımız var."

"Şaka yapmıyorum." Bir an için ona baktı. "Siz nasıl arkadaş oldunuz?"

Lauren gülümsedi. "Muhtemel olmayan arkadaşlar demek istiyorsun, değil mi?" Bu konu hakkında hiç konuşmazdı ama birdenbire her şeyi içinde tutmaktan yorulmuştu. "Lise birinci sınıfta tanıştık. Gerçekten iyi notlar alıyordum ve öğretmenlerimi seviyordum, bu da okulun benim için cehennem olduğu anlamına geliyordu. Diğer çocuklar benim bir yalaka olduğumu düşünüyorlardı, oysa ben çok az arkadaşı olan utangaç bir şebboydum, tüm zamanımı okul ödevlerime harcayabiliyordum. Sonra bir gün aptal bir çocuk benden ödevini yapmamı istedi. Ben istemedim ama o ..." Durakladı, bu anıdan nefret ediyordu. "Beni korkuttu. Ben de onun için o aptal ödevi yaptım. Sonra da yapmaya devam etmemi istedi."

"Ah, Lauren," dedi Knox, sesi kısık. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Çok uzun zaman önceydi. Kendime kızıyordum çünkü ona hayır demekten çok korkuyordum. Bir gün ödevimi teslim ederken Alice çıkageldi. Her zaman kot pantolon giymesi ve at kuyruğu yapması, her teneffüste çocuklarla top oynaması ve bir denizci gibi küfür edebilmesi dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çok iyi bir izlenim bıraktı."

Knox da aynı şeyi hissetmiş gibi gülümsedi. "Ne oldu?"

"O adama bir daha *asla* benden ödevini yapmamı istememesini söyledi. Hatta bana bakmamasını, aksi takdirde kardeşiyle birlikte onu döveceklerini söyledi."

Knox şaşırmış görünmüyordu ama hem biraz eğlenmiş hem de çok etkilenmiş gibiydi. "Ve adam seni yalnız mı bıraktı?"

"Evet, ne kadar zıt olsak da ve neredeyse hiçbir ortak noktamız olmasa da Alice ve ben beklenmedik bir şekilde en iyi arkadaş olduk." Anılara gülümsedi, sonra iç geçirdi çünkü artık hepsi bu kadardı. Anılar.

"Ve sonunda onun kardeşiyle nişanlandın."

"Nişanlı değilim." Olan biten her şeyi anlatacak değildi. Will'le aylardır nasıl kavga ettiklerini. Nasıl ayrılmayı planladığını, ama Will'in babasından ona kalan elmas yüzüğü -büyükannesinin yüzüğünü- çıkararak onu nasıl şoke ettiğini. Nasıl da olduğu yerde donup kalmıştı, çünkü onu önemseme de ona tam *olarak aşık* değildi ve o zamanlar bile aradaki farkı biliyordu. Zamana ve *daha fazlasına* ihtiyacı vardı. Onun büyümesine ihtiyacı vardı.

Ama bunu hiç yapamamıştı.

"Nişanlı değildik," diye tekrarladı usulca. "Ama yakındık. Bir Moore'a karşı koymak zor." Gülümsedi. "Sanırım sen de anlamaya başlıyorsun."

Eğer bu konuda bir düşüncesi varsa bile, bunu kendine sakladı. Otuz dakika sonra hırdavatçıdaydılar ve büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, Ben orada değildi.

İyi oldu. Hayatı akış halindeydi. Gelecek ay nerede çalışacağını bile bilmezken olası bir randevuyu düşünmek için berbat bir zamandı.

Ama bir parçası bunu kabul etmek istemiyordu. Aynı parça, akış halinde olup *yine* de bir hayatı olabileceğine ve bunu hak ettiğine karar verdi. Tek yapması gereken uzanıp ona dokunmaktı.

Bölüm 16

İhtiyaç

Alice, yeni bir hayat.

Lauren, ben de katılıyorum, tercihen Bali'de.

~~Lauren~~ fare kapanları (kapanlar gitti, onları bulmaya çalışma zahmetine bile girme-Alice, bilmiyorsan diye söylüyorum)

Lauren-Deniz tuzlu bitter çikolata, hemen. Lauren-

Alice'in kötü davranmayı bırakması için.

Alice, ben kötü değilim! Sadece dürüstüm!

Knox-BU SADECE İŞLE İLGİLİ İHTİYAÇLAR İÇİNDİR, BAYANLAR!

Ertesi gün Alice verandada durmuş, bir kamyonun handan uzaklaşmasını izliyordu. Lauren ve Knox onun iki yanında sessiz ve kısırtısız duruyordu. Knox sessiz ve hareketsizdi. Lauren neredeyse hoplayıp zıplıyordu.

Kamyon, Ben'e ait olduğu ortaya çıkan nalbur dükkanına aitti. Otelin arka güvertesi için canlı yeşillikler ve veranda mobilyaları getirmişti.

Bu yüzden Lauren, Aşk Tanrısı'nın okuyla vurulan bir kadının sırtısına benzer bir sırtıyla kulaktan kulağa sırtıyor ve heyecanla Knox'u dürtüyordu. "Nasıl? Ne? Ne zaman? Neden?"

Alice onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama anlaşılan Knox biliyordu çünkü omuz silkti. "Her şeye rağmen onu arayıp teslim etmesini isteyebilirdim."

Lauren kendini ona attı ve sıkıca sarıldı, Alice şaşırdı ve ... kıskandı mı? Lauren, Alice Sunrise Cove'dan ayrıldığından beri ona hiç böyle sarılmamıştı.

Evet, peki bu kimin suçuydu? Ellerini kalçalarına götürdü. "Tamam, neyi kaçırıyorum?"

"Ben'in Lauren'a karşı bir ilgisi var," dedi Knox. "Ve muhtemelen beyin sarsıntısı da geçiriyor."

Alice mantıklı bir açıklama bulabilmek için Lauren'a baktı.

Lauren sırtıttı. "Bu doğru. Lokantada oldu. Bana bakarken bir kırışe doğru yürüdü. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Birinin bana aşık olduğu ve seksen yaşında olmadığı anlamına geliyor."

Alice eski günlerden beri Lauren'ın yüzünde böyle bir mutluluk ifadesi görmemişti. Her şey berbat olmadan önce. Belki Alice'in aralarındaki büyük yarığı nasıl aşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama Lauren'ın iyi bir insan olduğunu biliyordu, aslında en iyilerden biriydi ve bu kasaba onu çok uzun süre geride tutmuştu.

Knox, Ben'in bıraktığı iki palet dolusu eşyaya döndü ve Alice de ona katıldı. Veranda mobilyaları - monte edilmemiş - bitkiler, güzel saksılar, toprak, ışıklar ve bahçe süsleri.

"Biraz aşırıya kaçmış olabilirim," diye itiraf etti Lauren.

Alice homurdandı. "Onunla sadece yatmalıydın. Bu büyük siparişe onu ısıtmaya gerek yoktu. Yani, zaten senin için bir ışının içine girdiğine göre."

"Bunları onun dikkatini çekmek için sipariş etmedim," dedi Lauren. "Arka taraftaki üstü kapalı güverteden bahsetmiştik, nasıl da beton yığınının ibaret, soğuk ve davetkâr değil, hatırladın mı? Orayı düzeltmemiz, insanların orada toplanıp sosyalleşmek isteyecekleri bir hale getirmemiz gerektiğini söyledim."

"Peki bu denklemdeki 'biz' kim?" diye sordu Alice. "Çünkü o sevimli küçük ladinlerin saksıya konması gerekiyor, tıpkı aldığınız diğer bitkiler gibi. Mobilyaların bir araya getirilmesi ve tüm o peri ışıklarının asılması gerekiyor."

"Güzel," dedi Lauren saatine bakarak ve arabasına doğru ilerledi. "Ne yapacağını bildiğini biliyordum. Kütüphanede bir vardiyam var. Daha sonra döneceğim."

"Hey, yeni Temel Kural," dedi Alice. "Kim diğer iki ortağa danışmadan mal sipariş ederse, diğer ortaklar olmadan da malları idare etmeye hazır olmalıdır."

"Elbette," dedi Lauren. "Bir dahaki sefere başlıyoruz."

"Bugün yine Kaz Ana mısın?" Knox sordu.

Kadın gülümsedi. "Clifford the Big Red Dog."

Adam güldü ve Alice ona bakakaldı, çünkü bu ses içinde ihmal ettiği bazı kızsı yanlarını uyandırmıştı. Can sıkıcı. "Gerçekten de Knox'u tüm bunları ekmesi için mi bırakıyorsun?" diye sordu Lauren'ın arkasından.

Knox kaşlarını kaldırdı. "Knox ve Alice'i kastediyorsun." "Gerçekten bilmiyorum."

Lauren, "Vardiyamdan sonra akşam yemeği için pizza getireceğim," diye seslendi ve daha fazla tartışmayı önlemek istercesine hızla arabasına doğru ilerledi.

"Büyük *vegan olmayan* pizzalar," diye bağırdı Alice onun ardından. "Çoğul, her şeyiyle *birlikte*. Özellikle pepperoni şart. Ben'i de davet et."

Lauren kendi ayaklarına takıldı ve sonra geri döndü. "Ben ... bunu yapamazdım."

"Neden?" Alice sordu. "Bir bahaneye ihtiyacın varsa, teslimat için ona teşekkür etmek için. İyi bir adama benziyor."

Lauren'ın bakışlarında bir şey vardı. Hayal kırıklığı, belki. Alice'e kızgınlık, kesinlikle. "Öyle." Ellerini havaya kaldırdı. "Ama bunu nasıl yapacağımı hatırlamıyorum."

"Arkadaş olmak mı?" Alice sordu.

"Hayır, o *sensin*. Nasıl arkadaş olunacağını hatırlamıyorsun. Nasıl çıkılır hatırlamıyorum."

Alice dikenden kaçmaya çalıştı ama diken asıl hedefine, yani kalbine saplandı.

Kendini toparlamaya çalışarak, "Belki de bisiklete tekrar binmek gibi bir şeydir," dedi. Lauren umutlu görünüyordu. "Öyle mi dersin?"

"Yani ... belki," dedi kıvranarak, Knox'un bu alışverişi ilgiyle izlediğinin farkındaydı.

"Bir süredir 'bisiklete binmediğini' mi söylüyorsun?" Lauren tırnak işareti kullanarak sordu. "Ne kadar uzun bir süre?"

Kendini bu konuşmanın içine nasıl sokmuştu? "O zamandan beri kimseyle çıkmadım. Tam olarak hatırlamıyorum. Muhtemelen Kevin'dan beri."

Lauren şaşırmış görünüyordu. "Kevin, Will'in Fransa'dan yarış arkadaşı Kevin mi? Seninle bir yıl çıktıktan sonra eski sevgilisini özlediğine karar verip Fransa'ya geri dönen mi? O Kevin mı? Çünkü o *beş* yıl önceydi." Alice'e baktı. "Aman Tanrım. Evdeki tek yenilenmiş bakire ben değilim!"

"Kimseyle *yatmadığımı* söylemedim," dedi Alice. "Kimseyle *yatmadığımı* söyledim. *tarihli*."

Hem Knox hem de Lauren'in kaşları çatıldı. "Aş artık bunu," diye tersledi Alice. "İhtiyaçlarım var."

"Ruj vibratörü ihtiyacı gibi mi?" Lauren sordu.

"Hey," dedi Alice. "En azından kendi başının çaresine bakıyordu. Bunda yanlış bir şey yok." Alice Knox'un eğlendiğini fark etti ve ona ters ters baktı.

Adam ona yavaşça, biraz tehlikeli bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bu

gölümseme beklenmedik bir şekilde kadının içini ısıttı. Onu işaret etti.
"Knock

o kapalı."

Knox ona masum bir bakış attı. *Sanki.*

"O ne yaptı?" Lauren sordu.

Alice bir cevap bulmaya çalışıp da bulamayınca Knox'un neşesi yerine geldi. "Boş ver!" dedi.

Lauren arabanın kapısını açmaya başladı ama tereddüt etti. "Yani . . . Ciddi bir sorum var. Bu ihtiyaçlar hakkında."

Lanet olsun. Alice'in *Knox'la* altı numaralı kuralı *-kimse kimseyle yatmaz-* çiğnemek istediğini itiraf etmesine imkân yoktu. Hem de çok ama *çok* kötü. "Uh-"

"Aslında nasıl çalışıyor?" Lauren sordu.

"Bu konuda kitaplar var," dedi Alice. "Muhtemelen kütüphanenizde vardır."

"Tamam, komik, ha ha. Ben ... hakkında konuşuyorum." Lauren ellerini havaya kaldırdı. "Sıradan seks olayı. Çünkü duygusal bir bağ olmadan fiziksel temas için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim."

"Yani, benim gibi mi?" Alice fevkalade sakın olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla sordu.

"Hey, bu bir *iltifat*," diye vurguladı Lauren. "Daha çok senin gibi olmak *istiyorum*. Sert. Cesur. Dirençli. Ne istiyorsan onu al. Bana duygusal olarak bağlı kalmamanın sırrını söyle."

Alice yavaş ve derin bir nefes aldı. Tüm üstü kapalı iğneler arasında bu en sert olanıydı. "Bak, bu benimle ilgili değil. Bu seninle ve Beam Ben'le ilgili."

"Bir zamanlar benimle bu konu hakkında konuşurdun. Bilirsin işte. Sen benimle konuşmayı bırakmadan önce."

"Gerçekten mi?" Alice sordu. "Bunu gerçekten burada mı yapmak istiyorsun? Şimdi mi?" "Evet."

Knox'un onları izlediğinin hâlâ acı verici bir şekilde farkında olan Alice, boğazına takılan bir duygu yumağını yutmaya çalıştı. "Şey, ben bilmiyorum."

"Peki ne zaman? Zamanı ve yeri söyleyin."

"Benim için en iyisi asla işe yaramıyor." Alice aslında bunu demek istemediğinden oldukça emindi ama köşeye sıkıştırılmaktan ne kadar da nefret ediyordu.

"Peki," dedi Lauren. "Mesaj alındı." Ve hışımla çekip gitti. Ruh hallerine karşı hassas olan Pickle bir mızızlanma çıkardı.

Alice iç çekti. "Sorun sen değilsin dostum." Knox'un sessizliğine dayanamayarak ona doğru baktı. "Ne?"

Bu ona neredeyse bir gülümseme kazandırdı. "İnsanlarla iyi anlaşıyorsun, hakkını vermeliyim."

Adamın eğlenmesi kadının ruh halini hiç iyileştirmede. "Tanrı vergisi yetenek."

Gülümsedi ve başını salladı. "Hadi ama. Bugün her şeyi onarma günü. Kulübeden bazı eşyalara ihtiyacımız olacak."

O tarafa doğru giderlerken Alice, birkaç büyük çam ağacıyla çevrili, bir kartpostal gibi duran eski kırmızı ahıra baktı.

"Daha içeri girmedin mi?" diye sordu rahatça.

Hayır, meraklı kıcı bunu gayet iyi biliyordu. O ahırın içinde geçmişi yatıyordu ve geçmişi geçmişte bırakmakla ilgili tüm süslü konuşmalarına rağmen, bu konuda o kadar da başarılı olamamıştı.

"Burası sadece bir ahır, Alice. Hayalet yok."

Ama yanılıyordu. Çok yanılıyordu, çünkü *tüm* hayaletleri oradaydı. Her biri... "Bir şeyler alıyor muyuz, almıyor muyuz?"

Saatler sonra, kulübede istiflenmiş halde buldukları eski şarap fiçilerini yavru ladinlerle doldurmuşlar, ışıkları dizmişler, küçük bir gazlı ateş yakmışlar ve masa ile sandalyeleri bir araya getirmişlerdi.

Hava kararmak üzereydi, bu yüzden yeni asılmış parıldayan ışıkları yaktı, sonra orada öylece durdu. Güverte bir Pinterest panosuna ait bir şeye dönüştürülmüştü.

Dikecekleri bir ağaç daha vardı. Knox son şarap fiçisinin önünde diz çökmüştü. Kasketini ters takmış, aynalı güneş gözlükleri gözlerini eğik güneşten koruyordu. Kot pantolonu ve uzun kollu Henley'i kir içindeydi, tıpkı onun her santimi gibi ve yine de bir şekilde bu onu daha da ateşli göstermeye yarıyordu. Serin havaya rağmen, ağır çömlükleri ve toprak yığınlarını taşıyorlardı ve her ikisi de gün ışığının son demlerinde ince bir ter tabakasıyla parlıyordu.

Kirli kıyafetlerinden kurtulmanın ve aşırı ısınmış vücutlarını birbirine sürtmenin nasıl bir his olabileceğini düşünmesine engel olmadı.

"Bu son ağaç için bana yardım edecek misin yoksa kıcıma bakmaya devam mı edeceksin?" diye sordu.

Onun yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. "Güzel bir tane olması iyi bir şey."

Ona bir gülümseme attı. "Ve bu benim en iyi yanımdan bile değil."

Kendime not: Knox Rawlings ile prime time için hazır değilim.

Adam etkileyici bir güç ve çeviklik gösterisiyle dört metrelik ağacı varilin içine sokarken, kadın toprağı tuttu. Hepsisi birbirinin içindeydi.

diğerinin kişisel alanına giriyordu ve her nasılsa, geçirdikleri güne rağmen hâlâ güzel kokuyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Neden?" "Az

önce inledin."

Kızarmayı reddetti. "Etmedim."

"Sen yaptın." Sırtışı genişledi, dişleri kirli yüzüne karşı bembeyazdı.

"Benden hoşlanıyorsun."

"Kapa çeneni."

"Sorun yok." Kendi omzuyla kızın omzunu dürttü ve eğilerek ağzını kızın şakağına değdirdi. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Neden?"

"Senden neden hoşlanıyorum?"

Kollarını kavuşturdu ve ona karanlık bir bakış attı.

Gülümsedi ve nedenlerini parmaklarıyla saydı. "Zekisin, iğneleyicisin, köşeye sıkıştığında sinirleniyorsun ve karşına ne çıkarsa çıksın saldırmaktan çekinmiyorsun. Gerçek şu ki, senin gibi bir kadınla daha önce hiç tanışmadım."

Homurdandı. "Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

"Benden," dedi ve şarap fıçısının karşısında birbirlerine baktılar. "Bu aslında uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey."

Bu, ondan tam bir kahkaha aldı. "Daha fazla dışarı çıkmalısın." "Hiç şüphesiz. Gel buraya, Alice."

"Neden?"

"Sadece biraz daha eğilin, Bayan Şüpheli."

Ne kadar terli ve kirli olduğunun farkında olarak bir santim kadar daha verdi. "Ne?"

"Bu," dedi Knox. Ve sonra onu öptü.

İnlemesi tamamen istemsizdi ve inlediğini duyunca irkilerek güldü. "Her tarafım kirli, terli ve iğrenç."

"Biliyorum." Sesi sert ve boğuktu. "Hoşuma gitti."

Bunun ona verdiği sıcak duyguyu görmezden geldi. Knox'la vakit geçirmek onu her zaman sıcak hissettirmişti. Hatta sıcak. Ama bu titreme yeni bir şeydi. Ve korkutucuydu. Burada ince bir buzun üzerinde yürüyordu ve dikkatli yürümesi gerekiyordu, yoksa bu buz altından kırılabilirdi.

Ağzı kızın çenesi boyunca kaydı. "Ne kadar kirli ve terli olursa o kadar iyi."

"Sen çok hasta bir adamsın."

Ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı, sonra onu bir direğe yasladı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hiç şüphe yok," dedi.

Alt dudağını ısırды ama bir kakhaha attı. "Sen de gülünçsün." Ve çok da yakındı, çünkü birden biriyle yatmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırladı. Büyük bir oyundan bahsediyordu ama aylar olmuştu. Ona baktı, onu olduğu gibi kabul etmesine, hatta kirlenmekten ya da sıkı çalışmaktan korkmadığı gerçeğiyle birlikte kaba ve yuvarlanan yanından zevk almasına hayret etti. Çünkü o da korkmuyordu.

Ve kahretsin, boyundan büyük bir işe kalkışmıştı, çünkü eğer kalbini ele geçirdiyse -ki muhtemelen öyleydi, sinsi piç- ona karşı dikkatli olacağından pek de emin değildi.

Onun çok düşündüğünü gören adam gülümsedi. "Bana bir gece için söz vermiştin," diye hatırlattı ona ve kelimeler içini titretse de titrek bir şekilde başını sallamayla başardı.

Bir süre daha onu inceledi. "Pişman mısın? Geri alabilirsin."

"Biliyorum."

"Bu da soruyu yanıtlamıyor," dedi.

Haklısın. Çünkü nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Fikrini değiştirmemişti. Onu istiyordu. Ama o daha çok, o anda kulağa çok iyi gelen ama olağanüstü kötü sonuçlanma potansiyeli olan fikirlerden biri gibi görünüyordu. Tıpkı bir aile boyu şekerleme paketini açtıktan sonra hepsini yemesi gibi. "Pişman değilim. Ve bunu geri almak da istemiyorum." İç çekti ve sonra gerçeği itiraf etti. "Belki de sadece senin bu konuyu açmanı bekliyordum."

Şaşırmış görünüyordu. "Neden?"

"Belki bir kadın bazen hâlâ ilk hamleyi bir erkeğin yapmasını isteyebilir."

Dudakları kıvrıldı ve sonra ağzı onunkinin üzerine eğildi, bu da onun beklenmedik zevk karşısında gerçekten nefesini kesmesine neden oldu. Adam onun ayrık dudaklarından faydalanmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu ve dilleri birbirine değdiğinde kız kemiklerinin eridiğine yemin edebilirdi. Başının arkasını kavradı, diğer eli boğazından aşağıya, koluna, kalçasına doğru kaydı, sonra beline bastırarak onu kendisine daha da yaklaştırdı. Kız hevesle yaklaştı, öpüşmeleri nazik değil, sert, derin ve cehennem gibi sıcaktı ve kız buna bayıldı. Bu kaçınılmazdı. Nefes almak gibi vazgeçilmezdi.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, kadın bu kayıp karşısında neredeyse inleyecekti. "Bunu ilk hamlem olarak kabul et," diye mırıldandı, dudaklarını onunkilere sürterek bir kez daha. "Senin sıran."

Aman Tanrım. Ama sonra, onu hayal kırıklığına uğratacak şekilde, geri çekildi ve aniden çalan telefonuna cevap verdi. "Selam. Evet," dedi. "İki dakika." Alice'e baktı. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Birkaç pizza ve Lauren ile randevumuz var. Arabayla geliyor."

Pizza deyince, ayaklarının dibinde uyuyakalmış olan Pickle hemen uyandı. Koca kafasını kaldırdı, umutluydu.

Knox onları hızla hanın arka kapısına doğru götürüyordu.

"Görünüşe göre pizza için can atan tek kişi Pickle değil," dedi.

"Biri geç kaldığında Lauren'ın nasıl olduğunu bilirsin. Ayrıca soğuk pizzadan nefret eder."

"Nereden

biliyorsun?" "Çünkü dinliyorum."

Bu doğrudu. Dinlemişti. Her ne kadar Lauren ve onun gibi hem birlikte hem de ayrı bir ömür geçirmemiş olsalar da, onları tanımayı kendine iş edinmişti. Sanki onlar önemliymiş gibi. *O* önemliymiş gibi.

Hava neredeyse kararmak üzereydi ve otelin ışıkları yanıyordu. Burası sıcaklık ve kişilikle parlıyor gibiydi.

Yanındaki adamlar aynı. "Knox?"

"Evet?"

Elini uzattı ve adam şaşkınlıkla ona baktığında gülümsedi. Göz temasını koruyarak onun elini sıktı. "*Bunu* bir sonraki hamlem olarak düşün."

Bölüm 17

TEMEL KURALLAR

1. Gözyaşı yok.
2. Bu Eleanor hakkında.
3. Gerçek kelimelerle açık, dürüst konuşmalar. HER GÜN - 1. kuralı ihlal etmediği sürece.
4. Ortaklarınızı öldürmeyin.
5. Takma isim yok.
6. Kimse kimseyle yatmıyor.
7. Duygusal ya da fiziksel hiçbir bağ yok, nokta.
8. Eleanor'un e-postalarını birlikte okuyun.
9. Bu bokun içinde beraberiz.
10. Boya sadece duvarlar içindir.
11. Birisi ortaklar olmadan mal sipariş ettiğinde, malları ortaklar olmadan idare etmek zorundadır.

Alice konuşmadan üç parça pizza yedi. Çevre düzenlemesi çok yorucuydu. Görünüşe göre öpüşmek de öyle, en azından Knox'un yaptığı seviyede. Gerçekten de dünya çapında bir öpücüydü ve bunu düşünmek bile Alice'i yeniden ateşlendiriyordu. Suyuna uzandı ve bardağın tamamını içti. Knox'a baktığında, adam küçük bir sırıtış attı.

Göt. "Ben nerede?" diye sordu Lauren'a.

Lauren kızardı. "Karışık bir durum."

"Ya da korkaksın," dedi Alice.

"Ya da bu." Lauren salatasını kemiriyor ve duvardaki Yapılacaklar Listesi'ne bakıyordu. "Alt kattaki koridoru boyamanın üstünü çizebiliriz. Dikim ve güverteyi de."

Alice duvara doğru ilerleyip tahtayı güncellemek için Sharpie'yi eline alarak, "İnce bir konu değişikliği, üstelik koridor ve bitki dikimi listemizde bile yoktu," dedi.

Lauren ona bir bakış gönderdi. "Hazır başlamışken, arabalarla ne yapacağımızı bulmamız gerektiğini de ekle."

Alice kalemi düşürdü. Bu aptalcaydı ve arkasındaki garip sessizlik gibi rahatsız edici bir şekilde açığa çıkıyordu.

Lauren iç çekti. "Özür dilerim. Düşüncesizce davrandım," dedi içtenlikle. "Ama içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun."

Alice omuz silkti. "Bu benim sunduğum özel bir yetenek."

"Eğer bu senin için çok zorsa," diye başladı Lauren, "başka bir şey bulabiliriz-"

"Halledeceğimi söyledim ve halledeceğim." Kalemi eline aldı, ortaklarından gelen ağırlıklı sessizlikten nefret ediyordu. Ama geçen yıl tüm erkeklerle çalışırken bazı yeni kirli numaralar öğrenmişti. Her zaman, hiç şaşmadan, suçu üzerlerine atıyorlardı. "Sadece zamanım olmadı," dedi hafifçe. "İçimizden *biri* ellerini kirletmekten hoşlanmadığı için ekim yapmakla meşguldüm."

Knox, "Güverteyi ve ekimi tek başıma halledebilirdim," dedi. "Eğer ahıra gitmek istiyorsan."

Alice bakışlarını uzun uzun ona çevirdi. "Konuşmaya devam etmek istediğinden emin misin, çünkü sana söz verebilirim, bu geceki planlarını mahvedecek."

Sırıttı. Ve Tanrı yardımcısı olsun, biraz eridi.

"Bekle, bu gece ne oluyor?" Lauren'ın gözleri kısıldı ve bakışlarını ikisinin arasında paylaştırdı. "Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Bir kuralımız var, hatırladın mı? İş ortakları birlikte yatmaz."

"Oh, uyumak yok," dedi Alice. Knox'un gülümsemesi genişledi.

"Tamam," dedi Lauren, ayağa kalkıp ikisini de süzerken otoriter bir kütüphaneci gibi görünüyordu. "Bunu ikinizin de iyice düşündüğünden emin olmak için söylüyorum. Çünkü biriniz duygusal olarak iflas etmiş durumda, diğeriniz ise duygusal olarak ulaşılamaz durumda."

Alice Knox'a baktı. "Kim kimdir?" "En ufak bir fikrim yok," diye itiraf etti Knox.

Lauren ellerini havaya kaldırdı. "Gördün mü, eğer hangisi olduğunu bile bilmiyorsan, *zina yapmakla* işin yok demektir!"

Alice, "Lütfen bir daha *asla zina* demek yok," dedi.

Lauren tahtaya doğru yürüdü ve kuralları işaret etti.

"Partnerlerinizi Öldürmeyin kısmından mı yoksa Kimse Kimseyle Uyumasin kısmından mı bahsediyorsun?" Alice sordu.

Lauren Sharpie'yi ona doğru tuttu. "İkisi de."

"Merak etme," dedi Alice. "Bunun hakkında konuştuk. Herkesin mutlu ayrılmasını sağlamak için kendi kurallarımız var. Değil mi Knox?"

"Doğru," dedi Knox. "Ve size garanti ederim ki Alice buradan mutlu ayrılacak."

Alice kızardı. *Lanet* olsun.

"Ohmigod," diye inledi Lauren. "Bunu mahvedeceksin. Sonra da üçlümüz mahvolacak."

"Biz üçlü değiliz," dedi Alice ve sonra Lauren ona tokat atmış gibi irkilince kendini aptal gibi hissetti.

"Birbirinizle olan sorununuzun ne olduğunu bana söyleyecek kimse var mı?" Knox sordu.

Alice ve Lauren aynı anda "hayır" dediler. Knox iç çekti.

"Hoşuna gitse de gitmese de biz bir üçlüyüz," dedi Lauren ve Knox'u işaret etti. "Bir." Alice'i işaret etti. "İki . . ." Kendisini işaret etti. "Üç. Gördün mü? Bir üçlü-"

Knox soda içerken boğuldu.

"*O tür bir üçlü değil!*" Lauren kurallara geri döndü ve on iki numaralı kuralı büyük harflerle yazdı:

AŞIK OLMAK YOK!

Alice ellerini kaldırdı. "Hepimizin üzerinde anlaşılabileceği bir şey." Yemeğe geri döndü.

Lauren da.

Knox bir an için izledi. "Pekala, üçümüzden ikisi zaten sinirli olduğuna göre, birkaç şey söyleyeceğim. Hâlâ yapmamız gereken bir sürü iş var, bu yüzden her sabah bir saat erken kalkacağız. Hazır hepimiz buradayken Eleanor'un bir e-postasını daha okuyabiliriz."

"Gördün mü?" Lauren muzaffer bir edayla Alice'e baktı. "Knox bile bizim bir üçlü olduğumuzu düşünüyor."

"Her neyse." Alice köşedeki küçük masadan iPad'i alıp geri döndü ve hiç beklemediği bir dehşet duygusuna kapıldı. Bugünlerde çoğunlukla hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordu ama kutsanmış hissizliği Sunrise Cove'a geri adım attığı anda sona ermişti.

Düzelتيyorum. Lauren'ı tekrar görene kadar iyiydi.

Ve sonra Knox. İşte o zaman duygularının kapıları ardına kadar açılmıştı ve hiç de hoşuna *gitmemişti*.

Knox mutfağa gitti ve bir şişe viski, bir paket cips, bir galon kurabiye hamurlu dondurma ve bir tahta kaşıkla geri döndü.

Lauren'a cipsleri, Alice'e de dondurma ve kaşığı uzattı. Ve eğer bir bekçi arıyor olsaydı, ona hemen o anda aşık olurdu. İyi ki *aramıyordu*. "Teşekkürler," dedi usulca ve iPad'i açmadan önce güçlendirici üç ısırık aldı. "Bir sonraki e-postanın konusu Knox." Başını kaldırıp ona baktı. "Okumak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Sen yap."

"Tamam..." İkisine de baktı. "Hazır mısınız?"

"Hayır," dedi Lauren. "Ama bunun sizi durdurmasına izin vermeyin."

Derin bir nefes aldı ve yüksek sesle okumaya başladı:

Sevgili ölü kardeş,

Knox'un annesinin benim için çalıştığını söylemiş miydim? Dürüst olmak gerekirse, berbat bir kadın. Ama tatlı ve naziktir ve bir evi başka hiç kimsenin temizleyemeyeceği kadar temizleyebilir. Sorun şu ki, yıllardır ciğerini temizliyor ve zavallı Knox'u kendi başına yetiştirmek zorunda bırakıyor. Şöyle diyelim, babamız sayesinde onun yönlendirilmeye ve rehberliğe ihtiyacı olduğunu fark ettim ve onu işe koydum. Evet, evet, çocuk işçi yasaları, falan filan, ama bir amaca sahip olmak, öfkenizi üreten bir şeye yönlendirmeyi öğrenmek için söylenecek bir şey var. Sen, Ruth, bu bölümde daha sert bir el kullanabilirdin ve bunu biliyorsun. Her zaman kolay yolu seçmiş olman çok kötü.

Knox değil. Çok şey öğrendi ve çok yol kat etti. Çok zeki, dirençli ve asla pes etmiyor. Buna ve ona hayranım. Tüm bunlar bir yana, onu bir gün dünyaya kaybedeceğimi hep biliyordum ve bu benim için sorun değildi. Onun için tek istediğim buydu. Nikki Waters'a gelelim. Büyükannesini hatırlıyorsun, değil mi? O kız size en iyi arkadaşı olduğunuzu düşündürür ve sonra sizi sırtınızdan bıçaklardı. Elma ağaçtan uzağa düşmedi diyelim. Knox Nikki'ye aşıktı ve hiçbir sebep onun için doğru kişi olmadığını anlamasını sağlayamazdı.

Ben de bir şey yaptım. Babamın bizi her yaz gönderdiği Nash Çiftliği'nde çalışması için onu ödünç olarak şehir dışına gönderdim. Hatırladın mı? Ben çalışırdım, sen de hasta numarası yapardın. Her neyse, Knox çok çalıştı ve bir sürü para kazandı. Ve evet, tamam, geri döndüğünde Nikki başka birinden hamileydi.

Tanıdık geldi mi?

Sadede gelmem için bana bağırdığınızı duyar gibiyim, o yüzden sadede geleceğim. Konuya geleceğim: Hayatımda sayılamayacak kadar çok hata yaptığımı biliyorum ama ne yapsaydım, öylece durup Knox'un kalbini milyonlarca parçaya ayıracak bir kadına vermesini mi izleseydim? Evet, ona söylemeliydim ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Olan olmuştu, ilişkileri fiilen mahvolmuştu. Sahip oldukları her şey artık olamazdı. Bizim için de öyle.

İmzaladım,

Daha iyi olan yarınız

KELİMELEER öylesine Eleanor'a aitti ki, sanki o da onlarla birlikte odada duruyordu. Eleanor'u tanıyorsam, o da tam orada, onlarla birlikteydi, cehennemden gelen alıngan, ruhlu bir hayaletti. Alice kendi nabzını duyabiliyordu.

kulakları. Knox'un konuşmadığı, başını eğmiş, kalçalarının üzerinde duran ellerine baktığı her geçen saniye, kalbi onun için daha da sıkışıyordu. "Knox-"

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Anlayış göstererek ona dondurma ikram etti.

Başını sallayarak, onun yerine viski şişesini aldı, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Alice Eleanor'u sevmiştir. Hâlâ da seviyordu. Ama kadının Knox'un hayatına bu şekilde müdahale ederken ne düşündüğünü anlamıyordu.

"Onun peşinden gidiyorsun, değil mi?" Lauren sordu. "Yalnız kalmak istiyor."

"Sen de öyle. Ama o yine de senin peşinden gitti. O zaman yalnız kalmaya ihtiyacın yoktu, onun da yok."

Alice onun peşinden gitmek istedi ama viskiyi alırken gözlerindeki ihanet ve acı parıltısını görmüştü. Bunun hâlâ Nikki'yle birlikte olmayı dilemesiyle bir ilgisi olmadığından, Eleanor'un hayatını etkileyen ipleri elinde tutmasıyla ilgili olduğundan emindi. Bundan nefret ederdi. Ve yüzündeki o kırılmanlık ifadesini görmesinden de nefret ederdi. "Şu anda onun peşinden gitmemin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Neden olmasın? Onunla zina yapmak isteyen sensin." "O kelimeyi kullanmakla ilgili ne dedim ben?"

Lauren pes etmedi. "*Birinin* gitmesi gerek. Dürüst olalım, aramızda siz ikiniz daha yakınsınız. Gerçek arkadaş oldunuz. Ve arkadaşlar birbirleri için oradadırlar, içlerinden biri ihtiyaç duyduğunda konuşmak için."

Belki, ama bu geceki planlarında konuşmak ya da arkadaş olmak yoktu. Bunu nasıl yapacağını bildiğinden bile emin değildi. "Aşık olmama kuralını koyan sendin."

Lauren gözlerini kırptırdı. Ağzını açtı ve sonra kapattı. "Kim aşık olmaktan bahsetti ki?"

Alice yanaklarının ısındığını hissetti ve kendinden dehşete düşerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Onun peşinden gidiyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi çünkü *ne* yaptığını bilmiyordu. Ama dışarı çıktığında Knox'un kamyonetinin hâlâ garaj yolunda olduğunu görünce çok rahatladı.

Peki, elinde bir şişe viskiyle Knox olsaydı nereye giderdi? Gözleri karanlıkta ahırın gölgesine kilitlendi. *Lanet olsun.*

Eleanor'un mektubunun ortaya çıkardığı her şeyin etkisiyle Knox handan çıktı ve yanında Pickle olduğu halde yürümeye devam etti. Kamyonetine binip bir depo benzinle gidebileceği kadar uzağa gidebilirdi ama anahtarları yanında değildi.

Kalbinin ve ruhunun büyük bir kısmıyla birlikte onları içeride bırakmıştı.

Yürümeye devam etti. Kulübe ilgisini çekmemişti ama ahırda durdu. Bir zamanlar, burası gerçek bir çiftlikken, ilk TV şovundan çok önce, bina atlar ve teçhizatla doluydu.

Artık değil. Çift kapıyı açtı. Alan genişti, duvarlarda yüksek pencereler vardı ve parlak ay ışığının içeri süzülmesine izin veriyordu. Düzgünce park edilmiş yirmi araba olmalıydı, bazıları kapalı, bazıları değil. Arka tarafta ofise dönüştürülmüş küçük bir at odası vardı. Duvarlar aletlerle dolu raflarla kaplıydı. Tamirci cenneti.

Arabalara yaklaştı ve ilkinin direksiyonuna geçti - *Son Şans Yarışı* programının her bölümünün açılış sekansında kullanılmış olan ordu yeşili 1970 Land Rover Defender. Başını arkaya yasladı, viskisinden bir yudum aldı ve gözlerini kapattı.

Annesinin ölümünden önce, hayatını sarsan en büyük olay sevdiği kızın onu terk etmesiydi ve güvendiği *tek* kadın onu uyarsaydı her şey çok farklı olabilirdi.

Ahır kapısının gıcırdayarak açılması ve ardından yumuşak ayak seslerinin kendisine doğru gelmesi üzerine sustu. Daha fazlasını duymak için zorladı ama ayak sesleri durdu, sonra geri çekilmeye başladı.

Sonra tekrar durdu.

Göğsüne çarpan duygu sağanağından onun Alice olduğunu anladı. Olduğu yerde kaldı, gözleri kapalı, bekliyordu. *Ne olacak bebeğim?*

Ayak sesleri tekrar kendisine doğru gelmeye başlamadan önce viskiden ikinci bir yudum aldı. Böylece bir karar vermiş, ahıra adım atmak anlamına gelse de onun peşinden gelmişti. İstemedi de olsa, onu kendi kâbuslarının alanına girmeye zorlamıştı. Ayak sesleri Land Rover'ın önünde durduğunda bir nefes aldı. "Özür dilerim."

"Minnie? Sen misin?"

Homurdandı ve onu içine almak için gözlerini açtı. Ön camın ardından bakışlarını karşıladı, teni ampullerin altın ışıltısı altında parlıyordu

kirişlerden sarkıyordu.

Arabadan indi ve onunla arabanın önünde buluşup arkasına yaslandı.

Elinde tuttuğunu unuttuğu viski şişesini almadan önce mükemmel poposunu tamponun üzerine yasladı.

-Elinden. Kendisi de bir yudum içti, içerken yüzünü buruşturdu, sonra yere bırakırken derin bir nefes aldı.

"İçeride mi dışarıda mı olduğundan emin değildim," dedi.

"Ahırdan mı?" Ağzı çok hafifçe kıvrıldı. "Ben de öyle." "Aslında bizim içimizde ya da dışımızda demek istemiştin."

Başını çevirip adamın bakışlarıyla buluştu, kendi bakışları da kapüşonlu ve sıkıntılıydı. "Bir 'biz' mi var?"

"Öpüştüğümüzde sen de oradaydın, değil mi?" "Evet. Öyleydi ..." Durakladı.

"Güzeldi."

Aralarındaki patlayıcı kimya tarafından dümdüz edilen adam olarak gülmek zorunda kaldı. "*İyi mi?*"

Alt dudağını ısırdı. "Tamam, belki de iyiden biraz daha iyiydi."

Adam başını salladı ve kadın küçük bir gülümseme yaydı. "Sanki egonun okşanmasına ihtiyacın varmış gibi," diye mırıldandı, biraz kıpırdanarak, ki bu ilginçti. Söylemek istediğinden emin olmadığı bir şey söylemek üzereydi. Adam onu bekledi.

"İyiydi. Kalbim duracak gibiydi," diye itiraf etti. "Daha iyi mi?" "*Çok daha iyi.*"

Gözlerini devirdi. "Yani bu konu hakkında konuşmayacak mıyız?"

"Öpüştüğümüzde tüm Kaliforniya eyaletine elektrik sağlayabileceğimizi mi söylüyorsunuz?"

Ona gerçekçi bir bakış attı. "Eleanor'un e-postası."

Hayır. Ona hiçbir yararı dokunmamış olan geçmişi düşünmekten yorulmuştu.

O konuşmayınca Alice omzunu onunkine doğru itti. Başını ona doğru çevirdi ve onun kendisine endişeyle baktığını gördü. "Ben iyiyim," dedi.

"İyi olmamakta sorun yok."

Tek bir cümlenin göğsündeki düğümü hafifçe gevşetmesi tuhaftı.

"Tamam, yani iyi değilim."

Gözleri yumuşadı. "Eleanor'un Nikki'yle aranızı bozmasına çok üzuldüm."

Onun bu yüzden mi üzgün olduğunu düşünüyordu? "Nikki bunu kendi başına yaptı." Başını iki yana salladı. "Eleanor'un bu konuda bana güvenmemesinden nefret ediyorum.

gerçeği. Bununla başa çıkamayacağımı düşündü. Ama sonunda bana gerçekten bir iyilik yaptı."

"Yani kendi koşu arabanıza sahip olmayı ve saçlarınız için nemden kaçınmak amacıyla nalburdan geçmeyi hiç hayal etmediniz mi?"

Bir kakhaha buldu. "Ukala."

"Benim ukalalığımı seviyorsun."

"Seviyorum. Zeki olman hoşuma gidiyor ve kışını seviyorum."

O da güldü ve sadece onun varlığıyla bile ısınan adam elini uzattı.

"Cevaplamadığın soruya geri dönelim."

Yüzünü buruşturdu. "Peki, tamam. Evet, bir 'biz'

olduğunu biliyorum." "Ama?"

"Ama ..." Bakışları kayarak uzaklaştı. "Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Yarını ya da ertesi günü bilmiyorum. Ya da ondan sonraki günü." Sanki anlamasını istiyormuş gibi yalvarırcasına ona baktı. "Ben bunun için yaratılmadım, Knox. Kelimenin tam anlamıyla bir andan diğetine yaşıyorum ve o zamandan beri ..."

"Will öldü mü? Baban yarış pistlerinde mekanikerlik yapmak için Avrupa'ya taşındığından beri mi? Lauren ile aranız açıldığından beri mi?"

"Evet. Hepsi," diye kabul etti, sanki her şeyi kapsıyormuş gibi bir el salladı. "Arizona'dayken kendime her şeyi unutabileceğimi söylemek kolaydı. Sanki temiz bir sayfa açmıştım çünkü kimse beni tanıımıyordu. Ve hala kimsenin beni tanımasına izin vermedim, gerçekten." Sesi duygusallaşmaya başlamış gibi titriyordu ama dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki her şeyi içinde tutmaya niyetliydi.

Ona bunun öğretilmiş olmasından nefret ediyordu. "Hey," dedi usulca, elini sıkarak. "Alice, bana bak."

O yaptı ve evet, orada gördüğü şaşırtıcı miktarda duygu içinde neredeyse boğuluyordu. Tutku ve açlık, ki bunlar tatmin ediciydi, ama çok daha fazlası, *ona* karşı duyduğu isteksiz de olsa şefkatti. "Artık yalnız değilsin Alice. Sen istemediğin sürece değil."

Derin bir nefes aldı. "Olmak istemiyorum. En azından şu anda..."

Kızın, daha fazlası için hiçbir söz vermeden sadece bu anı yaşama felsefesini gerçekten kabul edip etmediğini sorduğunu biliyordu. Eğer bunu çok fazla düşünürse, kesinlikle kabul etmezdi. O sinir bozucu yeterli olamama korkusu çirkin başını kaldırırdı. Ama o da geçmişte en az kendisi kadar yanmıştı ve kim oluyordu da onu aceleye getiriyordu?

Yolculuk mu? Sonunda, sahip olduğu tek şey kendi gerçeğiydi ve kararı ona bırakacaktı. "Seni istiyorum Alice. Hem de çok. Ve benim için ne kadar kısıntı varsa alacağımı söyleyebilmeyi çok isterdim ama bundan daha fazlasını istiyorum." Bunu kafasına sokması için bir süre verdi. "Eğer bunlardan herhangi biri seni korkutuyorsa, şimdi gitmelisin, çünkü insanların bana karşı bir şeyler hissetmesi ya da beni olduğu gibi kabul etmesi için yalvarmaktan bıktım."

Ona dönerek yüzünü kavradı. "Seni olduğun gibi seviyorum, Knox. Bana hiçbir şey için yalvarmana gerek yok. Yani ..." Gülümsedi. "Yatakta olmadığımız sürece..."

Bu onun gülümsemesine neden oldu. "Şimdi de dikkatimi dağıtmak için benimle dalga geçiyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Onun güzel gözlerine baktı, hem rahatlık hem de daha önce kendisine yöneldiğini görmediği kolay bir sıcaklık buldu. Bir elini ensesine götürerek onu kendine yaklaştırdı, sonra daha da yaklaştırdı, çünkü bu tür bir dikkat dağınıklığını haftanın her günü kabul ederdi. "*Evet*," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "İşe yarıyor." Ve sonra onu öptü.

Bölüm 18

TEMEL KURALLAR

1. Gözyaşı yok.
2. Bu Eleanor hakkında.
3. Gerçek kelimelerle açık, dürüst konuşmalar. HER GÜN - 1. kuralı ihlal etmediği sürece.
4. Ortaklarınızı öldürmeyin.
5. Takma isim yok.
6. Kimse kimseyle yatmıyor.
7. Duygusal ya da fiziksel hiçbir bağ yok, nokta.
8. Eleanor'un e-postalarını birlikte okuyun.
9. Bu bokun içinde beraberiz.
10. Boya sadece duvarlar içindir.
11. Birisi ortaklar olmadan mal sipariş ettiğinde, malları ortaklar olmadan idare etmek zorundadır.
12. AŞIK OLMAK YOK!

Knox ağzını Alice'in ağzına dayadığında her zaman olduğu gibi Alice'in beyni raydan çıktı. Onun dikkatini dağıtmak için oyun oynamaya başlamıştı ama şimdi onu kendine çekme şekli, saçlarındaki elleri, tadı, sabununun kokusu dikkatini dağıtmıştı.

Aralarında ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu, hiçbir uyarı olmadan üç yüz metre aşağıya düştüğünüz ve midenizin boğazınıza indiği hız trenlerinden birinde olmak gibiydi. Bunu o başlatmıştı, bu da incinmek istediği anlamına geliyordu.

Kadının tereddüt etmesi üzerine başını kaldırdı ve yüzünü inceledi. "Fikrini değiştirmişsin."

"Uzun zaman oldu," diye ağzından kaçırıp, kendini garip hissediyordu. "Sanırım vücudum ne yapması gerektiğini unuttu. İyi hareketlerimin hiçbirini hatırlayamıyorum."

"Alice, hareketlere ihtiyacın yok, benimleyken olmaz." Gülümsedi, gözleri sıcak, seksi ve şaşırtıcı derecede sevecendi. "Yanımdayım, söz veriyorum."

Ve dizlerindeki kemikler gitti.

Onu usulca, tatlı tatlı öptü, Knox'un öpücüklerinin çeşitli menüsünden bir meze. Bırakın birini, bir şeyi isteme lüksüne bile pek sık izin vermezdi. Bunun gerçekleşmesine izin verdiği az sayıda ve çok nadir zamanlarda, buna susuzluğunu gidermek olarak bakardı.

Ama derinlerde, umutlarının ve hayallerinin yaşamasına izin verdiği yerde, Knox'la böyle olmayacağını biliyordu. Eğer onunla yatarsa, bu bir paket patates cipsine eşdeğer olacaktı - gülünç derecede küçük porsiyon önerisinde durmak bir yana, sadece bir tane bile yiyemeyecekti.

Adam Land Rover'ın arkasına yaslanmış, kadın da onun önüne yaslanmıştı. Onun karar vermesini beklerken gizemli bir şekilde muhteşem ve her zamanki gibi sabırlıydı. Ancak onun görüldüğü kadar sakin olamayacağını biliyordu çünkü kendisine karşı sertleştiğini hissedebiliyordu.

Her yerde.

Ama onun kararını etkilemeye çalışmadığını biliyordu. Onun bir yetişkin olduğunu ve bu nedenle kendi kararını verebileceğini varsayıyordu. Bu da onun yetişkin olması gerektiği anlamına geliyordu. Omzunun üzerinden, içeri girdiğinde arkasından kapattığı ahır kapısına bir göz attı. Sonra tekrar Knox'a baktı ve onun saklanmayan yüz ifadesini yakaladı - nefesini kesen bir özlem. "Saat kaç?" diye sordu.

Soruya şaşırmış gibiydi ama cebinden telefonunu çıkardı. "Yedi buçuk."

Düşünüyormuş gibi çenesine vurdu. Gerçek şu ki, adam ona sanki onun için bir şey ifade ediyormuş, değerli bir şeymiş gibi baktığı anda düşünmekten vazgeçmişti. "Akşam yedi buçuktan sabah yedi buçuğa kadar dolu dolu bir gece geçirmiş oluruz," dedi.

Ona tamamen şehvet dolu bir gülümseme verdi. "Yeterince zaman yok ama bununla çalışabilirim. Bu senin gösterin, Tumbleweed. Nereden başlayacağımı söyle."

"Um . . ." Çok fazla seçenek var, hepsi de iyi ...

"Buraya ne dersin," diye önerdi ve dudaklarını öptü. "Ya da belki ..." Ağzını onun boynunda gezdirdi. "Burası mı?" Kız inlediğinde, elleri beline doğru kayarak onu kaputun üzerine kaldırdı. Sonra başını tişörtünün üzerinden göğsüne doğru eğdi. "Ya da *burada* . . ."

Zaten nefes nefese olan kadın, oturup gömleğini çıkarabilmesi için onu itti. Sütyen giymemişti. Adamın gözlerinin kararmasını izledi. "İstediğin yerden başla," dedi. "Sadece durma."

Onu zahmetsiz bir güçle kaputun üzerine çıkardı, böylece arabanın pürüzsüz yüzeyine yayıldı, sonra bacaklarını dürttü

Böylece aralarında durabildi. "Sen ve bu araba bir derginin kapağına yakışsınız," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Ona doğru eğildi ama sonra duraksayarak bakışlarıyla buluştu. "Şunu bilmeni isterim ki seni bunun için buraya çekmek benim planım değildi."

"Benim de planım bu değildi." Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve onun yakıcı bakışlarıyla buluştu. "Ama başkalarının sadece bir araba diyebileceği şeye ben afrodizyak diyorum."

Görünüşe göre arabayı kendisinden daha seksi bulmuş olabileceğinden hiç korkmamıştı, boğazının altından güldü ve araba inanılmaz derecede seksi olsa da, onun daha da seksi olduğunu fark etti. Özellikle de ona bakarken, gözleri arzuyla kararmıştı. Bir plandan sapabilen bir adamdı ve kadın bunu takdir ediyordu. Ayrıca, tam burada, Land Rover'ın üzerinde ona ne yapacağını düşünmek nabzının hızlanmasına neden oldu. "Knox?"

"Öyle mi?"

"*Acele et.*"

Başını yavaşça sallayarak, "Senin için her şeyi yaparım Alice. Bunun dışında." Onu öptüğünde gülümsüyordu, botlarını çıkarmak için yer değiştirdi. Dikkatini kot pantolonuna verdiğinde botlar ikiz gümbürtülerle yere çarptı. Pantolon dardı ve aslında içine girmesi beş uzun dakika sürmüştü, bu yüzden bunu biraz düşünmesini anlıyordu. Ona yardım etmek için uzandı ama adam parmaklarını bileklerine doladı ve yanlarına koydu, gözleri aniden ciddileşti. Çok ciddi. "Bu dakikadan sonrasını düşünmek istemediğini biliyorum," dedi. "Ama elimde değil ama tam olarak bunu yapıyorum. Bilmelisin Alice, hâlâ bu geceden daha fazlasını istiyorum."

Zonklayan, muhtaç bedeninin ötesini düşünmekte zorlanıyordu. "Yarın geceyi de mi kastediyorsun?"

"Yeni başlayanlar için."

Uzun süre ona baktı ama kafasıyla vücudunun savaş halinde olmasından yorulmuştu. "Bunu yarın gece de yapmak isteyeceğimden oldukça eminim."

Hem çok kötü hem de çok iyi olan o gülümsemesiyle gülümsedi ve onu öptü, bundan daha fazla söz vermesini istemedi.

Çünkü o seni anlıyor. . .

"Seni bir hediye gibi açacağım," dedi kabaca, ağzını karnının yumuşak tenine bastırıldığı için biraz boğuk bir sesle, kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirip çıkarırken güneye doğru ilerleyerek, bir ayakkabı çekeceğine ihtiyaç duymadan.

Sonra durdu ve o sabah iç çamaşırlarını hiç düşünmediğini fark etti. "Eğer gülersen, seni tekmelerim," dedi, ciddiydi.

Kendini kontrol etmek için çok çaba harcadığını söyleyebilirdi ve bir an için botlarını henüz çıkarmamış olmasını diledi, çünkü o zaman onu tekmeleyebilirdi.

"Kiss This," diye okudu, sesi eğlence ve bir sürü başka şeyle doluydu, parmağını külot kılığına girmiş siyah satenin küçük parçasına kırmızı renkle işlenmiş iki kelimenin üzerinde gezdirirken. "Benim için bir zevk olacak," diye mırıldandı ve bunu yapmak için eğildi.

Bir dakika ya da bir saat sonra, adam başını kalçalarının arasından kaldırdığında hâlâ tamamen kendi bedeninin dışındaydı. Açık Land Rover'ın geniş arka koltuğuna tırmanmasına yardım ederken gülümsedi. Altlarındaki kamyon kasasını yumuşatmak için bir yerlerden hareketli bir battaniye getirdi. Adam gömleğini başından geçirip arkasına atana kadar çekiştirdi. Soyunurken yüksek pencerelerden içeri süzülen ay ışığında teni parlıyordu. İçine girdiğinde altındaki araç kadar güzel ve güçlü görünüyordu ve tekrar boşaldığında hâlâ kendi bedeninin dışındaydı.

Ve sonra tekrar.

Aslında bedeni ruhuyla yeniden bağlantı kurmamıştı, ta ki adamın kollarını hissedinceye kadar, adam ağırlığını üzerinden kaldırırken hâlâ hafifçe titriyordu. Hâlâ ağır ağır nefes alıyordu, vücudu jöleden başka bir şey değildi. Yerde duran kot pantolonundan telefonu titremeye başladığında hayatını kurtarmak için hareket edemezdi.

Knox geri çekildi. "Buna ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Emin misin? Telefonun pek sık çalmıyor, ama çaldığında ..."

Evet. Kahretsin. Adam haklıydı. Rahatsız edici telefonu cebinden çıkardı, Knox'a da bunu yapması için oldukça iyi bir gösteri sundu, en azından onun içten iniltisini göz önüne alırsak. Tam o sırada ekranda Lauren'in adının yanıp söndüğünü gördü. "Kanaman olsa iyi olur," diye cevap verdi. "Atardamar kanaması gibi."

"Onu buldunuz mu? Yapıyor musunuz? Konuştunuz mu?"

Evet, konuşmuşlardı. Eğer *oh Tanrım, tam orası ve daha sert* gibi kelimeler sayılırsa. Bağlantıyı kesti ve Knox telefonunu aldı, nazik bir öpücük için ona doğru eğilmeden önce bir kenara koydu. "Ne istiyormuş?"

"Konuşup konuşmadığımızı bilmek için."

"Bu çok hoş olurdu," dedi ve kızın kulağının arkasındaki tatlı noktayı öptü. "Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Aklıma bir sürü şey geliyor," dedi başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakarak.

"Gibi mi?"

"Mesela... ne hakkında rüya görüyorsun? Stella'yı tamir etmek için yardım ister misin?"

Yıllar önce Lauren ile aranızda ne oldu?"

Kadın dondu, ama adam donmadı. Ağzı boğazında güneye doğru ilerliyordu ve vücudu onunkine doğru eğiliyordu. Ellerini saçlarının arasına sokarak parmaklarını sıkılaştırdı ve başını kendine doğru çekti. "Şu anda ciddi misin? *Last Chance Racing*'in her bölümünün açılış sekansında rezil bir şekilde kullanılan arabanın yatağında yatıyorum ve sen benim sorunlarım hakkında mı konuşmak istiyorsun? Şu anda her kırmızı kanlı erkeğin fantezisiyim."

"Bilmiyor muyum?" Onu yavaşça içine alırken sesi kaba bir çakıl gibiydi. "Ama *aynı zamanda* burada seninle yatmak ve sen bana o inanılmaz beyninde neler olup bittiğini anlatırken sana sarılmak *da* benim fantezim."

Bunu söylerken, elleri onu hiç bırakmıyor, okşuyor ve yeniden ateşliyordu... kısacası onu yavaş yavaş delirtiyordu. "Eğer konuşmamı istiyorsan," dedi titreyerek, "dikkatimi dağıtmayı bırakmalısın."

"O dersi çoktan aldım," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Eğer dikkatini dağıtmayı bırakırsam, hiç konuşmayacaksın." Knox başını kaldırdığında, Knox'un ağzını teninde hissetmemek için neredeyse inliyordu. "Knox . . ." Gözlerini kapattı. "Yapamam. Bu konuda konuşamam."

Sesi nazikti. "Neden?"

"Çünkü bir numaralı kuralı ihlal edeceğim."

Çok erkekçe bir empati sesiyle onu kendine çekti. "Evde değiliz. Kurallar burada, ahırda geçerli değil."

Bundan sonra hiçbir şey söylemedi, sadece ellerini onun üzerinde tuttu, yatıştırıcı, rahatlatıcı, sessiz ve sakin . . . sabırla onu bekledi. Ve belki de bu yüzden, her şeye rağmen konuşabileceğini fark etti. "Şimdiden ne biliyorsun?" diye sordu.

Bakışlarını onun bakışlarından ayırmadı ve hiçbir şey saklamadığını görmesini sağladı. "Lauren'ın Will'i kaybettiğinde bir şekilde seni de kaybettiğini biliyorum."

"Ve onu kaybettim, ama bunu ben yaptım." Sertçe yutkundu. "Will'in kaza hikayesini biliyorsun. Bu . Beni mahvetti." Alnını Will'in göğsüne dayadı. "Resmi olarak benim hatam olmasa da. Bunu bilmek ve inanmak çok farklı iki şey."

Knox, "Kimse onu direksiyona geçmeye zorlamadı," dedi ve ellerini

onun üzerinde bıraktı. "İsmi açıklanmayan bir tanık ortaya çıktı ve Will'in arabayı

yüksek hızlarda pervasızca sürdüğünü ve gece geç saatlerde sık sık bu şekilde araç kullandığını söyledi."

"Evet." Ve ailesini havaya uçuran derinlemesine soruşturma için o isimsiz tanığı suçladı. Gözlerini kapattı. Kardeşinin o günkü halini görebiliyordu: Bir yatak fabrikasındaki patlama gibi kafasına yapışmış bir tutam kıvırcık kahverengi saçlı olan uzun boylu bir fasulye. Araba üzerindeki çalışmalarını bitirdiklerinde, arabanın altından nasıl kayarak çıktığını ve ona nasıl sırttığını. "Bu gece destansı olacak," demişti.

Ve destansı olmuştu. Destansı bir kabus. Derin bir nefes aldı. "Arabadaki işimi bitirdikten sonra bir süreliğine ortadan kayboldu. Geri döndüğünde üzgün olduğu belliydi ama bana sorunun ne olduğunu söylemedi, sadece babama ya da Lauren'a nereye gittiğini söyleyemeyeceğimi söyledi. Biraz stres atmaya ve düşünmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Çok . . . görünüyordu. Bilmiyorum. *Çaresiz*," diye ekledi usulca. "Onu durdurmalıydım ama o benim ağabeyimdi. Her zaman bana göz kulak olurdu ve ilk kez benden kendisine göz kulak olmamı istiyordu." Bu anıyı hatırlayınca iç çekti. "O ve babam tehlikeli bir ruh halinde olduklarında ve sınırları test etmek istediklerinde gözlerinde hep aynı bakış vardı. Onu durdurmaya çalışmak için savaşılmaya değmeyeceğini düşündüm. Ama daha önce yağmur yağmıştı. Mevsimin ilk yağmuru. Yollar kaygandı ve biriken suyun üzerine yağ oturmuştu. Ne olacağını bilmeliydim."

Knox onun yüzünü avuçladı. "Tıpkı o gün yağmur yağmasını kontrol edemediğin gibi, onun ne yapacağını da kontrol edemezdin. Senden hayatındaki en yakın iki insana yalan söylemeni asla istememeliydi. Lauren'la aranızda olan şey bu muydu? Onu koruduğun için sana kızdı mı?"

"Şehirden ayrıldığım için kızgın olduğunu söylüyor ama evet, sanırım Will gittikten hemen sonra beni arayıp onunla konuşması gerektiğini söylediğinde onu görmediğimi söylediğim içindir." En iyi arkadaşına açık açık yalan söylemişti.

"Tutkunuz olmasına rağmen hâlâ arabalar üzerinde çalışmıyorsunuz."

Eskiden tutkusuydu. Büyük fark var. Ama açıklamaya çalışmak yerine bir kez daha omuz silkti. Sahip olduğu tek şey buydu. Sonra ondan uzaklaştı, son bir saat içinde yaşadığı duygulardan bunalmıştı. Birincisi, şimdiye kadar yaşadığı en iyi araba seksiydi. Tamam, belki de *en iyi seks*

hiç regl olmamıştı. Ve şimdi hayatının en kötü gecesini ve bu kaybın kalbinde Will'in çok ötesine geçen kocaman bir boşluk yarattığını yeniden yaşıyordu.

Ve şimdi Eleanor da gitmişti. Bunu, gerçekten ne kadar yalnız olduğunu, her zaman ne kadar yalnız hissettiğini çok fazla düşünürse, kesinlikle kendini kaybedecekti. Bu bir seçenek değil. Tanıdığı en güçlü adamlardan biri olan bu adamın önünde olmazdı.

Alice'in başını kendine doğru eğdi. "Bu arabalar sana zarar vermedi ya da seni hayal kırıklığına uğratmadı Alice. İnsanlar yaptı."

Birdenbire bunu yapmak istemedi, onunla değil. Onunla sadece ateşli, akılsız bir seks ve birkaç kahkaha olması gerekiyordu. Ciddi bir şey olmayacaktı. Acıtacak bir şey olmayacaktı.

Ve sonra gözlerindeki bakış vardı. Endişe.

Kimsenin yükü olmayı reddetti. Bu yüzden Land Rover'dan indi ve o da inemedi. Bagaj kapağını kapattı. Kaputtan ve ahır zemininden kalan giysilerini alırken adamın boğuk küfürlerini duydu, ardından çift ahır kapısına doğru yürüdü.

Onu dışarı çıkmadan yakaladı ve yüzünü ona çevirdi. Kot pantolonunu tekrar giymişti, ancak bağlayamamıştı, gömleksizdi ve yalınayaktı.

"Konuşmam bitti," dedi ve kot pantolonunu çekti. Bu utanç verici derecede uzun sürdü. Gömleğini giymek daha kolaydı ama onu da ters giydi, küfretti ve sonra bırakmaya karar verdi. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı ve yüzünde titreşen duyguları yakaladı. Hayal kırıklığı. Endişe. Ama aynı zamanda anlayış. Onu kendine çekerek yüzünü saçlarına yasladı ve derin bir nefes aldı. Adil, çünkü o da aynı şeyi ona birden fazla kez yapmıştı. Son bir dakikalığına onun hissinde kaybolmasına izin vererek, bedenini onunkinin uzunluğuna göre şekillendirdi.

"Konuşmayı bitirdiğini anlıyorum," diye mırıldandı. "Ama benim de söyleyeceklerim var, eğer sorun olmazsa."

Başını salladı.

O da başını salladı, yüz ifadesi yumuşak ve sevecendi. "Hazır olmadan önce seni konuşmaya zorladığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Bir daha da yapmayacağım. Ama çok sevdiğin bir şeye sırtını döndüğünü görmekten nefret ediyorum. Yani, etrafına bir bak. Kendi kişisel araba cennetindesin ve bu bebeklerin çoğu senin sevgi dolu çalışmalarının damgasını taşıyor."

"Mülkün iyiliği için arabalarla ilgilenmemi istiyorsunuz."

"Hayır." Sesi bu konuda kararlıydı. "Mesele getireceği para *değil*. Bu *seninle* ilgili Alice. Kendine hayatını geri vermekle ilgili. En azından bunu düşünecek misin?"

Adamın tamamen kendisine odaklanmış, sessiz ve ciddi yüzüne baktı. Bunun hanla hiçbir ilgisi olmadığına ve her şeyin kendisiyle ilgili olduğuna inanıyordu. Bir kez daha, en son ne zaman birinin umurunda olduğunu hatırlayamadığı gerçeğine çarpıldı. Arkasında ahır kapılarını, önünde ise sıcak, sert Knox'u hissedebiliyordu; hem ahır hem de adam yıllardır hissetmediği bir cazibeye sahipti ve her ikisine de karşı koymak aynı derecede zordu. "Bunu düşüneceğim," diye söz verdi usulca.

Daha önce hiç kimse ona onun baktığı gibi, onunla gurur duyuyormuş gibi bakmamıştı. Bu da başka bir yabancı duyguydu. "Eğer senin için de uygunsa," dedi sessizce, "şu anda başka bir şey düşünmeyi tercih ederim." Uzun zamandır kimseyle yakınlaşmamıştı, gerçekten yakınlaşmamıştı ama şimdi bir türlü doyamıyordu. Bu yüzden dudakları kulağının hemen altına gelene kadar ağzını boynunun yan tarafına doğru kaydırdı. Yavaşça dudaklarını ileri geri hareket ettirdi ve adam sert bir inilti çıkardığında gülümsedi. "Yani ... gecemizin geri kalanını gerçekten biraz daha konuşmak için kullanmak istemiyorsan ..."

Bacaklarını ona dolayabilmesi için onu yukarı kaldırdı, elleriyle kışını destekledi, vücudunu ahşap kapılara bastırdı. "Bazen," dedi kabaca, "konuşmak abartılıyor ..."

Bölüm 19

Sevgili Kötü Abla,

Kendime hep pişmanlık duymadan yaşamamı söyledim. Ama bunun imkansız olduğunu düşünmeye başladım. Acaba kendini öldürtmeseydin de aynı şeyleri hissedermiydin?

İmza, Eleanor

Birkaç gün sonra Lauren hanın ön odasında, araziye bakan büyük pencerelerin önünde oturmuş, hanın muhasebesi ve büyük açılış resepsiyonu üzerinde çalışıyordu. Bugün öğlene kadar kütüphanede olması gerekmiyordu ve oradaki mesaisinin azalmasına üzüldüğünü hissetti.

Hava Nisan ayı için mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve pencereleri açıktı. Gökyüzü keskin bir maviydi ve dokunulacak kadar yakın görünen beyaz kabarık bulutlarla bezeliydi. Arazi son zamanlardaki hava koşullarından dolayı yeşil ve canlıydı, bu da ahır Vahşi Batı'yı anlatan bir kitaptan fırlamış gibi gösteriyordu.

Tabii ki öyleydi. *Onun* kitabı.

Bu düşünce onu gülümsetti. Ahırın kapılarının açık olduğu gerçeği de öyle. Çünkü asla olmayacağından korkmaya başladığı bir şey oluyordu.

Stella ahırın önüne park etmişti, üstü açıktı ve Alice'in kafası kaputun altına gömülmüştü. Lauren gördüğü manzara karşısında o kadar şaşırmıştı ki, yukarıda yeni kapıları asmakta olan Knox'a mesaj attı. Bu çok zor bir işti, bunu biliyordu çünkü Knox'un nefesinin altında bu konuda mırıldandığını duyabiliyordu.

Mesajından bir dakika sonra Alice'in yanında belirdi, alet kemeri kalçasında, İNŞAAT HALİNDE kasketi kafasındaydı. Gözleri pencereden Alice'e kilitlenmişti. "Onu oraya çıkarken gördüm," dedi. "Anaokuluna giden çocuğunun ilk kez okula gidişini izleyen gururlu bir ebeveyn gibi hissettim. Kendimi takip etmekten ve etrafta dolanmaktan alıkoymak zorunda kaldım."

Sırıttı. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden, bakışları hâlâ pencereden dışarıya, Alice'e kilitlenmişti ve Lauren bunun muhtemelen "gibi "den çok daha fazlası olduğunu fark etti.

"Yönetim firmasından bir telefon aldım," dedi. "Onları işe alıp almayacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Önümüzdeki haftaya kadar bilmek istiyorlar."

Tekliflerini okumuştı. Harika görünüyorlardı ama onu engelleyen bir şey vardı ve bunun ne olduğunu anlamaya başlamıştı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Knox ön odadaki dolabın kapı pervazına baktı ve bir iç çekti. Sonra bir dakikalığına ortadan kayboldu ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bir kapıyla geri döndü. Kapıyı yere bırakıp alet kemerinden bir çanta dolusu hırdavat çıkardı. "Yani, başımızdan büyük bir bela kalkmış olacak," dedi.

"Evet." Ama ... pek çok ama vardı, en başta da bunu ne kadar özleyeceği. Bunun üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan telefonu Naleen'den gelen ve vardiyasını iptal eden bir mesajla çaldı. Kendisine verdiği acıyı görmezden gelerek omuz silkti ve muhasebe işine geri döndü - otel yönetim şirketini işe alırlarsa bunu daha uzun süre yapamayacaktı. Yakında üçü de kendi hayatlarına geri dönecekti.

O hazır değildi. "Rotasyona gitmeliyiz," dedi. "Birimiz her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için her hafta firmayı kontrol etmeli."

"Aylık olması muhtemelen hepimiz için daha kolay."

"Ama haftalık daha iyi," dedi Lauren. "Üçümüz için bunu yapabilirim." Bu sözler bile onda beklenmedik bir heyecan yaratmıştı. "Yani, şehirde yaşayan benim, değil mi? Ne gerekiyorsa yapabilirim ..." Sözünü yarıda kesti, çünkü aniden gerçeği öğrenmişti. Evi kontrol etmekten daha fazlasını yapmak istiyordu. Orayı yöneten kişi olmak istiyordu. Kimse ondan daha fazla çalışamazdı.

Bunun kulağa saçma geldiğinin farkındaydı. Ne de olsa lisedeyken bir tatil sezonunda tam iki hafta boyunca bir B and B'de çalışmıştı. Ama üniversitede işletme dersleri almıştı ve çabuk öğrenen biriydi. Bunu yapması, Alice ... şey, nereye isterse oraya, Knox da Seattle'daki hayatına ve işine geri döndüğünde Lauren'ın da bir şeylere sahip olacağı anlamına geliyordu. Evet, Eleanor hayatı boyunca onu görmezden gelmişti ve babası da burayla hiçbir ilgisi olmasını istememişti.

Ama bu Eleanor ya da babasıyla ilgili değildi. Onlar *için* de değildi. Kendisi içindi.

Tüm hayatını başkalarına kaderini ve geleceğini kontrol etme gücü vererek ve sonra da herkesin beklentilerine göre yaşayarak geçirmişti. Bu

Kendini mutlu etme ve kendi beklentilerini karşılama zamanı gelmişti. O lanet bir duldan *daha fazlasıydı*. Hatta teknik olarak dul bile sayılmazdı.

Ön kapı açıldı ve Alice çenesinde ve tişörtünün önünde biraz yağla içeri girdi. Alet kemerindeki Knox'a Lauren'dan bile daha şaşkın bakıyordu, bu da ona bir üstünlük hissi veriyordu. Yani Alice'in bir zayıflığı vardı. Bildiğim iyi oldu.

Knox ikisini de bakarken yakaladı. Kollarını kapının pervazına vurduğu yerden başının üzerine indirdi ve çenesini hafifçe salladı.

Erkekler "N'aber?" der.

Alice homurdandı ve ikisini de iterek mutfığa doğru ilerledi. İlginçti. İkisi arasında yattıklarına dair hiçbir işaret yoktu ve bu gerçekten Lauren'ı ilgilendirmezdi ama Alice'in kalbini açtığını görmeyi gerçekten çok isterdi. Eğer Lauren için bunu yapmazsa ya da yapamazsa ve onu tekrar içeri almazsa, o zaman Knox için yapacağını umuyordu.

"Dur bakalım," dedi Alice'in arkasından. "Kasabaya gitmek için birine ihtiyacım var.

İki listem var, biri hırdavatçı, diğeri kereste deposu için."

Alice, Lauren ile aynı anda hızla burnuna dokunarak, "Burun gidiyor," dedi.

Knox aralarında bir bakış paylaştı. "Az önce birbirinize uğursuzluk getirdiğinize göre, *ikiniz* de gidebilirsiniz. Ben bir kahvaltı sandviçi ve kendi posta koduna ihtiyaç duyacak kadar büyük bir fincanda kahve alacağım."

Alice gözlerini ona dikti.

Knox onun bakışlarını tuttu, hayır-hayır'ını gayet net bir şekilde okudu çünkü gülümsedi. Adam ölmek istiyor olmalıydı. "Lütfen ve teşekkür ederim," diye ekledi. Alice durakladı, sonra Lauren'a baktı. "Vay canına.

Bir lütfen ve bir teşekkür.

Dünyanın kendi ekseninde döndüğünü hissettiniz mi?"

Lauren şaşkın kahrkahasını gizlemek için ağzını kapattı.

Alice bir dönüş yaptı ve ön kapıya doğru yöneldi.

"Seninkine yaptığın gibi onu da düzeltme," diye seslendi arkasından. "Genç ölmekle ilgilenmiyorum. Benim yöntemimi denemekten çekinme, daha iyi uyuyabilirsin."

Bu, birlikte yattıklarını doğruluyor muydu?

"Beni uyanık tutan kahvem değil," dedi Alice. "Yatağımdaki seks düşkünü."

Lauren neredeyse dilini yutuyordu.

Knox Alice'e sırttı.

Lauren nefesini içine çekti çünkü Alice'in adamı öldürecek olması utanç vericiydi. Etrafta olması son derece işe yarar biriydi.

Ama Alice ona sırtarak karşılık verdi ve kapıya doğru uzandı.

Knox işine geri döndü.

Lauren, "Ben burada kalıp yardım edeceğim," dedi.

"Harika," dedi Knox. "Birinin kiler girişindeki sincap ve fare yuvalarını temizlemesi gerekiyor."

"Bir daha düşündüm de . . ." Lauren ön kapıya doğru döndü. "Alice'in bana ihtiyacı var."

"Hayır, öyle değil," dedi Alice.

Knox, "İkiniz de canlı dönmeye çalışın," dedi.

Alice homurdandı ve Stella'ya doğru yöneldi. Lauren kendi arabasına yöneldi.

İkisi de durdu ve birbirlerine baktılar.

"Stella yalnız," dedi Alice. "Bir sürücüyeye ihtiyacı var."

"Üstünü çıkarmışsın," dedi Lauren. "Çok soğuk olacak."

"Isıtıcıyı çalıştıracığım."

"Benzininiz var mı?" Lauren sordu.

"Tabii ki istiyorum. Hadi ama, Stella Nissan'dan daha iyi bir araç." "Çevre için değil."

Alice Lauren'in arabasına baktı. "Bak, elektrikli olması kızın için iyi bir şey, ama ben ve almamız gereken onca şey bir yana, sen ve çantan için bile zar zor yetecek kadar yer var."

Tamam, bu muhtemelen doğrudu. Ayrıca, uzağa gitmeden önce arabasını şarj etmek için şehre inmesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden ... Stella'ya bindiler.

Alice motoru çalıştırdı ve gazı birkaç kez kökledi. Sanki Mars'a giden bir roket gemisinde gibiydiler. Alice garaj yolundan çıkıp gaza bastığında, Lauren'a uzun zamandır hissetmediği bir şey gönderen bir telaşla hızlandılar.

Adrenalin.

Will'le birlikte olmaktan hoşlandığı şeylerden biri de onunla araba sürmektir. Will hızlı gitmeye bayılırdı ve Lauren da aynı şeyi yapmak için gizli, derinlere gömülü bir arzu duyduğunu keşfetmişti.

Baştan aşağı bir Moore olan Alice arabasını bir profesyonel gibi kullanıyordu. Lauren, yolcu kapısının üzerine monte edilmiş oh-bok çubuğuna tutunmuş, heyecandan sırtıyordu.

Alice şöyle bir baktı. Kaşlarını kaldırdı. "Eğleniyor musun? . . . *eğleniyor* musun?" "Kesinlikle hayır. Cehennemden çıkmış yarasa gibi araba kullanıyorsun."

Alice arkasını dönüp yola baktı. "Evet, şey, ağaç . . . elma. Bugün öğlen işte olman gerekmiyor mu? Bölüşüp fethetmeliyiz."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Aptal gururu yüzünden tabii. Bırakın kovulduğunu, vardiyasının iptal edildiğini bile kabul etmek istemiyordu.

Sadece bu hatırlatma bile artık tanıdık gelen paniğin karnında fokurdamasına neden oldu. "Sorun nedir?" Alice sordu.

"Hiçbir şey."

Bu Alice'in ona bir kez daha hızlıca bakmasına neden oldu. "Yalan söylediğinde sesin dört oktav yükseliyor. Bunu lisedeyken anlamıştım. Bu yüzden sana tekrar soracağım. Sorun nedir?"

"Ben iyiyim!" dedi, kızgınlığı aşağılanmasına dönüşmüştü. "Tanrım, ne zamandan beri duygular ve hisler hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Haklısın. Sorduğumu unut." Alice hırdavatçı dükkânının otoparkına girdi, tam dükkânın önünde durdu, motoru çalışıyordu. Beklemlisiyle Lauren'a baktı. "Elini tutmamı ister misin, yoksa ben gidip ihtiyacımız olan keresteyi getirirken bunu kendi başına yapabilir misin?"

Lauren listeye bakarken ses tonundan dolayı dişlerini sıktı. Maddelerden birinin ne olduğunu bile bilmiyordu ama bunu itiraf etmek istemediği için listeyi yine de cebine attı. "Sadece benim için geri dönmeyi unutma." Sonra da arabadan hızla çıktı.

"Hey, bebeğime karşı nazik ol!" Alice dedi ve sonra lastiklerini cıvıldatarak otoparktan çıktı.

Kıçını nazikleştir. Alice ona nazik davranmaya cüret eden herkesin kafasını koparırdı. Lauren gergin bir şekilde mağazaya doğru ilerledi. Bunun bir kısmının bırakılmaktan kaynaklanan sinir ve itibar kaybı olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda Alice'e söylemekten çekindiği şeyle de ilgiliydi. Sadece kendisini etkilediği için, bunun bir zararı olmayacağını düşünmüştü.

Aynı zamanda Will'le de ilgiliydi, yani Alice'in bilmeye hakkı vardı. Bunu kendine saklayarak dostluklarına zarar vermişti, belki de Alice'in yaptığından daha fazla. Derin bir nefes alarak bir sepet aldı ve listeye bakarak koridorlarda dolaşmaya başladı. "Pekâlâ, eğer bir pencere fermuarı olsaydım, nerede olurdum?" Koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüdü. "Hem pencere fermuarı da neyin nesi?" Belki de kaçırdığını düşünerek döndü ve birine çarptı.

Ben.

"Pencere kanatları arasındaki boyalı contayı kırmak için kullanılan bir alet," dedi, Alice ve Knox'tan zaman zaman duyduğu o sinir bozucu ben-bilirim-sen-bilmezsin havasından eser yoktu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Alice'le tekrar yakın olmayı dilediği için lobotomiye ihtiyacı vardı. "Ben iyiyim."

"Kesinlikle iyisin," dedi gülümseyerek. "Çok iyiyim. Ama yardım etmekten mutluluk duyarım."

Ela gözlerinin ne kadar büyüleyici olduğunu ve gülümsediğinde sol yanağındaki seksi gamzenin nasıl parladığını görmezden gelmek zorunda kalarak onun bakışlarıyla buluştu, çünkü aniden şüpheli hissetti. "Dur tahmin edeyim," dedi açıkça. "Alice sana yardıma ihtiyacım olduğunu söyledi, değil mi?" Boynunu büktü. "Bahse girerim etrafta aptal gibi dolaşmamı izliyordur. Nerede o?"

"Alice kim?"

Kadın adama döndü ama adam samimi görünüyordu. "İş ortaklarımdan biri," dedi yavaşça. "Eşyalarımızı bıraktığınızda oradaydı, ayrıca daha önce dükkâna geldiğimde de oradaydı."

"Ah, doğru," dedi başını sallayarak. Koyu renk saçları parmaklarıyla karıştırılmıştı, gözleri içten bir sıcaklık ve merakla parlıyordu. Siyah kargo pantolon ve mağazanın imzası olan mavi polo tişört giymişti, önlüğü yerindeydi. Ve sadece onun içinmiş gibi görünen bir gülümsemesi vardı. "Onu görmedim. Sadece sen, koridorlarda dolaşıp kendi kendine konuşuyorsun. Belki güzel bir bayana biraz zaman kazandırabilir ve yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Tereddüt etti.

Gülümsemesi genişledi. "Bunu bir düşün. Bana haber ver. Pencere fermuarları on A koridorunda. Karar vermenize yardımcı olabilirim."

"Zamanınızı almak istemem."

Biraz eğildi ve sesini boğuk bir fısıltıya indirdi. "Aslında benim işim sana yardım etmek."

Dehşete düşmüş bir utanç kapladı içini. "Ah. Elbette. I-" Geri çekilmeye başladı.

"Lauren." Kız kaçmadan önce elini tuttuğunda gözleri yumuşadı. "Sana takılıyorum. Bunu yapıyorum çünkü senden hoşlanan ve bunu belli etmenin daha iyi bir yolunu bulamayan beceriksiz bir aptalım. Bilirsin, garip aptal kısmı yüzünden."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Gülümsedi, biraz daha eğilirken gözlerindeki o eğlenceli pırıltı parlıyordu. "Belki de benim için iyi görünmeme yardım edebilirsin."

patron . . ."

"Ama patron sensin."

"Evet," dedi. "Ama yakında kendimle ilgili bir değerlendirme yapacağım, yani ..."

Güldü. *Güldü*. Onun sadece sevimli bir adamdan çok daha fazlası olduğunu fark etmeye başlamıştı. Sevimli Adam. Sevimli olmadığını söylemiyorum, öyleydi. *Gerçekten* öyleydi, ama aynı zamanda komikti ve ... belki de onunla ilgileniyordu. "Patrona söyle, bir kazananı var."

Gamzesi de dahil olmak üzere o gülümsemeyi parlattı ve bu bela dolu vahşi bir kötü çocuk gülümsemesi *değildi*. Açık, gerçek ve ... umutluydu. "Belki bir ara ona yüz yüze söyleyebilirsin," diye önerdi. "Akşam yemeğinde?"

Tamam, muhtemelen en şok edici şey adamın onunla ilgileniyor görünmesi değildi. *Kızın* da *ona* ilgi duymasıydı. Ama onunla çıkacak kadar mı? Evet. Bu da onu paniğe sürükledi. Hayatına geri dönmek istiyordu ama aynı zamanda o kadar paslanmış hissediyordu ki bunu gerçekten yapabileceğinden emin değildi.

"Lauren?"

"*Ben ...*" Yenilmiş hissederek gözlerini kapattı. "Hazır olmak için çalışıyorum."

Bir süre onu inceledi, sonra anlamış gibi, belki de istediğinden daha fazla başını salladı. "Şuna ne dersin? Bana sadece zamanını söyle."

Kız ona şaşkınlıkla bakmış olmalıydı çünkü adam onun büyük, sıcak ve hafif nasırlı elini sıktı. "Sorun yok Lauren."

"Hayır, değil. Hazır olmak *istiyorum*."

Gülümsedi, sıcak ve içten. "Bu işin yarısı. Yine de aceleye gerek yok. Benimle değil, asla."

Bunun için ona sarılmak istedi ama donup kalmıştı.

"Hâlâ neye ihtiyacın var?" diye sordu sessizce.

"Nezaket," dedi düşünmeden. "Gerçek sevgi. Yani fiziksel çekim de var ama birlikte olduğum erkekten gerçekten *hoşlanmam* gerekiyor."

Adam göz kırptı ve kadının kalbi durdu. Oh, Tanrım... "Bu dükkândan hâlâ neye ihtiyacım var demek istediniz ..."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Ama ben bu listeyi daha çok sevdim. İçinde başka neler var?"

İhtiyacı olduğunda onu yutacak kocaman bir delik. "Bana gülmeyecek bir adam."

Gülümsemesi soldu. "Sana asla gülmem Lauren. Dürüst olmak gerekirse, senden aptalca bir şekilde etkilendiğimi hissediyorum, sanırım bu beni biraz yavaşlatıyor."

Elindeki listeyi ve hâlâ boş olan sepeti nazikçe aldı. "Lütfen yardım etmeme izin verin?"

Eğer bu onu mağazadan daha hızlı çıkaracaksa... Başını salladı ve listedeki her ürünü alarak koridorlarda yürüdüler. Elindeki sepet tamamen doluydu ve kesinlikle ağırdı, ama onun yerine bir el arabası almayı düşünmesi gerektiği hakkında tek kelime etmedi. Taşımakta zorlandığından değil. Biliyordu çünkü emin olmak için sürekli bakıyordu. Ya da belki de gömleğinin omuzları ve göğsü üzerinde gergin bir şekilde durması hoşuna gittiği için bakmaya devam etti.

Sonra birden kasaya geldiler ve adam kızın hesabını tutuyordu. Listesindeki her şeyi kontrol edip etmedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ve bakmadı da çünkü onun o boğuk sesiyle konuşmasını dinlemekle meşguldü.

"Peki kütüphanede olmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?"

diye sordu. "Kütüphanede çalıştığımı biliyor musun? Seni orada hiç görmedim."

Elini kalbine götürdü ve "of" dedi ama rahat bir gülümsemeyle toparlandı. "Kızım Masal Saati'ne gidiyor."

Bir kızı vardı. Yüce Tanrım. *Evli miydi?*

"Normalde ben çalıştığım için onu annem götürür," dedi. "Ama geçen gün dişçi randevusu vardı, ben de izin aldım. *Kaptan Düşükdon* okuyordun, kırmızı bir pelerin ve tozluk üzerine büyük bir bebek bezi giymiştin."

Cidden. O büyük delik neredeydi?

"Hayır, sen harikaydın" dedi. "O çocukların her biri senin her sözüne kulak kesilmişti. O karakterler oldunuz, onlara hayat verdiniz. Çocukları okumaya işte böyle bağlarsınız. İzlemesi inanılmazdı."

"Oh. Şey ..." Bu kez zevkten kızardığını hissetti. "Teşekkürler." Telaşlandığında her zaman olduğu gibi gözleri başka yerlere kaydı. Arkasında onlarca yıl öncesinden başlayan, ya da saç ve giyim tarzlarındaki değişime bakılırsa öyle görünen, yıllar öncesine ait resimlerden oluşan bir duvar vardı. Gözleri doğrudan şimdiki zamana kaydı ve Ben'i ... ile birlikte gördü. "Hope mu? Kızınız Hope mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

Adam gülümsedi ve Hope'la aynı sıcak, nazik, şefkatli gözlere sahip olduklarını fark etti. "Evet," dedi adam. "Oldukça harika biri, değil mi?"

"O çok tatlı bir şey, Ben. Gerçekten." Hope'un onun kızı olmasının ne anlama geldiğini anlayınca gülümsemesi soldu. Hope ona annesinin cennette olduğunu söylemişti. Bu da Ben'in karısının öldüğü anlamına geliyordu. Bunu nasıl bilmiyordu? Muhtemelen son birkaç yıldır kendini eve kapadığı için. "Ah, çok üzgünüm," dedi usulca. "I . . ." Ne diyeceğini bilemez bir halde sözlerini yarıda kesti.

Başını iki yana salladı. "Sorun yok Lauren. Ben ... iyiyim."

Onun bu duyguyu ne kadar anladığını bilmesine imkân yoktu. *Tam olarak* biliyordu ve bakışlarındaki ani yoğunluktan, ona gerçekten her şeyin yolunda olduğunu, *kendisinin* iyi olduğunu söylemeye çalışan bakışlardan gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Biraz zamana ihtiyacı vardı, bakışları tekrar duvardaki resimlere kaydı ve bir şokla başka birini tanıdığını fark etti.

Daha önce gördüğü sekiz yaşlarında küçük bir çocuk. Aile fotoğraf albümünde. Babasıydı, yanında duran Eleanor'un yanında durmuş, birlikte yaptıkları belli olan bir kuş yuvasını tutuyordu. İkisi de gülümsüyordu. Eleanor sadece kolunu babasına dolamış değildi, *iki* kolunu *da* babasına dolamıştı ve o kadar gururlu görünüyordu ki görmek neredeyse acı veriyordu. Babası kesinlikle gülümsüyordu. Onda hiç böyle bir gülümseme görmemişti. Aslında, nadiren gülümsediğini de görmüştü. Sonra kuş evini de tanıdığını fark etti çünkü tam şu anda otelin verandasında asılıydı. "Bu resimler nereden?" diye sorduğunu duydu, sanki çok uzaklardan gelmiş gibi.

"Bu dükkânı büyükbabam açtı. Eskiden yerel çocuklar için atölye çalışmaları yapardı. Soap Box Derby arabaları, kuş evleri ve bunun gibi şeyler yapıyorlardı. Bazen hâlâ yapıyoruz."

Diğer fotoğrafları taradı ve sadece çok azında yetişkin olduğunu fark etti. "Ebeveynlerin gelmesi normal mi?"

"Arada bir çocuklarıyla birlikte el işi yapmak isteyen kendini işine adanmış ebeveynler oluyor ama çoğu bir iki saat baş başa kalma fırsatını değerlendiriyor." Kızın sabitlendiği resme baktı. "Onları tanıyor muydun?"

"O benim babam."

"Eleanor Graham büyükannen miydi?" diye sordu, açıkça şaşırmıştı.

"Büyük teyzem. Babamı tanıyor muydun?"

"Hayır, ama Eleanor sürekli ondan bahsederdi."

Babasının anlattıklarının Eleanor hakkında şu anda bildikleriyle uyuşmaması onu hâlâ şoke ediyordu. Onun hakkında söylediği her şey çok olumsuzdu. Gerçekten kötü zamanlar olmuş muydu, yoksa babasının acımasızlığı hatırladığı her şeyi renklendirmiş miydi?

Ben resmi duvardan indirdi ve ona uzattı. "Bunu almalısın."

"Teşekkür ederim." Eleanor'un gözlerindeki sevgi yanlış okunamazdı. Daha önce hiç görmediği kadar gerçek ve samimiydi. Gerçi gerçek ve hakiki aşk konusunda pek bir şey görmemişti ama bu onu tanıyamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Lauren? İyi misin?"

Onun endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Aslında, evet." Fotoğrafı dikkatlice çantasına yerleştirdi, handa onurlu bir yere asacağını biliyordu. "Sanırım iyiden de iyiyim." Adam tezgâha gelip fişi uzatırken başını kaldırıp baktı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce ve parmak uçlarına kalkarak adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Gerçekten teşekkür ederim."

Bir kez daha elini onunkinin üzerinde kaydıldı ve bakışlarıyla buluştu. "Her zaman." Onu sepetten arabaya geçirmişti. "Arabaya kadar sana yardım edebilir miyim?"

"Ben hallederim." Her zaman ne yapacağını bilen içindeki Alice'i kanalize etti. "Hâlâ bir ara yemeğe çıkmak istiyor musun?"

Makbuzu kızın parmaklarından geri aldı ve üzerine bir şeyler yazdı. Telefon numarası. "Ne zaman hazır olursan."

şu anda hazırım sözleri neredeyse ağzından çıkacaktı ama gülümsedi ve bir şekilde ondan uzaklaştı, her şeyi enine boyuna düşünmesi ve emin olması gerektiğini biliyordu. Gizemli ve spontane göründüğünü ve kendini kocaman bir aptal gibi hissetmediğini umuyordu. Arabayı parlak güneşe doğru iterken gözlerini gölgeleyerek Alice'i aradı.

Sağında bir korna sesi duyuldu. Alice arka kapıyı açmak için dışarı çıktı. Lauren'a baktı. "Neden parlıyorsun?"

Ellerini yanaklarına vurdu. "Sadece yanaktan bir öpücüktü!" Alice'in kaşları saç çizgisinin içinde kayboldu. "Sevimli Adam seni öptü mü?"

"Adı *Ben*," dedi. "Ve onu öptüm. Boşaltmama yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Alice arabaya uzandı ve Lauren Blazer'a binerek her şeyi Alice'in boşaltmasına bıraktı. Bazı küfürler duyabiliyordu ama o bunları duymazdan geldi.

babasının ve Eleanor'un fotoğrafını tekrar çıkardı. Evet. Hâlâ mutlu görünüyorlardı. O kadar mutluydular ki gözleri yaşardı.

Alice sürücü kapısını açtığında Lauren yüzünü cama çevirdi.

Alice anahtarı çevirdi ve sonra bir bakış atıp donakaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey!"

"Yani ağlamıyor musun?"

"Hayır! Ama öyle *olsaydım* bile -ki *değilim*- otelin içinde değiliz. Arabada kurallara aykırı değil."

Alice hareketsiz kalmıştı. "O pislik sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır ve o bir pislik değil. Aslında, o gerçekten harika bir adam." Biraz daha gözleri doldu. "Ve nazik." Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Acı çekmiş görünen Alice Blazer'ı kapattı. Birkaç peçete bulup Lauren'a doğru itti.

Burnunu sümkürdü ve Alice'le yüzleşmek için koltukta iki büklüm oldu. "Hanın verandasında asılı duran kuş evini babamın yaptığını biliyor muydun?"

"Hayır. Ama o kuş evini çok sevdim." Alice durakladı. "Orada ona ait bir şey olması hoş mu?" diye dikkatle sordu.

"Sekiz yaşındayken Eleanor'la birlikte yapmışlar. Ve bunca yıl saklamış. Babam neden benden uzak durmasını istedi? Ve o neden dinledi?"

Alice başını salladı. "Aile tavsiyesi için yanlış kişiye soruyorsun, ama uzak durmasının tek nedeninin büyükannen ve babana duyduğu saygı olduğunu düşünüyorum, onlarla ilişkisi ne olursa olsun." Fotoğrafa baktı. "Onlar için mutlu bir günmüş gibi görünüyor."

"Gülümsüyor." Lauren parmağını fotoğrafa doğru uzattı. "Babam gülümsüyordu ve birbirlerine sarılıyorlardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Alice onun bakışlarına karşılık verdi. "Eleanor'un olmasını istediğin canavar olmadığını mı?"

"E-postalar bana bunu zaten söyledi. Ama bu babamın bir yalancı olduğu anlamına geliyor. Neden yalan söylesin ki?"

Alice omuz silkti. "Erkeklerin yaptığı şeylerin yarısını neden erkeklerin yaptığını kim bilebilir? Ama bildiğim bir şey varsa o da her hikayenin birkaç tarafı olduğudur. Bu olayda üç tane var; onun tarafı, Eleanor'un tarafı ve bir de gerçek."

Lauren, bir zamanlar hayatında güvenebileceği tek kişi olan Alice'e baktı. Ve lanet olsun, çok az konuşuyor olsalar da, Alice hâlâ dolaysızca güvendiği çok az kişiden biriydi. "*Sence* gerçek nedir?"

Alice derin bir nefes aldı. "Size şunu söyleyebilirim ki Eleanor tanıdığım en sert, en çetin kadınlardan biriydi. Ama aynı zamanda şehirdeki en büyük kalbe de sahipti. İstediginize sorun."

"Sana soruyorum."

"Tamam. Dürüst olmak gerekirse, resim beni hiç şaşırtmadı." Tereddüt etti. "Bu konuyu benimle hiç konuşmak istemedin ama ben şehirdeki herhangi birine sorma konusunda ciddiydim."

"Bu resmi gördükten sonra buna gerek kalmadı."

Alice uzanıp Lauren'ın elini kendi elinin içine alarak onu şok etti. "İyi misin?"

Lauren iç çekerek yaklaştı ve eskiden yaptığı gibi başını Alice'in omzuna koydu.

Ve her zaman *yaptığı* gibi, Alice kolunu ona doladı ve elini Lauren'ın başına koydu.

Alice sessizliği bozmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Her şeye rağmen," dedi çok yumuşak bir sesle, "ve hala yüzde yüz olmadığımızı fark ederek . . . Seni seviyorum Lauren. Lütfen ağlama."

Sanki şimdi yüzünden aşağı akan gözyaşlarını durdurabilirmiş gibi. "Ben de seni seviyorum, Alice."

Bir başka uzun sessizlikten sonra, bu seferki yıllardır yaşadıkları her andan daha rahattı, Lauren başını Alice'in omzundan kaldırdı. "Knox'a temel kuralı çiğnediğimi söylersen, ona senin de ağladığını söylerim."

Alice yüzünü koluna sildi. "Her zaman böyle ispiyoncuydun." Ve böylece Stella'yı tekrar kaldırıp hana doğru yola koyuldu.

Yolun yarısında araba tekledi ve yavaşlayarak durdu.

"Aman Tanrım." Lauren ona baktı. "Sakın söyleme. Benzinimiz bitti."

Alice arabadan atladı, arka koltuktan bir galonluk benzin bidonunu aldı ve yürümeye başladı.

"Neler oluyor?" Lauren arkasından seslendi.

"Az önce benden sana söylemememi istedin."

Lauren, yanında sallanan benzin bidonuyla Alice'in yolda ilerleyişini izlerken ağzı açık kaldı.

Lauren etrafına baktı. Etrafı ormanla çevriliydi. Görünürde başka araba yoktu. Kahretsin, dün gece geç saatlere kadar o İngiliz suç programlarını izlememesi gerektiğini *biliyordu*. İç çekerek, arabadan inmeden önce çantasını ve bir şey daha aldı. "Bekle!"

Alice ona sıırttı. "Dün gece yine o korkunç gizemleri izliyordun, değil mi?"

"Belki de bakkaldan bir şeyler atıştırmam gerekiyordur." "*Yalancı*."

"Tamam." Yolda yan yana hızla yürürlerken Lauren nefesini tutmaya çalıştı. "Bütün bir mevsimi içime çektim. Ormanda gizlenen şeyler hakkında *hiçbir* fikrin yok."

"Elbette biliyorum. Ben de izledim. Bu yüzden arka koltukta bir levye bulunduruyorum."

Lauren yanında tuttuğu elini kaldırdı, söz konusu levveyi tutan elini.

Alice gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum." Ve sonra, bu üç şok edici kelimeyle birlikte yürümeye devam etti.

Lauren'in ayakları tökezleyerek durdu ve Alice'in ardından bakakaldı, içine bir sıcaklık yayıldığını ve soğğun dağıldığını hissetti. "O kadar gururlanma. Onu senin koca kafanda kullanmayı bir ya da iki kez düşündüm."

Alice'in kahkahası ona geri döndü. "Aynen. Ve acele et."

Lauren gözlerini devirdi ve onun peşinden koştu.

Bölüm 20

İhtiyaç

Benzin ve Lauren'ın çok da gizli olmayan kurabiye zulasını, o gittiğini fark etmeden önce yerine koymak için.

Bunu okuyabildiğimin farkındasın, değil mi? Bu paylaşılan bir not.

Bir hafta sonra Alice ahırın içinde durmuş, şafak öncesi ışığında sessiz ve huzurlu duran iki sıra arabaya bakıyordu. Geçmişin kalıntıları olan araçlar, duvarlardaki yüksek kesimli pencerelerden içeri süzülen mor ışıktaki parlıyor gibiydi.

Parlayan tek şey onlar değildi. Kendi aynasından da belli bir ... havası olduğunu biliyordu ama bu yaklaşan şafaktan kaynaklanmıyordu. Hayır, bu hava Knox Rawlings'ten ve gecenin karanlığında geçirdikleri uzun gecelerin birbirlerini doymuş yapışkan su birikintilerine dönüştürmesinden geliyordu.

Ve tek şey bu değildi. Kendine rağmen Lauren'la barışıyordu ve bu iyi hissettiriyordu. İyi hissediyordu.

Bu en son ne zaman olmuştu?

Arabalara baktı, Stella üzerinde çalışarak hayatta kaldığını, dolayısıyla bunu da atlatabileceğini düşündü. Blazer'ı tamir etmek kendisi içindi. Ama şimdi ortakları için bir şeyler yapması gerekiyordu, istiyordu.

1970 model Land Rover'a doğru yürüdü. Eğer içinde bir ya da üç kez orgazm olabiliyorsa, kesinlikle arabaya çok ihtiyacı olan bakımı yapabilirdi.

Değil mi?

Doğru.

Ama bundan daha derin bir şeydi bu. Eğer hırdavatçının duvarına iştirilmiş eski bir fotoğraf Lauren'ın hayata bakışını değiştirebildiyse, Alice de Sunrise Cove'a dönmüş olmanın kendisi için aynı şeyi yaptığını kabul edebilirdi.

Ve eğer durum buysa, o zaman onu gizliden gizliye hayatın kendisinden daha çok özlediği türden bir işi yapmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Arabalar üzerinde çalışıyorum.

Stella'nın ihtiyacı olan işleri çoktan yapmıştı. Rulmanı değiştirmiş, geri vitesini tamir etmiş ve Arizona'ya sorunsuz bir şekilde dönebilmesi için ayarlarını yapmıştı. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde bunu yapmakta özgür olacaktı.

Bu konudaki hisleriyle yüzleşmeye hazır olmadığından yavaşça Land Rover'ın etrafında dolaştı. Belki ara sıra gelip giderek her seferinde bir arabayı tamir edebilirdi. Bu düşünce onu biraz heyecanlandırdı, özellikle de Lauren ve kendisi iyi olacakken. Ve belki Knox da bir sonraki işi onu nereye götürürse götürsün, onunla burada buluşurdu.

Yapılması gerekenlerin envanterini çıkarmaya başlarken gülümsüyordu. En azından tam bir ayarlama. Bu o kadar da önemli değildi. Ama çok daha fazlasını yapması gerekecekti. Belki frenleri bile değiştirmesi gerekecekti ve bunu düşünmek bile avuçlarını terletirken, bir yandan da iliklerine kadar üşüdüğünü hissetmesine neden oluyordu.

Sen halledersin. Erkeklerle Meksika'da olduğunuz ve kız arkadaşlarınızın spa günü için ısrar ettiği zamanı hatırlıyor musunuz? Erkeklerle tüplü dalış yapmak istemiştiniz ama kızlar onlara katılmanız için ısrar etmişti. Tabii, hepsi çamur banyosunda soyunup senin de katılmanı beklediklerinde neredeyse ölüyordun, ama bunu atlattın. Kendini daha da ikna etmek için başını bile salladı. Evet, bu da o çamur banyosu gibi olacaktı, hiç sorun olmayacaktı. Land Rover'ın arkasına baktı ve aklına birbirine dolanmış uzuvlar, kaynaşmış ağızlar, Knox'un onu parçalara ayırıp tekrar bir araya getirirken gözlerinin onunkilere kilitlendiği bir anı geldi.

Şuna bakın, artık üşümüyordu ama Knox'u bulup ikisini de bir saatliğine dolaba kilitlemek için ani bir dürtüyle savaşıyordu. Bekle, kimi kandırıyordu? Tek bir dokunuşla dış dünyayı kilitleyebilen Fort Knox'la bir saate ihtiyacı yoktu, böylece görebildiği, hissedebildiği ve düşünebildiği tek şey oydu.

Aman Tanrım. Ahırın etrafında bir tur attı, bu da tamamen farklı bir dizi başka anıyı getirdi. Will'le takılmak gibi - ki bu, bir kişinin olabildiğince çılgınca araba sürerek, kırsal köy yollarında aşırı hızlarda arka tampondan snowboard yapacak kadar aptal olan kişiyi yerinden oynatmaya çalıştığı pek de akıllıca *olmayan* bir kış macerasıydı.

Bir de on üç yaşında araba kullanmayı öğrenirken babasının yolcu koltuğunda oturup, ilk kez düz vitesli bir arabayı kullanmaya çalıştığında aptal aptal gülmesi ve ikisini de kırbaçlaması vardı.

Kendini ahırın arka tarafındaki küçük ofise bıraktı. Eskiden giydiği tulumlar hâlâ duvardaki bir kancada, babasınınkinin hemen yanında asılıydı.

Kardeşininki gitmişti.

Öldüğü gece onları takıyordu, yani ...

Kot pantolonunu çıkarıp tulumunu giyerken kendi kendine "*Yoldan sapma,*" diye fısıldadı. Bir çekici kaparak, neyle karşı karşıya olduğunu görmek için Land Rover'ın altına girdi. Yirmi dakika sonra, hoş bir şekilde kirlenmişti, eklemleri çentikli ve kanlıydı ve bunu yapmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek gülümsüyordu. Geçmişine, babasına, kardeşine hiç bu kadar bağlı hissetmemişti ve bu iyi hissettiriyordu. Gerçekten iyi.

İhtiyacı olan şeylerin bir listesini yaptıktan sonra Stella'yı yerel oto yedek parça dükkanına götürdü, malzemeleri yükledi ve işe koyuldu. Bir İngiliz anahtarı almak için Land Rover'ın altından uzandığında ve birisi onu eline tutuşturduğunda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Ve sonra aynı kişi parmaklarını kızın ayak bileğine doladı ve onu arabanın altından çekip çıkardı.

Sırt üstü yattığı yerden kendisine gülümseyen Knox'a baktı; yıpranmış kot pantolonu, eski püskü iş botları ve üzerinde şirketinin logosu olan uzun kollu tişörtüyle bir erkeğin sahip olabileceğinden çok daha iyi görünüyordu. Tüm vücudunda onun varlığına her zaman eşlik eden elektrik çarpması ve daha fazlası vardı - filizlenmekte olan neşenin en küçük tohumu.

"Kirli olmana bayıldığımı biliyorsun," dedi.

"O zaman buna bayılacaksın." Ayağa kalkarak kendini ona ve onun temiz kıyafetlerine doğru bastırdı.

"Mmmm," dedi ve onu kollarıyla sıkıca sardı, derin bir nefes almak için yüzünü boynunun kıvrımına gömdü. "Yağ, petrol ve benzin. En sevdiğim parfüm."

Lanet olsun. Her zaman blöfünü görüyordu. Zevkle inleyip bacaklarını istediği gibi adamın beline dolamak yerine, alaycı bir kahkaha attı ve onu itti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uyandım ve sıcak battaniyem şafak sökmeden gitmişti." Yeşil gözleri sıcak bir merakla onunkilerle buluştu. "Sabah insanı olmadığın için kaçırılmadığından emin olmam gerektiğini düşündüm."

"Ha ha. Ve inanın bana, *hala* sabah insanı değilim, ama huysuz ya da değil, yapmak istediğim şeyler vardı."

"Eğer benimle yatakta kalsaydın, sabahları erken kalkmak seni huysuz yapmazdı." Yüzünde, yerine getirebileceğini bildiği hınzırca vaatlerle dolu bir gülümseme belirdi.

"Bana öyle gülümsemeyi kes. Dizlerimi yok ediyor."

Hafifçe güldü ama uzanıp bir parmağını şakağında gezdirirken gözleri ciddiye. "Land Rover üzerinde çalışıyorsun."

"Evet." Durakladı. "Yapabileceğimden emin değildim."

"Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğinden eminim." Ona baktı, gözleri ateşli ve seksiydi.

"Ne var? Dişlerimde bir şey mi var? Yüzümde?"

"Hayır. Şey, evet." Başparmağını çenesinde gezdirdi, muhtemelen bir kir lekesini sildi. "Seni bu bebeğin arkasına bindirdiğim zamanki gibi görünüyorsun," diye mırıldandı. "*Tatmin* olmuş."

"Kendimi tatmin olmuş hissediyorum." Gülümsedi. "Hatırı sayılır becerilerinizin artık ciddi bir rakibi var."

"Land Rover üzerinde çalışmanın onun içinde olmaktan, benim senin içinde olmamdan daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

Soruyu ciddiye alıyormuş gibi yaptı. "Belki."

Endişeli görünmeden, yavaş, tembel, kendinden emin bir gülümseme verdi, tüm iyi kısımlarını titretti ve gülmek zorunda kaldı. "Tamam, ikimiz de araba üzerinde çalışmanın seninle olmaktan sonra geldiğini biliyoruz," diye itiraf etti. "Ama *yakın* bir ikinci." Bu tamamen bir yalandı. Land Rover'da onunla birlikte olmaktan sonraki en iyi şey onunla yatakta olmaktı. Ya da onunla duşta olmaktı ve bunu tüm gün boyunca yapabilirdi, bu yüzden elini ensesine ve onun yumuşak, sürekli karışık saçlarına kaydırды. Adam bu dokunuş karşısında neredeyse mırıldandığında, parmaklarını bükerek adamın göğsünden sert, alçak bir hırıltı çıkardı.

"Seninle buraya gelmem için beni uyandırabilirdin," dedi boynunun kıvrımına doğru, onu ısırmadan hemen önce.

Bu onu en iyi şekilde ürpertti. "Bunun ne olduğu konusunda ikimizin de kafasının karışmasını istemedim" -aralarında bir işaret yaptı- "bu."

Başını kaldırdı. "Bunun ne olduğu konusunda hiçbir kafa karışıklığı yok." Başını kaldırdı. "En azından benim açımdan."

Ona baktı ve kendisine duyduğu güven karşısında kalbinin hızla çarptığını hissetti. "Peki ya hala kafam karışıksa?"

"O halde sizin için bir şeyi açıklığa kavuşturmamı isterseniz bana haber vereceğinize güveniyorum. Aksi takdirde, acele etme. Hiçbir yere gitmiyorum, Alice."

Kalbi sıkıştıyordu. "En azından bir hafta kadar."

Gözleri hiç dalgalanmadı. "Her ne olursa olsun, eğer yeterince istiyorsan, bize uyacak şekilde ayarlanabilir."

Sorun istemek değildi. Sorun, savunmasız kalma ya da incinme korkusunu yenmekti. Ama *bugünün* sorunu bu olmak zorunda değildi. "Knox?"

"Öyle mi?"

"Land Rover seni gezdirmek istiyor." "Peki Alice ne istiyor?"

Sadece gülümsedi.

O da geri verdi. "Tamamen seninim."

KNOX muhtemelen Alice'in istediği her yere gideceğini düşünmüştü, bu yüzden elini tutup onu ahırın arkasındaki küçük ofise doğru çekiştirildiğinde hiçbir dirençle karşılaşmadı. Orada, tulumunun üst kısmını kalçalarına kadar indirdi, gövdesini sadece beyaz bir atlele bıraktı, uzun boylu, zayıf tonlu bir su içeceği gibi görünüyordu.

Ve aniden kavruldu. "Bu işin gidişatını sevdim."

Gülümsedi ve tulumun geri kalanını tekmeleyerek çıkardı, bu da adamın atletini ve ona uyan iç çamaşırlarını görünce inlemesine neden oldu. Kadın kot pantolonunu çekip çıkardıktan sonra bir dizi anahtar çıkarıp parmağında salladığında hâlâ beyin hücrelerine erişmeye çalışıyordu. "Hadi gidelim."

Başını salladı, temizlemeye çalıştı. "Bu çok kabaydı."

"Biliyorum." Tekrar onun elini tuttu. "Eğlenceliydi de. Seni aptal yerine koyabileceğimi bilmek güzel."

"Kan kaybı yüzünden," dedi savunmasında. "Güneydeki kısımlar için kafamdaki her şey boşaldı."

Güldü ve onu yanına çekti. "Acele et."

"Acele etmen konusunda sana ne demiştim?"

Kadın homurdandı ama onu Land Rover'ın yolcu tarafına götürdü. "Getir içer

i." "Benim sürmemi ister misin?"

"Dün gece yatakta sürmene izin verdim."

Güldü ve kemerini bağladı. "Bebeğim, beni istediğin zaman sürebilirsin, yatakta ya da dışarı."

Ona bir gülümseme attı ve beş dakika sonra Eski Otoyol 40'ta yukarı, yukarı, yukarı çıkıyorlardı. Tarihi dar, dolambaçlı, kalp-

Çarpıntıya neden olan bu yol 1800'lü yıllara kadar uzanıyordu, o zamanlar Sierras'ın batısındaki tek patikaydı. Ve yedi bin fitten fazla yükseklikte, dünyanın zirvesine tırmanmak gibiydi. "Benimle vahşi ve neşeli bir şekilde eğlenmek için beni alçakça bir yere mi götürüyorsun?" diye sordu umutla.

Güldü. "Rüyada görürsün." Zirvede bir yan yola saptı, bu yol toprak bir yola dönüştü ve yol bittiğinde ... hiçbir şeye dönüşmedi. Arabayı park etti ve indi, kaputun arkasına yaslandı.

Dışarı çıktı ve gülümseyerek ona katıldı. Tam olarak nerede olduklarını biliyordu. Rainbow Köprüsü'nün yakınında, yaklaşık bin fit aşağıda Donner Gölü'ne bakan, tamamen kar erimesinden oluşan ve 360 derece yüksek dağlarla çevrili muhteşem Alp mavisini bir göl.

Bir tanesinin üstündeydiler.

Gençliğinde buraya birçok kez gelmişti. Demiryolunun buradaki dağlara açtığı uzun tüneller vardı ve trenler bir asırdan fazla bir süre boyunca buradan geçerek uzak Vahşi Batı'ya malzeme taşımıştı. Tüneller artık kullanılmıyordu. Raylarda yürümek, kafayı bulmak, seks yapmak isteyen gençler dışında.

Alice doğuyu ve çok aşağıdaki gölün en uzak noktasını işaret etti. "Bak."

Parlak sarı bir nokta belirdi ve bir sonraki göz kırpmasında kavisli bir şeride dönüştü.

Gün doğumu.

Bu yükseklikten bakıldığında nefes kesiciydi. Güneş dilimi, turuncu alevlerle süslenmiş altın sarısı bir küreydi ve gökyüzünü batıda mavi ve morun birbirine karışan tonlarıyla çalkalıyor, doğuda ise ateş kırmızısına dönüşüyordu.

Oturdukları yer, ülkenin dört bir yanından gelen kaya tırmanıcılarının ilgisini çeken bir bölgeydi. Sol tarafta, uçurumun kenarından aşağıya doğru göz alabildiğine uzanan bir alanda, Buzul Çağı'nda yuvarlanarak serbest kalmış ev büyüklüğünde devasa kayalar yığınlar halinde duruyordu.

Bir kaya tırmanıcısının rüyası.

O kadar güzeldi ki neredeyse nefesini kesecekti. Dönüp yanındaki kadına baktı, nefesini kesen manzaradan bile daha *güzeldi*.

Konuşurken hâlâ manzaraya bakıyordu. "Bütün gün burada kalıp sadece bu manzarayı seyretme fikrini düşünüyorum."

"Ve Sunrise Cove'da kalma fikrini düşünüyorum."

Başını onunkine doğru çevirdi. "Ne?"

Gülümsedi. "Burayı özledim. Sen özlemiyor musun, azıcık da olsa?"

Gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmıştı ve adam parmağıyla çenesinin altından hafifçe kapattı. "Bu şu anda sadece bir olasılık, ama bilmeni istedim."

Titrek bir nefes aldı ve başını salladı. "Tamam. Artık biliyorum."

"Ya sen?" diye sordu dikkatle, ne düşündüğünü bilmek istiyor ama onu zorlamak istemiyordu. "Burada işimiz bittiğinde ne yapmayı planlıyorsun?"

"Patronum beni geri istiyor, dün gibi" dedi. "Peki *sen* ne istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Emin değilim."

Bunun doğru olup olmadığını ya da sadece söylemek istemediğini kimse tahmin edemezdi. Eğer bir süper güç seçebilseydi, bu zihin okumak olurdu, böylece onun ne düşündüğünü bilebilirdi. Onu okuyabildiği tek an, birbirlerine ten tene sarıldıkları, ağızlarının kaynaştığı andı. "Bunca yıldır," dedi, "Gündoğumu Koyu fikrinin benim için pek çok acı hatıra barındırmasına izin verdim, yüzleşmeye hazır olmadığım hatıralar. Ama geri döndüğümünden beri bir şeyin farkına vardım."

"Ne?"

"Huzurlu olmak için onlarla yüzleşmek gerekir." "Bu cesurca geliyor," dedi.

Bir elini nazikçe kot pantolonunun bel bandına doğru kaydırды, parmakları kotun altından kayarak ezberlediği hassas dövme yazısının üzerinde gezindi. "Düşündüğünden daha cesursun. Burada bile öyle yazıyor."

Güldü ama bu itiraf karşısında hâlâ şaşkın olduğu belliydi. "Gerçekten kalacak mısın?"

Omuz silkti. "Tahoe'da inşaat patlaması yaşanıyor. Ortaklarım ve ben burada bir uydu ofis açabileceğimizi ve Sunrise Cove ve çevresinde çevre dostu evler inşa edebileceğimizi düşünüyoruz."

"Ama yurtdışı seyahatleriniz ..."

"Onları yine yaparım. Ama burası benim ana üssüm olacak."

Uzun bir nefes verdi. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim ama etmeliydim."

Burayı seviyorsun. Hanı seviyorsun."

"Anlıyorum. Lauren'in yönetim şirketini denetlediğini biliyorum ama her şeye göz kulak olmak için ikimizin de etrafta olması hiç fena olmaz."

"Hayır," diye kabul etti ve kendi içine çekilir gibi oldu. Dizlerini büktü, kollarını dizlerine doladı ve güneşin doğuşunu izlemeye geri döndü.

"Alice."

"Hmm?"

Kız ona bakana kadar bekledi. "Konuş benimle."

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordu. "Bu işte iyi olmadığımı mı?

Bunun için yaratıldığımı

düşünmediğimi mi?" "*Bu mu?*"

diye dikkatle sordu. "Bu mu?"

Cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Bir ilişkide kalmayı hiç başaramadığımı biliyor muydun? Bir kere bile mi?"

"Sadece doğru olanı alır" diyerek kendini şok etti.

Gözlerini kapattı ve başını dizlerinin üzerine düşürdü.

"Ne?" diye sordu usulca, elini sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

"Bazen bunu düşünüyorum," dedi dizlerine doğru. "Seninle. Gerçek şu ki kalbim ve beynim savaş halinde."

Bunun içine işlemesine izin verdi. "Peki ya

içgüdülerin? O ne diyor?" "Bilmiyorum. Ona hiç söz

hakkı vermedim."

"Çünkü içgüdülerimin neredeyse her zaman doğru olduğunu gördüm" dedi.

"İçgüdülerim de neredeyse her zaman haklıdır. Bu yüzden ona sormadım." Yüzünü buruşturdu. "Bizi mahvetmek istemiyorum. . bizi."

Onun için acı çekiyordu çünkü anlıyordu. İstedikinden daha fazla. "Batıl inançların var."

"Hayatımda iyi olan her şeyin iyi kalması hakkında mı?" diye sordu sert bir kakhaha atarak. "Evet."

Tamam, en azından onu hayatında iyi bir şey olarak sayıyordu. Kızın kendi eline uzandığı anda o da kızın eline uzandı. Elini ağzına götürdü ve tam avucuna bir öpücük kondurmuştu ki bir çığlık duyular.

"Kayalıklar," diye nefes nefese kaldı Alice.

Evet. Çoktan kalkıp koşmaya başlamıştı ve Alice de hemen peşindeydi. Hiç şaşırmamıştı. Alice her zaman yardıma ihtiyacı olan birine doğru koşan biri olmuştu, kaçan değil.

Dağcıların dik bir kayalıktan yukarı tırmanabileceği ya da devasa Buz Devri kayalarından aşağı inebileceği küçük bir toprak açıklık olan tırmanma alanında durdular. Kayaların üzerinde herhangi bir dağcı göremiyordu ama bir sırt çantası bin metrelik inişin çok yakınında duruyordu.

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin!" diye bağırarak bir kadın sesi tiz ve panik içindeydi.

Knox dizlerinin üzerine çöktü ve kenardan aşağı baktı. "911'i ara," dedi Alice'e, gözlerini bir metre kadar altındaki dar bir çıkıntıya tutunmuş, vücudu serbestçe sallanan, altında havadan başka bir şey olmayan belki yirmi yaşlarındaki kadından ayırmadan.

"Kaydım!" dedi, gözlerinde dehşet vardı. "Dayanabileceğimi sanmıyorum..." Alice'in arkasındaki acil servisle telefonda konuştuğunu duyunca, yüzükoyun kenara uzandı ama buradan ona ulaşmasına imkân yoktu. Kızın tutunduğu çıkıntıya tırmanması gerekecekti. Sorun şuydu ki, o kenar *belki* bir ayak genişliğindeydi. "Senin isim?"

"S-S-Summer."

"Summer, ben Knox. Sana geleceğim. Tek yapman gereken dayanmak."

"Deniyorum ama ellerim kayıyor!"

"Eşyaların nerede? Halatların?"

"Serbest tırmanış yapacaktım. Erkek arkadaşım yapamayacağımı söyledi, ben de onun yanlış olduğunu kanıtlamak istedim ..." Ağlamaya başladı. "Acele et! Lütfen acele edin! Ölemem ve onun haklı olduğunu bilmesine izin veremem!"

Alice Knox'un yanında dizlerinin üzerine çökmüştü. "Yardım yolda, ama ..." Ama buraya zamanında gelemeyeceklerdi. Knox kenardan tırmanmaya başladı,

Ama Alice kolunu uzatarak onu engelledi. "*Ne yapıyorsun?*" diye tısladı.

"Çıkıntının üzerine düşüp onu yakalayacağım. Eğer ona bir şey verebilirim

yukarı çekebilirsin. Bu işe yaramazsa, iplerle yardım gelene kadar onu tutacağım."

"Hayır," dedi Alice. "Kesinlikle hayır. Onun açıkça yaptığı gibi çıkıntıdan kayabilirsin. *En fazla* bir ayak genişliğinde."

Onun fırtınalı gözlerinin içine baktı. "Ben iyi olacağım."

Hiçbir şey yapmazlarsa kızın öleceğini onun gibi açıkça anlayan kız başını salladı, kolunu indirirken ağzı asıktı. "Tamam ama gözümün önünde ölürsen, yemin ederim sonsuza dek peşini bırakmamak için arkandan atlarım."

"Not edildi." Ona hızlı bir öpücük verdi ve dikkatlice uçurumun kenarına tırmanarak kendini yavaşça Summer'ın birkaç metre yukarısına indirdi. İvmesi yavaşlayana ve vücudunun uzunluğu kayaya sarılana kadar bekledikten sonra kendini yavaşça çıkıntıya bıraktı ve hızla

tutunmak için parmaklarını kaya duvarına geçirdi. Onun hareketiyle birlikte birkaç gevşek kaya düşerek hem onun hem de altındaki kadının üstünden aşağı yuvarlandı. Bir tanesi yüzüne geldi ve gözünün üstünde keskin bir acı hissi bıraktı.

Summer'ın yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı ama neyse ki kan yoktu. "*Aman Tanrım! Sen iyi misin?*"

"Evet." Bir eliyle kayaya tutunarak çömeldi, diğer eliyle bileğini tutmak için aşağı uzandı. "Seni tuttum." Diğer elinin başının üzerindeki kayadan kaydığını hissedebiliyordu ama Summer'ı ayaklarını kayaya dayayıp dengede durabileceği kadar yukarı çekerken gözlerini ondan ayırmadı.

"Nefes al," dedi ve Alice ciğerlerine hava çeker çekmez, adam onu çekti ve Alice, ikisi de çıkıntıya çıkana ve adam onları sabitleyene kadar yukarı doğru süründü. Başını kaldırıp baktığında Alice'in düz bir şekilde yattığını ve kollarını aşağı uzatırken gözlerini kocaman açarak onu izlediğini gördü. "Onu bana doğru kaldır."

Hayır, geri çekil ve güvende kal demek istedi ama bu onu gezegendeki en büyük ikiyüzlü yapardı, bu yüzden başını salladı ve Summer'a baktı.

Omzunun üzerinden onu bekleyen kurtuluşu olmayan düşüşe baktı ve inledi.

"Aşağı bakma," dedi Alice. "Odaklan. Bunu başarabilirsin." Kız başını salladı. "Ben hallederim," diye fısıldadı.

Knox kayanın kenarına sarıldı ve dizini yana doğru uzattı, böylece onu bir basamak olarak kullanabilecekti. "Ayağını yukarı kaldır ve dizime dayan. Seni yukarı kaldıracam, böylece tepedeki Alice'e ulaşabilirsin."

Summer'ın tüm vücudu titredi ama sağ ayağını adamın dizine koyarken tereddüt etmedi ve hemen ardından haykırarak geri çekildi. "Bileğim!"

Knox onu kemer halkalarından yakaladı ve ağırlığını ayak bileğinden alarak yukarı kaldırdı.

Alice, Summer'ın ellerini tuttu ve Summer tek sağlam ayağıyla kayanın kenarından yukarı tırmanırken onu çekerek tepeye çıkardılar ve orada gözden kayboldular.

Birkaç saniye sonra Alice ve Summer'ın yüzleri onun üzerinde belirdi, ikisi de endişeyle buruşmuştu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Alice sordu. "Ben iyiyim. Tekrar yukarı tırmanacağım." "*Nasıl?*"

Gençken en sevdiği kaçışlardan biri tam da bu bölgede kaya tırmanışı yapmaktı. Gözleri kapalıyken bundan çok daha tehlikeli tırmanışlar yapmıştı. Sırıttı. "İzle beni."

Kayaların arasında bir tutamak buldu ve parmak uçları ve ayak parmaklarıyla yukarı tırmandı. Kendini kenara çekti ve Alice'in yanına kık üstü düştü. "İyi misin?" diye sordu Summer'a.

Titreyerek başını salladı. "Bileğim dışında, evet, sayende."

Ama titriyordu, bu yüzden Knox Summer'a eşofmanını verdi ve ayak bileğini kontrol etti.

"Kırılmış," dedi titreyerek.

Kadının haklı olduğundan oldukça emindi. "Kurtarma ekibi yolda." Alice'e döndü. "Biraz gün doğumu."

Kız ona doğru sıçradı ve adam çarpmanın etkisiyle geriye doğru düştü, kollarını kıza dolayarak adrenalın sonrası yüksekliğinin artçı şoklarını emmeye çalıştı. Onu yakınında tutarak, vücudu titremeyi bıraktığında nazikçe sırtını okşadı.

"*Beni izlemek* mi?" diye tekrarladı sonunda, sesi normalden bir oktav daha yüksekti. "*Eğleniyor* muydun?"

"Tabii ki hayır."

"Bunu desteklemek zorundayım," dedi Summer. "Hiç eğlenceli değildi."

Alice homurdandı ve Knox'un bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. Sonra hızla çenesini kavradı, gülümsemesi kaybolmuştu. "Sağ kaşının üstünde iki inçlik bir yaradan kan akıyor."

"Ben iyiyim-"

"Dikiş atılması gerekiyor," dedi, tam da Cal Fire'a ait bir kurtarma aracı hazırlanma alanına girip itfaiyeci sağlık görevlilerinden oluşan bir ekip dışarı çıkarken. Summer'ı sedyeyle dışarı çıkardılar, ancak Knox gazlı bez ve buz torbasını kabul ederken, tahliye edilmeyi reddetti.

Alice iki saniyede bir ona göz atarak, eli ayağı birbirine dolaşmış bir halde dağdan aşağıya doğru sürdü. "Gerçekten iyi misin?"

"Söz veriyorum."

Titrek bir nefes verdi. "Bunların hepsi benim hatam." "Bu nasıl senin hatan olabilir?"

"Seni oraya ben sürükledim."

"Evet, gerçekten de sürüklenmem gerekti," diyerek ona takıldı. "Lütfen endişelenmeyi bırak ve daha kötülerini de yaşadığımı söylediğimde bana güven."

"Kontrol edilmeniz gerekiyor."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Tabii ki yapabilirsin," diye mırıldandı. "Sen kırmızı kanlı bir erkeksin, değil mi? Bak, bir profesyonel tarafından muayene edilebilmen için acil servise gidiyoruz ve ben de başında dikilip muhtemelen seni rahatsız edeceğim. Bunu şimdiden bil." Uzanarak onun elini tuttu. "Arada bir küçük bir yardımı kabul etmenin sorun olmadığını biliyorsun."

"Belki. Ama yapmayacağım." Tüm söylemek istediği buydu ama kız birkaç saniyede bir boynunu büküp ona bakıyordu, o da daha fazlasını söyledi. "İnsanların bana yardım etmesine izin vermeyi sevmiyorum. Eleanor bile beni kandırmak zorunda kaldı, onun için bir iş yaptığımı düşünmemi sağladı, oysa gerçek şu ki, kendi başıma iyi olabilmem için bana çok eksik olduğum yaşam becerilerini öğretiyordu."

"Bekle," dedi. "Kimsenin sana yardım etmesine izin vermediğini mi söylüyorsun?"

Cevap vermedi.

"Hiç mi?" diye sordu inanamayarak, sesi sessiz ve ... kahretsin. Nazik. Sempatik. Harika, şimdi de onun için üzülüyordu.

Daha fazla nefret ettiği çok az şey vardı. "*Asla*'nın tanımıyla ilgili sorun mu yaşıyorsun?"

Onun ses tonuna gözlerini kısıtı ama bunu ona belli etmedi. "Hayır," dedi sakince. "Aslında bu kelimeye oldukça aşinayım."

Kendini bir pislik gibi hisseden adam özür dilemek için ağzını açtı ama kadın başını salladı. "Yapma."

"Alice, ne söyleyeceğimi bilmiyorsun. I-"

"Beni terslediğin için üzgün olduğunu söyleyecektin ama ben sapığım. Bir insanın sinirlendiğinde, acı çektiğinde ya da genel olarak hayattan bezdiğinde nasıl olduğunu bilmek isterim."

Adam ona baktı ve sonunda sert bir kahkaha attı. "Geldiğini görmedim, Alice Moore."

"Aynen. Ve başka bir şey daha." Ona baktı. "Seni anlıyorum." Bu dikkat çekici ve şaşırtıcı ifade üzerine acile park etti.

"Gerçekten. Sadece bir tüp süper yapıştırıcı," dedi.

Bunu görmezden gelerek yanına geldi ve dışarı çıkana kadar onu çekti. "Hadi sert çocuk, elini bile tutacağım."

Adı Alice olunca birdenbire küçük bir sempati o kadar da kötü görünmemeye başladı. "Başka ne tutacaksın?"

"Nasıl istersen," diye söz verdi ve onu acil servis girişine doğru yönlendirirken elini tuttu.

"Ayrıca onu daha iyi öpeceksin, değil mi?"

Bu nihayet omuzlarındaki gerginliği ve gözlerindeki endişeyi hafifletti. "Eğer aklındaki şey seksse, ölmediğini varsayıyorum."

"İyi varsayım."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Ve cevabım evet. Her şeyi daha iyi öpeceğim."

Tekrar gün ışığını görebilmesi için on iki dikiş atılması, tetanos aşısı yapılması ve antibiyotik reçetesi yazılması gerekti.

"Her zaman bu kadar zor biri misin?" Alice otoparktan arabaya doğru yürürlerken sordu.

Şaşkınlıkla ona baktı. Kalbinin her atışında başı çarpıyor ve gözleri zonkluyordu ama bunu ölüm döşeğindeyken bile inkâr edebilirdi. "Sen neden bahsediyorsun? Ben tek kelime etmedim."

"Oh, başkaları için zor değil," dedi. "Kendin için. Uyuşturucu iğneyi reddettin. Ağrı kesici ilaçları reddettin. Ve ikimiz de biliyoruz ki hemen işe dönmek isteyeceksin."

"Ve?"

Kadın onun sinirli ses tonuna gülümsedi ve adam da kendini isteksiz bir gülümsemeyle buldu. "Sen hasta bir kadınsın," dedi.

"Daha önce söylediğimde ciddiydim. Birinin en kötü halinde nasıl olduğunu bilmek hoşuma gider. Sürprizlerden hoşlanmam." Arabanın kilidini açtı ve ona kapıyı açtı.

Adam yolcu koltuğuna oturduğunda, kadın onun yanına çömeldi, emniyet kemerini bağlarken gözleri yumuşadı. Adamın bakışlarıyla buluşurken ellerini onun üzerinde tuttu. "Lütfen kendine karşı daha nazik olur musun? Eğer yapamıyorsan, bunu senin için seve seve yaparım."

"Umarım bu kulağa geldiği kadar yaramazca olur."

Kadın güldü ve adam da gülümsedi ama bu gülümseme çabucak kayboldu. "Şımartılmak ya da bebek gibi davranılmak istemiyorum."

"Allah korusun," dedi ve onu nazıkçe öptü. "En azından karnını doyurabilir miyim?" "Yiyecek şu anda listemin ilk sırasında değil."

O gülümsedi. "I gerçekten gibi erkekler ile Çok büyük, zonklama . . . kelime dağarcığı."

Bu onu güldürdü.

Kapıyı kapattı ve direksiyonun arkasına geçmek için yaklaştı. "Sen tanıdığım en metanetli insansın Fort Knox, ama sanırım biraz

Orada rahatsızlık var. Çok sevdiğiniz 1970 model Dodge kamyonunuzu kaybetmekle kıyaslarsanız, gerçekten ne kadar kötü?"

"Hiçbir şey o Dodge'u kaybetmenin acısıyla kıyaslanamaz. Ama sorun değil. Ben iyiyim." Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Ben sadece ..."

"İyi bir hasta değil mi?"

"Aslında ben hiç hasta olmadım."

Arabayı otoparktan çıkarırken ona baktı. "Çenende bir yara izi var-"

"Güney Amerika'da değirmen kazası. Süper yapıştırıcıyla da halledildi." "Peki ya omzundaki yara izi?" diye sordu.

"Bar kavgası. Ama merak etme, artık o tür olaylara pek girmiyorum."

Bu onu güldürdü. "Şimdi de benimle dalga geçiyorsun. Bir bar kavgasına karışmayacak kadar yumuşak başlısın. Hatta birçok kez nabzını kontrol etmek istedim. Yatakta olduğumuz zamanlar hariç." Sırıttı. "Oradayken kalbini nasıl çalıştıracağımı biliyorum."

Evet, öyle yaptı.

"Cidden, Knox. Peki ya çocukken, mesela düşüp dizini sıyırdığın zaman?"

"Kendimi toplar ve üzerine bir yara bandı yapıştırırdım."

Tereddüt etti. "Büyüme yıllarınızdan pek bahsetmiyorsunuz." Bu bir soru olmadığı için cevap vermedi.

"Eski evine uğradın mı?" "Hayır."

Kadın ona baktı, gözleri sıcak ve şefkatliydi ve adam bir nefes verdi.

"Annem öldüğünden beri oraya gitmedim."

Onun bakışlarıyla

karşılaştı. "Neden?" "Onu

hayal kırıklığına uğrattım."

Kadın ona bakakaldı. "Onu hayal kırıklığına uğratmadın. Deneseydin bile başaramazdın. Sen o şekilde yaratılmamışsın."

Ona olan körü körüne inancı şaşırtıcıydı ve onu tamamen yıkıma uğrattı. "Onu rehabilitasyona götürmem gerektiğini biliyordum ama o hazır olmadığını söyleyip durdu, ben de boş verdim. Sonra çok geç oldu ve o gitti."

"Bu senin suçun değil," dedi sertçe ve onu şaşırtarak bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Onu tanırdım Knox. Tanıdığım en nazik, en tatlı, en sadık insandı. Seni o büyüttü. Onu sevdiğini biliyordu." Durakladı. "Geri dönüp şu anda orada yaşayan kişiye içeride bir dakika geçirip geçiremeyeceğini sormayı düşündün mü? Bu sana biraz kapanış sağlayabilir."

Gözlerini kapattı, duygusal acıdan ziyade fiziksel acıya odaklandı. "Orada kimse yaşamıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü şirketim ilk büyük yılını geçirdiğinde hepimiz ikramiye aldık. Karavanı bir emlakçı arkadaşım aracılığıyla satın aldım, o da benim için temizletti. Boştu. Bunca zamandır boştu. Neden sakladığımı bile bilmiyorum."

"Belki de kapanış için veda etmeniz gerektiği içindir."

Onun için şefkat ve endişe içeren sıcak sesini içine çekti ve boğazında bir düğüm hissetti. "Belki."

"Bu şekilde büyümek senin için gerçekten zor olmalı."

"Annem için daha zordu. İçkiyi bırakmak istiyordu ama yapamıyordu."

Alice arabayı sürerken başını salladı, gözleri şimdi daha sert, ağzı acımasızdı. "İblisleri onu ele geçirdi. Ama önce sen gelmeliydin. Bir çocuk her zaman önce gelmeli. Bir çocuğa sahip olmak onu ayık tutmak için yeterli olmalıydı."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Evet, hayatımdaki kadınlar için yeterli olmakta hep zorlanmışımdır."

"Belli ki yanlış kadınlarla takılıyorsun."

Dönüp ona baktı. "Doğru türde bir kadın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dün gece kesinlikle öyle düşünmüştün."

Bunu o kadar rahat söyledi ki, adam kahkahayı patlattı.

Tekrar ona baktı, gözleri isteksizce eğleniyordu. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Onu öpeceğine ve eve döndüğümüzde daha iyi yapacağına dair sözünü tut." *Ev.* Bu kelime hiçbir zaman geleneksel anlamıyla yakın bir anlam ifade etmemişti, çünkü hiçbir zaman gerçekten bir evi olmamıştı. Hâlâ da yok.

Belki de kelimenin bir yer değil de bir insan olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu düşünce olması gerektiği kadar korkutucu değildi.

"Duş almamız lazım," dedi. "Sana yardım etmem gerekecek elbette. Ama sonra dinleneceksin ve en azından günün geri kalanında çalışmayacaksın. Lauren ve ben işleri yürütmeye devam edebiliriz." Ona hızlı bir gülümseme gönderdi. "Tuttum seni, Knox."

Gülümsemeye karşılık veremeyecek kadar duygulanan adam onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. Çünkü ne zaman biri ona bunu söylemişti ki? Belki de onun şimdiye kadar tanıdığı en şaşırtıcı, en harika kadın olduğunu düşündü. Sert, kararlı ve zırhlı dış görünüşünün altında o gizli yumuşak tatlı tarafı saklıyordu.

"Kahretsin," dedi aniden, yol çalışması nedeniyle aniden sıkışan trafik için yavaşlarken. "Lanet olsun. Lanet olsun. *Lanet* olsun."

Sırttı. Tamam, yani onun gizli yumuşak tatlı tarafı derinden, *derinden* gömüldü, ama o da bundan hoşlandı.

Bölüm 21

Adını Vermeyeceğim Sevgili Kardeşim,

Yıllar içinde erkekler hakkında çok şey öğrendim. Babam alfabeydi. Walter alfabeydi. İkisini de sevmeme rağmen, kalbimde hep bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Kendime, yeniden sevdiğimde, geçmişte tanıdıklarımın tamamen farklı bir erkek olacağını söyledim.

Ama o adamın var olmadığından oldukça eminim. En azından benim için. Bu artık senden nefret etmediğim anlamına gelmiyor. Çünkü hâlâ ediyorum.

İmza, Başını Hâlâ Dik Tutabilen Kız Kardeş

Lauren alnındaki teri sildi. Terlemekten kesinlikle nefret ederdi. Terlemenin hafif de olsa kabul edilebilir olduğu tek an seks sırasındaydı ve o zaman bile o kadar uzun zaman geçmişti ki yanlış hatırlıyor olabilirdi.

Bu düşünce iç karartıcı olduğundan, tüm konsantrasyonunu hanın mutfağındaki duvar kağıdını kaldırmaya verdi. Duvar kâğıdı 1984'lerden beri oradaydı, o zamanlar kır mavisi ve horozlar tercih edilen süslemelerdi. Alice bunu yapacağını söylemişti ama Lauren yardım ederse kendisinden sıkıldığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacağını düşündü.

Ben'i arayabilirdin.

Neredeyse birkaç kez yapacaktı ama bir şey onu durdurmaya devam etti. Bir kere pratik yapamıyordu. İnsanlarla ve hayatla. Bir şekilde kalbini nasıl açacağını unutmuş bir duvar çiçeğine dönüşmüştü.

Korkuydu, sade ve basit. İnsanların umutları ve hayalleri olduğunda, incinirlerdi. Eleanor'a bakın. Aşk hayalinin peşinden gitmeye çalışmış ve evlenmek istediği adamı ve kız kardeşini kaybetmişti. Lauren'ın babası da hayallerinin peşinden gitmişti ve hayalleri onu mahvetmişti. Tamam, açgözlülük onu mahvetmişti ama yine de. Bir de büyük hayaller kuran ve bu hayaller uğruna en büyük bedeli ödeyen Will vardı.

Lauren da aynısını yapmaya hayır demişti.

Arkasında, Alice'in nefesinin altında küfrettiğini duyabiliyordu. Lauren'ın bir duvarına karşılık o çoktan üç duvarı soymuş ve temizlik işine geçmişti.

"yeni şeyler için eski şeylerden" kurtulmak için dolapları ve çekmeceleri boşalttı. Lauren fiziksel işlerde yavaş olduğu için kendini kötü hissetmeye çalıştı ama başaramadı çünkü açıkçası Alice her şeyde iyiydi. Lauren eskiden buna gıpta etmişti ve anlaşıldığı kadarıyla hâlâ da gıpta ediyordu.

Alice'in rahat özgüvenini de kıskanıyordu. Birkaç saat önce Alice birlikte çalıştığı çocuklardan bir FaceTime çağrısı almıştı. Bir bardaydılar ve bir geri sayım takvimi oluşturduklarını bilmesini istemişlerdi. Ayının dolmasına altı gün kalmıştı. Sonuç olarak özlendiği belliydi.

Lauren hayatı boyunca bir gün bile kaçırmamıştı.

Saat gece yarısıydı ve eve gidip biraz uyuması gerekiyordu. Ama yorgun değildi, yorgunluğun tam tersiydi. Her nasılsa, han üzerinde çalışmak ona, aslında üçte bir sahibi olmanın vermediği bir sahiplik duygusu vermişti. Kendini işe yatırılmış ve daha da ötesi evinde hissediyordu.

Bu şaşırtıcıydı, çünkü buraya ait olmadığını düşünerek büyümüştü. Eleanor'un ölümünden bu yana geçen zamanı, mirasın bir parçası olmaktan biraz daha fazla rahatsızlık duyarak, kendini bir sahtekâr gibi hissederek geçirmişti. Tek bir fotoğrafın tüm bunları değiştirmesine izin vermek aptalca mıydı? Muhtemelen öyleydi. Ama olan tam olarak buydu.

Han artık onun mirasının bir parçasıydı. O buraya aitti. Alice bunu kabul etse de etmese de onlar da buraya aitti.

Döndü ve hâlâ sessizce dolapları karıştırmakta olan eski en iyi arkadaşına baktı. Lauren'inki gibi havadan sudan konuşmak ya da gevezelik etmek Alice'in kanında yoktu. Lauren sessizliği doldurmayı severdi.

Sessizlik Alice'e huzur veriyordu. Ya da en azından eskiden öyleydi. Ama bu gece yüz ifadesinde huzurlu görünmeyen bir şeyler vardı. Melankolik görünüyordu. "Sorun nedir?"

Alice sadece omzunu kaldırdı.

Bunda şaşılacak bir şey yok. Lauren eskiden onu konuşturmak için dürtmek, kızdırmak zorundaydı. Yapması kolaydı. "Eleanor tam bir sürü faresiydi. Bu iş planladığımızdan daha uzun sürebilir."

"Daha fazla vaktimiz yok," dedi Alice, kafasının içinde endişenin kol gezdiğini belli eden bir ses tonuyla.

Knox'la birlikte o dağcıyı kurtardıklarından bu yana birkaç gün geçmişti. O zamandan beri Lauren, Alice ve Knox arasında daha da yakın bir bağ olduğunu hissetmişti, bu yüzden Alice'in neden hâlâ kapıdan aceleyle çıktığından emin değildi.

"Yarın yeni mutfak eşyaları gelecek," dedi Alice, "ve dolapları boyamamız gerekiyor. Size bir sürü faresiyle nasıl başa çıkılacağını göstereyim." Tezgâhın üzerindeki bir kucak dolusu ıvır zıvırı topladı ve her şeyi ahırdan içeri taşıdıkları büyük çöp tenekesine boşalttı.

Lauren dehşet içinde nefesini tuttu, eli kalbine gitti. "Bunu yapamazsın! Ya önemli bir şeyi atarsan?" Çantaya daldı ve yırtık pırtık bir defter çıkardı. "Bunun gibi."

"Hadi ama, bu açıkça çöp."

Eleanor'u çok seven ve ona hayran olan Alice'in bu işi aceleyle getirmeye çalışması ve her şeye zaman ayırıp bakmak isteyen *Lauren* olması ironisi gözünden kaçmadı. Defteri rastgele bir sayfaya açarak bir resim çıkardı ve şok içinde ona baktı.

"Ne?" Alice sabırsızlıkla sordu.

"Biziz," dedi. "Sen ve ben." Lisede ikinci sınıf öğrencisiydiler ve Cadılar Bayramı için giyinmişlerdi. Lauren Büyük Kırmızı Köpek Clifford olmuştu. Alice ise Hermione Granger olarak gitmişti.

Alice fotoğrafı çekti. "Vay canına. Aynı görünüyorsun. Göğüsler hariç." Lauren'a baktı. Özellikle de göğsüne. "Sana D'ler getirmesi için göğüs tanrılarına nasıl dua ettiğini hatırlıyor musun?"

"Ha ha," diye mırıldandı Lauren, ama bu doğrudu. "Ve bana D vermediler. Sadece C aldım."

"Ama gerçekten güzel C'ler. C'lerle mest olurdum." Kendi notlarına baktı *Belki* de B'ler sadece kızgınlıkla.

Lauren sırtıttı.

"Ciddi misin?" Alice sordu. "Benim kıskanç olmam seni mutlu mu ediyor?" "Hayal edebileceğinden çok daha fazla. Seni *her zaman* kıskanmışımdır." "Neyi? Neden kıskandın? Göğüslerim on iki yaşındayken büyümeyi bıraktı."

"Sorun sadece göğüslerin değil," dedi Lauren. "Egzersizden nefret etmene rağmen uzun boylu ve formda olman. Çok zekisin ve tüm bunların ötesinde güzelsin. Bu hiç adil değil. Hayatını bile yoluna koymuşsun."

Alice inanamaz görünüyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Elimde *hiçbir şey yok*.
anladım. İşimi değil. Özel hayatım değil. *Hiçbir şeyi*."

"Arizona'da hepsi de seni seven bir grup seksi adamla birlikte bir işin var. Temel Kurallara aykırı olmasına rağmen Knox adında daha da seksi bir adamla fiziksel ilişkiye girebiliyorsun - bu da hala bir kural ihlalcisi olduğun anlamına geliyor ve bu seni her şeyin ötesinde *havalı* yapıyor."

Alice'in kaşları kalkmıştı. "*Fiziksel ilişkilere girmek* mi?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Varsayalım ki yok."

Lauren iç çekti. "Seks. Tamam mı? Seks yapacaksın."

Alice gözlerini kırıştırdı. "Gerçek bir bakire olmadığının farkındasın, değil mi? Reşitsin ve kendinden başka kimseye hesap vermiyorsun. Bir rahibe gibi yaşamak zorunda değilsin."

Lauren sarktı ve sırtını buzdolabına yasladı. "Biliyorum. Ama nasıl kendim olacağımı unuttum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

Alice dilini ısıtıyormuş gibi görünüyordu ve Lauren kendini iğnelemeye hazırladı. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Alice sonunda sessizce, "Ben de kim olduğumu bilmiyorum," dedi.

"Uh-huh." Lauren kollarını kavuşturdu. "Eminim tüm bu iyi seksin yardımı dokunuyordur."

"İyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sizi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" Knox evin içinde başka bir yerden seslendi.

Alice yüzünü buruşturdu. "Yeniden izole etmeliydik." Sesini biraz yükseltti, gözleri Lauren'a doğru gönderdiği mizahla parlayarak, "Yani, seks *iyiydi* ..." dedi.

"Bunu daha sonra geri almanı sağlayacağım!"

Lauren, Alice'e çok yakıştığı için aralarındaki kolay yoldaşlığı sevse de gözlerini devirdi. "Harika, sen benim göğüslerimi kısıkanıyorsun, ben de senin seks hayatını kısıkanıyorum."

Alice, "*Ben'i ara*," dedi.

"Sorunlarımı bir erkek çözmeyecek."

"Tabii ki hayır. Ama dört dakika kadar aklınızı onlardan uzaklaştırabilir."

Knox'un "*Vay canına*," dediğini duydular.

Alice homurdandı ve çöp kutusuna bir şeyler atmaya geri döndü.

Lauren bunun böyle olduğunu düşündü ama birkaç dakika sonra Alice sessizce sordu: "Peki seni tekrar kendin gibi hissettirecek şey nedir?"

"Bilmiyorum bile." Alice ve kendisinin resmine biraz daha baktı. "Beni tanıyan, benden hoşlanan insanlarla birlikte olmak."

"Ben sizi tanıyan ve seven bir insanım."

Lauren kendini iyi hissetti ve Alice onu işaret etti. "Sakın buna cüret etme, yoksa geri alırım!"

Bu Lauren'i ağlamaktan çok güldürdü. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Hala benimle olmak istediğin için."

Alice'in belli belirsiz neşesi kayboldu ve yüz ifadesi ciddileşti. "Hayır, bunu yanlış anladınız. *Benimle* birlikte olmaya istekli olduğun için teşekkür ederim."

Birbirlerine baktılar, Lauren dayanılmaz bir şekilde duygulandı ve belki Alice'in de duygulandığını düşündü.

Knox, "Peçetelerimizin bittiğini hatırlatmak isterim," diye seslendi.

"Ayrıca . . .

Temel Kural bir!"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diye bağırdı Alice, "ama üçümüz kuralların çoğunu çiğnedik."

"Eleanor bunu neden aldı?" Lauren fotoğrafı sordu.

"O benimdi." Alice çöp kutusunu arka kapıya doğru sürükledi ve ellerinin tozunu aldı. "Aslında onda bir sürü var. Resimlerimi saklamam için bana bir fotoğraf albümü verdi. Mutfak masasında bir araya getiriyordum ve o da senden birkaç tane alıp alamayacağını sordu."

Lauren göğsünde garip bir his hissetti. Duygu, değişiklik olsun diye iyi bir duygu. "Bu çok tatlı."

Alice boynunu bükerek Lauren'a baktı. "Az önce Eleanor hakkında güzel bir şey mi söyledin?"

"Hey, onun o yönünü hiç görmedim, tamam mı? Ya da *herhangi bir* yönünü. Ama bu fotoğrafı sakladığını bilmek bana derinlerde bir yerde onun var olduğunu söylüyor."

"Peki sahip olduğu her şeyin üçte birini sana bırakması bir şey değiştirmede mi?" Alice kuru bir sesle sordu.

"Elbette öyleydi. Ama bu onun kız kardeşine, babama karşı duyduğu sorumluluk duygusu olabilir. Yine de resim... *bu* bir duygu," dedi.

"Sana söylüyorum Lor. Ve herkes açık bir kitap değil."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama bazı insanlar genç ve aptal olduklarında bunu anlayamazlar. Bazen bazı insanların önce büyümesi gerekir. Bunun üzerinde çalışıyorum."

Alice uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı. Ve hepsi bu kadardı. Alice'ten her zaman aldığı şey.

Kabullenme. "Bunu özlemişim Alice," dedi usulca. "Yeniden bir aile birliğinin parçası olduğumu hissetmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Alice'in yüz ifadesi, birisi ona kendini iyi hissettirecek bir şey söylediğinde takındığı ifadeydi. Acı. Ama sonra fotoğrafı

Lauren ve daha yakından baktı. "Bu daha geçen gün işten doğruca buraya gelirken giydiğin kostümün aynısı."

"Evet. Orada çalıştım. Sonra da kovuldum. Hayır, bekle. Anne Kaz kostümüyle kovuldum."

"Ne?" Alice başını kaldırdı. "Kovuldun mu?"

Lanet olsun. "Bu şekilde ağzımdan kaçırmayı planlamamıştım ama evet, kovuldum." Ve sonunda ağzımdan kaçırmak doğru gelmişti.

"Bu saçmalık." Alice'in kaşları çatılmıştı, sinirlendiğinde olduğu gibi. "Sen gelmiş geçmiş en iyi kütüphanecisin."

Lauren homurdandı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen gezegendeki en anal, aşırı düzenli insansın. Çantanda kalemlerin, kurşun kalemlerin ve dudak çubukların için bir düzenleyici bile var."

"Bu sadece sağduyu."

"Güneşin altındaki her kitabı biliyorsun," diye devam etti Alice. "Sen *doğdun* o iş için. İyi misin?"

Duygulanan Lauren gülümsemeyi başardı.

"Üzerinde çalışıyorum." "Ne yapacaksın?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Lauren omuz silkti. "Will'in ölümünden beri kütüphane işinin ... şey, ben olmasına izin verdim. Hemen bir iş bulmam gerekiyor ama bu o kadar kolay değil. En azından gerçekten yapmak istediğim bir şey değil."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Lauren'in göğsü bu teklif karşısında ısındı. "Bir sarılma iyi olurdu."

Alice'in hakkını vermek gerekirse, sarılmaya izin verdi, hatta Lauren'ı sıkarak karşılık verdi.

"Yemek var mı?" Knox odaya girdiğinde, sağ kaşının üzerindeki bandaj hâlâ dikişlerini örtüyordu. Ellerini yıkamak için doğruca lavaboya gitti. "O kadar açım ki midem kendi kendini yiyor-" Ellerini temizledikten sonra dönüp onlara baktı ve sarıldıklarını görünce gözleri hafifçe büyüdü. "Kim öldü?"

"Hiç kimse," dedi Alice. "Lauren işini kaybetti."

"Ciddi misin sen?" Knox Lauren'a baktı. "Yaptığın işte harikasin."

Alice'in kör inancına onunki de eklenince, Lauren kaçan gözyaşlarını saklamak için birkaç kez hapsırma numarası yapmak zorunda kaldı.

Pickle ayağa kalktı ve odadan sıvışarak ona kendini gezegendeki en kötü pislik gibi hissettirdi.

"İş için üzgünüm," dedi Knox. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Pizza," diye karar verdi Lauren.

Knox gülümsedi. "Sen benim en sevdiğim

ortağımsın." Alice gözlerini devirdi ama

"Pepperoni" dedi. Lauren uygulamayı açarken ürperdi.

Knox mutfakta ilerliyor, yaptıkları her şeyi gözden geçiriyordu. "İyi görünüyor."

Öyleydi, Lauren fark etti. Onlar da neredeyse bitirmişlerdi. Ev rustik bir görünüme bürünmeye başlamıştı ama öyle eski püskü "rustik" de değil, samimi ve davetkâr görünen ve hissettiren gerçek, sıcak bir kulübe benzeri rustik bir görünüme bürünmüştü. "Bu işi gerçekten başaracağız."

"Tahtaya vur," dedi Alice, her zamanki şüpheli tavrıyla.

"Öyleyiz," dedi Knox. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sizi bir dakika içinde işe alırdım. Lauren, eğer kariyerinde bir değişiklik yapmak istiyorsan bunu aklında tut. Kostüm giymene gerek yok."

Lauren bu teklif için ona en içten gülümsemesini verdi; ağır fiziksel emek ve şüphesiz pislik içereceğinden şüpheleniyordu - ki hala hayranı değildi - ama teklif etmesinin inanılmaz derecede nazik olduğunu düşündü.

Alice ona döndü. "Pekâlâ, sen kimsin ve Bay Yapacak Bir Ton Bok Kaldı'ya ne yaptın?"

"Hakkını teslim etmekten hoşlanırım," dedi.

Alice ondan nasıl iltifat alacağı konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu ve bu aslında sevimli bir şeydi. Lauren ilk başta ikisinin birbirini öldürmeyeceğinden hiç emin değildi ama itiraf etmeliydi ki Knox Alice için iyiydi. Sabrı sonsuz görünüyordu ve hiçbir zaman rekabetçi olma ya da ikisine de bariz gücünü kanıtlama ihtiyacı hissetmemişti. Bunun yerine, onların sıkı çalışmalarından ve gelişen becerilerinden açıkça zevk alıyordu.

"Pizzadan sonra ne geliyor biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Eleanor E-posta Zamanı."

Lauren'ın midesi bulandı. "Ama tam da ondan hoşlanmaya başlamıştım."

Otuz dakika sonra pizza bitmişti ve iPad'e kilitli ve dolu bir çingıraklı yılan gibi bakıyorlardı. Hem iyi hem de zor olanları okumuşlardı, bu yüzden bu gece ne alacakları belli değildi.

Alice viski şişesini kaptı ve hepsi mutfak masasına oturmak için döndü. Knox sandalyesini arkaya doğru çevirdi ve üzerine oturdu. Alice bir sandalye tutmadı, sanki her an kaçabilecekmiş gibi kalçasını masaya dayadı.

Lauren sandalyeye doğru şekilde oturdu. Alice, Knox "Konu satırında 'Alice' yazıyor" diyene kadar sırttı.

Alice onun omzunun üzerinden eğildi ve soldu. "Ne?" diye sordu.

"Kazanın olduğu gecenin tarihi." Alice ellerini ceplerine sokarken içine kapanmış gibiydi, fiziksel olarak hasta görünüyordu.

"Bırak ben okuyayım," dedi Lauren usulca, iPad'i kendisine doğru çekerken Alice'e küçük bir gülümseme ve güven verici bir baş hareketiyle. "Ben hallederim. Sen de benimsin."

Alice gözlerini kapattı.

Lauren yüksek sesle okumaya başlarken Knox uzanıp onun ellerinden birini tuttu.

Sevgili Despicable Sister,

Bu gece korkunç bir şey gördüm ve bunu atlatamıyorum. Gözlerimi her kapattığımda her şeyi yeniden görüyorum. Tamircimin oğlu vahşidir, sabahın üçünde motorunu sürekli devirir ve köpeği uyandırır. Bu gece de cehennemden çıkmış bir yarasa gibi bizim yoldan hızla geçiyordu ve birden büyük bir kaza duydum. Olay yerine vardığımda hastaneye gidiyordu. Başaramadı.

Lauren boğazını tıkayan endişe ve keder yumağını yutmak için okumayı bıraktı. Hâlâ orada duran Alice'e baktı, rengi solmuştu, gözleri parlıyordu, ağzı öfkeyle gerilmişti ama metanetle sessizdi. Lauren iPad'i kapattı. "Sanırım ana fikri anladık."

"Hayır." Alice başını salladı. "Gerisini duymak istiyorum."

Lauren Knox'a baktı.

Alice'in elini sıktı. "Bebeğim-"

Alice, "Lanet mektubun geri kalanını oku," diye ısırdı.

Lauren ileriye okudu ve zorlukla yutkundu. "Alice, güven bana. Duymak zorunda değilsin-"

Alice iPad'i aldı, kendi kendine okudu, sonra iPad'i dikkatlice masanın ortasına bıraktı ve odadan çıktı.

Geride gürleyen bir sessizlik

bıraktı. Knox onun peşinden

gitmek için ayağa kalktı.

"Knox. Önce geri kalanını duymalısın," dedi Lauren sessizce.

"Ne kadar kötü?"

Lauren derin bir nefes aldı.

"Kötü." "Oku onu."

Lauren kaldığı yerden devam etti.

Çocuk arabasını bir çitten ve en yakın komşumuzun ahırından geçirmiş. Anlamsız bir trajedi ama ben daha çok kız kardeşi için endişeleniyorum. Will, Alice için her şey demektir. Anneleri bana seni hatırlatıyor Rahibe, çünkü o da sorumluluklarını yerine getirmedi. O koca aptal kardeşi hayatındaki birkaç iyi şeyden biriydi ve gidip böyle bencilce bir şey yapmak ve kendini öldürtmek zorunda kaldı. Karakola ifade vermeye gittiğimde polisler de aynen böyle söyledim. Şüphesiz her zamanki gibi içki içiyor ve yasadışı yarış yapıyordu. Bunu bilmeleri gerekiyordu, aksi takdirde şikayetlerimi asla ciddiye almayacaklar ve insanların benim yolumda bunu yapmayı bırakmalarını sağlayamayacaklardı.

Berbat, berbat bir iş, hepsi. Ama artık bitti. Polis anlayışım için minnettar ve bu konuyu inceleyecek, hepsi bu kadar. Bu arada duyduğuma göre Bahamalar'da bir gemi seyahatindeymişsin. Umarım güneş yanığı olur ve/veya tropikal bir hastalığa yakalanırsın.

Tek İyi Graham Kardeş

Sarsılan Lauren iPad'i elinin tersiyle itti. "Will'in vücudunda alkol vardı. Yasal sınırın üzerinde değil ama haklıydı. Arabayla bir çitten geçip bir ahıra girmiş. Neyse ki içinde kimse yoktu." Gözlerini kapattı. "Biliyor musun bilmiyorum ama Alice'in babasının kasabayı terk edip yurtdışında bir işe girmek zorunda kalmasının tek nedeni ahırın sahibinin dava açmasıydı. Babası her şeyini kaybetti."

Knox, "Çünkü Will kendi arabasıyla değil, babasınıninkiyle yarışlıyordu," dedi. Kızın şaşkınlığı karşısında bir omzunu kaldırdı. "Hikâye büyüktü. Ayrıntıları duymak zor değildi."

"İnsanlar ilginç hikâyelere bayılır," dedi acı bir şekilde. "Alice'in babası evini ve işini kaybettikten sonra çekip gitti."

"Alice'i sonuçlarıyla yüzleşmesi için geride bırakarak."

Lauren bunu göğsünü sıkarak kabul etti, çünkü fiziksel olarak terk eden Alice olmasına rağmen, Lauren duygusal olarak onu terk etmişti.

Tek başına.

Knox, "Gidip onu bulacağım," dedi.

Başını salladı. "Bu bir geçiş töreni gibi görünüyor. Eleanor'un e-postasını okuduktan sonra birimiz çekip gidiyor."

"Acı çekiyor," dedi. "Acı çektiğinde yere koşma eğilimindedir."

"Ve şimdi kaçacağından mı korkuyorsun?" "Değil mi?" diye sordu.

"Olmamaya çalışıyorum," dedi içtenlikle. "Onu gerçekten önemsiyorsun."

Saının bir telini okşadı. "Ben de seni önemsiyorum, Pembe." Onu sandalyeden çekip kucakladı ve bu o kadar rahatlatıcı geldi ki, bir anlığına sarıldı. Sonunda onun sırtını sıvazladı ve kurtuldu. "Sadece sert bir kız gibi davrandığını biliyorsun, değil mi? Aslında yumuşak bir merkezi olduğunu? Dünyaya nasıl hissettiğini göstermemesi, hissetmediğı anlamına gelmiyor, değil mi? Aslında Alice'te tam tersi. Sizden ne kadar çok şey saklarsa, o kadar çok şey hissediyor."

"Ona zarar vermeyeceğim.

Asla." "Söz veriyor musun?"

Knox kısık bir kahkaha attı. "Sana söz verebilirim ki, eğer biri incinecekse, bu ben olacağım."

Şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıktığında, gitmişti.

Bölüm 22

Karanlık, yıldızsız, aysız bir geceydi ama Alice'in arka bahçede, ahırın yanından geçip dünyası sarsıldığında her zaman gittiği yere, dereye giden yolu bulmak için ışığa ihtiyacı yoktu. Bu yolu yıllardır yürüyordu. Kendisine ait olduğunu düşündüğü büyük, düz kayaya vardığında ağır ağır oturdu.

Burası Eleanor'u gördüğü son yerdi, her zamanki gibi Alice'i yalnız bulmak için dışarı çıkmıştı. Will'in ve bildiği hayatının kaybının yasını tutuyordu.

Eleanor oturup Alice'e nadiren sarılmış ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermişti.

Eleanor'un tutmadığı tek söz.

Alice üzüntüyü kalbinde kurşun gibi hissetti ama içine attı. Kendi büyükannesi sandığı kadın kardeşinden nefret etmişse ne olmuş yani? Bu tam olarak yeni bir haber sayılmazdı. Ama soruşturmada sorun çıkarmaya çalışması ... en azından onun için yeni bir haberd.

Will masum değildi ama onun kardeşiydi ve onu özlüyordu. Babasını da özlemişti ve birden Lauren'in sözleri kafasında dönmeye başladı: *Yeniden bir aile birliğinin parçası olduğumu hissetmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.*

Alice duyduğunda biraz hava emiyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Arkasında yapraklar çıtırdıyordu ve donup kaldı, kulak kesildi. Bir ayı mı, yoksa öcü mü? Hmm, bunlar kesinlikle ona doğru gelen insan ayak sesleriydi. Telaşsızdı ama sessiz olmaya da çalışmıyordu. Yine de öcü olabilirdi, ama parasını Lauren'a yatırdı, muhtemelen Alice'in şimdiye kadar kaçınmayı başardığı şeyi yapmak istiyordu - geçmişleri hakkında gerçek bir konuşma yapmak.

Öcüyü tercih ederdi. Her şeye rağmen panikledi. Daha sonra yaptığı şeyin başka bir nedeni yoktu; kayadan kaymak ve yanındaki çalının arkasına saklanmak. Bu bir mananitaydı, bu yüzden dikenliydi ve

Kaşınıyordu ve lanet olsun, böcekler vardı; bunların hiçbiri onu dışarı çıkarıp görüş alanına sokmaya yetmedi.

Önündeki toprakta iki büyük iş botu belirdi. Ardından, ait oldukları adam önünde çömelirken iki uzun, kot giysili bacak.

"Karanlıkta beyaz giydiğinin farkındasın, değil mi?" Knox büyük elleriyle çalıları araladı ve kızın bakışlarıyla buluştu. "Bir fener gibi parlıyorsun."

Başını dizlerinin üzerine düşürdü, duygularının dizginlerini elinde tutmaya çalışmaktan tepeden tırnağa titriyordu. Lauren'in onu bulmasının en kötü şey olacağını düşünmüştü ama hayır, Knox'tu. Lauren'la konuşurken sözlerinin arkasına saklanabilirdi ama Knox saklanmasına asla izin vermezdi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi olgunca.

Knox onu kucağına aldı ve kayanın üzerine oturdu. Saçından bir şey kopardı. Ne olduğunu bilmesine gerek olmadığına karar verdi. "Konuşmak hakkında kim bir şey söyledi?" diye sordu.

Onu kucakladığında, yüzünü boynuna bastırdı ve sıcak gözyaşlarıyla savaşımaya çalışmaktan vazgeçti. Gözyaşları boğazından aşağıya ve ceketinin içine doğru kayarken fark ettiyse de bir şey söylemedi. Kız titrediğinde, ceketinin fermuarını açtı ve onu ceketin içine çekti, vücut ısısı onu içine çekti ve kokusu çok lezzetliydi Knox'un.

Ve hâlâ gözyaşları akıyordu. Utançtan teni kızarmış, öfkeden paramparça olacağını düşünecek kadar gerilmişti.

Knox ona sarıldı ve öylece bıraktı. Soru sormadı. Sessizliği için sabırsızlık göstermedi. Ve bir şeyin farkına vardı. Knox hayatında ondan hiçbir şey beklemeyen ilk kişiydi. Belki de bu yüzden sonunda kıpırdandı ve yüzünü Knox'un boynuna bastırarak iç geçirdi. "Özür dilerim."

"Olma."

Burnunu çekti ve başını kaldırdı. "Neden tepelere doğru kaçmıyorsun? Çoğu erkek gözyaşlarından korkar."

"Ben çoğu erkek gibi değilim ve gözyaşları beni korkutmaz. Annem eskiden çok ağlardı." Durakladı ve tekrar konuştuğunda sesinde biraz alay vardı. "Kadın ruhunun zorlu, rüzgârlı yollarında gezinmekte iyiyimdir."

Onu itti. "Yani bu işte iyi olduğunu *düşünüyorsun*. Bu işte pek çok şeyde iyisin."

Güldü. "Herhangi bir şikayette bulunmak ister misiniz?"

Hayır, kahretsin, cevabını gözlerinde açıkça görerek ona gülümsedi. Sonra yüzünü avuçladı ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Beni bu kadar uzakta nasıl buldun?"

"Bir dakikamı aldı. Önce ahırını kontrol ettim. Arabalardan birine balyoz indiriyor olabileceğini düşündüm."

"Dilini ısır," dedi alaycı bir sertlikle. "Ben Eleanor'a kızgınlığım, ahırdaki bebeklere değil."

Bunun üzerine gülümsedi. "İkinci durağım *Last Chance Inn*'deki salon setiydi. Eleanor'un favorisi. Onu ateşe vermenizin mümkün olduğunu düşündüm."

Bunu elinin tersiyle itti. "Gösteriyi sevdim. Ayrıca tüm setleri ben temizledim. Eğer onları yok edecek olsaydım, üzerinde sekiz saat çalışmadan önce yapardım."

"Anlaşıldı. Her neyse, seni üçüncü turda burada buldum."

Evet. Dere kenarındaki bir çalılıkta saklanıyordu. Kesinlikle en güçlü anı değildi ve savunmasızlığını göstermekten nefret etse de Knox'ta bunu sorun etmeyen bir şey vardı.

Kendi başına dehşet verici.

Başını çevirerek kendisinden sadece birkaç metre ötede zar zor görebildiği dereye baktı. "Eleanor'un isimsiz görgü tanığı olduğuna inanamıyorum. Polise Will'in dikkatsiz bir sürücü olduğunu söyleyip tüm hayatımı mahveden soruşturmayı başlatmakla ilgili tek bir şey bile söylemedi." Durakladı. Başını salladı. "*Bunu kim yapar?*"

"Her şeye burnunu sokan yaşlı bir kadın, hem de çok."

Gözlerini kapattı. "Kendine ait bir hayatı olmayan meraklı yaşlı bir kadın."

Knox bir şey söylemeyince gözlerini açtı. "Ne düşünüyorsun Bay Dürüst Ol, Bay Doğruyu Söyle? Muhtemelen doğru şeyi yaptığını düşünüyorsun."

"Bence Eleanor'un söylediklerinin doğru olması önemli değil, çünkü polis o olsa da olmasa da bunu anlayacaktı. Ayrıca bence"-Knox eğildi ve ona çok nazik, iyileştirici, rahatlatıcı bir öpücük verdi-"sen tanıdığım en güçlü, en cesur, en inanılmaz kadınsın. Ailenin başına gelenlerden nefret ediyorum."

"Eleanor hakkında konuşuyorduk."

"Ve şimdi de senden bahsediyorum," dedi. "Eleanor polise anlattıklarını sana da anlatmalıydı. Tıpkı bana Nikki'den bahsetmesi gerektiği gibi. Ya da Lauren ile bağlantı kurmaya çalışmalıydı. Hataları vardı ve hatalar yaptı ama bizi sevmek bunlardan biri değildi."

Alice iç çekti. "Biliyorum." Durakladı. "Ona hâlâ kızgın mısın?" Onun cevabını beklerken nefesini tuttu ve ne söylemek istediğini düşünmesini izledi. "Şimdi kendini tutma, Knox."

"Yapmam. Yapmazdım." Adam kadının bakışlarını eşit ve açık bir şekilde karşıladı. "Sanırım gerçek şu ki, eskiden kızgındım ama anneme."

"Ve ... artık değil misin?"

"Hayır. Bence o elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptı," dedi. "Ben de Eleanor için aynı şeyi düşünüyorum."

Alice başını salladı. "O kadar evrimleştiğimi sanmıyorum. Arkamı kolladığını sanıyordum. Düşündüm ki ..."

"Ne?"

Başını salladı, en karanlık korkularını dile getirirken kelimelerin, her birinin, bir bıçak dilimi gibi hissettirmesinden nefret ediyordu. "Aşkın her zaman acıya neden olmasından bıktım." Bunu söylemek bile acıya neden oluyor, kalbini ve ruhunu doğruyordu.

"Belki de buna gerek yoktur."

Ondan daha önce hiç duymadığı bir duygusallıkla söylediği sözler, derin bir nefes alıp tutmasına ve sonra da titreyerek bırakmasına neden oldu. "Bir şeyler istememe neden oluyorsun." Etraflarındaki gece kadar karanlık olan bakışlarıyla karşılaştı. "İstemeye hiç hakkım olmayan şeyler."

"Herkes seilmeyi hak eder, Alice." Onu sıkıca kendine çekti. "Sen bile."

Parmaklarını nazikçe onun dudaklarına götürdü. Adamın ne söylemeyi planladığından emin değildi ama bildiği bir şey vardı; bunu duymaya hazır değildi. "Ben de sana," dedi şiddetle.

Tıpkı onun yaptığı gibi, sözlerini durdurmak için parmaklarının ucuyla dudaklarına hafifçe dokundu.

"Ne kadar da iyi bir çiftiz," diye mırıldanarak adamın parmak uçlarını ısırdı. Doğrulup ulaşabildiği her yeri öptü. Alt dudağını. Sonra onu ısırdı. "Sana söylemeye çalıştım, çok sabırlı olman gerekiyor."

"Bende ondan çok var. Belki sana biraz öğretebilirim..." Ve orada, karanlıkta gülümsedi, sonra başını eğdi ve onun alt dudağını da nazikçe ısırdı, sonra boynunun kıvrımını, sonra omzunu, yavaşça, seksi bir şekilde, güneye doğru ilerleyerek ... *sabır* kelimesinin yepyeni bir anlamını öğretti.

ALICE, ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri olmadan, irkilerek uyandı. Hava hâlâ karanlıktı ve o yataktaydı. Kendi yatağında değil, kız gibi, fırfırlı bir odadaydı.

gösteri. Şimdiye kadar tanıştığı en erkeksi adam olan Knox'a sarılmıştı ve etrafı bildiğinden çok daha fazla dantelle çevriliydi. Bu onu gülümsetti.

Kendini tamamen tükenmiş ve bitkin hissediyordu ama garip bir şekilde uzun zamandır hissetmediği kadar hafiflemişti ve bu da ona çok fazla ağırlık taşıdığını fark ettirdi. Belki de bunun kötü anılarla bir ilgisi vardı.

Ya da belki de onu, sanki onun için pizzadan daha önemliymiş gibi karşısında tutan adamdı.

Her iki durumda da, her dakikanın tadını çıkaracaktı. Başını çevirip saate baktı: Saat üç buçuktu. Sonra Knox'un gözlerinin açık olduğunu ve kendisine baktığını fark etti. "Salyalarım mı akıyordu?"

"Hayır." Gülümsedi. "Biraz horluyorum ama."

"Sözünü geri al."

"Yap beni," dedi, sesi kısık ve boğuktu, parmaklarını küçük pijamasının eteğinin altından geçirip karnının yumuşak derisinde gezdirirken çok seksiydi.

Bakışlarını onunkilerle birleştirerek bir dirseğinin üzerine çıktı ve onu öptü. Yumuşakça. Tıpkı derede gece yarısı geçirdiği sinir krizi sırasında ona davrandığı gibi şefkatle.

"Bu ne içindi?" Knox sordu.

"Bu bir teşekkür." Önce ağzının bir köşesini, sonra diğer köşesini öptü. "Liseyi erkek delisi olmadan geçirmemi sağladığın için çünkü ben sadece senin için deliriyordum." Çenesinin hemen altından öptü. "Buraya geri dönmemi sağladığın için. . ." Köprücük kemiğini öptü, daha fazla öpmek niyetindeydi ama adam bir elini onun at kuyruğuna doladı ve onu tekrar ağzına çekti.

"Emin misin, Alice?"

Ciğerlerinde yeterince nefes olsaydı, gülebilirdi, çünkü onunla ne kadar flört etse ve dalga geçse de, iş başa düştüğünde, her zaman seçimini onaylamasını isterdi. Ve onun cevabı her zaman olduğu gibi aynı olurdu. "Çok."

Bir sonraki vuruşta onu altına aldı ve öptü. Nazikçe değil. Şefkatle değil. "Minnettar olan benim," dedi. "Hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu fark etmemiştim. Kendimi kapatmıştım, sadece çalışıyordum, çalışıyordum, çalışıyordum. Ama şimdi, bana kendimi ... hissettiriyorsun." Geri çekildi ve ona gülümsedi. "Canlı, Alice. Hem de çok canlı."

Ve bunlar güneş doğana kadar ikisinin de söylediği son sözlerdi. Yukarı.

KNOX uyandığında üzerinde hâlâ uyumakta olan Alice ve gülümsemesi vardı. Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde Alice'in altından sıyrıldı, eğer bugün parkelerin geri kalanını onarmayı bitirecekse hemen gitmesi gerekiyordu.

Yerde uyuyan Pickle koca kafasını kaldırdı, yemek mi yoksa korkunç bir koşu mu olacağına karar vermeye çalışıyordu.

Knox bir kot pantolon giydi, diğer kıyafetlerini aldı ve önce duş alıp sonra herkese kahvaltı hazırlamayı düşünerek sessizce dışarı çıktı.

Her zaman umutlu olan Pickle onu takip etti, Knox önce duş almak için mutfaktan uzaklaştığında kederli bir inilti çıkardı.

Banyoda sadece bir tane temiz havlu vardı. Alice'in de havluya ihtiyacı olacağını bildiğinden, daha fazla havlu bulmak için koridordaki dolaba gitti. Tam kapıyı açtığı sırada koridordan biri hızla geldi. Alice, sanki tüm kaleleri dolaşmış ve ana üssü çalışırmış gibi önünden kayarak geçti. "Hayuuuunr!" diye bağırdı ve Alice ile dolap arasında durdu, tam o sırada bir yığın renkli şapka, atkı, çorap, iplik yumağı, iplik paketi ve sayamayacağı kadar çok örgü iğnesi Alice'in başından aşağı yuvarlandı.

Onu bu karmaşadan kurtarmaya çalışırken konuşmaya çalıştı ama Pickle kulak zarlarını delecek kadar yüksek bir sesle havlıyordu. "Pickle, kapa çeneni!"

Pickle fermuarını çekti.

Kutsanmış sessizliğin içinde, Knox'un tişörtünü giyen ve muhtemelen başka hiçbir şey giymeyen Alice, her şeyi toplayıp dolaba geri koymaya çalıştı ve fevkalade başarısız oldu.

Ama eğildiğinde ona verdiği kalp durdurucu görüntü ... *Kesinlikle* gömleğinden başka bir şey giymemişti. Tam bir Neandertal olmamaya çalışarak yardım etmek için eğildi, mavi ve yeşil bir şey aldı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda, eğri büğrü, dikişleri birbirine uymayan bir şeydi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alice onun elinden kaptı ve göğsüne bastırdı. "Bu ... çok fazla malzeme," dedi dikkatle.

"Evet, yüz dolarlık el işi malzemesiyle kendiniz yapabilecekken neden on dolara bir şey satın alarsınız ki?"

Adam güldü ve kadın iç çekti. "Sana söyledim, stresli olduğumda örgü örüyorum."

Savunmacı bir ton. Omuzlar kambur. İkisi de kalbini kırıyordu. "Ve bazen stresli olduğumda *Murder, She Wrote* gibi eski dizileri maraton gibi izliyorum," dedi. "Ne olmuş yani?"

Ona baktı. "*Murder, She Wrote?*" Adam kaşlarını kaldırdı. "Yargılıyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Üzgünüm. Ama şu atkıya iyice bak ve bana gülmemeye çalış."

Bir *eşarp*. Bir *eşarptı*. Ona mavi ve yeşili sevdiğini söylediğini hatırladı ve bir ampul yandı. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Hayır." İçini çekti. "Belki."

Ondan geri aldı ve boynuna taktı, ama yeterince uzun değildi, bu yüzden köprücük kemiğine kadar değil, garip bir şekilde asılı kaldı. "Daha önce kimse bana bir şey yapmamıştı."

"Çıkar şunu," dedi Alice, elini uzatarak. "Çok gülünç görünüyor."

"Dur. Bu benim yeni favori kıyafetim." Kızın ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. "Bunun geri kalanı kimin için?"

"Bilmiyorum." Seksi bir şekilde buruşuk ve sevimli bir şekilde telaşlı görünüyordu. "Örgü örmek anksiyete ilaçları almaktan daha kolay. Boktan sigortamı düşünürsek daha da ucuz."

Bu inanılmaz derecede sevimli bir şeydi. "Gizlice mi?"

"Pek çok şeyi gizlice yaparım," dedi.

Onun önünde diz çökmüş, üzerinde tişörtünden başka bir şey olmayan, ıslak bir rüya gibi görünen görüntüsüne baktı. O gizli şeyleri en ince ayrıntısına kadar sormak istedi ama kendini görevine bağlı kalmaya zorladı. Kızın savunmasız duruşu ve ifadesi bunu kolaylaştırdı. Onu kendine çekti ve dudaklarını şakağına bastırdı. "Yani örgü örüyorsun ve sonra yaptığın her şeyi dolaba mı kaldırıyorsun?"

"Çok çirkinler."

"Onlar eşsizdir. Senin gibi."

"Garip demek istiyorsun."

Gülümseyerek onu öptü. "Tuhaf şeyleri severim." Gözleri parlak pembe bir şeye takıldı ve yığının içine uzanıp onu kaldırdı. "Bu çorap Lauren için mi?"

"Hayır, çünkü o bir *şapka* ..."

Knox yanağının içini ısırdı. "Buna bayılacak."

"Bunu *asla* görmeyecek ve sen de ona bundan bahsetmeyeceksin."

"Bana neyi anlatmayacaksın?" Lauren koridordan aşağı inerken sordu.

Elinde anahtarları ve çantasıyla yeni geldiği belliydi. "Aman Tanrım, siz ikiniz *hiç* kıyafet giymez misiniz?"

"Giysilerden söz açılmışken, Alice sana bir şapka yapmış," dedi Knox, Lauren'a "*bayıldım*" düşüncesini telgraf gibi iletliğini umduğu bir bakış atarak.

Lauren pembe canavara baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Uh ..."

Knox başını iki yana salladı ve mesajı aldığı belli olan Lauren gülümsedi. "Yani vay canına. Bu benim en sevdiğim renk. Eminim çok işime yarayacaktır."

Alice kollarını kavuşturarak, "Hı-hı," dedi. "Ne *oldu*?"

"Şey ..." Knox gizlice başının üstünü okşamaya çalışırken Lauren onu her yöne çevirdi.

Alice onu yakaladığında, kaşıntısı varmış gibi davrandı.

Lauren temkinli bir iyimserlikle, "Belli ki bu bir eldiven," diye karar verdi ve elini içine sokup salladı.

"Bu bir şapka." Alice şapkayı geri almaya çalıştı ama Lauren bırakmadı, böylece kendilerini çok yoğun bir halat çekme oyununda buldular.

"Ver. Geri. Geri ver," dedi Alice dışlerinin arasından.

"Asla." Lauren'ın nefesi kesilmişti. "Bunu benim için yaptın ve ben de O!

" Alice o kadar hızlı bıraktı ki Lauren kıcının üzerine düştü.

"Neden? Eldiven gibi görünen bir şapkayı neden saklamak istiyorsun?" Alice ona elini uzatarak sordu.

"Çünkü şapkaları severim."

"Onun bir eldiven olduğunu düşünmüştün. *Neden istiyorsun?*" diye tekrar sordu, sesi şaşkındı, vücut dili bir darbeye hazırды. Sözlü bir darbe.

Knox nefesini tuttu, bunun iki yoldan birine gidebileceğini biliyordu: gerçekten iyi ya da gerçekten kötü, ama umutsuzca iyi gitmesini istiyordu çünkü bu iki kadına da çok değer veriyordu ve ilişkilerini onarmaları gerektiğini biliyordu.

Ağır bir duraksamadan sonra Lauren geldi. "Çünkü bunu benim için yaptın. Ve eğer bana gülersen ve bana prenses derssen, yardım et Alice, ben ..." Alice'i cezalandırmak için aklına gelebilecek en kötü şeyi aradığı her halinden belli olan bir el salladı. "Gidip Stella'nın tekerleklerine tekme atacağım."

Alice bir an için bunu düşündü. "Knox prenses. Hobilerinden biri de *Murder, She Wrote*'u izlemek."

"Vay canına," dedi Knox.

"Sorun değil," dedi Lauren. "Hobilerim arasında paramın yetmeyeceği ev dekorasyonu resimlerini, pişirmeyeceğim yemek tariflerini ve yapmayacağım el işlerini iğnelemek de var."

Ayrıca, online alışveriş sepetimi doldurmayı ve hiçbir şey satın almamayı gerçekten seviyorum."

Alice şaşkın şaşkın bakıyordu.

"İnsanların seni önemseydiğini fark etmek bu kadar şok edici mi?" Knox sordu.

Alice ona öylece baktı, görünüşe göre hafızasında ilk kez nutku tutulmuştu.

Bu, ona sarılmasına neden oldu. "Biz çalışırken bu soruyu düşünmene izin vereceğim," dedi.

Lauren buna güldü ve Alice onları incelerken gözlerini kıstı. "Ya misafirlerimize mallarımı hediye edeceğimi söyleseydim, bizim evimizden sizinkine küçük bir şey? O zaman ne kadar komik olurdu?"

"Aslında," dedi Lauren, "bence bu harika bir fikir."

Alice Knox'a baktığında o da başını sallayarak onayladı. "Ben de." Ve belki de tüm gün boyunca en sevdiği an, Alice'in, her ikisinin de onu önemsemekle kalmayıp ona inandıklarını fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeydi.

GÜN uzundu, bu yüzden Alice'in handa çalışmaktan başka bir şey düşünecek fazla zamanı yoktu. Ancak gün bitip de duş alıp temizlendikten sonra zihni yeniden çalışmaya başladı.

Güne utanç verici bir başlangıç yapmanın ona nasıl olup da tuhaf bir aidiyet hissi verdiğine hâlâ hayret ediyordu. Lauren ve Knox'a inanılmaz derecede minnettar hissediyordu. Will öldükten sonra onu nasıl terk ettiği ve o zamandan beri mesafesini koruduğu için Lauren'dan özür dilemesi gerektiğini biliyordu ama nasıl gittiğine bağlı olarak, kazara onları tekrar havaya uçurabilirdi.

Yani önce Knox'la yüzleşecekti. Belki de geçmişleri travmatik olmadığı içindir. Muhtemelen buraya geldiklerinden beri onun için yaptıklarından haberi yoktu. Kendisine olan güvenini nasıl geri kazandırdığını, kimseye verecek bir şeyi olmadığına dair korkularını nasıl yatıştırdığını, ona her gün her an istendiğini ve özel olduğunu nasıl hissettirdiğini.

Ona borçluydu. Ona çok şey borçluydu.

Ve umutsuzca ona bir şeyler geri vermek istiyordu. Ne olduğunu bulması biraz zaman almıştı. Doğru şeyi yaptığını umarak onu aramaya çıktı. Onu verandada Pickle'la baş başa, gün batımını izlerken buldu ve ona bakıp bütün gün gördüğü en güzel şeymiş gibi gülümsediğinde neredeyse eriyecekti.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Soru sormadan Pickle'ı içeri soktu, sonra Alice'e elini uzatarak onu araba yoluna götürmesine izin verdi. Alice kamyoneti işaret etti, çünkü bu onun bir şeylerin kontrolünü elinde tuttuğunu hissetmesi gereken bir durum olacaktı.

Birkaç dakika sonra ona yol tarif ediyor, yüz ifadesini izliyor ve onu nereye götürdüğünün ne zaman farkına varacağını merak ediyordu.

Kasabadan geçip tren raylarını aştıklarında hiç de beceriksiz olmadığını fark etti. Ona temkinli bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi.

Ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey gönderdi.

Küçük, hardal sarısı, tek genişlikte bir karavanın önündeki kaldırıma yanaştığında güneş batıyordu. Siyah ferforje demir parmaklıklar tüm pencereleri kaplıyordu. Ne araba yolu ne de çit vardı. Çimler hayata zar zor tutunmuş gibi görünüyordu.

Knox çocukluğunun geçtiği eve baktı, sonra emniyet kemerini çıkardı ve kamyonundan indi. Tek kelime etmeden.

Alice onu takip etmek için çabaladı ama buna gerek yoktu. Knox taş dönmüş gibi kamyonla karavanın arasında durmuştu. "Burada ne işimiz var?" diye sordu.

Karavanla değil de onunla konuştuğunu varsayarak, "Geçmişimle yüzleşmeme yardım ettin. Ben de aynısını senin için yapmak istedim."

Çıkardığı ses acı, keder ve uzun süredir gömülü olan bir inkârın karışımıydı. "Burayı neden satın aldığımı bilmiyorum," dedi, "saklamak bir yana. Sanırım annemden bir parçaya tutunmaya çalışıyordum."

"Belki de ondan bir şeylerin hâlâ burada olabileceğini umuyordunuz."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ne bulacağımı biliyorum." Ön sahanlığa doğru ilerledi ve bir taş aldı. Ters çevirerek sahte tabanından bir anahtar çıkardı. "Sadece onu bulmak istemiyorum."

"O mu?"

"Yalnız olduğumu hatırlatıyor."

Onun sayesinde bunu özünde anladı ve bir zamanlar kendisine söylediği sözleri mırıldandı. "Yalnız değilsin."

Adam dönüp ona baktı ve kadın da bakışlarını ondan ayırmadı. Uzun bir süre sonra kapıyı açtı. Görecek hiçbir şey yoktu, oda tamamen çıplak ve tozluysa. Bir el uzattı. Alice yaklaşıp elini tuttu ve birlikte ön odadan geçip mutfığa doğru yürüdüler. Botları krem renginden kahverengiye dönmüş muşambanın üzerinde küçük emme sesleri çıkarıyordu.

soyuluyor ve tüm dikiş yerleri kıvrılıyordu. Ocak, buzdolabı ya da herhangi bir alet yoktu. Dolaplar açık ve çıplaktı. Knox lavabonun üzerindeki küçük pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Uzun bir süre öylece kaldı, sessizdi, o noktada binlerce kez durduğunu söyleyecek kadar rahattı.

Adam derin düşüncelere dalmış gibiydi ve kadın sessiz kalarak onu kendi haline bıraktı. Ama adamın omuzları çöktüğünde arkasından yaklaştı ve usulca sırtını okşadı.

"İki sandalyemizle bana battaniyeden kaleler yapardı," dedi. "İçeride birlikte sıkışır ve patlamış mısır yedik. Bana büyümek ve kendi evini yapamayan insanlar için evler inşa etmek isteyen bir kız olduğuyla ilgili hikayeler anlatırdı. Sonra kafalarımızı dışarı çıkararak uzanır ve yıldızlara bakardık. Bana bir gün bizim için gerçek bir ev yapacağına söz verdi."

Boğazını sıkıan Alice, genç Knox'un sessizce annesinin her sözünü dinlediği, sonra da büyüüp annesinin hayallerini onun için üstlendiği görüntüsüne gülümsedi.

"Orada öldü," dedi ve Alice'in nefesi kesildi. "Tam orada, bahçede. Tanrı bilir nereden eve geldi ve ancak o kadar uzağa gidebildi. Ertesi sabah onu orada buldum."

Kalbi bunun dehşetiyle çatladı ve sonra ellerine uzanıp onları etrafına sardığında, nazikçe sıkıldığında, onu rahatlattığında tamamen yarıldı.

Teselli edilmesi gereken kişi oyken. Annesini ölü bulmuştu. "Knox . . . Çok üzgünüm-"

Kollarında dönerek onu sardı, kendine çekti ve alnını omzuna koydu. Sessizdi, ama onun titrediğini hissetti, onu canı pahasına tutuyormuş gibi kavırıyordu.

Mutfakta dizlerinin üzerine çöktüler, kadın onu sıkıca tutarken saçlarını düzeltti ve nefes alış verişi tekrar düzene girene kadar sırtını ovdu.

Uzun bir süre sonra, duygusal açıdan hiç görmediği kadar bitkin ve tükenmiş bir halde arkasına yaslandı. Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Evin içinden geçip ön kapıdan çıktılar ve kapıyı arkalarından kilitlediler.

Kamyonetine döndüğünde hareketsiz oturuyordu, motor hâlâ kapalıydı. "Haklıydın," dedi sonunda ön cama doğru.

"Ne hakkında?"

Yüzünü ona dönerek yumuşak bir öpücük için eğildi. "Benim hakkımda." Derin bir nefes aldı. "Veda etmek için buraya gelmem gerekiyordu. Beni koşulsuz seven ilk kişiydi. Ne yaşarsa yaşasın beni hep sevdi. Bunu unutmuşum."

Alice, Will'i düşünürken akmayan gözyaşlarının arasından gülümsedi.

"Bu tür bir sevgi bir armağandır," dedi. "Bu bizim özümüzdür ve bizi biz yapan şeydir." Ona baktı. "Ve eğer onu paylaşırsak, aktarırsak, sadece daha da güçlenir."

Düşünmen gereken bir şey var.

Bölüm 23

Kütüphanedeki son vardiyasında Lauren resepsiyonun arkasında oturuyor, etrafını saran binlerce kitabın, okuduklarıyla mutlu bir şekilde oturan müşterilerin sessiz fısıltılarının ve büyük eski binanın güzelliğinin her bir kokusunun tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Çok zordu.

Yarından itibaren artık bir anahtarı olmayacaktı. Buraya ait olmayacaktı ve sonra, her zaman olduğu gibi, hemen ardından bir sonraki düşünce geldi.

Nereye ait *olabilir*?

Bilmemek, kendini güvende hissetmemek korkutucuydu. Başını arkaya yatırarak açık kirişli tavana ve dönerek havayı -ve birkaç tüyü- hafifçe döndüren vantilatörlere baktı. Bugün yine Kaz Ana'ydı. Herkes Kaz Ana'yı severdi, belki de en az onun bu işi sevdiği kadar. Will'in ölümünden sonra hayatını kurtarmıştı. Yakın zamana kadar hayatının çok dolu olduğuna, harika gittiğine inanıyordu. Ama gerçek şu ki, kütüphaneyi denklemden çıkardığında, elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Tamam, yani hiçbir şey değil, en azından tamamen değil. Knox ve Alice ile ortaklığı vardı. Ama onlar gittikten sonra, kendi hayatlarına döndüklerinde bu ortaklık devam edecek miydi? Bunu sadece zaman gösterecekti.

Daha önce South Shore'dan bir iş teklifi almıştı, bir B ve B'yi yönetmek için. Ama bir süredir daha iyi bir fikir üzerinde çalışıyordu. Tek yapması gereken bunun peşinden gitmek için yeterli cesareti toplamaktı.

"Aman Tanrım," dedi Naleen masasında durarak. "Bu gülümsemeyi biliyorum. Hayatında yeni bir erkek mi var? . hayatında yeni bir erkek mi var?"

"Hayır." Belki, ama bunun için de cesarete ihtiyacı vardı. Bunun gerçekleşmesi için bunu gerçekten ortaya koyması gerekirse diye, "Önümdekiler için umutlu hissediyorum" dedi.

"Oh, tatlım, bu beni çok mutlu etti. Geçen gün Clifford'la konuşuyordum ve ona seni kaybetmekten ne kadar nefret ettiğimi anlatıyordum."

Lauren gülümsemeyi başardı. "Clifford'la bir dahaki sefere konuştuğunda, ona iyi olacağımı söylediğinden emin ol."

Naleen'in gözleri buğulandı. "Sen her zaman Eleanor'un ailesine çekmişsin. Sen iyi bir kızsın." Lauren'in elini okşadı ve uzaklaştı.

Bu doğru muydu? İçinde biraz Eleanor var mıydı? Alt çekmecesindeki gizli zulasından nadiren yediği atıştırılmalıklardan birini çıkardı. Ama hey, bazı günler çikolata gerektiriyordu. Kimsenin görmemesi için çekmecenin üzerine eğildi, büyük bir ısırık aldı, serotonin ve dopamin beynine hücum ederken saf zevk patlamasıyla gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. O büyük ısırığın etrafında bir iniltiyle doğrulurken donup kaldı.

Ben ve Hope masanın diğer tarafında, ellerinde bir yığın kitapla duruyordu.

Lauren ağzına dolan çikolatayı nefes almayarak saklamaya çalıştı. Tek sorun, nefes almamak bir sorundu.

Hope kitapları sanki değerli altından yapılmışlar gibi dikkatle masanın üzerine koydu ve Lauren bu çocuğu zaten sevmemiş olsaydı, hemen o anda ona aşık olurdu. Havasızlıktan ölecek olması çok kötüydü.

"Merhaba!" Umut büyük bir coşkuyla "Merhaba!" dedi. "Bu kitaplara bakabilir miyim?"

Çikolata mı o? Biraz alabilir miyim?"

Ben, Hope'u kollarının arasına aldı. "Unutma bebeğim, kütüphanede fısıldaşırız. Ve her zaman lütfen ve teşekkür ederim deriz. Ayrıca insanlardan yemeklerini istemeyiz."

"Fısıldıyorum!" Hope dişsiz sırtışıyla Lauren'a baktı. "Lütfen ve teşekkür ederim!"

Hâlâ konuşamayan Lauren ona çikolatadan büyük bir parça uzattı
Bar

"Vay canına!" Hope haykırdı ve ağzına attı.

Ben kıkırdadı, Hope'u yanağından öptü, sonra Lauren'a döndü,
"Günaydın, Lauren."

Kalbinin hızla çarptığını hissederek gülümsedi. Yutkunabilmek için öfkeyle çiğnedikten sonra nihayet "Günaydın Ben" diye ciyakladı.

"Baba, onun adı Lauren değil, Story Time Lady. Ve büyükanneme okumak için kedi kitabı almayı unuttum!"

Ben kızını yere bıraktı ve çocuk bölümüne geri koşmadan önce onu yakaladı. "Kural nedir?"

"Herkesen en sevdiğim kitapları anlatmaya çalışma ve asla sensiz bu bölgeden ayrılma."

Ben onu başının üstünden öptü ve o da gitti. Sonra Lauren'ın masasına yaslandı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Selam."

"Hey sen," dedi, dişlerine çikolata kaçmamış olmasını umarken bir yandan da gülünç kalbinin neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi attığını bilip bilmediğini merak ediyordu.

Gülümsedi.

Evet, biliyordu.

"Bunu hiç yapacak mıyız?" diye sordu. "Neyi yapacağız? Yemeğe mi çıkacağız?"

"Ah. Çok isterim," dedi, gülümsemesi hâlâ Hope'la olduğu kadar tatlıydı ama şimdi daha da sıcaktı ve kadının sandalyesinde kıpırdanmasına neden oluyordu. Ayrıca kadının içine doğru tırmanan ve kişisel şeytanlarına merhem gibi gelen kolay bir şefkat de vardı.

Ama kişisel şeytanları karşı koydu. Dışarı çıkmak hakkında ne biliyorsun ki? diye fısıldadılar. Sen sadece Will'le çıktın ve onun dışarı çıkmaktan anladığı Hidden Hills'e gidip bira içmek ve seks yapmaktı.

"Ee," diye mırıldandı, zihinsel olarak parmak eklemlerini çatırdatarak. "Bu yemek gerçek bir randevu mu?"

"Bu harika bir başlangıç olur," dedi.

Tek bir randevudan çok daha fazlasını planladığını ima ediyordu. Nefesini içine çekti ve bir tüyü içine çekti, sonra neredeyse bir ciğerini öksürmeye başladı. Ben masaya geldi ve tüyü tükürüp nefesini geri alana kadar sırtını sıvazladı.

Naleen elinde telefonla koşarak geldi. "Tanrıya şükür. 911'i aradım. Onları geri arayayım mı?"

"Evet!"

Çok geç. İki acil yardım personeli ön kapıdan içeri daldı. Naleen onlara el salladı. "Bu genç adamı etkilemeye çalışıyordu ve neredeyse bayılıyordu."

Yüce Tanrım. "Hayır, sadece bir tüyü içime çektim, hepsi bu!"

Naleen, "Lütfen bırakın sizi kontrol etsinler," diye ısrar etti. Sağlık görevlisine baktı. "Yakın zamanda gitmesine izin vermek zorunda kaldık. Bu da olabilir."

Lauren bir çikolata daha yemek için çok mu erken olduğunu merak etti.

Herkesi iyi olduğuna ikna ettiğinde, tam anlamıyla dağılmıştı. "Korkmalısın," dedi Ben'e.

Hope'un bir kitap daha almak için geri dönmesine izin verdi ve sonunda yalnız kaldılar. "Çünkü seninle flört etmeye çalışan bendim."

Sırıttı. "Özellikle tüylerin üzerinde boğulma kısmını sevdim."

"Hey, o kısım gerçektir!" diye haykırdı, sonra adam gülünce içini çekti. Sadece onunla dalga geçiyordu. "Bak, ben ilk randevuma çıkmayalı Bilmiyorum bile. *Yıllardır*. Ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bile bilemezdim."

Masasının tam köşesine oturdu ve ona baktı. "Gönlün ne isterse onu yap, rol yapmana gerek yok."

"*Yıllar*, Ben."

"Bisiklete binmek gibi bir şey olduğunu duydum."

Kalbi sıkışmıştı. Teknede yalnız değildi. O da birini kaybetmişti, bir zamanlar tüm dünyası olan birini ve yeniden deneyecek kadar cesurdu.

Onunla birlikte.

"Her şey boyunca elini tutacağım," diye söz verdi.

Nasıl hem tatlı hem de seksi olabiliyordu? Bu ikisinin bir arada olabileceğini fark etmemişti. "Bu hoşuma giderdi."

Gülümsedi. "Bunun için hazır mısın?"

Lauren etrafına bakındı. Anne Kaz'ın ölümle burun buruna gelmesiyle epey kalabalık çekmişti. Etrafta dolaşan, kasabadan ve işten tanıdığı insanlara baktı. Will öldüğünden beri ona baktıkları aynı ifadeyle ona bakıyorlardı.

Endişe.

Yazık.

Ne var biliyor musun? Canı cehenneme. Bugün, kendisine çıkma teklif etme cüretini gösteren bir adam olduğunu bilmenin tadını çıkaracaktı. Elini uzatmaya gitti ve hâlâ Anne Kaz eldivenini giydiğini fark etti. Eldiveni çıkarması bir dakikasını aldı. Dişlerini kullanmak zorunda kaldı ama sonunda kenara fırlattı.

Ben sırtıyordu. Ona gülmüyordu ama gerçek bir şefkatle bakıyordu ve bu da ilk hamleyi yapıp elini tutmasını kolaylaştırdı.

"Bu bir evet mi?" diye sordu.

"Beraberimde getirdiğim tüm yüklerden rahatsız değilsen, ben kimim ki seni vazgeçirmeye çalışayım? Bunu düşünmek istemediğine emin misin?"

"Lauren, iç mekan bitkini o kadar çok sevgiyle yıkayacağını söylediğinden beri bunu düşünüyordum ki

dışarıda."

Tanrı yardımcısı olsun. Bir kalem aldı ve numarasını adamın eline yazdı. Sonra durakladı, adamın göremeyeceği şekilde elini kendine doğru çekti. "*Bekle.*"

Gözleri onunkileri hiç bırakmadı. "İhtiyacın olduğu sürece."

Tamamen çözülmüş bir halde başını salladı. "Sadece... eğer bunu gerçekten yapacaksak, tam bir açıklama yapmalısın. Mesela . . . Ben veganım, arada sırada bitter çikolata yemem dışında, çünkü, şey ... bitter çikolata."

Gözleri gülümsüyordu. "Tabii ki."

Bu ona biraz cesaret verdi. "Benim de köpeklere alerjim var." Yüzünü buruşturdu. "Yani köpeklerden korkuyorum. Uzun hikâye. Biraz hastalık hastasıyım. Oh, ve en önemlisi . . ." Derin bir nefes aldı. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Uzun zamandır bir erkekle çıkmadım. Yani eğer gerçekten çılgınlık yapıp benimle çıkarsan, kasabadaki herkesin senden beklentileri yüksek olacak ve bu da can sıkıcı olabilir."

Adam bir şey söylemedi ve kadının kalbi biraz sıkıştı. Aslında, bir sürü. Gülümsemeyi başardı ve bir adım geri çekildi. "Bunu düşünmen gerek. Anlıyorum. Bu çok fazla. Whelp . . ." Parlak bir gülümseme taklidi yaptı. "Numaram sende var..." Ve sonra, kendi masası olmasına rağmen oradan uzaklaştı, saklanabileceği arka ofislere doğru ilerledi.

Yaklaşık on adım sonra cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve tanımadığı bir numara gördü. "Alo?"

"Selam. Uzun zamandır konuşmadık."

Ben'in sesi eğlenmiş gibiydi. Arkasını döndü ve hâlâ masasına yaslanmış, telefonu kulağında, rahat rahat konuşan Ben'e baktı.

"Merak ediyordum da," dedi, boyuna göre doğruldu, konuşurken ona doğru yürüyordu, "vardiyandan sonra ne yapıyorsun?" Kadının önünde durdu, telefonunu elinden aldı ve aramayı nazikçe sonlandırdı.

Güldü, kendini uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemiş hissediyordu. "Meşgulüm. Gerçekten hoşlandığım bir adamla çıkıyorum." Daha da yaklaştı ve fısıldadı, "Bu son kısım bir çeşit sır."

Gülümsüyordu, bu iyi bir şeydi ama sormak zorundaydı. "Emin misin, Ben? Emin misin?"

"Yüzde yüz eminim." Ağzı her kelimedede kızın kulağına değene kadar eğildi. "Oldukça kalabalık bir izleyici kitlemiz var. Kabul etmeliyim ki, evet dediğin için oldukça rahatladım."

Etrafına baktı ve bunun doğru olduğunu görünce irkildi. Naleen de dahil olmak üzere herkes onları izliyordu. Sahip olduğunu bilmediği bir cesaretle, bir elini Ben'in ensesine kaydırđı ve parmak uçlarına çıktı. "Bir ipucuna ihtiyaçları olursa diye," dedi Ben'in dudaklarına karşı ve onu öptü.

Ne beklediğini bilmiyordu ama kalabalığın alkışa boğulmasını beklemiyordu. Kalabalığın onun tarafında olduğu, onu desteklediği hiç aklına gelmemişti.

"Çok güzel değil mi?" dediğini duydu Naleen. "Bunu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyor."

"O benim babam!" Hope seslendi. "Story Time Lady'yi öpüyor! Baba! Baba! Babacığım! Beni de öp!"

Ben geri çekilerek Hope'u kucakladı ve yanağına şapırdatan bir öpücük kondurdu.

Lauren Hope'a gülümsedi. "Akşam yemeği hakkında ne düşünüyorsun?" "Yemeğe bayılırım! Bir patates kızartması ve çikolatalı shake istiyorum!" "Sadece tek bir kızartma mı?" Ben alay etti.

"Bütün patates kızartmaları, baba." Lauren'a gülümsedi. "Patates kızartması ve çikolatalı shake sever misin?"

Lauren Ben'in gözlerinin içine baktı ve sırtıttı çünkü hayatının macerasına atılacağını biliyordu. "Onları seviyorum."

Bölüm 24

Sevgili Bencilce Bencil Kardeşim,

Eğer hala buralarda olsaydın, Walter'ı çalmamış olsaydın ve konuşuyor olsaydık, Knox'a Nikki hakkındaki gerçeği anlatmamı söyleyeceğini biliyorum. Alice'e de Will'in aşırı hız yapması konusunda polisle benim konuştuğumu. Lauren'a da babasının elindekinin kıymetini bilmeyen, hep daha fazlasına ihtiyaç duyan şımarık bir pislik olabileceğini. Ama ben üçünü bir araya getirmek istedim, ayırmak değil. Bak, ikimiz de bu işte iyi olmadığımızı biliyoruz. Sır saklamakta iyi olan sensin.

İmza Bencilce Bencil Olmayan Kız Kardeş

Üç gün sonra Alice mutfakta son projesini bitiriyordu - evdeki tüm kartonpiyerleri düzeltiyordu. Lauren odaya girmiş ve tezgahın üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturuyor, dönüşümlü olarak dizüstü bilgisayarında çalışıyor ve Ben ile FaceTiming yapıyordu.

Alice çoğunlukla gelecek haftanın neler getireceğini düşünmemeye çalışıyordu ve bunu yapmak için de Knox'la yatarak dikkatini dağıtıyordu. Bu işin iyi tarafı Knox'un bir fincan Folgers'ın uyanmanın en iyi kısmı olmaması gerektiğine inanan biri olmasıydı. Sabah seksini kafeine tercih ediyordu ve Knox da bunu benimsemişti.

Düşüncelere daldığı sırada son tahtayı da temizlediğini fark etti ve geri çekilerek yaptığı işe hayran kaldı. "*Fini!*"

Lauren kıkırdadı, aşağı atladı ve birlikte oturma odasındaki son pervaz parçasını yerine takmakta olan Knox'u bulmaya gittiler.

Hepsi birbirine baktı.

"Birkaç gün kala bitirebildik mi?" Alice fısıltıyla sordu, neredeyse buna inanmaktan korkuyordu.

Lauren ışınlandı. "*Evet!*" Knox'a döndü. "Doğru mu?"

Ev gibi, rustik hana baktı ve gülümsedi. "Hemen hemen, evet. Birkaç küçük parça kaldı ama oldukça iyi bir iş çıkardık."

Lauren alkışladı ve aşağı yukarı zıpladı. "Şimdi neye ihtiyacımız var biliyor musun?"

"Kestirmek mi?" Alice sordu. "Bir hafta falan mı?"

"Hayır, bir kutlama!" Lauren söyledi. "Ateş çukurunda s'mores ile!"

"Maui'de bir tatil diyeceğini umuyordum," dedi Alice.

Lauren, Alice'in kendisinin harika bir taklidi olduğunu düşündüğü bir şekilde gözlerini devirdi. Bu gurur verici bir andı. "Tamam, ama önce bir duş almam gerek."

"Çok uzun sürmesin yoksa hepsini yerim," dedi Lauren.

"Yalan söylemiyor," dedi Alice Knox'a. "Bir keresinde yaz kampında kamp ateşinden birkaç dakikalığına ayrılmak zorunda kalmıştım ve o da tüm s'more malzemelerimi yemişti. Önce marshmallowları kızartmaya bile zahmet etmedi."

Lauren, "Richie Emerson'la öpüşmek için gizlice kaçarsan böyle olur," dedi.

Knox kaşlarını kaldırdı. "Richie Emerson mı? O adam tam bir pislikti."

"Evet, öyleydi," dedi Alice. "Ve o zamandan beri bir erkek yerine hep tatlıyı seçtim." Lauren'a şüpheyle baktı. "S'mores için gerçek malzemeden mi yoksa sahte malzemeden mi var?"

Lauren, "Ohmigod, son kez söylüyorum, vegan şeyler sahte değildir," dedi. "Sadece bitki bazlı. Ve geçen sefer hiç fark etmemiştin bile."

Alice gözlerini kırıştırdı. "Beni *gerçek* boktan yiyeceklerden mahrum mu bıraktın?" "Evet, bir şey değil."

Alice içini çekti ve duşa girdi. Hanın tamamlanmış olmasıyla ilgili, hepsi de birbiriyle çelişen bir duygu kasırgası yaşıyordu. Gerçekten de başarmışlardı, neredeyse imkânsızı başarmışlardı. Bu iyi bir şeydi. Hatta *harikaydı*. Yarın yönetim şirketiyle yapacakları ve imzaları atacakları toplantıdan sonra hayatına devam etmekte özgür olacağı gerçeği de öyle.

Ama bu da kötüydü.

Bir ay önce buraya hiç gelmek istememişti ve şimdi ... şey, şimdi *nasıl* ayrılacağından bile emin değildi. Lauren'dan tekrar nasıl uzaklaşacağından. Knox'u her gün nasıl görmeyeceğini.

Temizlenip giyindikten sonra ateş çukuruna doğru yürüdü. Lauren, Alice'in ona yaptığı pembe şapkayı takıyordu, şapka çok büyüktü ve neredeyse gözlerinin üzerine düşüyordu. Knox ise mavi ve yeşil atkı takmıştı ama o da çok küçüktü. Görünüşe göre sevilme ya da güzel olmak için her şeyin mükemmel olması gerekmiyordu ve bu büyük bir keşifti. "Onları takmak zorunda değilsin!"

Lauren çenesini kaldırdı. "Harika görünmediğimi mi söylüyorsun?"

"Gülünç görünüyorsun." Alice, Lauren ve Knox'un arasındaki sandalyeye oturdu ve başını tekrar salladı. "Gülünç derecede sevimli."

Lauren gülümsedi. "Biliyordum."

Knox Alice'e sıcaklık, şefkat ve kalp atış hızını değiştiren bir sürü şey içeren bir bakış attı. İkisine de birer şişe bira uzattı. "Başardık ve birbirimizi öldürmedik," dedi.

"Annnnnndddd ... Sanırım birbirimizden hoşlanıyoruz bile," dedi Lauren. "Yani siz ikiniz birbirinizden hoşlanıyorsunuz gibi değil. Siz ikiniz *çıplak olarak* birbirinizden hoşlanıyorsunuz."

"Ciddi misin?" Alice söyledi.

Lauren güldü. "Bilmiyorum, sen söyle."

"Hikâye anlatmak istiyorsan, Ben ve seninle başlayalım." Lauren şapkası kadar pembeleşti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Alice ve şişesini kaldırdı. "Geçen ayı birlikte atlattığımız için. Bunu nasıl başardığımıza dair hiçbir fikrim yok."

Knox güldü ve şişesini kaldırdı. "Bu yerden bir şeyler çıkarmaya. Elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı bilerek yolumuza devam ederken hepimiz rahat olabiliriz."

Devam ediyoruz sözleriyle Alice'in midesi altüst oldu, ki bu çok aptalcaydı. İsteddiği şey buydu. "Bu arada, otel yönetim firması bize burada dönüşümlü olarak görevlendirmek istedikleri üç saha yöneticisinin kimlik bilgilerini e-posta ile gönderdi. Sadece onları onaylamamız gerekiyor."

Lauren boğazını temizledi. "Aslında benim daha iyi bir seçeneğim var." Gergin bir gülümseme verdi ve elini salladı. "Ben."

Alice gözlerini kırptırdı. "Sen mi?"

"Ben bu iş için mükemmelim," dedi Lauren, sanki bir tartışma bekliyormuş gibi çenesini kaldırarak. "İşletme diplomam var, buranın içini dışını biliyorum ve ..." Derin bir nefes aldı. "Bu işe ihtiyacım var. Ama daha da önemlisi, bu işi *istiyorum*. Bu yüzden yönetim şirketini tutmamayı ve işi bana bırakmayı öneriyorum. Her şeyi."

Alice şaşkınlıkla ellerini kaldıran Knox'a baktı. "Hey, 'Ben bunun için mükemmelim' dediğinde beni yakaladı," dedi. "Çünkü öyle. Aramızda müsait olan tek kişi o ve önümüzdeki hafta hâlâ burada yaşıyor olacağı kesin."

Alice daha önce midesinin ayak parmaklarına çarptığını düşündüyse yanılmıştı. Şimdi vuruyordu ve kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Knox'un gitme düşüncesi de bunu yapıyordu - ciğerlerinden nefesini çalıyordu. Burada onun için bu kadar çok şey varken eski işine geri dönmeyi düşündüğünde de aynısı oluyordu.

Lauren yavaşça Alice'e, "Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun," dedi, gülümsemesi artık kaybolmuştu.

"I-"

Lauren birasını kenara koydu. "Geçen aydan sonra bile bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Vay be." Alice başını salladı. "Ben öyle bir şey demedim."

Lauren ayağa kalktı. "Aslında *hiçbir şey* söylemedin, bu da bana inanmamanla aynı şey."

"Bir şey söylemedim çünkü sözümü kesip duruyorsun."

Lauren nefesini içine çekti, bir an durdu ve sonra nefesini verdi. "Özür dilerim. Hayal kırıklığını önlemek isterim. Konuş. Sen konuşurken ben kontrolden çıkmamaya çalışacağım."

"Bu hanı işletebileceğini düşünüyorum," dedi Alice dikkatle. "Sadece bunu bana, Knox'a ya da Eleanor'a karşı bir zorunluluk olarak yapmanı istemedim. Bu *senin* için olmalı. Ama sana güveniyorum Lor. Aslında bu işi senden daha iyi yapabilecek birini düşünemiyorum."

Lauren gülümsedi, buğulu gözlerle bakıyordu. "Öyle mi?" Alice de gülümsedi.

"Evet."

Bu yüzden ona da içtiler ve o zamana kadar ikinci tur biraya ihtiyaç duydular. Hepsi açıldıktan ve pembe şapkalı yeni müdürlerinin şerefine kadeh kaldırdıktan sonra arkalarına yaslandılar, Lauren o kadar mutlu görünüyordu ki patlayabilirdi ve Knox ... şey, kendisi de her şeyden oldukça memnun görünüyordu.

Yine de Alice burada oturmuş, kendini kesinlikle hayal kırıklığına uğramış hissediyor ve nedenini bir türlü bulamıyordu. Bekle, biliyordu. Üç kişi arasında gelecek hafta hayatının nasıl olacağına dair hiçbir fikri olmayan tek kişi oydu.

Bir de yanında oturan adama aptalca, geri dönülmez, saçma bir şekilde aşık olduğu gerçeği vardı, sıcak kalçası onunkine değiyordu. Buna tam olarak konsantre bile olamıyordu çünkü yolları ayrıldığında kalbi yerinden sökülmek üzereydi.

Gözlerini kapattı. Lauren Knox'a bir hikâye anlatıyordu ve ikisi de kıkırdıyordu. *Bunu onlar için mahvetme. Bunu sen istedin. Sadece gülümsemeye ve ne olursa olsun bir ayağını diğerinin önüne koymaya devam et.*

Söylemesi yapmaktan çok daha kolay.

LAUREN, ateşin önünde oturmuş birasını yudumluyor, bu kadar mutlu olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. Alice oturuyordu, başı arkada, gözleri

Kapalı ama uykuda değil. Bu Alice'in düşünme pozisyonuydu. Lauren marshmallow kızartmak için kullandığı çubukla onu dürttü. "İyi misin?"

"Evet." Alice gözlerini açtı. "Ben bu gece geliyor mu?"

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa."

Knox birasını yudumlarken boğuldu.

Lauren sıırttı. O ve Ben bu hafta beş gecenin üçünde birlikte olmuşlardı. Hope da hem ilk hem de ikinci buluşmalarında onlara katılmış, yakındaki bir çiftlikte ata binmeye gitmişlerdi. Dün gece Ben otele gelmiş ve Lauren, Knox ve Alice'le akşam yemeği yemişti. Lauren hayatı boyunca hiç kimseyle kendini evindeymiş gibi hissetmemiştir.

Bu yüzden onu evine geri getirmişti.

Geceyi geçirememişti. Aslında, bebek bakıcısını rahatlatmak için zamanında eve dönmek zorunda kalan Sindirella'ydı, ama akşam büyülmüştü ve ne yapacağını ya da nasıl davranacağını hatırlayamamakla ilgili korkularının yersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Ben şefkatli ve bir o kadar da şakacıydı, onda var olduğunu bile bilmediği şakacı bir yönü zahmetsizce ortaya çıkarmayı başarmıştı. Hayatının en şehvetli, en büyülmüş akşamıydı.

Alice tüm bu olanları onun yüzünden izliyordu. "Senin adına sevindim."

Lauren onun bakışlarına karşılık verdi, o kadar rahatlamış hissediyordu ki nefes almakta bile zorlanıyordu. İkisi gerçekten iyi olacaktı ve bunu yüksek sesle söylemek istiyordu ama Alice'in genellikle duygusal ve içten bir şeye tekmelenerek ve çığlık atarak sürüklenmesi gerekirdi, bu yüzden bunun yerine ona rahatlık aralığında bir şey verdi - alaycılık. Ve sopayla bir kez daha dürttü. "Bu yüzden mi yerel gazetede çıkan fotoğrafı, Ben'in beni kütüphanede Kaz Ana olarak öptüğü fotoğrafı bastın ve sonra da resepsiyon masasına bir çerçeve içinde koydun?"

"Oh, hayır, bunu kendim için yaptım." Alice, Knox ve Lauren'a bakarken gülümsemesinin solmasına izin verdi; Lauren'ın midesi Alice'in ağzından çıkacak her şeyden hoşlanmayacağını söylüyordu.

"Eleanor'dan son bir mektubumuz var," dedi Alice. "Onu okumamız gerekiyor." Midesi haklı çıkmıştı. Bundan hoşlanmamıştı. "Okumak zorunda mıyız? Yani,

Şu anda hepimiz birbirimizden hoşlanıyoruz." Ayrıca Lauren'ın hiç paylaşmadığı, Eleanor'un ortaya çıkarmamasını umduğu sinir bozucu küçük bir ayrıntı vardı ama Lauren hiçbir zaman o kadar şanslı olmamıştı.

"Konu satırında adın yazıyor," dedi Alice.

Evet. Bu tam da onun korktuğu şeydi. "Ben geçmişî geçmişte bırakalım diyorum. Kim benimle?"

Knox başını salladı. "Geçmiş *asla* geçmişte kalmaz. Her zaman geri dönüp seni kışından ısıracaktır. Her zaman."

"Katılıyorum," dedi Alice yumuşak bir sesle. "Ayrıca, Eleanor'un küçük sırlarının her birini, her şeyi bilmeden çekip gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu, o sırlara bizim üzerimizde çok fazla güç verir."

Kendini biraz paniklemiş hisseden Lauren ayağa kalktı. "Ne var biliyor musunuz? Bu benim adım, benim mektubum. Ve bir sürü mektup içinde de tek mektup. Yani okuyup okumayacağımızı ben seçmeliyim ve ben hayır diyorum. Bırakalım sırlar ölsün. *Lütfen*. Artık bir önemi yok."

Alice de ayağa kalktı. İçkisini bıraktı ve Lauren'ın yanına gelerek elini nazikçe sıktı. "Seni ancak ona izin verirsen incitebilir."

Lauren umutsuzca Knox'a döndü.

Ona sempatik bir bakış attı ama başını yavaşça salladı. "Üzgünüm Pink, ama o haklı." iPad'i uzattı.

Lauren başını salladı, kabul etmeyi reddetti.

Knox taslak e-postalara doğru ilerlerken Lauren sadece nefes almaya çalıştı ama bu kötü olacaktı, bunu ruhunun derinliklerine kadar hissedebiliyordu. Knox okumaya başladığında Lauren koltuğuna çökerek beresini gözlerinin üzerine kadar çekti. "Merhaba, Korkunç Kardeş. Birkaç gün oldu. Dün Will Moore'un cenazesi vardı, üzücü ve trajikti. Ve bugün de bir nişan yüzüğü aldım."

Lauren sandalyesine daha da gömüldü.

Alice ona tuhaf bir bakış attı ama Lauren görmemiş gibi davrandı. Görünüşe göre rol yapmakta iyiydi, gerçekten iyiydi. Bu son sırrın sır olarak kalabileceğine dair kendini bile kandırmıştı.

"Yüzüğün benim için olduğunu söylemek isterdim," diye devam etti Knox. "Ama aşktan ve tüm bu saçmalıklardan uzun zaman önce vazgeçtim. Nedenini hatırlıyorsun, değil mi kardeşim? Her neyse, eflatun eşofmanım ve yeni beyaz Hush Puppies'imle iyi görünmeme rağmen, elmas benim için değildi. Kasabada kendi işime bakarak yürüyordum ve kimin bana yaklaşıp sohbet etmeye başladığını asla tahmin edemezsin. Lauren. Evet, senin öz torunun, karma gelip seni çok genç yaşta öldürdüğü için hiç tanıyamadığın torunun. Benden istedikleri için ondan uzak durdum ama Lauren sonunda bana geldi."

Knox durakladı ve Alice'le birlikte Lauren'a şaşkınlıkla baktı. Muhtemelen onlara Eleanor'la hiç konuşmadığını söylediği içindi. Hem de hiç. Şapkasını indirdi -keşke Görünmezlik Şapkası olsaydı- ve beyaz spor ayakkabılarını inceledi. Hah. Sağ ayak başparmağının üzerinde çikolata lekesi vardı.

Knox okumaya devam etti. "Sana çok benziyor, Ruth. Elbette çok güzel. Graham genleri güçlüdür. Ama perişan haldeydi. İlk başta erkek arkadaşı öldüğü için üzgün olduğunu düşündüm. Ama öyle değildi. Paniklemişti çünkü karnında-"

"*Aman Tanrım.*" Alice ayağa kalktı ve yüzü şoktan bembeyaz olmuş Lauren'a döndü. "Will'in bebeğini mi taşıyordun?"

Lauren ona baktı, vardığı sonuç karşısında şaşkına dönmüştü. "Ne? *Hayır!*"

"-bir nişan yüzüğü," diye bitirdi Knox.

Alice gözlerini kırptırdı ve sertçe yerine oturdu. "Bir nişan yüzüğü." Lauren'a baktı. "Will sana evlenme mi teklif etti? *Ne zaman?*"

"Dahası da var," dedi Knox sessizce. "Durayım mı?" "*Hayır,*" dedi Alice. "Devam et."

Knox bir nefes aldı ve okumaya devam etti. "Lauren, Will'in çok hızlı sürerek kendini öldürmeye karar verip arabayı terk etmeden hemen önce ona evlenme teklif ettiğini söyledi. Lauren paniğe kapılmıştı çünkü Alice'le buluşacaktı ve Alice bunu bilmiyordu-" Knox keskin bir nefes alarak sözünü kesti ve belli ki şimdi kendi kendine sessizce okuyordu.

"Yüksek sesle," dedi Alice sıkıca. "*Başka* neyi bilmiyordum?"

Lauren sandalyesine daha da gömülmeye çalıştı ama mecazi ve fiziksel olarak gidebileceği kadar alçalmıştı. Şimdiye kadar, yaşlı Eleanor Teyze onun yeni keşfettiği mutluluğunu yok etmek için çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Aslında, bunu tek başına yaptın.

Knox başını kaldırıp Alice'e baktı, bakışları endişeyle doluydu, gözlerinin etrafında endişe çizgileri vardı.

Alice iPad'i Knox'tan aldı. Lauren gözlerini kapattı, kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. İşte burasıydı. Tüm dünyası burada havaya uçmuştu.

"Lauren'ın Will'in teklifini reddettiğini bilmeyen Alice'le buluşuyordu," diye tekrarladı Alice yüksek sesle okurken, "Lauren'ın Will'in teklifini reddettiğini bilmiyordu. Belli ki kız benim aklımı almış. Ama çocuk yüzüğü saklamasında ve bunu düşünmesinde ısrar etmişti. Ama o gece öldü. Lauren, Moore ailesine yakın olduğumu biliyordu.

Alice ve Will'in büyükannesine ait olan yüzüğü saklamak isteyebileceğimi düşündü. Lauren, Alice'e gerçeği, Will'in teklifini reddettiğini söylemeye hazır olana kadar yüzüğü saklayacağımı umuyordu."

Lauren gözlerini açtı ve bakışları uzun bir süre birbirine kilitlendi. "Büyükanneimin yüzüğünün kaybolduğunu sanıyordum," dedi Alice.

Lauren her şeyden çok zamanda geriye gidip o geceyi yeniden yaşamayı, Will'den daha temiz ve sağlıklı bir şekilde ayrılmayı diliyordu. Sonrasında Alice'in yanında olmak için ikinci bir şans istiyordu ama bunları nasıl söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Gergin sessizlikte Alice derin bir nefes aldı ve iPad'ine geri döndü. "Lauren'ın ne kadar sıkıntılı ve suçlu görüldüğünü düşünürsek," diye okudu, "itiraf edeceğinden şüpheliyim. Bu çok yazık, çünkü bildiğiniz gibi ihanet bir aileyi parçalayana kadar yiyip bitirir. O iki kız kardeş kadar yakındı. *Bizim* gibi değil, çünkü *ikisi* de aldatan değil. Her zamanki gibi, Daha İyi Kız Kardeş."

Dünyanın en keskin bıçağıyla bile kesemeyeceğiniz türden bir sessizliğe büründüler.

Sonunda Alice ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Lauren gözleriyle Knox'a kalması ve Alice'in peşinden gitmesine izin vermesi için yalvardı.

Gergin görünerek kısa bir baş selamı verdi.

Lauren onu merdivenlerde yakaladı. "Alice."

Lauren'a döndü, yüzü solgundu, vücudu paramparça olacak kadar gergin görünüyordu. "Will sana evlenme mi teklif etti? Ve sen hayır mı dedin? Sonra da o gece onu üzgün, yıkılmış ve dikkati dağılmış bir halde gönderen sen olduğun halde, o kaza yüzünden bunca yıl kendimi suçlu hissetmeme izin mi verdin?"

Lauren ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Çünkü ne söyleyebilirdi ki? Gerçek buydu.

"Aman Tanrım." Alice bir adım geriye sendeledi. "Babam bana senin Will için fazla iyi olduğunu düşündüğünü söylerdi ve ben de seni hep savunurdum. *Her zaman*. Ama başından beri bu doğrudu."

Lauren şapkayı yırttı. "Hayır. Will için fazla iyi olduğumu *hiç* düşünmedim. Asla, Alice." Bir uçuşumun kenarında durakladı. Gerçeği söyleyebilir ya da saklanmaya devam edebilirdi. Her iki durumda da Alice'i kaybetmişti, o yüzden ne olursa olsun, değişiklik olsun diye gerçeği söylemeyi deneyebilirdi. "Ama bunun asla işe yaramayacağını da biliyordum."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Alice sıkıca, gözleri parlıyordu, şok ve acıyla ışıldıyordu. "Ona bir şans vermedin."

Lauren derin bir nefes aldı. "Will Sunrise Cove'dan ayrılmak istedi. Avrupa yarış pistlerine gitmek istiyordu. Bu bizim için heyecan verici ama serseri bir hayat olabilirdi ama ben evcimen biriyim, hep öyleydim. Bunu biliyordun. Burada, Sunrise Cove'da kalmak ve bir aile kurmak istediğimi de biliyordun."

Alice bir şeyler söylemeye başladı ama Lauren elini kaldırdı. "Gidecekti Alice, ben olsam da olmasam da. Peki söyle bana, sence evet deyip geri döneceğini umarak bunu kafasından atmasını beklemeli miydim?"

"Seni seviyordu, Lauren."

"Evet. Beni severdi. Ama hayallerini daha çok seviyordu. Asla bir yuva kurmayacaktı, ne benim için ne de başka bir şey için."

Alice sesini yumuşattı. "Neden bunların hiçbirini bana anlatmadın?"

O gece baştan sona bir kâbustu ve hâlâ peşini bırakmıyordu. Lauren Will'i görmek için hastaneye koşmuştu ama o çoktan gitmişti. Ve sonsuz utancına rağmen, kederinin onu tüketmesine izin vermiş ve Alice'e sırtını dönmüştü. Hastane koridorunda ona bağırıyordu. *"Üzüldüğünde nasıl olduğunu biliyorsun ama yine de gitmesine izin verdin, aklından ne geçiyordu?"*

Alice, *"Ne yapmamı bekliyordun, yüz yetmiş beş kiloluk adamı durdurmamı mı?"* diye fısıldarken paramparça görünüyordu.

İşte o zaman Lauren pisliğini ikiye katlamıştı. *"Evet! Ve eğer bu işe yaramadıysa, beni aramalıydın. Ya da babanı."*

Alice'in babası Lauren'in arkasında durmuş, ciddiyetle başını sallayarak Lauren'i onaylarken yıkılmıştı ve Alice'in gözlerindeki bakışı asla unutamayacaktı.

Yıkım. *"Bana söz verdirdi,"* diye fısıldamıştı Alice. Ve Lauren ona sarılıp dayanacak kadar akıllı değildi. Bunun yerine ağzını açmış ve onları parçalayan zehri kusmuştu. *"Siz Mooreların sorunu da bu, kendinizi incinmekten korumaya o kadar kararlısınız ki herkesi kendinizden uzaklaştırıyorsunuz."*

Şimdi Alice'e bakarken aralarındaki uçurum her zamankinden daha büyüktü ve bunun Alice'in olduğu kadar kendisinin de hatası olduğunu biliyordu. "Sana söylemediğim için üzgünüm ama bana pek şans vermedin. Soruşturmadan sonra sen kaçtın ve ben-" Lanet olsun. Ağlamayı reddetti ama boğazı da aynı şekilde hava geçirmeyi reddetti, bu yüzden konuşamadı. "İşleri nasıl yoluna koyacağımı bilemedim. Darmadağın olan tek kişi sen değilsin Alice."

Alice uzun bir süre uzaklara baktı. "Seni terk etmişim gibi hissettiğin için üzgünüm," dedi Alice sessizce, gözleri karanlık ve perili.

Sanki bacakları onu taşıyamayacak kadar güçsüzmüş gibi merdivenlere oturdu. "Bunu sana yapmamalıydım."

"Ve anlamam gerekirdi." Lauren rahatlamış bir nefes aldı. "Peki, iyi miyiz?"

Alice bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra sanki acısını dışarı vurmaya dayanamıyormuş gibi eliyle ağzını kapattı. "Evet, ama yapamam -" Başını salladı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sana, her şeye geri dönüş yolunu nasıl bulacağımı."

Lauren en yakın arkadaşının acı dolu bakışlarına baktı ve basamakta onun yanına otururken bir sakinlik hissetti. "Sorun değil," dedi. "Çünkü ben biliyorum." Ve Alice'i kollarının arasına çekti. "Sana sahibim, Alice. Ve bu sefer asla bırakmayacağım."

Alice sustu. Lauren fiziksel şefkatten her zaman rahatsızlık duyduğunu biliyordu, insanları değil arabaları tanıyan bir adam tarafından yetiştirilmiş olmanın bir sonucuydu bu. Sadece erkek bir kardeşe sahip olmanın verdiği bir rahatsızlıktı bu. Evet, Eleanor vardı ama o kadın Alice'in babasından bile daha soğuk ve sertti.

Ama belki de kimseyi fazla yaklaştırmadan geçirdiği zamandı, çünkü Alice aniden Lauren'a tutunmuş, ürpertici bir nefes alarak başını Lauren'ın omzuna koymuştu.

"Seni özledim, Alice."

Alice geri çekilmeye çalıştı ama Lauren tutuşunu sıkılaştırdı. "Sen de söyle. Beni özlediğini söyle."

"Nefes
alamıyorum.
Nefes
alamıyorum."
"Söyle."

Alice içini çekti ve pes etti. "Tamam, belki bir ya da iki kez seni özlemiş olabilirim, kütüphaneye gittiğim zaman gibi-"

"Benim olmayan bir kütüphaneye mi girdin?" Lauren ağladı. "Bu ne cüret!" Ama bunun şakasını yapmak istemiyordu, bu yüzden Alice'in bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum. Burada birlikte han üzerinde çalışmaya başladığımızdan beri hayatım ..." Ellerini kaldırdı, doğru kelimeleri arıyordu. "Doğru. Uzun zamandır ilk kez doğru hissediyorum Alice."

"Bu seks. Ben'e teşekkür etmelisin."

"Öyle değil! Ve şimdiye kadar sadece bir kez böyle birlikte olduk!" O

tek seferin ne kadar harika olduğunu düşünürken yüzünün kızardığını hissetti.

"Tamam, belki kısmen seksle ilgili," diye izin verdi. "Ama daha çok *seninle* ilgili. Seni yeniden hayatımda görmek çok hoşuma gitti. Gerçekten bana aynı şeyi hissetmediğini mi söylemeye çalışacaksın?"

"İyi. Bu ... oldu." Alice'in gözleri aniden şüpheli bir şekilde parladı ve sonra doldu. "*Kahretsin!* Bulaşıcısın!"

Lauren, "Söyle," dedi. "Bitir şu cümleyi!"

"Tamam, tamam, seni tekrar hayatımda görmek inanılmazdı!" Alice yanaklarını sıvazladı. "İşte oldu. Mutlu musun? Bunu söyledim ve ciddiyim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Çok fazla zaman geçti. Hayatımıza devam ettik. Artık çok farklı hayatlarımız var. Ve benimki burada bile değil, burada olması hiç gerekmiyordu." Ve Lauren'a bir kez daha sarıldıktan sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

Karnı tekrar ayaklarının dibinde olan Lauren döndü ve Knox'u oturma odasının kapısında eğilmiş buldu. "Sanırım gerçekten gidecek," dedi şok olmuş bir halde. "Yani, her zaman gideceğini söyledirdi ama ben ..."

"Buna inanmayı reddediyorum," dedi Knox. "O artık eskisi gibi biri değil. Öylece çekip gidemez, bu sefer olmaz. Gelip gittiği yerde bir şeyler ayarlayacaktır, öylece çekip gitmeyecektir."

Ama Lauren'ın kalbi ikiye bölünmüştü. "Onu sevdiğini biliyorum, bu yüzden senin iyiliğin için haklı olduğunu umacağım." Ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Sen iyilerden birisin, Knox. Ne olursa olsun, arkadaş ve ortak olarak bir arada olduğumuz için mutluyum."

"Bu bir veda gibi geldi." Ona bir bakış attı.

"Hayır," dedi. "Her şeyden önce, sen bizim yeni müdürümüzsün, hiçbir yere gitmiyorsun."

"Hayır, ama sen öylesin."

Başını iki yana salladı. "Ben de seninle geliyorum."

İkisi de merdivenlerden yukarı bakarken Lauren bunun için minnettar olduğunu hissetti. "İyi misin, Knox?"

"TBD. Ama bitmediğini biliyorum."

Lauren ona *gerçekten* inanmak istiyordu ama artık saf bir çocuk değildi ve hayaller her zaman gerçekleşmiyordu.

Bölüm 25

Sevgili kardeşim,

Selamlamamdaki sıfat eksikliğini fark etmişsinizdir. İyi bir hakaret bulamayacak kadar yorgunum. Sevgili annem, öleceğim tepeyi seçmem gerektiğini çünkü tüm tepelerde ölemeyeceğimi söylerdi. Bil bakalım ne oldu? Sanırım sonunda bunu anlamaya başlıyorum.

Kız kardeşin, Eleanor

Knox neye doğru yürüdüğünden emin olmadan merdivenleri tırmandı. Bir ay önce olsa, Alice'in gerçekten de onları terk etmek üzere olduğu konusunda Lauren'a tüm kalbiyle katılırdı. Ama Alice'le birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra, neredeyse 7/24, kışlarını yırtarak çalışarak, birbirlerini tanıyarak, bazen gülerek, bazen kavga ederek, bazen tek kelime etmeden ama bütün gece sevişerek ... onunla konuşmadan, işleri onları nereye götürürse götürsün aralarındaki bu inkar edilemez bağı nasıl koruyacaklarına dair planlar yapmadan öylece çekip gidemezdi.

Odasının kapısında kısa bir süre durdu. Büyük spor çantası yatağın üzerindeydi ve içine bir şeyler tıktırıyordu.

Hızla çarpan kalbini kontrol etmeye çalışarak yanına gitti ve içeri baktı. Evet, tüm eşyaları. İçinde şu anki örgü projesine benzeyen, migreni tetikleyen sarı ve yeşil karışımı bir şey olan küçük bir çanta çıkardı. "Nereye gidiyoruz?"

"Ben gidiyorum." Örgüyü ondan geri alarak tekrar çantasına soktu. "Otelle işimiz bitti. Lauren bizim için işleri halledecek. Burada işimiz bitti."

Örgüyü geri çekti.

Alice ilk kez onun bakışlarıyla karşılaştı ve Alice'in bakışlarında nefesini kesen, özenle saklanmış bir keder gördü. "Alice." Ona doğru bir adım atarak yüzünü kavradı. "Neden kaçıyorsun?"

"Ben değilim."

Ne kadar muhteşem bir yalancıydı. Kızın şakağına bir öpücük kondurdu ve kızın kendisine doğru eğildiğini hissedince memnun oldu. "Bir gezintiye çıkabilir miyiz?" diye sordu. "Konuşmak mı?"

"Zaten bir gezintiye çıkmıştık, bir ay süren bir gezintiye. Ve bu ..." Bir an için gözlerini kapattı. "*İnanılmazdı.*" Geri adım attı. "Ama artık yalnızlığa dönme vakti geldi."

Endişenin onu taşaklarından yakaladığı pek sık görülmezdi ama şimdi yakalamıştı. "Neden?"

Ona sadece bir bakış attı.

"Yani ölü bir kadının e-postasının seni buradan kovalamasına izin mi vereceksin? Sen bundan daha güçlüsün, Alice."

Yatağının üzerinde bıraktığı dizüstü bilgisayarı ona doğru çevirdi. O sabah uyandığında onu çoktan duşta bulmuştu ve ona katılmadan önce bir dakika boyunca iş e-postalarını ve hesaplarını gözden geçirmişti.

Alice ekranı canlı hale getirdi ve açık bıraktığı hesap tablosunu, banka hesaplarının bakiyelerini göstererek ortaya çıkardı.

Vay canına.

Onu izliyordu. "Çok fazla sıfır var."

Buna ne diyeceğinden emin değildi. "Beş parasız olmadığım için mi kızgınsın?"

"Hayır. Yalan söylediğin için kızgınım."

Başını iki yana salladı. "Sana hiç yalan söylemedim."

"İlk gün, beni satın almayı düşünmeniz için size ve Lauren'a *yalvardım*. Burada olmak istemiyordum ve siz de bunu biliyordunuz."

"Evet." O zamanlar belki de onun gitme isteğini ciddiye almamıştı. Ama o *zamandan* bu yana geçen haftalarda onu ciddiye almaya başlamıştı. Elinde bir tişört tutuyordu, onu spor çantasına eklemeye hazırdı. "Bu benim gömleğim mi?"

"Evet. Onu çalışıyorum. Bazı insanlar gibi yalancı değilim ama hırsızım." Buna hakkı vardı. Ayrıca onun kalbini de çalmıştı. "Dinle, ben-"

"Hayır, Knox, sen dinle. Çok fazla seçenek vardı. Avukata ortaklığı bensiz yeniden yaptırabilirdik, otel tekrar kara geçene kadar bana hiçbir şey ödemek zorunda kalmayacağın bir anlaşma yapabilirdik, *her şeyi yapabilirdik*. Ama sen bunu düşünmedin bile. Bu yüzden kalmak zorunda kaldım ve sorun değil. Kendim hakkında çok şey öğrendim. Kime güvenip kime güvenemeyeceğimi de öğrendim ve bu da sorun değil. Ama senin onlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim." Gömleğini yüzüne yaklaştırdı ve içine çekti.

Bunu yaptığının farkında bile olmadığından oldukça emindi. "Alice-"

"Paran olması umurumda değil," dedi. "Kıçını yırtarak çalışıyorsun. Zekisin, beceriklisin ve başarılısın. Bunların hiçbirisi beni şaşırtmıyor. Ama neyi önemsiyorum biliyor musun? Beni satın alamayacağını düşünmeme izin vermen, oysa muhtemelen o güzel sıfırların çoğunu kaybetmeden satın alabilirdin. Neden dürüst olmadın? Geçtiğimiz ay beni burada kendi kişisel cehennemimde tutmaktan keyif aldın."

"Eğer düşündüğün buysa, düşündüğümünden daha büyük bir sorunumuz var demektir." Durdu ve çantasındaki deodorant gibi görünen şeye baktı.

"Ben de senin gibi kokmak istiyorum, ne olmuş yani?"

Kahretsin, onu seviyordu. "Alice, sahip olduğum her şeyi alabilirsin. Ve ilk gün söylediğim şey seni satın almayacağımdı. Yapamayacağımdan değil."

Bunu yürek parçalayıcı bir belirsizlikle karşıladı, sonra gömleğini çantasına attı ve fermuarını çekti. "Biliyor musun? Unut gitsin. Artık umurumda değil. Zamanımı harcadım ve şimdi yokum."

Kadın çantasını omuzlayıp kapıya doğru döndüğünde, paniğin içine bir taş gibi oturduğunu hissetti. Onun elini tutarak yavaşça yüzüne doğru çekti.

"Bunu söylediğimde bana güvenmek zorundasın. Seni asla incitmek istemedim." "Sana güvenmek mi?" Kadın neşesiz bir kahkaha attı.

"Görünüşe bakılırsa

Artık güvenebileceğim kimse yok ve zaten bunun bir önemi de yok." Bu sözlerin aksine gözleri doldu. "Kendi başıma daha iyiyim. Hoşça kal, Knox." Ve bu sözlerle kapıdan çıkıp gitti, sadece şifonyerden şapkasını almak için durakladı.

Stella gümbürdeyerek yola çıktığında hâlâ orada duruyordu ve araba yolunda gözden kaybolurken pencereden dışarıyı izliyordu.

Lauren koşarak odaya girdi ve onun yanında durdu. Artık 1972 model bir Blazer'dan boş olan bahçeye baktı. "Oh, hayır. Knox, çok üzgünüm."

Nefes verdi ama konuşmadı. Konuşabileceğinden emin değildi.

"En büyük pişmanlığım ne biliyor musun?" diye sordu. "Will'i reddettiğim zaman değil. Alice çok incindiği için çekip gittikten sonra -onu incitenlerden biri de bendim- onun peşinden gitmemiş olmam."

Knox bakışlarını pencereden ayırdı ve ona baktı.

"Yani, evet, ara sıra konuşuyorduk ama aynı şey değildi. Onun için gitmek, birine onu incitmek ya da hayal kırıklığına uğratmak için bir şans daha vermekten daha kolay."

"Onun peşinden gitmemi istiyorsun."

"Sen ilk olursun," dedi Lauren. "Ve eğer ona karşı neler hissettiğini, onu ne kadar sevdiğini söylersen, bu da onun için bir başka ilk olur."

"Peki ya hala kaçmak istiyorsa?"

Bu düşünce karşısında gözleri yaşlarla doldu. "O zaman en azından ona aşkı seçme şansını verdin."

Bölüm 26

Alice arabayı sürdü, kalbi handa Knox'un cebinde kalmıştı. Knox'un çalıntı şapkasını düzeltti ve onun sakin enerjisini yönlendirmeye çalıştı. Başarısız olunca Lake Drive'a döndü ve soruyla yüzleşmek zorunda kalmadan önce 80'e doğru ilerledi.

Tamam, *iki* büyük sorum var.

Birincisi, neden Stella'ya üstünü giydirmemişti ya da arkadaki spor çantasından ceketini almamıştı, çünkü hava *belki* kırk beş derecedir ve fırtına yaklaşıyordu ve o zaten yarı donmuş durumdaydı?

Ve iki numaralı soru.

Nereye gidiyordu?

Gerçekten de hayatının büyük bir bölümünde, hatta şüpheli "yetişkin" hayatının tamamında yaptığı gibi kaçıp gidecek miydi? Bu fikirden *nefret ediyordu*, bir iş ortağı, bir arkadaş, bir insan olarak kendisi hakkında söylenenlerden nefret ediyordu. Ne de olsa artık hana ve ortaklarına karşı bir yükümlülüğü vardı. Ama bundan da öte, bu ortakları onlara bunu yapamayacak kadar çok önemsiyordu.

Ama kaçmazsa, göğsünde oturan fille yüzleşmek zorunda kalacaktı ve bu duyguları bir kez serbest bıraktığında, onları tekrar şişelebileceğinden emin değildi.

O da sürmeye devam etti. Göl, ruh haline uyan çalkantılı gökyüzünün altında deniz gibi çalkalanıyordu. Sonra aniden Stella öksürüp hırıltılar çıkararak Alice'in nabzını hızlandırdı. Elbette, Stella bir ya da yüz kez blok etrafında dönmüştü, ama Alice ona bir sürü TLC vermişti.

Stella yine tükürdü.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, şimdi olmaz," diye mırıldandı, ön paneli okşayarak. "Bebeğim, şu an iyi bir zaman değil. Dağılmanın ortasındayım, bu yüzden bir arada tutmana ihtiyacım var. Yağ yüzünden mi? Sana farklı bir marka vermek zorunda kaldım çünkü mağazada her zamankinden kalmamıştı ama yemin ederim çok beğenildi."

Bir tekleme daha ve o biliyordu.

Sorun yağ değildi. Alice'ti. Bir kez daha depoya benzin koymayı unutmuştu. Kendini sabote etmekten bahsediyorum. *Onun nesi vardı?* Muhtemelen bu noktada sayılamayacak kadar çok şey. "Ama neden? Bunu bize *neden yapayım* ki?"

Stella'nın buna verecek bir yanıtı yoktu. Bunun bir önemi yoktu. Çünkü derinlerde bir yerde Alice onun sorununun ne olduğunu biliyordu. Bu durumda, hayatını mahvetmeyi düzenli bir alışkanlık haline getiren büyük, şişman tavuk oydu. Kimse onu kurtaramadan o kaçıyordu.

Stella öldüğünde, Alice direksiyonu yoldan çıkarmayı başardı. Ancak acil durum şeridi olmadığı ve doğrudan bir hendeğe giden dik bir eğim olduğu için, ön tarafı bir dizi ağaca doğru eğilerek rüzgarın iradesine boyun eğmek zorunda kaldı.

Göl solundaydı. Sağında onu muhteşem patikalara götüreceğini bildiği ormanlardan başka bir şey yoktu ama medeniyet yoktu. En yakın benzin istasyonuna en az bir mil vardı, belki daha da fazla. Arkasına yaslanıp gökyüzüne baktı. "Sizce bu komik mi?" diye sordu. Kimse cevap vermeyince bir iç çekti, cebinden telefonunu çıkardı ve ona baktı. Lauren'ı arayabilirdi ve o da gelirdi. Ama Alice'in cevaplayabileceğinden çok daha fazla soru getirecekti.

Başka kim olacak?

Başka kim olduğunu biliyordu. Kabul etmek istemediği adam onun tüm kalbine sahipti. Tamamen kırık kalbine.

Peki, bu kimin hatası? ?

Asla geri dönmemeliydi. Burası onu bir kez mahvetmişti ve zar zor hayatta kalabilmişti. Neden bu sefer farklı olmasını bekliyordu ki? Bu sefer onu öldürebilirdi ama belli ki ölmeden önce benzin pompalaması gerekecekti.

Derin bir nefes aldı ve kalbinin ne istediğini anlamaya çalıştı.

Kaçmak.

Tamam, *bu* bir sürpriz değildi. O kadar uzun süre susturulmuştu ki, şimdi nihayet duvarlarını indirdiğinde, zavallı organ gerçekten yetkili olduğunu düşündü. Ama hayatla ilgili önemli kararların beyin tarafından verilmesi gerekmez miydi?

Doğal olarak, beyni sessiz kalmak için o anı seçti.

İçgüdülerin ne diyor? Knox ona sormuştu. İçgüdülerini onun bir aptal olduğunu söylüyordu. Başını koltuk başlığına yaslayarak gözlerini kapattı. Hem Lauren'ın hem de Knox'un ayrılmasının onların suçu olduğunu düşünmelerine neden olmuştu. Kim sevdiği insanlara bunu yapar ki?

Demek dibe vurmak böyle bir şeydi. Ama şaka ona yapılmıştı çünkü buz gibi soğuk bir şeyin ilk damlasının yüzüne çarptığını hissetti. Ve sonra bir tane daha. Gözlerini açtığında kar tanelerinin ağır çekimde gökyüzünden düşmeye başladığını gördü. "Şaka yapıyor olmalısın."

Gökyüzü açıldığında kelimeler daha ağızından çıkmamıştı bile. Koyu gri bir kamyon tam arkasına park edip önünü kestiğinde hâlâ orada oturmuş havanın maviliğine küfrediyordu.

Knox kamyonundan indi, onu Pickle takip etti. Yan dikiz aynasından adamın ve köpeğinin yaklaşmasını izledi ve aynadaki uyarının -AYNADAKİ CİSİMLER GÖRÜNDÜKLERİNDEN DAHA YAKINDIR- *görünmemesinden* rahatsız oldu.

Doğru, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar Knox kapısındaydı; iri, sert, cehennem kadar seksi, yüz ifadesi mutsuzluğa çevrilmişti.

Kulübüme katıl . . .

Karnında bir şeyler fokurdadı. Sinir mi? Oh, evet. Ama başka bir şey de vardı. Ufacık tefecik bir *umut* mu? Onun peşinden gelecekti. Bunu daha önce kimse yapmamıştı, Lauren bile.

Ama ona kızgınsın, diye fısıldadı içindeki kendine zarar veren ses. Evet, kızgındı. Evet, kızgındı. Çok kızgındı. Ama *derinlerde* bir yerde gerçeği biliyordu: Knox kesinlikle yanlış *bir şey* yapmamıştı. Kendi başına bir şeyler başarmış, başarılı olmuştu ve onun adına heyecanlanmıştı. Öyleyse neden bu kadar üzgündü?

Çünkü korkuyorsun.

Ding, ding, ding, bir kazananımız var . . .

Knox kapısında durmuş, Pickle ayaklarının dibinde tatlı tatlı oturuyor, yağan karın içinden ona göz kırpyordu. Alice'in camı açıktı ama üstü kapalı olduğu için pek bir önemi yoktu. Knox onun bakışlarıyla karşılaştı, sanki iyi olduğundan emin olmak istermiş gibi dikkatle ona bakarken kendi bakışları da ciddiye. "Dışarıda takılmak için güzel bir gün," dedi, yaşarken ve nefes alırken karla tozlanıyordu.

"Beni nasıl buldun?"

"Bir yol var, bir yol yok. Sanırım ilk defa benzininin bitmesini umuyordum."

Oturduğu yerde biraz çöktü. "Eskiden tahmin edilemezdim. Gizemli."

"Eğer yardımı olacaksa, benim için hâlâ tam bir gizemsin." Arabanın arka kapısını açtı.

Kapı. "Yukarı," dedi.

Pickle arkaya atladı ve kibarca oturdu, sonra başını arkaya eğip etrafına yağan kar tanelerini yakalamaya çalıştı,

Kendini eğlendirirken çenesi sesli bir şekilde şaklıyordu. Şak, şak, şak . . .

Knox kamyonetine geri döndü ve elinde dolu olduğuna şüphe olmayan bir benzin bidonuyla tekrar ortaya çıktı.

İçindeki küçük çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştı ve başaramadı.

Kutuyu deponun yanına bırakarak ona doğru geri döndü. Sürücü kapısını açtı, sonra ayaklarının üzerinde rahatça dengede durarak onun yanına çömeldi. "Konuşmaya hazır mısın?"

"Varoluşsal bir kriz yaşamakla meşgulüm."

Ağzı seğirdi ama gülümsemedi. Onun bu konuda şaka yapmasına izin vermeyecekti.

Ayrıca daha iyisini hak ediyordu. Hem de çok daha iyisini. "Bak," dedi. "Özür dilerim. Senin mali işlerin beni ilgilendirmez. Beni kurtarmak senin sorunun değildi. Ben, um ..." Gözlerini kaçırdı. "Cehennem gibi kaçmak için o saçma bahaneyi kullandım. Korkudan."

Şak, Pickle'ın çenesi gitti. Şak. Şak. Şak.

Knox'un yüz ifadesi değişmedi. Bir santim bile kıpırdamadı, ama Alice onun ortaya çıkardığı şeyden ne kadar nefret ettiğini *hissede biliyordu*. "Benden korkuyorsun," dedi sonunda yumuşak bir sesle, sanki kendi kendine.

"Bana hissettirdiklerinden." Şapkasını gözlerinin üzerine doğru indirdi. "İnsanların benim çok sert olduğumu düşündüğünü biliyorum ama değilim. Ben büyük bir sahtekârım. Demek istediğim, gerçek duygularla yüzleştiğimde ne olduğuna bir bak. Elime geçen ilk fırsatta öfkelenim ve seni kendimden uzaklaştırdım. Lauren'ı da." Sertçe yutkundu. "İkiniz de daha iyisini hak ediyorsunuz ve ben özür dilerim. Pek çok şey için özür dilerim. Buraya dönmek her türlü kötü şeyi canlandırdı ve ben de bunların şimdi ile karışmasına izin verdim. Bu aptalca, biliyorum, ama hiçbir şeyi berbat etmemek için kendime bu işe bulaşmayacağıma dair bir sürü aptalca söz verdim. Ama sonra tam da bunu yaptım, yani-"

Gözlerini görebilmek için şapkasını yeniden ayarladı ve sonra bir parmağını nazikçe dudaklarına götürdü. Minnettarlıktan neredeyse yere yığılacaktı çünkü muhtemelen sonsuza kadar gevezelik etmeye devam edecekti.

"Hiçbir şeyi berbat etmedin," dedi.

Ona gerçekçi bir bakış attı. "*Her şeyi* berbat ettim. Ben ve Lauren. Beni felç ettiği için beklettiğim araba envanteri, ki bu aslında ikinizden de para almak gibi bir şey. Eleanor beni çok hayal kırıklığına uğrattı." Durakladı. "Ve bir de büyük mesele var."

"Büyük olay mı?"

Lanet olsun. Onun söylemesini istiyordu. "Ben ve sen . . ."

Knox uzun bir süre ona baktı. "Öncelikle, sen ve Lauren iyi olacaksınız."

Bunun doğru olduğunu umarak nefesini içine çekti. "Peki ya ikincisi?"

"Hazır olduğunuzda envanter hala orada olacak. Ya da oraya hiç gitmeyeceğine karar verirsen, üçümüz başka bir şey buluruz. Ayrıca Eleanor'un sana her zaman inancı vardı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

Ona baktı, inanmak istiyordu. Ama kulağa çok kolay geliyordu. Üstelik geriye tek bir şey kalmıştı ve bu konuda *hiçbir şey* kolay olmayacaktı. "Peki ya sen ve ben olayı?" diye fısıldadı.

Snap. Snap. Çıt . . .

"*Pickle*," dedi Knox.

Köpek bir iç çekti, sonra üç kez daire çizdi, koltuğa çöktü ve gözlerini kapattı.

Knox gözlerini Alice'ten ayırmamıştı. "Sana ve bana gelince... Ben buradayım."

"Ama?" diye fısıldadı, çünkü *her zaman* bir ama vardı.

"Ama yok, seninle benim aramda değil," dedi, gözleri hala çok ciddiydi. "Sadece konuşuyoruz. Ve sonra, eğer hala gitmek istiyorsan, gideceksin. Senin mutlu olmanı istiyorum Alice. Ne isteyebileceğine gelince, ne olursa olsun, lütfen bunun benim için son derece önemli olduğunu bil."

Yıllardır içini bir sıcaklık kaplamamıştı ama şimdi ayak parmaklarına kadar bir sıcaklık kapladı.

"Dizüstü bilgisayarımda gördüklerin karşısında gafil avlanmış gibi hissettiğin için üzgünüm," dedi. "Senden saklamaya çalışmıyordum."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Ve bunun bir önemi yok. Tekrar söylüyorum, senin sorunun değil."

"Hayır, ama yine de sana söyleyebilirdim." Derin bir nefes aldı. "Gerçek şu ki, söylemedim çünkü gitmeni istemedim. Ama hâlâ istiyorsan, bununla başa çıkacağım ve anlamaya çalışacağım. Söylediklerimde ciddiydim Alice. Mutlu olmanı istiyorum, bu senin için neye benziyorsa. Bana ne istediğini söyleyecek misin?"

Yüzünü tamamen ona döndü, adam hâlâ kapının önünde çömelmiş duruyordu, dizleri adamın göğsüne çarpıyordu. Bu teması rahatlatıcı buldu. "Benimle birlikte siperlerde olan bir ortak istiyorum. Gardımı indirebileceğim biri. Bunu benim zayıflığım olarak görmeyen biri."

"Tumbleweed, senin zayıf bir yanın yok."

Yavaşça başını salladı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Dürüstlük, değil mi? Aramızdaki şeylerden biri de bu değil mi? İşte benim gerçeğim: Korktuğumda kaçmayı nasıl bırakacağımı öğrenmek istiyorum."

Elini uzattı ve nazikçe sıktı. Onun inanmasını istediği kadar sakın değildi. Vücudunun her hattında bir gerginlik vardı ve ağzı sert bir çizgiye oturmuştu. "Bunu anlıyorum," dedi ve sonra neredeyse onun şaşkınlığına gülümsedi. "Korkan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"*Seni* korkutuyor muyum?" diye sordu inanamayarak.

"Evet, öyle. Sen gittiğinde, bir daha asla mutlu olamayacağım korkuyordum." Derin bir nefes aldı. "Alice ... içgüdülerin ne diyor?"

Şaşırtıcı bir şekilde, bir gülümseme buldu. Çünkü evet, kalbi ve beyni korkuyla hareket ediyordu ama içgüdülerinde zerre kadar korku yoktu. "Kalmam gerektiğini söylüyor. Yani, çok güzel kahvaltı yapıyorsun, yani ..."

Sonunda bu ona küçük bir gülümseme kazandı. "Rüşvete ihtiyacın var mı?" Islak saçlarını yüzünden itti. "Çünkü bunu yapmayacağım. Hayatının geri kalanında haftanın her günü sana kahvaltı hazırlayacağıma hemen şimdi burada söz veriyorum. Seni seviyorum Alice. Sana aşığım. Nerede yaşarsan yaşa, seni sevmekten ve seni düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim. Seni seçtim ve eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanını bunu sana kanıtlayarak geçireceğim."

Ağzının açık kaldığından oldukça emindi çünkü karın tadını alabiliyordu. Kar şimdi kalın beyaz çizgiler halinde yağıyor ve ikisini de kaplıyordu. Knox'un saçlarına ve omuzlarına oturmuştu ama yine de kıpırdamadan duruyordu. Üşümüştü olmalıydı. Üzerinde sadece bir tişört ve kot pantolon vardı, belki de onun peşinden o kadar hızlı gelmişti ki kendine bir ceket almayı akıl edememişti. Yolcu koltuğuna doğru kaydı.

Knox direksiyona geçti, kar hâlâ üzerlerine yağıyordu. Kızın elini çekiştirerek geri gelmesini ve kucağına oturmasını sağladı. "Ne istersen Alice."

Ve o da verecekti. Bu onu hem alçalttı hem de çok heyecanlandırdı. Onun çenesini kavradı. "Sana yeterli olduğunu kanıtlamama izin verdiğin sürece, tam olarak olduğun gibi."

Bir nefes verdi. "Söyleyeceğin sonraki üç kelimeyle bunu kanıtlayabilirsin."

Sırıttı. "Sen. Yeterlisin."

Bakışları hiç değişmedi. Hala oynamıyor.

"Benimle bir ilişki zor olacak," dedi usulca. "Ben kolay lokma değilim."

Başını onun omzuna koydu, sonra yüzünü çevirip boynunu öptü. "Bilemiyorum. Tadın kesinlikle çok güzel."

Sessiz bir kahkaha atarak kendini ona sarılacak şekilde ayarladı ve kollarını ona doladı. "Buraya ilk geldiğimde seni tekrar görmekten korkuyordum, sana olan gizli aşkımın kendini yenilemesine izin vermekten çok korkuyordum, çünkü şimdiye kadar tanıştığım ve uzaklaştırdığım tüm insanlar arasında senin farklı olduğunu, seni korkutamayacağımı ya da sana karşı bir şeyler hissetmiyormuş gibi davranamayacağımı biliyordum." Derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum, Knox. Hem de çok. Sanırım neredeyse tüm hayatım boyunca bunu sana söylemeyi bekledim."

Onun ne cevap vermesini beklediğini bilmiyordu ama başını sallarken gözlerinin inanılmaz derecede yoğun olması bunu göstermiyordu. "O zaman bir şeyler biliyor olmalısın."

Oh, Tanrım. Adamın üzerinden inmeye başladı ama fikrini değiştirdi. Hayır. Kesinlikle hayır. Kaçmayacaktı. Bir kez olsun onunla başa baş mücadele edecek ve kendi başının çaresine bakacaktı. "Ne?"

"Hayatını özür dilemeden yaşıyorsun. Vahşi, tutkulu ve inanılmazsın ve bana bakış şeklin ..." Başını salladı, hayretle bakıyordu. "Bu beni her seferinde alçaltıyor ve şaşırtıyor. Sen benim her şeyimsin Alice. Tek umudum senin için de aynısı olabilmek."

Rahatlama onu bir balon gibi adamın üzerine çökertti. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Sen benim de her şeyimsin ve bana fazlasıyla yetiyorsun. O kadar fazlasın ki hepsini kaldırmakta zorlanıyorum."

Adam homurdandı ve kadın soğuk yüzünü onun boynunun kıvrımına bastırırken sıcaklığın yüzünü ısıttığını hissetti. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin?"

Başını kaldırdı ve ellerini adamın ıslak gömleğine sokarak hayatının geri kalanına tutundu. "Bana söyletecek misin?"

"Kesinlikle öyleyim."

Ona yumuşak bir öpücük verirken gözlerinin içine baktı, sonra hafifçe geri çekti. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Kaçmayı bırakacağıma söz veriyorum, Knox."

Onu nazikçe, şefkatle öptü. "Bunun yerine şuna ne dersin - eğer dürtü vurursa, seninle koşacağım." Onun yüzünü kavradı, bakışlarını tuttu. "Sen benim hayatımdaki en önemli insansın Alice."

O bu sözlerle parlarken, bir Nissan LEAF yoldan çekildi ve Knox'un kamyonunun arkasına park etti.

Alice'in midesi bulandı.

Lauren arabasından indi ve bir eliyle ceketini vücuduna sımsıkı sararken diğer eliyle kapüşonunu tutarak onlara doğru koştu. "Benzininizin biteceğini biliyordum."

Alice derin bir nefes aldı, işleri nasıl düzelterekinden emin değildi, sadece denemesi gerektiğini biliyordu. Lauren'ın yaptığı şeyin onu bilerek incitmek olmadığını biliyordu. Alice'in yaptığına aksine.

Knox, Alice'in etrafından dolanıp Lauren için yolcu kapısını açtı. İçeri giren Lauren kapıyı kapattı ve başını arkaya yasladı. "Aman Tanrım."

"Biliyorum," dedi Alice. "Çılgın fırtına."

"Seni kastetmişim!" Lauren uzanıp Alice'e sıkıca sarıldı, belli ki Alice'in hâlâ Knox'un kucağında olmasına hiç aldırımıyordu. "Bugünden itibaren tek bir tane bile gri saçım çıkarsa, bir sonraki rölfe setimi senin ödeyeceğini bilmeni istiyorum."

"Bitti," dedi Alice Lauren'ın saçlarına doğru çünkü Lauren bırakmamıştı. Aslında, Alice'i tutuşu boğucu bir hal almıştı. Lauren'ın sırtını hafifçe sıvazlamaya çalıştı.

Kadın hâlâ gitmesine izin vermedi. "Ve . . . ?" Lauren talep etti.

Alice derin bir nefes aldı. "Ve ben de diğer iş ortağına aşığım."

Lauren gözlerini devirdi. "Evet, tabii. İkiniz de bilmeden önce biliyordum, ama uzun bakışları ve tüm Tahoe'yu aydınlatacak kadar sıcak kimyayı bir şekilde kaçırmayı başarmış olsam bile, fırtınada kapağı olmayan bir arabada onun kucağında oturman yeterince ipucu. Ama kastettiğim bu değildi bu arada. Fırtınada neden senin arabanda kapaksız oturduğumuzu soruyordum."

"Çünkü ben yavaş öğrenen biriyim," dedi Alice. "Lauren, çok üzgünüm-" "Dur!" Lauren emretti ve Alice dondu kaldı.

"Önce ben." Lauren cebinden bir şey çıkardı - antika bir altın elmas yüzük, Alice'e uzattı.

Büyükannesinin ve bir zamanlar var olan ailesinin somut bir hatırlatıcısına sahip olmanın üstesinden gelen Alice, parmaklarını onun etrafında kapattı ve elini kalbine götürdü.

"Avukatın bana gönderdiği kutunun içindeydi," dedi Lauren usulca. "Onu sana hep verecektim, sadece nasıl vereceğimi bilmiyordum."

"Sorun yok. Anlıyorum. İşleri olması gerekenden daha zor hale getirdim. O şekilde ayrıldığım için özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim." O bir çizdi

Cesaret için derin bir nefes. "Daha fazla iletişimde kalmak istiyordum. Bunu istedim. Sen benim için çok önemliydin. . . benim için çok önemlisin Lauren."

Lauren ceplerini karıştırıyor, belli ki mendil arıyor ve gözüne bir şey kaçtığını mırıldanıyordu.

Knox sürücü kapısının cebine sıkıştırdığı bir desteden birkaç peçete çıkardı. Alice onları aldı ve Lauren'a uzattı. "Lütfen ağlama, Lauren."

Lauren burnunu sümküdü. "Bu iyi bir ağlama şekli." "Ağlamanın iyi bir türü mü var?" Alice Knox'a sordu. Knox omuz silkti. "Görünüşe göre mi?"

Alice cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Hayatımda aşka ihtiyacım olmadığı fikrine kendimi inandırmıştım. Yani, tek yaptığı beni incitmek gibi görünüyordu. Buraya dönene kadar ne kadar yanıldığımı fark etmemiştim. Senin tarafından sevildiğim için hayatım daha güzel Lauren."

"Aman Tanrım, şimdi de *L'li kelimeyi* ağzından düşürmüyorsun." Lauren ona tekrar sarıldı, sertçe.

"Az önce üzerime sümük ve rimel mi sildin?" Alice sordu.

"Belki. Sadece birazcık. Ama ben de seni seviyorum. Will'in evlenme teklifini sana söylemediğim için çok üzgünüm. Kardeşinin kalbini kırdığım için bana kızarsın diye korktum. Benim için uygun olmaması onu önemsemediğim anlamına gelmez, çünkü önemsiyordum."

Alice buna inanıyordu. "Belki de ikimiz de genç ve aptal olduğumuzu kabul eder ve yolumuza devam ederiz."

"Hayır." Lauren başını salladı. "Yine de gideceğin anlamına geliyorsa hayır."

Alice ona nazıkçe, "Her zaman gideceğimi biliyorsun," diye hatırlattı. "Ama ..."

"Bunu bana fikrini değiştirmeni de içerecek *şekilde* söyleyen iyi olur, yoksa çok ağlarım, yemin ederim, *seni* de çok ağlatırım ve-"

"Fikrimi değiştiriyorum," dedi Alice hızla. Evet, Sunrise Cove'a mümkün olan en kısa sürede girip çıkmak amacıyla gelmişti. Ama bir süre sonra bu ihtiyacı değişmişti. Ve günün sonunda, Son Şans Hanı ona kendini evindeymiş gibi hissettiren tek yer olmuştu. Ama bundan daha fazlasıydı. Lauren'ı hayatında istiyordu.

Ve Knox.

Her şeyi istiyordu. "Ben kalıyorum."

"Kalıyorsun," diye tekrarladı Lauren, sanki kendi kulaklarına güvenmiyormuş gibi Alice'e bakarak. "Senin için hiç mümkün mü, bilmiyorum, belki *daha fazla*

daha hızlı mı?"

Alice Lauren'ın elini tuttu ama gözlerinin içine baktığı Knox'tu, onun altında taş gibi hareketsiz duran Knox. "Buraya geldim ve aradığımı bile bilmediğim şeyi buldum. Bağışlanma. Kabullenmeyi. Öz değer. Sevgi." Durakladı. "Aile."

Lauren bir nefes verdi ve başını salladı. "Ben de," diye fısıldadı. "Bunun için Eleanor'a teşekkür etmeliyiz," dedi Alice.

Knox bu ifşaat karşısında şaşırmış görünmüyordu. Belli ki oraya ilk o varmıştı. "Bence ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"Katılıyorum. Her şeyi o planladı," dedi Alice. "Biz onun ikinci şansıydık, tıpkı onun bizimki olduğu gibi." Ve yaşlı kadını nasıl da özlemişti. "Gerçek şu ki, çekip gidemem. Yani, tamam, denedim," dedi Stella'yı göstererek. "Ama yapamayacağım ortaya çıktı, çünkü bir kez olsun bağlı kalmak istiyorum. Burada, sizinle birlikte olmak istiyorum. Burada, Tahoe'da bir iş kuracağınızı biliyorum," dedi Knox'a, sonra Lauren'a döndü. "Ve sen de oteli işleteceksin. İkiniz de hayatlarınızı düzene soktunuz." Tereddüt etti çünkü bu zor bir itiraftı. "Ama ben bilmiyorum, yakınından bile geçmiyorum. Bunu bilmen gerekiyor."

Lauren, Alice'i güldürecek kadar kuru bir sesle, "Ah, öyle," dedi.

Alice Lauren'ın elini sıktı ve diğer eliyle Knox'unkine uzandı. "Yerimin nerede olduğunu bilmiyordum." Küçük bir gülümseme verdi. "Ama artık biliyorum. İkinizin yanında. Kalmak istiyorum ve Lauren hanı yönetirken, ben de asıl mülkü yönetmek istiyorum. Televizyonları tamir etmek. Ahır. Ahırdaki arabaları. Bazılarını satıp diğerlerini tutabiliriz, TV şovuyla bağlantılı olanlar gibi. Belki o zamanki haliyle yenileriz, Vahşi Batı'ya döneriz, ne dersiniz? Misafirlerimizin deneyimini geliştirmek ve genişletmek için kullanabiliriz. Ve sonra, tüm bunları bitirdiğimde ..." Cesur olun. Söyleyin. "Kendi tamirci dükkanımı açmak istiyorum." Bunun üzerine kendini susmaya ve onların tepkilerini almaya zorladı, böylece bunun gerçekten onun geleceği olup olamayacağını anlayacaktı.

Lauren peçete yığınınını karıştırıyordu. "Mutlu gözyaşları," diye bağırarak elini yüzünün önünde salladı. "Söz veriyorum!"

Knox Alice'in yüzünü kavradı ve alnını Alice'in alnına bastırarak onu kendine çekti. "Görmeyi daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum."

"Şey, *ben*, değil mi?" diye takıldı. Adam gülümsedi. "Her zaman."

"Her zaman," diye tekrarladı usulca.

"Şimdi neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Lauren sordu. "Yemeğe." Alice'i işaret etti. "*Sen ismarlıyorsun.*" Stella'dan çıktı, sonra Knox'a bakmak için başını tekrar içeri soktu. "Oh, ve köpeğiniz ön bahçede iki numara yaptı. Eğer maskotumuz olmak istiyorsa, terbiyeli olmalı."

Arka koltukta Pickle suçlu görünmeye çalıştı ama bunu başaramadı.

"Ben bakarım," diye söz verdi Knox.

Bir saat sonra, hepsi hanın oturma odasında, gürül gürül yanan ateşin önünde paket yemek yiyorlardı. Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturup ateşe baktılar. Alice ateşin çıtırtısının kendisini rahatlattığını hissetti. Etrafındaki en sevdiği iki insana, en sevdiği köpeğe ve en sevdiği hana baktı ve inanılmaz derecede gururlu hissetti. Lauren gözlerini kapatmıştı, belki uyuyordu, belki de Alice gibi eğleniyordu. Knox'a baktı ve onun da kendisini izlediğini gördü. "Hey."

Gülümsedi. "Hey."

"Teşekkürler . . ." *Beni hiç kimsenin sevmediği kadar sevdiğin için.* "Beni içeri aldığın için."

Elini yakalayarak nazikçe göğsüne doğru çekti. "Zamanı gelmişti."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı Lauren ve gözlerini yuvarlayabilmek için açtı.

Alice homurdandı. Ayağa kalkarak duvara doğru yürüdü ve son tahta parçasını da kaldırıp yerine yerleştirdi.

Listelerini saklıyorlar.

Çiviledi ve döndüğünde Knox ve Lauren hemen oradaydı. "Bize," dedi Lauren.

"Bize," diye tekrarladı Knox.

Alice gülümsedi, kalbinin son parçası da yerine otururken kendini daha önce hiç hissetmediği kadar evinde ve kendinde hissediyordu.

Sonsöz

İki yıl sonra . . .

Alice, Lauren'ın tahta sandalyeden kalkmaya çalışmasını izlerken Son Şans Hanı uzakta gururla duruyordu ve gülmekten kendini alamıyordu. Ahırın yan tarafındaki avluda, artık neredeyse sadece düğünler için kullanılan salon setindeydiler ve ayrıca ahırdaki kutularda bir Vahşi Batı kıyafeti zulası bulduklarından beri aile fotoğrafı çekimlerinde de kullanılıyordu.

Neredeyse bir yıl sonrasına yer ayırtmışlardı ve kendilerini hayallerinin ötesinde başarılı hissediyorlardı. Alice, ileride tamirhanesi olacak Woman Auto Know için şehrin hemen dışında küçük bir depoya depozito yatırmıştı.

Bunun olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Alice değil, orası kesin.

Lauren sandalyeden kalkmak için mücadele etmekten vazgeçti ve derin bir iç çekerek arkasına yaslandı.

Alice ona merhamet ederek iki elini birden uzattı ve ayaklarını içeri sokarak kendini destekledi.

"Ciddi misin?" Lauren nefes nefese sordu. "*O kadar* büyük değilim."

Ama Alice konuşamıyordu çünkü Lauren'ı sandalyeden kaldırmak tüm konsantrasyonunu ve gücünün her zerresini almıştı.

"Tamam," diye homurdandı Lauren, sonunda ayağa kalkmıştı. "Yani bir ev kadar büyüğüm."

"Sekiz aylık hamilesin, buna iznin var." Lanet olsun, diye düşündü Alice Lauren'ın gözleri şüpheli bir şekilde parlarken. Çenesini kapalı tutmayı ne zaman öğrenecekti?

"Yani bir ev kadar büyük *müyüm*?" diye ağladı. "Neden bana yemeyi bırakmamı söylemedin?"

"Nefes almayı sevdiğim için mi? Lütfen ağlama. En son ağladığında susuz kalmıştın, ki o da bu sabah kocan

Simidinizin üzerine sürdüğünüz iki santimlik krem peynirle *hafifçe* soğutmak isteyebileceğinizi önerdi."

"Ben de şişman olduğumu düşünüyorum!" Lauren feryat etti.

"Sözde vegansın ve süt ürünlerine tahammülsüzlüğün var, unuttun mu?" Alice her zaman cebinde taşımayı alışkanlık haline getirdiği mendilleri telaşla arıyor ve hıçkırarak ağlayan hamile hatuna doğru itiyordu. "Ve Ben senin mükemmel olduğunu düşünüyor. Bu yüzden seninle evlendi. Bu yüzden seni hamile bıraktı."

"Bu doğru."

Ben'in sesiyle Lauren hıçkırmayı bırakıp bir buçuk yıllık kocasıyla yüzleşti.

Gözlerinde sevgi ve kahkahayla gülümseyen Ben, onu kendine doğru çekerek şakağına sokuldu. "Bebeğim nasıl?"

"Mesanemin üzerinde oturuyor ve ciğerlerimdeki havayı tekmeliyor." Sempatik bir kahkaha attı. "Seni kastetmiştim."

"Oh." Lauren ona gülümsedi. "Ben iyiyim. Hope nerede?"

"Tam burada!" Hope avludan sekerek geldi, Pickle da hemen peşindeydi. "Düğün ne zaman?"

"Mesele de bu." Ben Lauren'a baktı. "İptal edildi."

Lauren'ın ağzı açık kaldı. "Bugünkü gelin ve damat ... iptal mi edildi? Ama bize yemek dahil her şey için küçük bir servet ödediler ve Alice ile ben neredeyse her şeyi ayarladık. Onları ...'da evlendirecektim." Telefonunu çıkardı. "Üç saat."

"Kaçarak evlendiler." Ben omuz silkti. "Fiji'ye gitmek üzere uçağa binerken aradılar. Karışan anneler, cevap vermeyen sinir bozucu arkadaşlar ve sürpriz bir hamileliğe üç ay kaldığı için gelinliğin içine sığamamakla ilgili bir şeyler."

Alice kıkırdadı, sonra Lauren'dan kötü bir bakış aldı çünkü onun hamileliği de sürpriz olmuştu. Mutlu bir sürpriz. Ve ona çok yakışmıştı. Alice Knox'un kamyonetinin geldiğini duydu. Eko-inşaat şirketinin Tahoe şubesi yükselişe geçmişti. Ama en sevdiği iş hayır işleriydi. Çocukluğunun geçtiği evi yenilemiş ve bölgedeki evlerini yangında kaybeden ailelerden birine vermişti. Daha sonra aynı karavan parkında alabildiği kadar çok karavan satın almış ve her biri için aynı şeyi yapmıştı. Ve bir şekilde ikisi için bir ev inşa etmeyi de başardı.

Göreceli bir uyum içinde yaşıyorlardı. Göreceli, çünkü Alice uyum konusunda o kadar da iyi değildi ve arada bir karşıt tarafı

anksiyete içine. Bu, çok mutlu olduğu için çıldırdığı ve bu nedenle bir şeylerin yanlış olması gerektiğinden ibaretti.

Sakin ve soğukkanlı Knox, her biri için onunla konuşmayı başarmış, böylece diğer taraftan daha da güçlü çıkmışlardı. Bu bir mucizeydi.

O onun mucizesiydi.

Tıpkı asla hafife almayacağını bildiği bu yeni hayatı gibi. Knox yaklaşırken, "Düğünün iptal edildiğini duydum," dedi, Alice'i içine çekip bir merhaba öpücüğü vermek için durdu.

"Bunu nasıl duydun?" diye sordu, ona tutunuyordu çünkü adam sıcaktı, harika kokuyordu ve yemek için yeterince iyi görünüyordu. "Daha yeni öğrendik."

"Ben birkaç dakika önce beni aradı."

Alice ve Lauren kaşlarını kaldırıp Ben'e baktılar. Ben sadece gülümsedi.

"Knox'un bir fikri var."

Herkes Knox'a döndü, o da Alice'e tutunup yüzüne doğru gülümsedi.

"Ne?" diye sordu utangaç bir tavırla, Lauren'la çalışırken bir paket M&M'i mideye indirdiği için elini ağzına götürdü. "Çikolata mı giyiyorum?"

"Hayır."

Gözlerini adamın yüzüne dikti, adamın gözleri sevgi, şefkat ve başka bir şeyle sıcacıktı. Bir soru. Gözlerini kırıştırdı, sonra bir fikri olup olmadığını anlamak için Lauren'a baktı.

Lauren'ın aniden nefesinin kesilmesine ve elini ağzına götürmesine bakılırsa, kesinlikle bir fikri vardı.

"Bir sesli harf satın almak istiyorum," dedi Alice.

"Belki de bir elbise alsan daha iyi olur," dedi Ben.

Knox gözlerini Alice'ten ayırmadan, "Kıyafet gerekli değil," dedi.

"Lütfen, lütfen, *lütfe*n evet de!" Lauren aşağı yukarı zıplayarak söyledi.

Tam olarak zıplamak sayılmaz. Bunun için fazla hantaldı. Ama birkaç kez zıpladı. "Kahretsin," dedi. "Şimdi işemem lazım. Acele et Alice, evet de!"

Alice sonunda ipucunu yakaladı ve şaşkınlıkla Knox'a baktı. "Benimle evlenmek mi istiyorsun? Bugün mü? Burada mı?"

Lauren, "Biz zaten çiçekleri, yiyecekleri ve her şeyi hazırladık," dedi. "Ve gelin ne tür bir yemek istediğini bilmediğini söylediği için

seçmesine yardım etmiştin, hatırladın mı? En sevdiklerini seçtin. Battaniye içinde domuz bile var. Ne kadar mükemmel değil mi?"

Alice gözlerini Knox'tan alamıyordu. Bir yıl önce ona evlenme teklif etmişti. O da kabul etmişti. Şimdiye kadar sahip olduğu en güzel şey olan gülünç derecede muhteşem bir nişan yüzüğü bile takmıştı ve onu seviyordu. Ama ne zaman bir düğün tarihi belirlemeye çalışsalar, bir şey çıkıyor ve onları yollarından saptırıyordu.

Belki de . . . Belki de bilinçaltında tam da böyle bir şeyi beklediği içindir. "Emin misin?" diye fısıldadı.

Knox onun yüzünü avuçladı. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Böylece eski bir Vahşi Batı TV salonunda, çadır büyüklüğünde bir *Little House on the Prairie* elbisesi giymiş hamile bir nikah memuru, yüzük taşıyıcısı olarak Pickle, çiçekçi kız olarak yine *Little House on the Prairie* elbisesi giymiş Hope ve en iyi kot pantolonu ve sette buldukları eski bir kovboy şapkasıyla bir damatla evlendi.

Geline gelince, dolabında bulunan ama hiç giymediği sade bir güneş elbisesi ve kovboy çizmeleri seçmişti, çünkü neden temaya ve mükemmel olmayan ama onun için mükemmel olan yeni hayatına yaslanmasındı ki?

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası ...*

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

Kitap Hakkında

Okuyucuya Mektup
Okuma Grubu Rehberi

Okumaya Devam Edin

Sevgililer Listesi'nden Bir Alıntı

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü kitaplarını kitap satılan her yerde bulabilir, kitap listesinin tamamı ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Kitap Hakkında

Okuyucuya Mektup

Sevgili okuyucu,

Dünyanın ne kadar garip bir zamanı, değil mi? *Yedekleme Planı*'nı COVID sırasında yazdım ve evim dolu olduğu için uzun sürdü. Ama kitap sonunda burada (elinizde tuttuğunuz ya da dinlediğiniz için bunu biliyorsunuz ☺).

Bu kitapta aklımda kalan şeylerden biri: Gençken edindiğiniz arkadaşlar, yetişkin olduğunuzda genellikle olmayan bir şekilde sizi tanımaya başlarlar. Bu eğlenceli dinamiği keşfetmek istedim. Knox ve Alice'e girin. Alice, gençken Knox'a aşıkı ve bu kesinlikle tek taraflıydı. Şimdi ve burada, öngörülebilir bir gelecek için eski bir Vahşi Batı hanını yenileyen onunla sıkışıp kalmanın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edin. Güzel zamanlardı.

Ve bir de Alice ve Lauren var - bir zamanlar kankaydılar, şimdi kim oldukları ve tekrar arkadaş olup olamayacakları konusunda mücadele ediyorlar. Alice evet derdi, Lauren hayır derdi. İşte bu.

Belli bir sahne öne çıkıyor. Üçü de malzeme alışverişi yapıyor ve her biri kötü bir kişisel an yaşıyor ve zar zor konuşuyor olsalar da birbirlerinin yanındalar. Bu benim en sevdiğim anlardan biri. Sizininki de bilmek isterim, o yüzden bana mutlaka haber verin. Beni tüm sosyal medya platformlarında ve www.jillshalvis.com adresinde bulabilirsiniz.

Kitabımı okumanız benim için bir onurdur, bunun için teşekkür ederim! İyi okumalar!

XOXO, Jill

Okuma Grubu Rehberi

1. Hiç beklenmedik sorunlara yol açan bir hediye aldınız mı?
2. Alice ve Lauren bir zamanlar araları bozulan en iyi arkadaşlardı. Siz hiç bir arkadaşınızı ya da en iyi arkadaşınızı kaybettiniz mi? Eğer öyleyse, arkadaşlığınızı onarabildiniz mi? Pişmanlıklarınız neler?
3. Romanın başında Knox, Lauren ve Alice birbirlerini görmeyeli yıllar olmuştur. Yakın olmadığınız biriyle bir yıl boyunca birlikte yaşayabilir miydiniz?
4. Sevdiklerinizden sır saklamak sağlıklı mıdır, yoksa her zaman kötü müdür? Arkadaşlarınızdan ve ailenizden gerçekleri saklamanın artıları ve eksileri nelerdir?
5. Her şey yolunda gitmiş olsa da Eleanor vasiyetinde üçünün bir yıl boyunca birlikte yaşamasını şart koşmakta haklı mıydı?
6. Will'in ölümünden sonra Lauren kim olduğunu kaybetmiş gibiydi. Sizin hayatınızda da benzer bir etki yaratan bir olay oldu mu? Tekrar kendiniz gibi hissetmek için ne yaptınız?
7. Alice'in dediği gibi, her hikayenin üç tarafı vardır. Sizce Eleanor'un Lauren'dan kaçınmasının gerçek nedeni nedir? Bunu yapmakta haklı mıydı?
8. Knox, Alice ve Lauren Eleanor'un kız kardeşine gönderdiği e-postaları bulmasaydı ne olurdu? Sonları bu kadar yakın olur muydu?
9. Sizce Eleanor e-postaları bulmalarını mı istemişti?

Okumaya Devam Edin

Sevgililer Listesi'nden Bir Alıntı

**Jill Shalvis'in yeni romanından özel bir alıntı için okumaya
devam edin,
Sevgililer Listesi,
Haziran 2023'te geliyor**

Bölüm 1

Harper Shaw, bir otomat makinesine sıkışmış tek bir atıştırma oldu.
bir anksiyete krizinden. Ama hey, hayatınızda hiçbir şeyin neşe
vermediğine karar verdiğinizde olan buydu, bu yüzden geçmişinizi bir Etch
A Sketch gibi temizlediniz ve baştan başladınız.

Arabasının av tüfeği pozisyonundan ağır bir iç çekiş geldi.

"Biliyorum, biliyorum." Biraz öne eğildi, gözlerini kısarak sadece yağın
karın beyaz çizgileriyle bölünen karanlık geceye baktı. "On iki saattir
yoldayız ve sen açsın ve sıkıldın. Anlıyorum, inan bana. Tahoe'da Temmuz
ayında kar yağacağını kim bilebilirdi? Ama hey, güzel, değil mi?"

Fıstık galerisinden cevap yok.

Harper yolcu koltuğuna uzanıp ince patlamış mısırını aldı ve bir kiloluk
kocaman bir poşeti kucağına çekerek çiğnemeye başladı. "Mesele şu ki,
Eeyore olmayı bırakmayı kabul ettik. Kalbimizin kırılması ve bir kenara
itilmemiz dışında bizi hiçbir yere götürmüyor. Bu konuyu kapattık. Artık
sadece iyi yanlarına bakıyoruz. Olumlu düşünmek. Yaşamak için hayal
etmeliyiz ve tüm bu saçmalıklar." Elbette içten içe bitkin ve yıpranmıştı
ama ciddiye. Otuzuna yeni basmıştı ve hayat yolunda bir köşeyi dönmüştü.
Eğer bu ona neşe getirmiyorsa, *unut gitsin*. Neşeden bahsetmişken,
arabasıyla

Görkemli zirve, fırtınalı gece gökyüzüne karşı mürekkep gibi ana hatlardan başka bir şey olmayan şaşırtıcı derecede yüksek tepeleri görüyordu.

Eski püskü spor ayakkabılarının bu fırtınaya dayanamayacağından emindi ve sıcak tutan herhangi bir botu da yoktu. Notlarına erişmek ve yeni bir liste yapmak için telefonuna uzandı, sonra hatırladı - artık liste yapmıyordu.

Ona neşe getirmemişlerdi. Eski neredeyse nişanlısı Daniel ile birlikte ona sadece baskı, gerçekçi olmayan beklentiler ve kalp kırıklığı getirmişlerdi.

Ama hala Ham'i vardı. Aka Hambone, onun 120 kiloluk, beş yaşında, sürekli yavru, Bernese dağ köpeği kurtarması. Mükemmel bir erkekti, sadık, tatlı ve her zaman nazikti. Tek kusuru, kocaman kafasını pencereden dışarı çıkarmadığı sürece araba tutmasıydı, gerçekten araba tutması gibi. Bu da Harper'ın şu anda kaloriferi açık olsa bile donduğu anlamına geliyordu.

Eşyalarının çoğu önümüzdeki hafta gelecek olan bir taşıma aracındaydı. Ama onun için en önemli olan şeyler bu arabadaydı. Jambon tabii ki. Annesinin yemek tarifleri - her şeyden çok sevdiği kadına ait sahip olduğu iki şeyden biri. Ayrıca, kendi yetiştirdiği, yeri doldurulamaz ekşi hamur mayasının kavanozu ve kendi deyimiyle her ikisi de bu dünyanın dışında olan çikolatalı ve naneli kurabiyelerinden oluşan bir kutu da dahil olmak üzere, kendi sevgili ve temel pişirme aletleri de vardı. Bunları, kendisiyle arkadaş olmak isteyen insanlara rüşvet vermek için kullanmayı planlıyordu, çünkü gerçekten birkaç tane kullanabilirdi. Hatta bir tane bile.

Bir de kendi fırınına açmak için kiraladığı küçük bina vardı. Korkutucuydu ama hiç pişmanlık duymadığı gibi inanılmaz derecede heyecan vericiydi de. San Diego'nun en işlek pastanesindeki inanılmaz stresli işinden mutlu bir şekilde ayrılmış, sonra da sorumlulukları olduğunu düşündüğü şeylerden de ayrılmıştı - eski neredeyse nişanlısına hukuk fakültesinde yardım etmek ya da annesine söz verdiği gibi babasının mutlu olmasını sağlamak gibi. Ama Daniel mezun olup onu terk ettiğinden ve babası yeniden evlenip hayatına devam ettiğinden beri özgürdü.

Ve hayatı istediği gibi yaşamayı dört gözle bekliyordu - zorunluluklar ya da duygularını avlayan veya tüketen herhangi bir şey olmadan.

Şu anda hiçbir şey onları tüketemezdi. Hayır, duygusal benzin deposu şu anda Boş için E'deydi.

Karanlık geceye baktı. GPS'e ihtiyaç duymadan olabildiğince yaklaşmıştı, bu yüzden kaybolmamak için şimdi sesini açtı.

"Vay canına!" diye bağırarak Avustralyalı bir erkek sesi onu öyle bir irkiltti ki patlamış mısır torbası ön camın diğer tarafındaki kar gibi havada uçuştı.

"Yüz metre sonra Sunrise Cove'dan sola dön, dostum."

Geçmişte Harper bu aksanla eğlenmişti ama şimdiki Harper'ın sinirleri bozulmuştu ve şimdi patlamış mısırı arabanın her tarafına yayılmıştı.

Ham koltukta step dansı yapıyor, her bir parçayı yakalamak için boynunu büküyordu. "Arabamda mısır patlatmayın yoksa yolun geri kalanını yürürsünüz."

İçi boş bir tehditti, çünkü Ham ailedendi. Ayrıca, neredeyse varmışlardı ve heyecandan kalbi küt küt atıyordu.

Tahoe ile ilgili en çok hatırladığı şey annesiyle birlikte gölde kamp yapmak ve ayrıca Truckee Nehri'nin başının yakınındaki kuzey kıyısında yer alan küçük bir dağ kasabası olan Sunrise Cove'du. Güzel, ormanlık gölün ve her türden mağaza ve yemek yenebilecek yerlerin bulunduğu yürünebilir şehir merkezinin anıları kalbinde yaşıyordu.

"Sola dön, dostum! Ve sonra tekrar sola, son hedefine, saklanma yerine!"

İlk dönüşü yaptı ve arabası biraz kayd, ondan başlayan bir gıcır ve taktığı emniyet kemeri etrafını sararak ilerlemesini durdurduğunda Ham'den şaşkın bir "gak" sesi çıkardı. Ham, kızın gözlerini kaçırdığından emin olduğu bir sesle yeniden yerine oturdu.

Ham onunla birlikte oturmaya yabancı değildi.

İkinci sola dönüş için çok yavaşladı ama yine de yeterli olmadı. Lastikleri buza tutunamadı ve park alanına doğru kayarak, park alanını kaplayan büyük çalılardan birine çarptı.

Arabası aniden durdu ama çarpan kalbi durmadı. Elini göğsüne götürdü ve Ham'e dönerken nefes almak için yutkundu. "İyi misin?"

Ham yine mutlu step dansı yapıyordu. Alnına bir parça patlamış mısır yapıştırmıştı ve kuyruğunu sallıyordu, çünkü ona göre durmak yemek anlamına geliyordu.

Yemek, Ham'in var olma sebebiydi.

"Tamam, tamam," dedi, yüzündeki patlamış mısırı kaldırdı ve sonra onu nazikçe geri itti, böylece durumu değerlendirebildi. O iyiydi, Ham iyiydi. Her şey yolundaydı.

Belki *her şeyi* değil. Sürücü kapısı, kapıyı açmaya çalıştığında bir türlü açılmayan Amazon büyüklüğündeki çalılara sıkışmıştı. Lanet olsun.

Yarım saat önce zirvede benzin almak için durduğunda, görevli önden çekişli aracına şöyle bir bakmış ve CHP'nin yakında fırtına süresince otoyollarda sadece dört tekerlekten çekişli ya da zincirli araçlarla sürüşü kısıtlayabileceğini, bu durumda zincir alması ya da geri dönmesi gerektiğini söylemişti. Ondan zincirleri takmasını istemişti ama o da gerekli olmadığı halde takarsa ceza yiyeceğini söylemişti. Daha sonra kendisi takmak zorunda kalırsa, takmanın "çok kolay" olacağına yemin etmişti.

Bunun doğru olmasını umuyordu çünkü zincirlerin sağlayacağı çekiş gücü olmadan arabasının hiçbir yere gidemeyeceğini düşünüyordu.

"Kay bakalım," dedi Ham'e. Konsolun üzerinden sürünerek geçerken ve onunla birlikte koltuğa sıkışırken. Ham bu fırsattan yararlanarak onun yüzünü yaladı. "Teşekkürler dostum." Onun yanından uzanarak yolcu kapısını ittirerek açtı ve durumu değerlendirmek için kendini dışarı attı. "Kal," dedi ve kapıyı yavaşça kapattı. Koca suratını açık camdan dışarı itti ve ona mızızlandı.

"Sorun yok, çabuk bitecek." Öyle umuyordu, çünkü lanet olsun, hava soğuktu. "Hey, iyi misin?"

Harper arkasından gelen sesle neredeyse yerinden fırlayacaktı. Kaydığı için hâlâ çarpan kalbi, dönüp bir adamla yüz yüze geldiğinde göğsünden fırlama tehlikesi geçirdi. Büyük bir adamla. Soğuğa karşı bir ceket giymişti, kapüşonu yüzünü gölgeliyordu ama uzun boylu, geniş omuzlu ve güçlü yapılı olduğu gerçeğini gizlemiyordu. Sadece geceleri işiyle arabası arasında yalnız yürümeye alışkın bir kızın yapabileceği hızlı bir hareketle, cebinden kullanışlı biber gazını çıkardı ve adama gösterdi.

"Vay canına," dedi. "Barış için geldim."

Adrenalin çarpmasına karşı sertçe yutkunarak saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve biraz hava yuttu.

Birkaç parça patlamış mısır ondan düştü ve asfalta çarptı.

Havayı koklarken adamın ağzının bir köşesi seğirdi. "Ranch aromalı mı?"

"Evet, ne istiyorsun?" Çünkü onun geldiği yerde kadınlar, seri katil olabilecek yabancı erkeklerle konuşmazdı.

Kapüşonunu yüzünden sıyrarak, son kesiminin ters tarafındaki dalgalı kahverengi saçlarını ve en azından birkaç günlük kirli sakalını görmesini sağladı. Deri ceketinin altına koyu renk kot pantolon ve sweatshirt giymişti.

Dünya Savaşı'nda hayatta kalmış gibi görünüyordu. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Neden olmayayım ki?" diye sordu, soğukkanlı bir salatalık gibi davranmaya çalışarak.

Bu da ağzının bir kez daha seğirmesine neden oldu. "Bilmiyorum, Speed Racer, belki de sıcak geldiğin ve bir mananita çalışıyla kavgayı kaybettiğin içindir. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Arabasına şüphe dolu bir bakış attı.

"Ben iyiyim. Köpeğimi dışarı salmadan önce gitsen iyi olur. Erkek dostu değildir." O da öyle.

Ham'in kafası hâlâ pencereden dışarıdaydı ve tatlı gel-evlat-benim gülümsemesinin eşlik ettiği uzun, dramatik bir ben-yeni-kışiyi-öldürmek-istiyorum sızlanması çıkardı.

Adam gülümseyerek karşılık verdi ve ağzının sol tarafında, kaba saba görünümünü hiçbir şekilde azaltmayan tehlikeli derecede seksi bir gamze parladı. Hem neden gülümsüyordu ve kadın hâlâ biber gazını elinde tutarken orada sakin ve rahat bir şekilde duruyordu?

"Haklısın," dedi. "Köpeğiniz korkunç görünüyor."

Hayatı boyunca şehirli bir kız olmuş ve bu sürenin bir kısmında arabasında yalnız yaşamış biri olarak şüphe ve ihtiyat DNA'sının bir parçasıydı. "Şimdi gitmenizi istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Arabanızı চালılardan kurtarmanıza yardım etmeden önce mi sonra mı?"

"Kesinlikle daha önce," dedi, iç titremesinin sesinde duyulmamasından gurur duyarak. "İşi kolaylaştırmak için zincir takacağım."

Ve şimdi benzin istasyonunun neden zincirlerin yanında satılık bir yığın kedi kumu torbası bulundurduğunu biliyordu. Lanet olsun. "Bunu gerçekten aldım. Teşekkür ederim." Şimdi onu görmezden gelerek, zincirlere bakmak için arabasının bagajını açtı.

"San Diego'da muhtemelen fazla buz ve kar görmezsiniz."

Ona bir bakış attı. "Bu senin parti numaran mı? İnsanların nereli olduğunu tahmin etmek mi?"

"Arka camınızda Toast-Your-Buns-in-San-Diego etiketi var."

Oh. Doğru ya. Zincirlerin arasına katlanmış bir kağıt parçası çıkardı, hangi sırayla ne yapılacağını bir listesi.

İki kez okudu. Kendini oldukça zeki biri olarak görüyordu ama bu durumda resimlere de değer verirdi. Kâğıdı ufalayarak açık pencereden içeri fırlattı. "Sakin onu yeme," dedi Ham'e.

Köpek iç çekti.

"Bunu saklamanız gerekebilir-"

"Bak," dedi, dönüp ona bakarak. "Listelerden vazgeçtim, tamam mı? Neşe vermiyorlar. O yüzden teşekkür ederim, ama daha önce de söylediğim gibi, ben iyiyim."

"Listelerden vazgeçtiniz."

"Neşe vermeyen her şeyden vazgeçtim. Saplantılı liste yapma. Lahana. Yüksek stresli işimi. Eski sevgilim ..." Daha fazlası olduğundan emindi ve eğer liste yapmaktan vazgeçmeseydi, muhtemelen bunları yazardı.

"Herkes lahanayı bırakmalı" dedi.

Homurdandı, belki uzun yolculuktan, belki de hayatından kaynaklanıyordu, ama birden kendini sinir krizine çok yakın hissetti ve bu tür durumlarda yalnız kalmayı *gerçekten* seviyordu. "Lütfen, sadece git."

Ellerini evrensel vazgeçme işaretiyle kaldırdı, döndü ve uzaklaştı. Kendini onu izlerken yakaladı çünkü adamın doğası gereği seksi bir erkek gibi hareket etme şekli vardı ve ayrıca muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en iyi kalçaya sahipti. Ama ona seslenmesine neden olan başka bir şey daha vardı. "Yaralandın mı? Biraz topallıyorsun."

Ya onu duymadı ya da cevap vermek istemedi, çünkü gecenin içinde kayboldu.

Ona göre hava hoş. Zincirlere tekrar baktı. "Ben güçlü, bağımsız bir kadını ve kokuşmuş bir erkeğe ihtiyacım yok. Ama kolaymış, kırımın kenarı."

"Zincire ihtiyacınız yok. Biraz sağduyu belki ama zincire değil."

Harper bir kez daha etrafına bakındı ve bu kez kendi yaşlarında bir kadınla karşılaştı. Kaküllü, küt kesilmiş parlak kıvılc saçları, kalın siyah çerçeveli gözlükleri ve güzel yüzünü süsleyen çilleri vardı. Turuncu balıkçı yaka kazağı, kırmızı mini eteği, turuncu diz çorapları ve kırmızı rüya Mary Jane ayakkabılarıyla akla bir çizgi film karakterini getiriyordu ama Harper hangisi olduğunu tam olarak çıkaramıyordu.

Ham sızlandı ve pencereden atlamaya çalıştı. Kısa bir an için emniyet kemerine sıkıştı ve beyni az olsa da kararlılığı tamdı. Pencereden dışarı çıkmayı başardı. Dört patisi ve çenesiyle ıslak asfalta çarptı, çabucak toparlandı ve kadına doğru koşmaya başladı; kadın sakın bir şekilde avuçlarını açarak elini kaldırdı. "Otur. *Bekle*."

Harper, Ham patinaj yaparak durduğunda ve gerçekten de oturup kaldığında şok içinde baktı.

"Cici köpek," dedi kadın ve Ham kuyruğunu öyle bir salladı ki neredeyse bir helikopter gibi havalanacaktı. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Um," dedi Harper, kıyafetine bakarak. "Öyle *misin*?"

Kadın kendine baktı. "Ah, doğru ya. Ben Velma. Bilirsiniz, Scooby Doo çetesinden." Yine bir el salladı, bu seferki küçümseyiciydi. "Kitapçıda kitap kulübü gecesi. Tema ünlü kadın dedektiflerdi. Temizlik için geç saate kadar kaldım. Manzanita çalımı söktün."

"Aslında, senin çalın arabamı söndürdü." Harper, hiçbir zaman beş saniyeden fazla "kalmayan" Ham'i izledi. Ve tabii ki bir bacağını kaldırıp üzerine işeyerek çalıyı daha da aşağıladı. "Ben de senin mananitanı kurtarmak için zincir takıyorum."

"Ah, dostum," diye mırıldandı Velma. "O haklıydı. Sen bir turistsin."

"Zirvedeki adam üzerimde zincir olması gerektiğini söyledi. Hangi 'adamdan' bahsediyorsun?"

"Bodie. Sana yardım etmeye çalışan adam. İşe gitmesi gerekiyordu ve seni burada yalnız bırakmak istemedi. Benden sana göz kulak olmamı istedi. Ve sana bunu getirmemi." İçinde kedi kumu olduğu anlaşılan kilitli bir poşeti havaya kaldırdı.

"Ona iyi olduğumu söyledim." Harper yolcu kapısını açtı ve Ham'e arabaya binmesini işaret etti.

"Sana o zincirleri satan şerefsizin senden yüz dolar falan almadığını söyle."

Hayır. Ondan 150 dolar almış. Bunu kabul etmedi.

Velma başını salladı. "Dur tahmin edeyim. Temmuz'da kar yağacağını duyan bir şehir kızıydın ve üniversitede bir kayak serserisine aşık olduğun o zamanı yeniden yaşamak istedin."

"Vay canına, çok mu yargılıyorsun?"

Velma gerçekten de güldü. "Evet."

"Kendine sakla, çünkü ben buralıyım." Beş dakika öncesine kadar, ama hala ... Velma arabasına baktı. "Emin misin?"

Harper iç çekti. "Bak, kedi kumu için teşekkürler. Manzanitaya gelecek zararı ben ödeyeceğim."

"Sorun değil. Manzanitadan nefret ederim." Velma Tanrı bilir ne bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Bir değil, iki şişe ağrı kesici düştü. "Otuzlu yaşlarınıza hoş geldiniz," diye mırıldanarak şişeleri çantasına geri soktu. "Her zaman yanınızda iki şişe ibuprofen bulundurduğunuz yere."

Doğru.

Sonunda Velma çantasından bir çift ciddi eldiven çıkardı, onları Harper'a fırlattı, sonra çömeldi ve kediciklerin bir kısmını dikkatlice dağıttı

arka lastiklerin etrafına çöp. "Yavaşça çek, şimdi iyi olacaksın. Bilgin olsun, Bodie kedi kumu olmadan da seni bu durumdan kurtarabilirdi." Velma ayağa kalktı, eteğindeki var olmayan bir kir parçasının tozunu aldı ve uzaklaştı.

Harper arabaya bindi ama önce Ham'i sürücü koltuğundan itmek zorunda kaldı. "Dua edelim," dedi ama kedi kumu gerçekten de ona çekiş gücü verdi ve arabayı çalılarının arasından çekip birkaç adım öteye park etti.

Ham'a, "Bunu tekrar deneyelim," dedi ve dışarı çıktılar. Artık paniği ve adrenalini azaldığı için bir an durup etrafına bakındı. Kiralayacak bir yer bulmak için internetten alışveriş yaparken pek çok yere bakmıştı. Önündeki dört bina dikkatini çekmişti. Fotoğraflarda, Kuzey Kutbu'ndaki bir tatil kartpostalı gibi ışıklandırılmışlardı. İkinci bina boştu ve hiç şüphe duymadan hemen kira kontratını imzaladı.

O daha sonra gelmişti. Kovalarla.

Resimler buranın hakkını vermemişti. Yazlık tarzı binalar, çam ağaçlarının etrafını saran parke taşlı bir geçitle birbirine bağlanmıştı, her biri pırıltılı ışıklarla aydınlatılmıştı, sanki uzun zaman önce İsviçre Alpleri'nde bir köye adım atmış gibi görünüyordu, ön beşiklere sahip eğimli çatılar, geniş saçaklar ve açık giriş kuyrukları ile tamamlanmıştı. Sahte balkonlar ve korkuluklar da vardı, duvarlar ahşap aksanlı taştan yapılmıştı, hepsi sıcak, samimi ve ... mükemmeldi.

İlk binanın üzerinde OLDE TAHOE TAP yazan ahşap bir tabela vardı ve bu saatte bile kalabalıktı. Bir sonraki, onunki, karanlıktı, tabela yoktu. Sonraki iki bina da karanlıktı ama tabelalarında MOUNTAIN TRAILS ART GALLERY ve THE BOOK SPOT yazıyordu, Velma'nın bahsettiği kitapçı olduğu belliydi.

"Tahmin et ne oldu, Ham. Eve döndük." Ucuza gelmemişti ama annesinin hayat sigortası ona geçmişti ve şimdiye kadar tek bir kuruşunu bile harcamamıştı. Birikimleri ve bir iş planı olan bir kadındı - fırını birkaç hafta içinde açılacak ve yıl sonuna kadar kara geçecekti.

Birinci kat on bir yüz metre kareydi; küçük bir fırın için mükemmel bir büyüklüktü ve daha da iyisi, ikinci katta küçük bir daire vardı.

Hayatının özellikle kötü bir döneminde arabası da dahil olmak üzere evim dediği bazı yerlerle karşılaştırıldığında, burası büyük bir lüks gibi geliyordu.

O ve Ham pencerelere bakmak için ön kapıya kadar yürüdüler ama hiçbir şey göremedi. Kira sözleşmesi resmi olarak bir hafta sonra başlayacaktı ama

erken gelmeyi istemişti. Planlarına göre ev sahibiyle burada buluşup anahtarları alacaktı ama trafik ve hava koşulları yüzünden gecikeceğini anlayınca telefon etmiş, o da nasıl gireceğine dair bir not bırakacağına söz vermişti.

Binaya üç giriş noktası olduğunu biliyordu. Ön kapı, doğrudan fırının mutfağına açılan arka kapı ve bir de dairesine çıkan bir dizi dış arka merdiven vardı. Belki de not arka kapılardan birinde olabilirdi? Telefonunun el fenerini açarak dar sokakta yürüdü ve en büyük iki korkusu olan öcü ya da örümcekle karşılaşmadığı için minnettar oldu.

Tamam, doğru değil. En büyük korkusu kullanılmak, oyuna getirilmek, sonra da istenmeyen ve ihtiyaç duyulmayan bir kenara itilmektir.

Sokağın yarısında Ham durdu. Sonra kamburlaştı, kuyruğunu kaldırdı.

"Oh, aşkına-" Harper, iki bisiklet patikadan aşağı doğru hızla inerken durdu. İki çocuktan bunlar, küçük olan daha büyük olana bağıırıyordu, "Yaşlı kadına çarpma! Yaşlı kadına dikkat et!"

"Hey, ben yirmi dokuz yaşımdayım!" diye bağırdı ve son anda yoldan çekildi. Tamam, bir yıl yalan söyledi, dava et onu.

Ham'in bıraktığı dumanı tüten kaka dağının üzerinden geçtiklerini fark ettiğinde bisikletli çocuklar çoktan gitmişti.

Ona gururla gülümsedi ve bir köpek poşeti çıkarırken gülmek zorunda kaldı. Sokağın sonundaki Damper'i kullandıktan sonra, etrafına bakmak için telefonunun el fenerini tekrar kullandı.

Merdiveni vardı! Ve gerçekten de fırınının arka kapısında yapışkanlı bir not vardı. Ve ohmigod, *bir fırını vardı*. Kendini başarılı ve aynı zamanda uzun zamandır ilk kez her şeyi yoluna koymuş gibi hissediyordu. Muhtemelen bir yanılsamaydı, ama buna devam edecekti.

Not kısa ve özdü: *anahtarlar barda*.

Hmm. Pek konuşkan sayılmaz. Ama ne bekliyordu ki, bir karşılama komitesi mi? Ham'i ara sokağa geri götürdü ve sonra barın ön kapısına doğru yürüdü. İçeri girmek yapmak istediği en son şeydi. Yorgundu ve hava koşulları yüzünden doğal kıvrırcık açık kahverengi saçları bir Chia Pet'e dönüşmüştü. Ayrıca gün içinde bir noktada sağ göğsüne çikolata bulaştırmıştı. Evet, kesinlikle kendini toparlamıştı.

Ham'e bir tasma taktı ve Ham ona sıcak, çikolata kahvesi gözlerinden duygulu, aşağılayıcı bir bakış fırlattı.

"Biliyorum," diye mırıldandı, ona sarılmak için çömeldi. "Sen bir meleksin. Ama burnunu yabancıların kasıklarına sokmayı seven ve bazen de sevgi talep etmek için aynı insanların üzerine atlayan bir meleksin. Bu yüzden tasma kalacak. Biz arkadaş istiyoruz, sinirli komşular değil, tamam mı?"

Suçluluk duygusuyla içini çekti ve koca kafasını onun omzuna koydu, neredeyse onu buzlu kaldırım taşlarına çarpıyordu. İç çekerek ona tekrar sarıldı, sonra ayağa kalktı. "Tahoe'nun köpeklere karşı çok dost canlısı olduğunu duydum. Umarım benimle bara gelebilirsin."

İkisinden dışa dönük olanı, bu planla ilgili mutluluğunu haykırdı. Saatin 22:00 olması, kadının buz gibi soğuk ve bitkin olması ve eski dostları Panik ve Anksiyete'nin gözlerinin arkasında gerilim tipi baş ağrısı şeklinde mayalanıyor olması umurunda değildi. Ama bu işe başlamıştı ve bitirecekti. İnatçı bir kararlılığa sahip olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu ama ona ne zaman çekip gideceğini ve kayıplarını sayacağını bilmediği söylenmişti.

Bar çok kalabalıktı. Önünde bir sürü araba ve kamyon vardı ve gecenin içinden nefis kokular süzülüyordu. Çift ahşap kapının hemen dışında bir paspasın üzerinde kocaman bir tas su duruyordu. Kasenin yanında, içinde köpek kurabiyeleri olan başka bir kase vardı. Rahatlamak dizlerinin bağına çözdü. "Sanırım buraya hoş geldin," dedi Ham'e.

Ona gülümsedi, "*Beni kim istemez ki?*" der gibi.

Bir homurtu ile onu içeri götürdü ve hemen uzak duvardaki büyük taş şöminenin sıcaklığı, hamburger ve patates kızartması kokusu ve müzik, kahkaha ve konuşma sesleri ile sarmalandı.

Mekan tıklım tıklımdı ve bir an için içeri yalnız girdiği için utandığını hissetti. Ama bu bir barda yalnız olmakla ilgili değildi. Bu, hayatının geri kalanının ilk günüyle ilgiliydi ve tek ihtiyacı olan küçük bir anahtardı. Etrafına bakındı. İki barmen vardı, her iki uçta da birer tane, ikisi de çoklu görev yapıyor, içki hazırlıyor, sipariş alıyordu. İkisi de bunu zahmetsizce yapıyordu, biri gülümsüyor ve meşguldü, diğeri gülümsemiyor, kendinden hiçbir şey ele vermiyordu.

Bu otoparktaki adamdı, bir metre boyunda sert kasları, kalın, asi, güneşte öpülmüş kahverengi saçları ve şüpheli tavırları vardı ... ve keskin, her şeyi gören bakışları onu avucunun içine almıştı.

Kendi kendine diğer barmene gitmesini söyledi. Dost canlısı olana. Ama ayaklarının başka fikirleri vardı ve onu diğeriyle çarpışma rotasına götürdü.

Güzel Kıç, nam-ı diğer Bodie.

Jill Shalvis'e Övgüler

"Bestseller Shalvis (*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*) Sunrise Cove serisini, okurların kısa sürede eski dostlar olarak göreceği bir oyuncu kadrosuyla büyüleyici, duygusal bir romantizmle başlatıyor."

The Family You Make hakkında -Publishers Weekly

"Jill Shalvis'e aşık olun! Mizah ve kalp için benim vazgeçilmezim."

-Susan Mallery, *New York Times* çoksatan yazarı

"Roman vızır vızır geçiyor. Shalvis'in hayranları, herkesin ikinci bir şansı hak ettiği mesajından memnun kalacaklar."

-Publishers Weekly, *Yeni Başlayanlar İçin Aşk* üzerine

"*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*, mizahı, sıcaklığı (Emma ve Simon bize sıcaklık veriyor) ve son sayfayı çevirdiğinizde geride bırakmaktan nefret edeceğiniz karakterleriyle tam Shalvis'e göre. Ama yine de, bu kitabı içiniz ısınarak bitireceğinize söz veriyoruz - ve belki de dışınız da ısınacak. Bu yazın mükemmel plaj kitabı."

-Christina Lauren, *Yeni Başlayanlar İçin Aşk* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Jill Shalvis, karakterleriyle hemen vakit geçirmek istemenizi sağlamak konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip."

-Kristen Ashley, *New York Times* çok satan yazarı

"Shalvis, karmaşık ve iç içe geçmiş ilişkileri ikinci şansların cazip hikâyesiyle ustaca örüyor. Okuyucuyu tatmin edeceği kesin."

-Publishers Weekly *Sonsuz Kız* hakkında

"Televizyon dizisi *This Is Us* hayranları ve ortaya dökülmeyi bekleyen sırlarla dolu aşk hikâyelerini sevenler Shalvis'in [Wildstone] serisinin bu son kitabına bayılacaklar."

-Library Journal, *Almost Just Friends* hakkında

"Bu son derece sürükleyici romanda kardeşlik ön plana çıkıyor. Jill Shalvis alametifarıkası olan güneşli iyimserliğini ve mizahını unutulmaz gerçek hayat dramıyla dengeliyor. Tadına varılacak ve paylaşılacak bir kitap."

-Susan Wiggs, *The Lemon Sisters* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Jill Shalvis'in kitapları komik, sıcak, çekici ve unutulmaz."

-RaeAnne Thayne, *New York Times* çoksatan yazarı

Diğer yazar: Jill Shalvis

SUNRISE COVE ROMANLARI

Arkadaşlık Anlaşması

Yaptığınız Aile Yedek

Plan

WILDSTONE ROMANLARI

Yeni Başlayanlar İçin Aşk

Cennette Ökseotu (roman)

Sonsuz Kız

Yaz Anlaşması

Neredeyse Sadece

Arkadaşız Lemon

Sisters Yağmurlu

Gün Arkadaşları

İyi Şanslı Kız Kardeş (roman)

Kayıp ve Bulunmuş Kız

Kardeşler

HEARTBREAKER BAY ROMANLARI

Sana Sarılıp

Oynamak Sıcak Kış

Geceleri O Öpücük

Hakkında

Noel Arifesinin Peşinde

Yanlışlıkla Bilerek

Ökseotu ile Baş Belası Tatlı

Küçük Yalanlar

ŞANSLI LIMAN ROMANLARI

Milyonda Bir O Çok

İyi

*Hayatta Bir Kez
Öpücüğünde
Hep Aklında Sen
Olmalıydın
Sonsuza Kadar ve
Sonunda Bir Gün
Lucky in Love
Head Over Heels
En Tatlı Şey Karşı
Konulmaz*

HAYVAN MANYETİZMASI ROMANLARI

*Hala Tek
İstediğim
Sonra Sen
Geldin
Söylenti Var
Kalbimi Kurtar
Hayvan Cazibesi
Hayvan
Manyetizması*

*AVON BOO KS

Avon'un **From &eHeart** bültenine katılarak ödüller kazanın, özel içerikler edinin ve daha fazlasını yapın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

P.S.™ HarperCollins Publishers'ın ticari markasıdır.

YEDEK PLAN. Telif Hakkı © 2023 Jill Shalvis. SWEETHEART LİSTESİ'nden alıntı
© 2023 Jill Shalvis tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı: Nadine Badalaty

Kapak görselleri © iStock/Getty Images; © Alamy Stock Photo; ©

Shutterstock Ağaç illüstrasyonu © OK-SANA / Shutterstock

Dijital Baskı OCAK 2023 ISBN: 978-0-06-309549-6

Sürüm 10312022

Baskı ISBN: 978-0-06-309547-2

Baskı ISBN: 978-0-06-309555-7 (ciltli kütüphane baskısı)

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.